

ХЕДЪР ГРЕЪМ БУНТАРКАТА

Част 3 от „Семейство Маккензи“

Превод от английски: Таня Чунтова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

Май 1862

Нощта бе страховита.

Нещо повече. Нощта изглеждаше варварска в тази странна пустош, където всеки полъх на вятъра и най-малкото набраздяване на водата можеше да означава дебнещото, прикрито движение на смъртоносен хищник.

В човешки или друг образ.

Кръглата месечина се носеше по коприненото черно небе, хвърляйки пъстър отблясък с цвят на слонова кост върху пейзажа. Но тази нощ имаше облаци — пухкави, бухлати чудовища, които летяха невидими, докато закриха луната и хвърлиха земята и морето в толкова непрогледна тъма, сякаш беше абаносова бездна.

Нощта бе тъмна, но не и безшумна. На лунна светлина цвърченето на щурците, крясъкът на нощния бухал, леките набраздявания на водата изглеждаха естествени. Но когато луната се затули зад облак, сред новопостъпилите войници в съюзническата рота, известни като Мъжете на Пантерата, ужасът от битките не можеше да е по-голям от ужаса, събуден от една нощ в южна Флорида.

Не и за водача им.

Той можеше да се движи незабележимо сред опасни тъмни гори, населени с влечуги и призрачни крясъци. На това място, където боровете се срещаха с мангрови дървета и хълмовете докосваха морето, той можеше да се движи с лекотата и грацията на бързите, дебнещи пантери, които се криеха в странната полутропическа гора и от които той и хората му бяха получили прозвището си.

Говореше се, че ходел безшумно по меката земя, че виждал в непрогледния мрак. Познаваше смъртоносните блатни твари, хълмовете сред мочурищата и морето, но не се страхуваше от тях. Водеше хората си през пътеки, които повечето хора нямаше да забележат и следваше тези пътеки до места, където никой нормален човек не би дръзнал да стъпи. Можеше да се движи през дивия пейзаж

и да се слее с него. Тих, пъргав, потаен, той често стряскаше хората си с неочакваните си появи и изчезвания. Подобно на пантера, той винаги се движеше тихо и предпазливо, вечно нащрек.

Дебнеш.

Тази вечер бяха оставили конете си на миля и половина зад себе си на един висок хълм сред блатата и той ги бе повел пеша към този тесен морски залив, далеч от цивилизацията. Бяха даже по на юг от старото военно укрепление Форт Далас от семинолската война^[1], макар и да бе уверил хората си, че все още са в областта, наречена Дейд Каунти на името на убития във Втората семинолска война командир.

Познаваше добре тази земя.

Говореха, че макар и да не бил индианец, той имал роднини сред семинолите и изучил блатата и морето наоколо досущ като червенокож. Говореше се също, че бил сроден с пантерите и алигаторите, така че можел да бяга из полутропическата джунгла като котка и да си пробива път през слабо солените води като огромен гушер. На пръв поглед майорът като нищо можеше да е отраснал сред индианците, понеже косата му, дълга до раменете, бе черна като абанос, а високото му стройно тяло бе мускулесто и с бронзов загар като на всеки див индианец. Очите му засилваха илюзията, защото макар и да бяха сини, бяха тъмни като кобалт и понякога изглеждаха черни като преизподня и точно толкова опасни.

Хубаво беше, че е опасен.

Защото водеше войниците си на опасни места.

И сега, в тъмнината, войниците на майор Иън Макензи чакаха. Чакаха и наблюдаваха — или поне слухтяха, когато облаците дотолкова закриха луната, че наблюдението стана невъзможно. Бяха чакали няколко часа във влажния, гъмжащ от насекоми залив на югоизточния бряг на Флорида, тъй като имаше възможност да хванат Мокасина — един от най-прочутите бунтовнически шпиони, работещи по крайбрежието на Флорида.

Крайбрежие, което криеше капани.

Крайбрежие, което повечето съюзнически войски презираха.

За повечето хора да ги пратят във Флорида бе равносилно на изпращане в ада, дори преди да са влезли в битка и да са извадили оръжие. Самият полуостров бе ничия земя — нито бунтовниците

можеха да я задържат, нито съюзниците да я завземат. Безкрайни мили крайбрежна ивица правеха съюзническата блокада немислима. Джаксънвил вече няколко пъти бе попадал в ръцете и на двете сили. Сейнт Августин бе превзет от силите на Севера и все още бе под властта на федералните. Флорида бе третият щат, който се отцепи от Съюза. Конфедератите там бяха безрезервно предани на голямата си „южна кауза“, макар че във Флорида имаше и много мощни сили, които бяха просъюзнически. Въпреки че бунтовническите войски, събрани във Флорида, най-често ги викаха извън щата, за да се включат в тежките боеве във Вирджиния, Тенеси и други части на Юга, полуостров Флорида бе страшно важен за войната. Флорида осигуряваше голяма част от телешкото месо и солта, които изхранваха войските на Юга.

Ето защо за Съюза бе важно да владее този пъкъл и хората, които се грижеха за хранителни доставки да влизат и излизат от него.

Следователно Мокасина трябваше да бъде заловен. Откакто преди няколко седмици бяха обесили съюзници, заподозрени в шпионаж в северната част на щата, майорът бе решил, че именно той и хората му трябва да заловят това шило в торбата им.

От известно време Мокасина се бе превърнал в напаст за Съюза. Много пъти, когато съюзнически кораби се бяха опитали да спрат бегълци през блокадата, бунтовническите капитани знаеха за федералните кораби предварително — и ги чакаше подкрепление, дебнещо в съседния залив, зад следващата дюна. Кораби, пренасящи оръжие, пробиваха блокадата и стигаха бунтовническите войски през заливите на Флорида.

На майор Макензи му бе дадена пълна свобода да унищожи дейността на всички шпиони, подлещи и предатели на Съюза, както счете за необходимо. Това не беше обикновена задача и той не бе длъжен да се кланя на обичайните власти.

Това не бе обичайно място, нито той и хората му можеха да водят войната по обичайния начин. А и майорът не бе същия след това обесване. Никога не бе приемал, че военните трябва да са законът. Ако Федералните започнеха да взимат закона в собствените си ръце твърде често, щяха да се превърнат в хищници и целият смисъл от войната щеше да се загуби, тъй като вече нямаше да се бият за обединението на

страната, за дом, слава и чест, а самите те нямаше да са нищо повече от убийци.

— Кораб! За бога, майоре, прав бяхте! — прошепна старият Сам Джоунс в нощта.

— Мирувайте, момчета, не можем да нападнем кораб точно сега — предупреди ги майорът. Не можеше да се определи откъде иде гласът му. — Искаме хората, които ще слязат на земята, господа. — Той замълча само за миг, а после дълбокият му мек глас сякаш зазвъня от плам. — Тук сме, за да заловим Мокасина.

Шпионинът се вгледа в бързо приближаващата се брегова линия. „Почти стигнахме!“ помисли си Мокасина и се зарадва, тъй като войната бе уморително усилие, напоследък по-изтощително от всякога и често шпионинът съжаляваше, че изобщо, в пристъп на лоялност, е станал Мокасина и се е впуснал в тази толкова опасна игра.

Въпреки това болката тормозеше шпионина. И напоследък към нея твърде често се прибавяше и страх.

Мокасина от доста време си мислеше, че може би е дошло време да се свие на кълбо като питон — и да се откаже. До този момент всичко сторено бе добро. Спасен бе животът на бунтовници. Цялата информация на шпионина бе точна и движенията му бяха добре премислени.

Но времената се меняха. Може би щеше да е възможно да се плъзне във водата и да изчезне в легендите и историята. И отново да има личен живот.

В малкия залив, точно преди да заседнат на сушата, корабът спря бавно и гладко.

— Спуснете лодката! — заповяда капитанът. Бе добър, суров старец, който бе кръстосвал моретата преди войната, а после Каузата бе вдъхновила всеки способен човек, който имаше дори само една гребна лодка да се опита да надхитри съюзническите сили и да пробие блокадата. Мокасина бе плавал с този капитан и преди. Бяха близки, добри приятели. Никой от тях не се стремеше да натрупа богатства от войната. Макар че главната контрабандна стока на шпионина обикновено бе хинин, етер, хлороформ или лауданум^[2] и главната цел бе да се спаси животът на хора, шпионинът бе причинил сериозни

неприятности и го съзнаваше. Знаеше и за съюзническите афиши, налепен по всяко пристанище на янките, които съобщаваха, че Мокасина е много по-смъртоносен от змия и трябваше да бъде заловен, жив или мъртъв, застрелян или обесен без милост.

Тази вечер шпионинът носеше тъмна широкопола шапка, която скриваше лицето му и голямо, загръщащо го отвсякъде палто с широки рамене и многобройни джобове. Джобовете бяха пълни с кореспонденция, злато, твърда американска валута и лауданум. Палтото бе толкова тежко, че шпионинът лесно можеше да се удави, ако паднеше зад борда.

Но тази вечер нещата трябваше да минат гладко.

Това бе ничия земя до дома на шпионина. Вперил остър поглед в сушата, Мокасина не виждаше нищо тревожно. В едно внезапно проблясване на жълта лунна светлина обходи брега с очи. Нищо. Нищо... освен...

— Чакайте! — рече Мокасина и капитанът, крило тъкмо щеше да нареди на един от хората си да откара шпионина с лодката, се спря.

— Да не видя нещо? — попита капитанът, като се намръщи и се опита да се взре в нощта.

Да, нещо. Нещо се бе раздвижило в сенките. Внезапно Мокасина се изпълни с ужас. Две червени светлини сякаш се взряха в него сред дърветата. Мокасина усети как го обхваща паниката, но сетне отново задиша по-леко, като едва не се засмя с глас от облекчение.

— Какво? — попита нетърпеливо капитанът.

— Сърничка — отвърна шпионинът.

— А... сърна. Сигурен ли си?

— Да.

— Дженкинс, закарай Мокасина до брега — заповяда капитанът на един от младите си моряци.

— Слушам, сър! — рече Дженкинс, отдавайки чест.

Капитанът се обърна към Мокасина:

— Внимавай. Моля те.

— Ще внимавам, сър.

— Помни, твоят живот е много по-ценен от товара ти, независимо каква е стойността му. Никой не може да те замени. Запомни това.

— Добре. А сега трябва да тръгвам, сър.

Капитанът кимна. Изглеждаше нещастен, сякаш се мъчеше да каже още нещо, но не успяваше да намери думите. Сякаш и той внезапно бе изпълнен със същото това чувство на ужас.

За момент Мокасина усети странен хлад — предвещаващ нещо лошо, също както призрачната нощ със страховитата си жълта лунна светлина.

Мокасина пъргаво прескочи десния борд на кораба и последва Дженкинс по малката въжена стълба до лодката, която чакаше долу. Дженкинс бързо плъзна греблата във водата и лодката се спусна по черното като нощ море. Брегът изникна пред тях още по-близо.

— Спри! — прошепна внезапно Мокасина, обхванат от чувството, че не всичко е наред. Нямаше други проблясвания на очи, станали червени от внезапното отражение на луната, и все пак шпионинът бе уверен, че ги наблюдават. Че нещо ги чака. Тежкото дишане на някоя голяма ужасна твар сякаш отекваше в мрака. Дърветата бяха твърде неподвижни. Нищо не помръдваше, насекомите не бръмчаха.

Дженкинс спря да гребе. Лодката, подхваната от течението, по инерция продължи да се носи напред във водата.

Дърветата оживяха. Луната изчезна, настъпи мрак, но Мокасина чу звуковете, когато от дървета се спуснаха мъже с пушки, насочени към лодката.

— Предайте се без съпротива и животът ви ще бъде пощаден, имате думата ми!

Луната се плъзна иззад облаците. Осем мъже в омразното съюзническо синьо бяха слезли от дърветата. Стояха наредени на морския бряг: четирима на колене, четирима изправени, всички насочили пушките си право към седящите в лодката.

— По дяволите! — изруга Дженкинс. Той дори не погледна към Мокасина, за него бягството бе невъзможно. Сто пъти предпочиташе да посрещне съюзнически куршум, отколкото дори да потопи големия пръст на крака си в тукашните води.

Мокасина не искаше да се предаде. Не *можеше* да се предаде.

Взря се в Дженкинс едновременно с паника и презрение.

— Предаваме се... — започна Дженкинс.

Ала преди да успее да довърши, Мокасина вече се бе гмурнал дълбоко под водата.

— По дяволите този нещастник! — изруга Иън и започна да смъква кавалерийския си мундир. — Хора, дръжте пушките си готови за стрелба, хванете бунтовника в лодката и наблюдавайте водата, за да видите когато нашия приятел се покаже от плитчините. Джилби Кларк... — той се поколеба само за миг. Джилби бе новият му човек. Но беше свестен. — Джилби, застани на стотина ярда. Сам, последвай го на петдесет. Не откъсвайте очи от водата!

Той се обърна, втурна се към плитчините, а после скочи и се гмурна в дълбокото до сала. Какъв глупак бе този шпионин — всички те носеха контрабандата в дрехите си. Този идиот щеше да потъне като оловно топче.

Но макар и да се гмуркаше и да се показваше на повърхността около сала отново и отново, не можа да открие и следа от шпионина.

А и тялото му не се носеше на повърхността.

Бе нощ и макар да имаше отлично зрение в тъмното, дори Иън не виждаше почти нищо. И все пак инстинктивно усещаше, че шпионинът не е мъртъв. Шпионинът се бе гмурнал във водата, защото знаеше как да плува и как да се оправя във водата и на брега — дори и в тъмното.

Гмурна се за последен път и се показва ликуващ над водата: държеше тежкото палто на шпионина. Като го повлече със себе си, той заплува към брега.

— Ей там! Там! — чу се внезапен вик.

Иън се затича към брега. По-нагоре виждаше една сянка да се надига над водата. Джилби Кларк също бе видял привидението.

— Стой или ще стрелям! — извика Джилби и вдигна пушката си.

Но Джилби не стреля. Иън застана зад него, изскачайки от тъмнината на нощта. Сложи ръка на пушката на Джилби и я наведе.

— Без стрелба. Аз ще хвана шпионина — рече той и добави тихо: — Жив.

Втурна се покрай Джилби, без да обръща внимание на земята под мазолестите си боси ходила. Чу вик, който трябваше да е последно предупреждение за него, че всичко, от което тайно се бе страхувал в душата си, но не искаше да повярва, бе истина. Не можеше да го осъзнае напълно, толкова бе вгълбен в преследването. На малкото

пясъчно пространство между корените на дърветата и брега Иън най-сетне настигна Мокасина. Хвърли се върху шпионина с шеметна скорост и се вкопчи в него с намерение да го повали, да го остави без дъх, преди самият той да бъде намушкан с нож или удушен.

Тежестта на тялото му, набрало инерция, лесно повали шпионина на земята.

Бяха прогизнали с морска вода и пясък. Иън възстанови равновесието си и се отдръпна от тялото под себе си и едновременно с това обърна неприятеля си с лице нагоре. Без да губи нито секунда възседна шпионина.

Мокасина бе прикован на пясъка.

Луната хвърляше силна светлина.

Дори с мократа си коса, оплетена с водорасли и премрежила лицето ѝ, Мокасина бе екзотично красива. Нито нощта, нито водата можеха напълно да скрият проблясващото злато на косата ѝ, а лунната светлина само помагаше да се освети уникалният цвят на очите ѝ, толкова наситено бадемов, че цветът съвсем не бе зелен, нито кафяв, а златен почти като косата ѝ. Миглите и веждите ѝ бяха потъмнели като мед. Лицето ѝ бе изящно, артистично оформено с малък прав нос, елегантни високи скули, волева четвъртита брадичка и красива, щедра уста.

Иън се отдръпна. *В ума си бе подозирал това. В сърцето си бе отказвал да го повярва.*

Не знаеше какво вижда тя в неговите черти в този момент, но очевидно бе достатъчно, за да се отдръпнат и последните остатъци от цвят от лицето ѝ. И все пак в собственото си изумление тя изглежда почувства моментната му слабост при разкритието ѝ и се възползва докрай от нея, като внезапно отскубна ръка и му нанесе сериозен удар в челюстта.

Наистина умееше да изненадва.

Тя можеше да се движи из бална зала сякаш се носи из въздуха, можеше да се усмихне и да обезоръжи и най-закоравелия войник, да го накара да се почувства, сякаш слънцето внезапно стопля лицето му. Бе миньонче и можеше да изглежда деликатна като най-нежната роза. И въпреки това той знаеше волята и силата в нежното ѝ на вид тяло; просто ги бе забравил в яда и изумлението си.

Ударът ѝ бе силен и добре премерен като на трениран боксьор, достатъчно силен, за да го накара да загуби равновесие и след като го удари, тя се замята и зарита като ранен алигатор, опитвайки се да се освободи от тежестта и хватката му.

Той не можеше да я пусне. Никога не би го сторил.

Мокарина си помисли, че единственото ѝ спасение ще е да се освободи от него. Той знаеше по-добре. Сега единствената ѝ надежда за живот бе да остане негова пленничка. Той бе научил горчивия урок, че не винаги може да спасява бунтовнически шпиони и войници от бесилото. И действително до последния си ден нямаше да забрави болката от вида на човек от собствения му род, висящ на примката на въжето. Сега терзанията живееха в него, воюваха с него. В него се разгаряше кошмар, насън и наяве, от който никога не можеше да се освободи.

Вихърът на емоциите му го завладя с огромна сила. Той хвана китките ѝ и я тръшна отново на пясъка, доволен от силата си, накарала я да извика, когато дъхът ѝ секна. Замяряла, тя впери поглед в него — явно мислеше, че той собственоръчно ще я убие още тук, на място.

Това бе най-доброто, за което можеше да се сети.

— Значи ти си Мокарина — рече той и гневът му бе толкова силен, че думите и тялото му се разтърсиха от усилието да останат неподвижни. За да овладее надигащите се чувства, разкъсващи сърцето и душата му. Спомен, страх, ярост, болка.

И желание. Внезапно и диво. *Понеже тя си оставаше Алена. Пищна, топла и жива под него. Алена с котешките ѝ очи, усмивката, смеха, характера и... Нейното безразсъдство, преданост. Страстта ѝ...*

Към окаяната ѝ кауза.

Думите отново излязоха от устата му в гневен изблик:

— Значи ти си Мокарина, по дяволите! Как смееш?

Тя също се тресеше, на свой ред вперила поглед в него. Заговори през посинелите си устни:

— А ти си Пантерата. Проклетата Пантера. Предател! Боже господи, това тук е Флорида! — извика тя. — Ти си предателят тука. Как смееш?

Когато гласът ѝ утихна, Иън усети меките стъпки на хората си, които ги наобиколиха.

Сам Джоунс, дясната ръка на Иън, спря останалите. Осмината мъже, които бяха яздили с него тази вечер, всички специално подбрани от самия Иън, застинаха мълчаливи и неподвижни като стражи. Чакащи. Щяха да го последват. Каквото и да стореше.

Бяха федерални войници, предани на Съюза. Но преди това бяха предани на Иън. Бяха яздили с него много пъти. Той ги бе научил да оцеляват, опазил ги бе живи.

Само се надяваше да не разберат как трепери смъртоносната Пантера точно сега, как се бои.

За Мокарина.

Понеже знаеше какво може да се случи на шпионите. Самият той бе видял какво може да се случи.

— Майоре — обърна се към него Сам. — Изгубихме бунтовника от лодката. Той се паникьоса и се удави. Влязохме в морето, но не можахме да направим нищо.

Иън вътрешно се намръщи. Война беше. Смъртта бе ежедневие. Въпреки това изгубеният живот никога не преставаше да го ужасява.

— Добре, Сам — каза той и сам се изненада колко тих е гласът му. — Брайън, Реджи, погрижете се за тялото. Връщаме се в базовия лагер. — Той погледна към жената.

Мокарина.

— Не се опитвай отново да ми избягаш.

Светлокафявите ѝ очи бяха впити в неговите.

— Ще ме застреляш ли? — попита го тя и изглежда наистина се нуждаеше от отговор на този въпрос, забеляза той със задоволство.

— Хората ми стават нервни в блатото. Бог е свидетел, че понякога стреляме по всичко.

Това беше лъжа. Хората му бяха превъзходни. При никакви обстоятелства не се паникьосваха и бяха сред най-точните стрелци в Юга.

Той се изправи на крака, а после вдигна и нея. Гледаше мълчаливо, докато мъжете се суетяха около тях.

Той я качи на коня си Пай, арабска смесена порода, отгледан в семейната им плантация. Пай не се страхуваше от змии и блата. Кръстосвал бе полуострова с него доста дълго време. От избухването на войната Пай бе живял в блатата.

Иън възседна коня си зад Мокарина.

Опита се да овладее собственото си треперене, да смири страха и яростта, които го разкъсваха.

Алена бе Мокасина!

Боже, ти, който си на небесата, какво трябваше да стори той сега?

След половинчасова езда в напрегната тишина стигнаха до малка група колиби, построени на колове, дълбоко в един хълм сред блатата. Колибите бяха почти скрити от масивна стена борове, които свършваха точно пред една полянка.

Като стигнаха до поляната, Алена затрепери. Нощта бе много хладна. Тя бе само по мъжки панталони, памучна риза и високи ботуши.

Бе толкова близо до дома си. Домът, в който бе израснала. Наблизо имаше помощ. Спасение. Но Иън Макензи щеше да умре, но нямаше да даде свой пленник.

Тя щеше да бъде обесена.

Нещо в сърцето ѝ изкрещя, че това не може да се случи. Но каква наивна глупачка се оказа тя, господи! Сега изглеждаше неизбежно, че този ден ще настъпи.

На нея страшно ѝ се щеше той да заповяда на хората си да я мъкнат през блатата пеш. Това щеше да е по-добре, отколкото да язди с него. *Почувства* яростта и ужаса му от факта, че тя е Мокасина. Това сякаш струеше като огън от него, от ръцете, които държаха поводите на Пай около нея, от мускулестата стена на гърдите му. Тази вечер той бе огън и тя щеше да бъде погълната от него. Хвърлена в бунтовническия ад.

Щом стигнаха до полянката, той бързо скочи от Пай. За миг кобалтовите му очи се спряха върху нея. Син огън. Той се обърна към хората си.

— Погрижете се за затворничката! — заповяда грубо, а после бързо закрачи към една от колибите. Не можеше да понесе да е близо до нея, помисли си тя. Боеше се, че ще я удуши, ще я разкъса с голи ръце.

Какво значение щеше да има това, ако бездруго ще я обесят, запита се тя, усещайки внезапен пристъп на истерия? Бърза смърт от

неговата ръка щеше да е за предпочитане.

Но той бе известният майор Иън Макензи. Никога нямаше да се принизи до хладнокръвното убийство на един затворник. Справедливостта — съюзническата справедливост — ще има думата.

Когато Иън си тръгна, тя осъзна, че хората му останаха изненадани колкото самата нея. Но един от тях бързо се зае да действа.

— Казвам се Сам. Само не се опитвайте да избягате, мадам. Пай просто ще ви хвърли, да знаете.

Сам протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе. Тя нямаше представа колко е била разтърсена от събитията през нощта, докато не осъзна, че едва стои на краката си. Един друг войник се втурна към нея, за да я подхване. Погледна я със заслепени, тъмнокафяви очи. Колко жалко, че не този войник бе тъмничарят ѝ. Тя щеше да е на свобода, преди да се усети.

— Благодаря — каза му тя много нежно.

Но именно затова я бяха нарекли Мокачина, водната змия. Беше се изплъзвала многократно от хората, изпращани да я заловят.

Тази вечер, обаче, нямаше да избяга. Тъй като в очите на Иън бе осъдена.

— Елате, мадам — рече Сам. — Мисля, че далечната колиба ще е ваша за тази нощ. Джилби, погрижи се за вода за дамата. Брайън, изпрати пазач.

Сам я придружи до колибата и леко я хвана за лакътя, докато ѝ помагаше да се качи по стълбата до пода на платформата. Сам бе вежлив, но непреклонен. Той запали един газов фенер и освети колибата.

— Би трябвало да ви е достатъчно удобно — рече Сам. — Легло и одеяла, чисти чаршафи, с които да се увиете, докато изсъхнат дрехите ви. Боя се, че тук няма нищо друго. Ето един има калъп сапун, а там са каната ви с вода и легенът. Джилби ще донесе вода за миене и пиене. Боя се, че нарът, масата и стола са всичките мебели, които имаме.

На вратата леко се почука. Младият тъмноок войник, очевидно сравнително нов във военната част, се появи с голяма кана сладка вода и изля малко в легена.

— Сам — прошепна той, — това е тя, нали? Наистина ли *тя* е Мокачина?

Сам слезе по стълбите. Брайън седеше на пост. Сам реши, че ще е най-добре той да заеме тази позиция. Седна и се подпря на една от дебелите борови греди, които държаха колибата високо над земята. Извади джобното си ножче и парче стар дъб, който си дялкаше от доста време.

Изкушението на Алена да измие солта от лицето си стана нетърпимо. Водата бе толкова вкусна. За миг тя забрави опасността, отпи голяма глътка, после тихо изруга и нетърпеливо изу ботушите си, а сетне смъкна панталона и ризата си. Поля се с водата и дори намокри косата си. После отново се изправи и затрепери. В колибата нямаше огън и макар че нощта в късната пролет бе не по-малко от 20 градуса, можеше да се застуди. Тя намери чистия чаршаф на леглото и се уви в него. Седна с кръстосани крака на леглото. Бяха ѝ оставили вода и лампа. Вероятно много повече, отколкото заслужаваше Мокасина. Поне нямаше да умре окаяна в морска сол.

При тази мисъл внезапен вопъл се откъсна от устните ѝ. Той беше бесен. Но колкото ѝ да бе голяма яростта му, бе я зарязал толкова явно! Можеше никога повече да не го види. Можеше дори да умре, без да има възможност да каже...

Уви чаршафите по-плътено около себе си. Пламтеше вътрешно, изпълнена от страх и ярост. Естествено щеше да поиска милост...

О, боже, не и от него. Нито пък можеше да го придума, да моли, да се спазари. Винаги си бе казвала, че ако я заловят, ще умре с чест. Никога няма да се унижава и да моли...

Но тази вечер щеше да го стори, само за да го докосне. Само че, о, боже...

Тя скочи на крака, объркана и смутена. Трябваше да намери начин за бягство. Не можеше да го моли и примамва, защото той нямаше да повярва на нито една нейна дума. Не можеше да се спазари, защото вече не притежаваше нищо, което той да иска. От устните ѝ отново се изтръгна лек вопъл от надигаща се паника.

След това чу стъпки по стълбата и бързо се извърна. Вратата на колибата се отвори.

И той застана на прага.

Беше се преоблякъл в сухи дрехи. Кожата му изглеждаше с тъмен бронзов загар на светлината на фенера. Очите му съвсем не изглеждаха сини, а по-скоро наситено и пронизващо черни.

— Мокарина — рече той меко. И прибави: — Мътните те взели!

— Не! — чу се тя да вика в отговор. — Да те вземат мътните теб, майор Макензи. Ти предаде щата си, не аз.

— Наистина. Моят щат предаде страната, мадам. Но сега политиката няма значение. И няма значение дали самият господ е на твоя или на моя страна. Това, което има значение е, че ти си заловена от врага, а аз не съм.

Несъзнателно тя си пое дъх бързо и изплашено.

— Да, заловена съм. И така... майор Макензи, какво точно възнамеряваш да правиш с мен? — попита тя с престорена дързост.

Той повдигна извитата си абаносова вежда.

— Какво възнамерявам ли, мадам? Какво прави човек с една смъртоносна змия? Може би трябва да използвам срещу теб всяка жестокост, която такива изнежени парникови красавици като теб приписват на янките. Плячкосване, грабителство, убийство!

— Иън, наистина... — обади се тя.

Ала кобалтовите яростни пламъци останаха в очите му, в напрежението на стройното му, мускулесто и мощно тяло. И той вече се бе запътил към нея.

Един вик сякаш разкъса сатенената тъмнина на нощта.

Джилби, след като предаде съобщението си и се върна в колибата зад тази на майора, скочи от мястото си на земята до подпорния стълб.

— Чу ли това? — попита той Сам.

— Тя е Мокарина — отвърна му спокоен Сам. Той изобщо не се стресна от пронизителния, ужасен писък. Джилби не разбираше как може да остане равнодушен.

— Сам, това е лошо. Никога не съм виждал капитана толкова ядосан и това е факт — рече Джилби и поклати загрижено глава. — Искам да кажа, естествено, че тя е враг и така нататък, ама... Преди майорът винаги е казвал, че не обесваме кой да е. Винаги е казвал, че той не е съдия и няма да стане предводител на линчуваща тълпа. Но

никога не съм го виждал толкова ядосан. Трябва ли да оставим такова младо... младо...

— Хубаво? — предложи Сам, без да вдигне глава.

— Хубаво, мило — ами да, тя е забележително момиче и това си е! Трябва ли да я оставим на майора, когато той е в такова настроение? Той може наистина да я нарани. Изглежда така, сякаш е готов да я убие.

— Няма да я убие — увери го Сам, а думите му бяха меки и успокоителни, докато седеше и дялкаше дръвцето си.

— Как, по дяволите, можеш да си толкова сигурен, Сам? Как може да си толкова непоколебимо уверен?

Сам вдигна поглед към него.

— Още ли не си се досетил, Джилби? Той няма да я убие, щото тя е Алена.

— Алена ли?

— Алена *Макензи*. По дяволите, Джилби, тя е жена му.

Джилби зяпна, а после положи големи усилия, преди да успее да заговори отново.

— Жена му? Пантерата — женен за Мокасина?

— Ами казват, че всичко в любовта и войната било честно — промърмори Сам. — Може би в тази пословица трябва да се прибави и страстта — добави той сухо. Вдигна поглед към луната, а сетне погледна към колибата над себе си.

Войната беше виновна. Тя бе причинила ужасни неща на всички им. Особено на рода Макензи, на всички в него, дори с прословутата им чест, лоялност, преданост и любов. Братя, които се бяха поддържали в трудни, времена, бяха разделени във възгледите си. Брат срещу брат, баща срещу син.

Съпруг срещу съпруга.

Той усети силна вълна от съчувствие към Иън и южняшката му жена. Алена Макензи още не знаеше какво движи Иън напоследък. Нито защо е толкова безсърдечен сега.

Сам си помисли, че в този момент те двамата може да се чудят точно как и кога са тръгнали по този път, изпълнен с толкова горчивина и гняв.

Любимият ли бе станал враг или врагът бе станал любим?

Всичко бе започнало преди доста време...

[1] Семинолски войни — серия от конфликти между 1818–1819 между американските сили под командването на Андрю Джаксън и семинолските индианци, последвана от втора серия между 1835 и 1842, поради отказа на семинолите да се махнат от Флорида и да се преместят в определените за индианците територии. — Б.пр. ↑

[2] Лауданум — опиева тинктура, използвана като болкоуспокоително средство — Б.пр. ↑

1

Май 1860

Симарон

— За бога, какво *по дяволите...*

Най-напред Иън видя странната групичка, събрана на моравата му. Група млади мъже, няколко от тях в униформа, стояха срещу млада жена. Жената държеше сабя, както и един от униформените.

Що за нелепица се разиграваше на моравата на баща му?

Той възседна Пай и препусна към свадата, готов да спаси жертвата.

Само дето жертва нямаше. Той чу смеха ѝ и бързо дръпна юздите, като по този начин пръв видя непознатата си гостенка — и я видя в действие.

— Парирането, казваш?

— Да, скъпа господарке, и въпреки това именно силата на намушкването дава най-голямото предимство на мъжа!

Мъжката публика се засмя на двусмислието.

— Силата, казваш, на намушкването? Парираш, намушкваш, парираш, намушкваш, така ли? — гласът ѝ бе мек, сладко женствен, само с лека острота. Тя бе измамно крехка, елегантна и ангелска на вид. Дори не трепна при намека. Не се сконфузи.

Действително, помисли си Иън, в гласа и маниерите ѝ имаше нещо, което трябваше да предупреди младите ухажори, че тя знае какво прави. Държеше умело кавалерийска сабя в дясната си ръка. Сабята изглеждаше доста нелепо, тъй като момичето имаше вид на най-идеалната и очарователна южняшка красавица. Дневната ѝ рокля бе от бял и син брокат, подходящо семпла за следобед и все пак подчертаваше талията, хълбоците и гърдите ѝ.

Косите ѝ бяха с цвят на меко жълто злато. Очите ѝ подхождаха на великолепието на косата. Също златисти, като котешки и точно сега... проблясваха леко като на хищник.

Знаеше, че може да завладее всеки мъж, който си избере.

Внезапно се стрелна напред. Последва бърз сблъсък на стомана при срещата с опонента. Дуелираше се със светкавична бързина, грация и хитра безскрупулност.

Сабята на опонента ѝ описа кръг във въздуха през поляната и падна в храстите.

Като стигна до дома си точно навреме, за да види странния дуел, Иън Макензи усети, че изпитва силно любопитство към малката кокетка, която току-що бе успяла да направи един наперен младеж на глупак.

Победеният носеше униформа на кавалерийски капитан. Името му бе Джей Пиърпонт. Иън го познаваше бегло от базата в Тампа. Трябва да му се признае, че понесе поражението си с добри маниери и печално чувство за хумор.

— Браво! — извика той.

От тълпата се надигна смях.

— Джей! Победен си от жена! — подкачи го някой.

— Ами естествено, скъпи господине, нали имах толкова добър учител в лицето на Джей — изръкопляска поласкана пъргавата красавица. — Доказахме, че не голямата сила на мъжа е най-доброто му оръжие, а по-скоро начинът, по който мисли.

— Господа! — извика Джей. — Дамата е невероятно добра ученичка.

— Разбира се. Научих всичко от този войник през последните десет минути! — съгласи се тя.

Отново се разнесе смях и болката от поражението на Пиърпонт се уталожиха. Пиърпонт ѝ се поклони. Тя направи дълбок реверанс.

Десетината младежи на моравата се скупчиха по-плътно, като се бореха за вниманието ѝ и пърхаха наоколо като ято молци около пламък.

Смехът ѝ бе като камбанен звън във въздуха. Усмивката ѝ, реши Иън, бе абсолютно смъртоносна. Наистина не можеше да се сети да е виждал друга толкова жизнерадостна красавица, толкова грациозна — и арогантно уверена в уловките си — през целия си живот. Тя бе превърнала флиртуването в изящна наука, ослепително изкуство.

Младите мъже край нея бяха глупаци, помисли си той. Тя си играеше с всички тях. В този момент почувства тъжно веселие, като си помисли колко мъка би могла да донесе на неговото сърце, ако не беше

Риса. Ала понеже той си бе наумил да се жени за най-самоуверената и красива дъщеря на полковник Ангъс Магий, можеше с лекота да се отдръпне от тази малка чаровница и да съжاليا мъжете, които ще се уловят в мрежата ѝ. Въпреки това тя бе направо невероятна и той се канеше да скочи от Пай и да поиска да се запознаят. Но чу майка му да го вика от верандата.

Майчината радост в гласа ѝ бе толкова голяма, че тя веднага измести за момента другата жена. Преди да стигне до верандата, Иън скочи в движение от коня си, така че се приземи право на първото стъпало. Втурна се по стълбите, награби Тара Макензи в обятията си и я завъртя на верандата.

— Ей, мамо! Липсваше ми! Ти си лъчезарна, както винаги.

Тара се засмя и запъхтяна стъпи отново на краката си, като се протегна, за да стисне с ръце бузите му и го погледна право в очите.

— Иън — рече тя засмяна, — първородният ми, моя гордост и радост! Толкова се радвам, че можа да си дойдеш днес!

— Имам три дена отпуск и още два да се върна обратно във Вашингтон, майко. — Той се поколеба и добави сериозно: — Трябва да поговоря с теб и с татко.

Тара се намръщи и Иън съжали, че е избързал с това. Майка му не бе някоя сантиментална красавица, а още по-малко наивно парниково цвете. С приближаването на средна възраст тя си оставаше красива жена. Златната ѝ коса не бе загубила и частица от блясъка, който имаше още от детството на Иън. Тя бе слаба и изящна, идеалната стопанка за обичния Симарон на баща му. Но макар да олицетворяваше нежната южняшка женственост, нейният свят бе много по-широк. Несигурната позиция, която Макензи винаги бе заемал по семинолския въпрос във Флорида, бе накарала Тара да се интересува от политика през цялото време. Още като я погледна, Иън разбра — тя знаеше, че страната се държи косъм.

— Нещата са даже по-лоши, отколкото изглеждат, така ли? — попита тя меко.

Тя се намръщи още повече. Иън поклати глава. Подобно на много други Тара не искаше да повярва, че страната ще се раздели на две, че може да избухне война.

— Знам, че във Флорида има дива и яростна фракция. Все пак ние сме робовладелски щат и хората могат да са непреклонни, като

стане въпрос за опазване на собствеността им. Но, Иън, по-здравомислещите глави не може да не надделят.

— Не и ако изберат Линкълн за президент. Майко, знаеш какво мислят повечето от съседите ни!

— Съмнявам се, че Линкълн изобщо ще бъде включен в избирателната листа във Флорида — рече Тара. — Наистина, избирането му засега изглежда доста невероятно.

Иън сви рамене. Може би е така. Но по време на един отпуск с приятели в Илинойс той бе видял Ейбрахам Линкълн да говори и бе сигурен, че тези, които никога не са го виждали, сериозно подценяват този човек.

Иън поклати глава.

— Е, няма да е утре. До изборите няма да стане нищо, поне това е сигурно. Но въпреки това... с нетърпение очаквам вашето празненство днес, макар че демократите и витите вече са започнали да разискват този въпрос помежду си!

Внезапно тя поклати глава.

— Скоро ще сервираме чая. Бързо се поосвежи, скъпи, и слез долу. Ти си най-добрият възможен подарък за баща си. Той е като дете, което умира от нетърпение да те види.

— Джулиън и Тиа прибраха ли се вече?

— Джулиън работеше в Сейнт Августин, нали знаеш. Трябва да си дойде до довечера и ще мине през училището на Тиа, за да докара и нея. Побързай, скъпи.

— Добре.

Той я целуна по челото.

— Ей сега слизам, майко.

Иън обожаваше Симарон. Къщата бе самото съвършенство. Баща му и чичо му я бяха проектирали и построили, когато тази област навътре към реката от залива Тампа бе само пустош.

Стаята му бе изключително просторна, както и цялата къща. Леглото му бе голямо, направено от дъб, резбован в Англия, мъжествено творение с крака на лъв и крилати грифони на таблото над главата му. Цветовете бяха на наситено тъмно дърво. Персийският килим под леглото бе в блестящи сини и алени цветове, а пердетата на прозореца също бяха украсени с богата синя бродерия.

Прозорците на втория етаж всъщност се отваряха като врати, които водеха към балкона. Иън излезе и хвана парапета. Оттам погледна към земния склон, към реката на север и към потока, който се отделяше от нея, населен от речни видри и някои от най-красивите птици, населявали земята. Той леко се извърна и погледна към дълбоката борова гора на юг, заграждаща малките островчета от бяла цивилизация, изникнали тук. В далечния край на гората имаше шубрак и в този шубрак — един вир, рукнал от извори под земята. Дори през зимата тревата на поляната бе изумрудено зелена. Реката течеше наситено тъмносиня и боровете се издигаха с величествена красота към лазурно синьото небе.

Той намери вода в каната на мивката и бързо се освежи. Въпреки това стигна точно пред трапезарията навреме, за да види слугите да изнасят яденето и да чуе събралите се да вдигат тост с чашите си с лимонада, за да поздравят Питър О'Нийл по случай годиша му с Елзи Фич.

Следваха поздравления. Елзи бе хубава, мила — малко апатична според Иън — но за човек като Питър вероятно така бе най-добре.

Освен това беше много, много богата.

— Иън!

Гласът на баща му. Зад него. Иън забрави всичко, потънал в прегръдката на баща си. После Джарет отстъпи на крачка от сина си и го изгледа с тъмни като въглен очи.

— Изглеждаш чудесно, сине. Наистина, прекрасна гледка за тези остаряващи очи.

Иън се засмя.

— Като говорим за остаряване, честит рожден ден, татко.

— Наистина е честит. Всичките ми деца ще са си у дома. Нямам търпение да прекарам малко време с вас, да чуя какво става по света.

— Татко, не съм съвсем сигурен, че ще искаш да чуеш за света. Не можеш да си представиш каква е ситуацията.

— Имай ми доверие. Видял съм какво ли не. Ще успея да си представя всичко, което ми съобщиш. Много се страхувам за страната и за щата ни.

— Разделянето във възгледите става толкова дълбоко, че се боя, че никога няма да може да се поправи.

— Ще поговорим по-късно — каза Джарет. — Мисля, че майка ти току-що изпрати господата в библиотеката и една сюррия млади дами ще тръгнат към стълбите, за да подремнат преди вечерните празненства. Естествено предполагам, че сигурно предпочиташ да си обграден от млади дами, но чичо ти ще иска да те види и не толкова младите дами ще прекарат само няколко минути с господата, така че и леля ти да може да те целуне и прегърне.

— Неотдавна видях чичо Джеймс и леля Тийла. Казаха ли ти?

— Изглежда, че те наистина те виждат по-често от нас, след като прекарваш толкова много време в базата в Кий Уест. Хайде, да идем в библиотеката и да се дръпнем от пътя на дамите.

— Както желаете, сър — рече Иън. Той последва баща си с недоволено изражение.

Както Джарет го бе предупредил, тъкмо бяха влезли в библиотеката, когато антрето сякаш се изпълни с кикотещи се, пухкави създания, всички облечени в поли, пълни с толкова много колосани фустанели, че вероятно можеха да служат за строителни подпори. Няколко от тях, дъщери на стари приятели, забелязаха Иън и го прегърнаха и целунаха за добре дошъл.

В суматохата му се стори, че вижда вихър на сини брокатени цветя и деликатно лице с цвят на слонова кост: блондинката със златните коси, която се дуелираше, заобиколена от почитатели на поляната.

Преди да успее да разпита баща си за момичето, обаче, в коридора се появи леля му.

— Иън! — поздрави го тя със задоволство и той я посрещна с прегръдка и целувка по бузата и когато отново вдигна поглед, малката огнена сирена бе изчезнала.

— Почакай. Почакай, моля те. Трябва да почакаш!

Алена почти бе успяла да избяга от къщата.

Почти.

Бе стигнала до задните врати, които се отваряха от голямото антре и водеха към гъстата борова гора отзад. Като чу да викат името ѝ, тя се поколеба за миг, но не твърде дълго. Питър О'Нийл я бе видял. И сега бързаше към нея.

— Питър, остави ме! — заповяда тя твърдо.

Ала Питър продължаваше да се приближава с тъжно упорито изражение на лицето. Красиво лице — поне така си мислеше до днес. Очите му бяха водно сини, чертите му — чисто аристократични, а косата му бе светлокафява и дълга до раменете, с естествено начупени краища. Той бе елегантно облечен в сив редингот, колосана бяла риза и брокатена жилетка. Обаче сега може би за първи път тя го изгледа от главата до петите и не усети никакво чувство. Водните му очи не бяха красиви, а безволеви.

Въпреки това хватката върху ръката ѝ бе здрава.

— *Трябва да говоря с теб!* — рече той настоятелно. Задърпа я силно за ръката.

Тя можеше да се отскубне от него. Можеше да заплаши, че ще вика. Питър щеше да пусне ръката ѝ като горещ картоф — той презираше всякакви скандали. Но въпреки разумните ѝ намерения, тя му позволи да я отведе от вратата.

Грешка. Откри, че я води в килера на иконома.

Е, може би любовта умира трудно, самоиронизира се тя.

— Какво има, Питър?

— Щях да ти кажа, че баща ми е твърдо решен да ме ожени за Елзи Фич, стига да можем! — извика той.

Е, днес той бе направил признание пред всички. След като повечето гости бяха пристигнали за следобедния чай у мисис Тара Макензи, Питър О'Нийл стана заедно с Елзи и обяви, че ще се женят. До този момент Алена се забавляваше чудесно. Баща ѝ не напускаше често острова им в далечния юг и тя много рядко се смесваше с обществото. Въпреки положението и известността си като учен, баща ѝ не бе сред заможните класи и те бяха приятели със семейство Макензи от Симарон само защото бяха много близки със семейство Макензи от Мирабела. Алена не бе свикнала с вниманието, което получаваше от младите мъже днес и наистина се чувстваше въодушевена. Зряла. Желана. Бе забавно да изпробва таланта си за флиртуване. По ирония дори си мислеше, че може да е забавно да накара Питър поне малко да ревнува.

— Е, Питър, желая ти всичко най-хубаво. Сега ме остави да мина.

Но когато се опита да мине покрай него, тя усети бегла тревога. Той я хвана за раменете и я притисна с гръб към стената, като внезапно

заговори много бързо:

— Алена, за бога, недей да ме измъчваш! Сега нямаме време. Господи, не виждаш ли колко те искам? Аз съм отчаян, Алена, ти ме направи такъв. Ела с мен в гората...

— В гората! — възкликна тя. — В гората? С теб? — О, боже, тя щеше да избухне в смях или в плач. Гората! Именно натам се бе запътила, но отиваше сама. Сама! Имаше нужда да остане сама, да не усеща докосването му, да не се чувства толкова предадена, толкова *глупава!*

— Алена, аз те обичам, трябва да те имам. Като те гледах днес с младежите, си мислех, че ще избухна от ревност. Трябва да си моя. Ти не разбираш, трябва да ме чуеш. Обожавам те! Господи, толкова съжалявам, че не можем да се оженим, но пък можем да се възползваме от това, което имаме. Аз съм богат. Мога да...

— Питър, престани! Не мога да повярвам, че ми казваш тези неща. Не мога да повярвам, че сега, след като си се обрекъл на друга...

— Не ставай глупава, Алена! Боже господи, не виждаш ли истината! На нито един уважаван млад мъж няма да му позволят да поиска ръката ти за брак.

— Какво каза? — промълви тя упорито.

— Но, скъпа моя, трябва да разбереш това. Баща ти няма почти пукната пара. Ти си израснала в абсолютната пустош с диваците! Но това не бива да те разстройва, защото аз наистина те обожавам, Алена. Ще ти дам всичко, абсолютно всичко, което мога...

Думите му увиснаха недовършени. Тя го изгледа невярващо. Устата му се приближи и преди тя да осъзнае намеренията му, той я целуваше, притискаше я по-плътно до стената, а тялото му бе долепено до нейното по начин, който ясно показваше какво очаква от нея.

Удивлението я смрази за няколко секунди, а после усети ръката му да опипва корсета ѝ. Обзе я ярост. Тя рязко го срита с коляно и в мига, в който той изрева и отстъпи назад, тя силно го зашлеви през лицето.

— Питър, върви по дяволите!

2

Иън чу съвсем лек шепот и усети дъх във врата си:

— Обичайното място!

Младите дами се бяха качили преди доста време на горния етаж, за да си починат. Сега придружителките оставяха мъжете да си пият брeндитo и да си пушат пурите.

Шепотът идеше от Лавиния Трехорн, прекрасната и палаво чувствена трийсетгодишна вдовица на покойния, много по-стар, но ужасно богат Лоурънс Трехорн.

И макар че Иън бе решил като се върне вкъщи този път веднага да каже на родителите си, че възнамерява да се сгоди за Риса — тя наистина бе хубава, уравновесена и образована — точно сега сватбата можеше и да почака.

Иън усети друг женски поглед върху себе си. Усети изгарящите очи на младата жена, която доливаше чашите с брeнди в салона.

Лили.

Лили бе негова приятелка. Тя бе екзотична млада жена, в чиято външност се съчетаваха най-добрите черти на индианска, негърска и бяла кръв. Тя презираше Лавиния и се опитваше — докато междувременно изпълнява съвестно слугинските си задължения — да внуши на Иън с настоящия си поглед, че не бива да последва Лавиния. Той изви веждата си към Лили, за да ѝ напомни, че още не е женен, че е пълнолетен... и естествено може да избягва злите клопки на жена като Лавиния — с изключение на онова „зло“, което той изгаряше от нетърпение да сподели.

Той реши, че ще е най-добре да излезе в посока към кухнята.

И именно затова, макар че не видя замесената млада дама, той ясно я чу да целува О'Нийл, а после да го зашлевява.

Иън не харесваше Питър. Говореше се, че О'Нийл, чийто баща току-що бе обявил годеща на сина си с памуковата наследница Елзи Фич, вече бе станал баща на няколко извънбрачни деца, пръснати из щата. И ако слуховете бяха верни, той се отричаше от всяка от тези

моми, когато състоянието ѝ станеше очевидно. Вероятно смятаха О'Нийл за банално красив и очарователен.

Когато Иън влезе в кухнята и чу целувката и плесницата, той бе сигурен, че която и да е тази нещастна девойка, тя бе в къщата му и следователно заслужаваше да я защити.

Но когато премести коритото, за да влезе в килера, О'Нийл бе сам, някак превит и потриваше бузата си — и други части на анатомията си, както изглежда. Като видя Иън, лицето му почервения и отпечатъкът от ръка върху него изпъкна още по-ясно.

— Извини ме, Иън. Имах проблеми с една сърдечна афера, която приключи. Боя се, че тая бе влюбена в мен — рече той скръбно.

— Действително. Наистина така прозвуча — рече Иън сухо.

— Но изобщо не ставаше за женене — каза Питър в защита.

— Изглежда наистина имаш този проблем с жените, които те привличат.

Питър се изчерви още повече.

— Баща ми не искаше и да чуе за това.

— Но поне този път идеята за брак ти мина през ума — рече Иън любезно.

Питър му се усмихна притеснено и повдигна ръце.

— Ти си обикалял по света, Иън — рече той. — Знаеш какви са жените. Тази е... *развратница*. Истински огън. Толкова узряла, че ще се пръсне. — Знаеше, че Иън не го харесва и бе вбесен, че го засече в такава сцена.

— Естествено, че не! И ако в слуховете има зрънце истина, Иън Макензи, ти нямаш право да осъждаш другите мъже за връзките им с жени.

Иън изви вежда, но успя да не отговори. Нямахше намерение да спори с Питър, нито да се опита да обясни разликата в това да се наслаждава на компанията на зряла и независима жена и да прелъсти младо невинно създание. Но пък може би изобщо нямаше право да осъжда Питър. Той не познаваше жената, която бе замесена. И ставаше някак нервен.

По дяволите Питър и проблемите му.

Обичайното място. Лавиния можеше да изгуби търпение. Нямахше го прекалено дълго.

— Внимавай в къщата на баща ми, Питър — рече той меко.

— Или какво? — попита Питър с груб тон.

— Или ще взема мерки — отвърна Иън равно, а после мина покрай него и забърза през вратата, която извеждаше към големия коридор.

Алена се забърза с леки и пъргави стъпки по килима от борови иглички на горската пътека. Поколеба се само за миг и погледна назад. По пътеката от Симарон не идеше никой. Питър О'Нийл не я следваше, готов да настоява отново, че между тях може да има нещо тайно, макар и...

Страните ѝ пламнаха.

Но той не се зададе. Тя го бе оставила превит одве и никой не я видя, никой не я последва. Можеше да избяга. И след тазвечерните събития тя отчаяно се нуждаеше да остане сама.

Право напред имаше красив вир или поне така ѝ бяха казали. Вир, който бе толкова уединен, колкото този на Адам и Ева в райската им градина, заключен в дebrите на гората, която започваше точно от края на поляната на Симарон. Братовчедката на Иън Макензи, Сидни, я бе уверила, че лесно ще намери вира и че е великолепен — невероятно чист и кристално прозрачен, захранван от подземни извори. Естествено Сидни знаеше, понеже самата тя бе от рода Макензи, макар и да не беше от семейство Макензи в Симарон. Сидни бе израсла в далечния южен край на щата, както и Алена — част, която все още се считаше за дива от тези, които мислеха, че са облагородили напълно централна Флорида.

Такива мисли обикновено развеселяваха Алена и ѝ носеха известно чувство на гордост, което ѝ позволяваше да усеща поне малко презрение към многобройните млади дами в Симарон този следобед, които си шептяха за нея — и баща ѝ — докато уж спяха. Тя нямаше нужда Питър да ѝ казва, че те двамата с баща ѝ по някакъв странен начин не бяха предпочитана компания за много богати майки и бащи в щата. От опит знаеше, че младите дами никога не спяха, когато уж трябваше да си почиват по време на светски събития — те клюкарстваха. Но това нямаше значение за Алена — на нея изобщо не ѝ пукаше. А и младите дами не ругаеха, естествено, но тъй като баща ѝ се интересуваше много повече от живота на растенията, отколкото от

хората, той изобщо не осъзнаваше, че може да е позанемарил „благопристойното“ ѝ възпитание.

И слава богу, задето нямаше представа, че на нея нито ѝ се почива, нито я интересува какво си говорят.

Или че поради неговите чудатости може да не я смятат за подходяща партия за женене. Господи! Как може Питър да посмее да ѝ каже такова нещо. И как може да си е въобразявала, че е влюбена в такъв груб, противен мъж, та да мисли за брак с него! След всичко, което ѝ бе предложил... о, боже.

Ето го. Вирът. Голям, с мехурчета, които бълбукаха тук-там от дълбоките извори отдолу. Величествени дъбове потапяха клоните си във водата. Бе толкова бистър, че се виждаше дъното.

Умираще да поплува. Бе тръгнала към вира с намерение да се хвърли в него и изобщо не се тревожеше за това какво може да си помислят хората.

Но сега се сети, че не бива да забравя, че нито една благопристойна жена няма да тръгне из горите на Симарон и да плува.

Е, току-що я осведомиха, че тя поначало не е съвсем подходяща партия за женене!

Тя се завъртя и разгледа полянката. Чуваше се цвърчене на щурци. Пламтеше жарко слънце. Ядът ѝ също пламтеше, а водата бе толкова подканваща. На нея ужасно ѝ се щеше да я усети, да се почувства така, сякаш може да отмие докосването на Питър — и омразните му думи.

Тя седна на един голям боров дънер и усърдно се зае да развързва връзките на елегантните си ботуши. След това с известна трудност свали роклята си, фустите и корсета, който заплашваше да я задуши. Спря се само за миг, като си помисли, че запазва известно приличие в ризата и дългите си гащи. Но пък ако дрехите ѝ не изсъхнат бързо на слънцето, щеше да се наложи да се върне в къщата — и при ключките — доста мокра. Можеше да се съблече и да запази дрехите си в идеален вид, да поплува, да се облече, да изсуши косата си на слънцето и да се върне в къщата и никой нямаше да разбере за това. И освен това все още усещаше ужасното, отвратително докосване на Питър. Усещаше мириса му върху кожата си...

Тя свали остатъка от дрехите си, внимателно нареди всичко на купчина на известно разстояние от водата, а после само леко

възкликна, когато студената изворна вода докосна жаркия огън на плътта ѝ.

3

Лавиния я нямаше. Не беше дошла да се увие елегантно върху дънера и дори не го чакаше ядосана, крачеща напред-назад, готова да му се скара, преди нетърпеливо да заяви, че винаги има толкова малко време за нея и че, трябва да навакнат...

Е, той наистина се бе забавил доста. Може би е решила, че няма да дойде, че има други планове. Иън изруга наум глупаците, които му бяха попречили.

Той си каза, че ще е най-добре да охлади огъня, горящ в него. Лавиния явно се бе ядосала, задето не се е затичал, като му е дала знак. Той седна на дънера и се запита дали не трябва да е благодарен, задето е изпуснал възможността с Лавиния. Не че искаше да е целомъдрен, но изглежда, че по-голяма сила може да го кара да се държи като мъж, който обмисля женитба — с добра жена, която разбираше вътрешните му терзания.

Но точно сега бурята в него бе неописуема. Той трябваше, искаше да избяга от мислите си.

Тих звук във водата внезапно прекъсна мислите му, точно когато осъзна, че куп женски дрехи лежи до дънера точно пред него.

Той се обърна. От това, което видя, една топла вълна премина през тялото и крайниците му. Кокетката. Тя бе тук.

Бе я намерил. Все пак не го бе изоставила. През бистрата вода той я виждаше да плува. Бе пълна с изненади. Винаги си бе мислил, че тя мрази водата и че никога не би намокрила косата си, грижливо оформена в дамска прическа.

Но тя бе там. Движеше се във водата с грацията и скоростта на делфин и пъргавата, почти вълшебна красота на митична русалка.

Той се усмихна и начаса забрави за световните проблеми. Започна да се съблича.

Нейната купчина женски дрехи бяха грижливо сгънати. Неговата бе струпана отгоре с безумна скорост.

Алена съвсем не знаеше, че някой се е присъединил към нея в кристалния извор.

Днешният ден ѝ напомни за рифовете на Кийс. За чудесните моменти, когато ходеше с баща си в морето и плуваше, докато той ловеше риба. Естествено рифовете бяха различни. Те предлагаха магическа палитра от цветове — риби в десетки различни оттенъци, бледи и ярки, които се стрелваха през водата. Там тя плуваше по течението и солта щипеше в очите ѝ. Водата бе приятно топла, освен през зимата.

Тук водата беше свежа и студена. И бистра, невероятно бистра. Тя можеше да види скалите, водните растения, слънчевите шарки. Нямаше сила като океанското течение, наистина бе съвсем различно и все пак...

Чувството да е под повърхността на водата бе абсолютно вълшебно. Бе като да влезеш в различен свят — свят, където цари мълчание. Тя се почувства спокойна, защитена от болка, обгърната от място, което бе красноречиво в тишината си.

О, господи, направо обожаваше това! Обожаваше спокойствието и красотата на водата.

После усети...

Ръце!

Големи, силни ръце върху нея. Докосвах я, обгръщаха талията ѝ, плъзгаха се като живак между гърдите ѝ, галеха ги с длани върху зърната ѝ, след това пръстите се спускаха надолу към корема ѝ, после още по-надолу в триъгълника между краката ѝ.

О, боже, този жалък негодник Питър я бе последвал, решен да я накара да разбере, че тя изобщо не е благопристойна млада дама и че трябва да види нещата като него.

Но той не изглеждаше ядосан.

И бе твърде силен, за да е Питър...

Тя бе толкова слисана и уплашена, че бясно се обърна, за да се отбранява срещу нахалника, но колкото повече се въртеше, толкова повече усещаше тези ръце върху голата ѝ плът.

Устата и дробовете ѝ се напълниха с вода. Идиот! Тя я нагълта, като се опита да извика, да се бори. Давеше се, задушаваше се, умираше! Отново се разтърси и се опита да плесне с крака, за да се

изтласка до повърхността. Успя да се измъкне нагоре и се блъсна в гърдите на нападателя си и едва тогава смътно осъзна, че кожата му е тъмна.

Какво бе сторила тя толкова безразсъдно, като се гмурна в изкушението на вира?

Алена зарита по-силно, като бясна. Губеше въздух. Това не беше възможно, но тя ставаше жертва на мъжа — и на водата. Имаше опасност да се удави. Зрението ѝ започна да се замъглява и пред очите ѝ заиграха черни петна. Вече дори не можеше да се страхува, че ще бъде изнасилена и може би убита от един непознат. Вече изобщо не можеше да мисли...

По някое време по-късно — само секунди, минути? Не може да е било повече! — зрението ѝ започна да се връща. Лицето ѝ бе над водата. Някой я носеше. Една ръка бе прехвърлена през тялото ѝ, хванала я бе точно под гърдите.

— О, господи, господи! — възкликна тя и отново започна да се бори срещу хватката. Опита се да ритне, да удари с ръка, с коляно, да попречи на този мъж както може.

Насред всичко това тя внезапно чу:

— Ей, престани! Просто се опитвам да те спася от удавяне! По дяволите, тези колена са много проклетни... но ти май си младата палавница на Питър О'Нийл. Боже мой!

Очите му я срещнаха. Наситени, кобалтово сини, те отразяваха дълбините на водата.

— Младата дуелираща се дама, която създаде такава бъркотия на моравата! — възкликна той.

После я пусна. Тя започна да плува на място на един фут разстояние, загледана ужасена в него.

Той наистина бе тъмен. Косата му бе доста тъмна, силните му, изненадващи черти бяха загорели от слънцето. Очите му бяха почти черни, преценяваха я, минаваха през нея, пробождаха я.

Иън! Най-големият син на стопанина. Племенникът на Джеймс Макензи. Наследник на половината свят, така ѝ се струваше. С тяло като на Атлас^[1], който щеше да заеме мястото си в света като господар на Симарон. Извисяващ се, твърд, красив, независим, далечен. Силният млад военен, който вече се бе превърнал в легенда в полуострова както за белите, така и за червенокожите.

Не беше го виждала от години. Откакто бе откраднал вниманието на баща ѝ и тя бе едновременно ядосана и...

Възхитена от него.

Той не беше непознат; тя го познаваше. И все пак се бе променил през годините, откакто не го беше виждала.

Тя дори не бе осъзнала, че той си е у дома. Не бе го видяла по време на следобедния чай у Тара Макензи, но пък тя си бе тръгнала доста бързо.

О, боже, искаше ѝ се да умре. Да падне право назад в хладните, обгръщащи дълбини и никога повече да не се покаже на повърхността.

— Иън! — най-после успя да проговори тя. Да изрече името му.

— Познавам ли те? — попита той любезно развеселен и леко предпазлив.

Тя се втренчи в него, а после изруга бясно и се обърна, за да заплува обратно.

Но една ръка падна на голото ѝ рамо, докато той се стрелна край нея.

Ръка, която я бе докосвала и преди. Бе се плъзвала собственически между гърдите ѝ, надолу по ребрата ѝ... между бедрата ѝ. Тя отново поруменя, плътта ѝ запламтя, водата не можеше да я охлади.

— Почакай! — рече той властно.

Да почака! Никога! Тя се опита да се отскубне от ръката му, от стоманената хватка на пръстите му. Вгледа се яростно в него, близо до сълзи, но решена да не заплаче, каквото и да се случи. Бе гола във водата с него. С Иън Макензи. Като най-дивата развратница в света. *Неприлична*. Лесно бе да си каже, че пет пари не дава за репутацията си, когато в сърцето си знаеше, че не е направила нищо лошо, че не е сторила нищо, за да опетни името си, но сега...

— Не, няма да почакам! Как смееш, как смееш, как смееш? — думите ѝ се преплетоха, бързи и яростни. — Как смееш да ме докосваш...

— Няма нужда от представления — рече той сприхаво. — Спокойно. Не зная коя си, но те взех за друга жена — осведоми я той. Очите му я обходиха по начин, който директно ѝ напомни, че не е облечена. — А явно и ти си очаквала някой друг.

Тя изруга яростно, като заблъска водата в опит да го удари. Той хвана китките ѝ. Тя отново осъзна с ужас колко е бистра водата. В нея можеше да види всяка частица от голото му тяло.

Той можеше да види всяка частица от нейното.

— Не очаквах никого! Аз...

— Не очакваше ли Питър О'Нийл?

Трябваше да го убие — или самата тя да получи разрыв и да умре.

— Върви по дяволите, аз не съм любовницата на Питър О'Нийл, аз...

— Така ли? А чия любовница си? — гласът му бе станал много сериозен. Наситеното тъмносиньо на очите му бе докоснато от отражението на слънцето във водата по разтърсващ начин. Тя осъзна едновременно силата и чувствеността му и се прокле още по-яроствно, докато истерията се надигна в нея. Лудешкото ѝ въртене и борба не ѝ помагаша ни най-малко. О, мили боже, баща ѝ живееше в облаците, но такъв скандал, в който бе замесена неговата единствена и драгоценна дъщеря със сигурност щеше да го убие!

— Пусни ме да си вървя, пусни ме, веднага! — изкрещя тя, а ноктите ѝ раздраха китката му, която я държеше.

Но пръстите му се затегнаха.

— Коя си ти? — попита той разгорещено.

— Пусни ме!

— Коя си?

Той нямаше да я остави да си върви. Хватката му остана здрава като желязо. Щяха да останат тук завинаги и да плуват голи във водата.

— Аз съм Алена, Алена Макман и някога те виждах доста често, като посещаваше леля си и чичо си — *и баща ми* — долу до останките на Форт Далас. *А сега ме пусни!*

Пусна я, но не защото тя поиска, а защото бе абсолютно изумен, тя бе уверена в това. И щеше да се помести, само че очите му, толкова пронизващо кобалтови на фона на бронзовите му силни черти, сякаш я бяха приковали там, във водата.

— Алена! — възкликна той с глас, плътен от ярост и презрение.
— Алена? Алена!

Едно изтласкване с крака го накара отново да се плъзне по водата. Ръцете му бяха на раменете ѝ, защото лесно можеше да се

задържи на повърхността, като движи само краката си.

Той сякаш дори не осъзнаваше, че отново я докосва, толкова ядосан изглеждаше. Очите му изглеждаха черни; държеше я брутално. Гласът му прогърмя:

— Алена Макман да плува гола във вир в очакване на *Питър О'Нийл*? Боже мой, момиче, някой е трябвало да те набие още преди години. Какво ще каже баща ти, за бога?

— Как смееш! Не бях тук, за да се видя с Питър...

— Питър О'Нийл! Този нелеп фукльо? — продължи той, без да се вслуша във възраженията ѝ.

— Ти не се държиш по-добре от него! — осведоми го тя изумена, че защитава Питър, но вече не ѝ пукаше.

Въпреки това той продължи да я гледа, сякаш тя е най-непослушното и зло детенце, което някога е виждал.

— Явно не разбираш колко глупаво си постъпила. Трябва да се направи нещо. Ти не си дете, но се държиш точно толкова безразсъдно. Наистина някой трябва да те сложи на коляното си сериозно да те напляска! — и той отново повтори въпроса, който разкъса сърцето ѝ: — Какво си мислеше? Какво ще каже баща ти?

Той бе по-голям от нея, но не толкова много, само с пет години. И въпреки това изглежда я мислеше за малкото момиченце, което бе виждал толкова пъти преди години. Не бе осъзнал, че е пораснала, че сега е зряла и независима жена.

— *Мен?* Мен ли трябва да напляскаш? Негодник такъв! Ти си този, който направи невероятна грешка. Теб трябва да те набият така, че да изпаднеш в несвяст. Трябва да те обесят. Какво би казал *твоят* баща за теб? Да плуваш гол във вир. Безразсъдно, безотговорно. Като дете. Да се гмуркаш тук, да нападаш една млада дама, гостенка в дома ти. Върви по дяволите, хиляди пъти по дяволите, да нападнеш *мен*...

— Когато си искала да те нападне някой друг? — попита той. Очите му се присвиха върху нея. — Аз не те нападах, Алена Макман, но може би трябва да те предупредя: гола нимфа, която плува като птичка във вир, наистина изглежда подканваща за намеренията на някой мъж — рече той ядосано. — За намеренията на всеки мъж.

— О!

Каква глупачка беше. Това бе частен вир, да, принадлежеше на семейство Макензи. И Иън Макензи бе тук.

Тя отново се опита да се отскубне от него. Той бе невероятно силен и решителен. Тя започна да го удря толкова яростно, че чу как той изстена, но не възнамеряваше да я пусне. Внезапно ръцете му се обвиха около нея, докато се опитваше да я държи неподвижна. Това бе много по-окаяна позиция от тези, в които бе попадала по-рано. Тя бе точно срещу голото му тяло и накрая бе принудена да застане неподвижна.

Не, всъщност тогава ѝ се щеше да е мъртва. Понеже тялото ѝ бе почти в неговото. Тя усещаше твърдите косми на гърдите му срещу меките си гърди да я докосват толкова плътно във водата. Това усещане бе толкова разтърсващо, че ѝ се искаше да изкрещи.

Страните ѝ горяха. Цялото ѝ тяло гореше.

Сега борбата ѝ с Питър О'Нийл изглеждаше толкова дребна случка. Тогава щеше да знае как да се движи, как да надделее, как да го нарани и да се освободи. Баща ѝ я бе научил да се бие. Самият той я бе научил на доста неща и бе угаждал на всичките ѝ прищевки — бе наел учител по фехтовка, когато тя прояви интерес към сабите. Бе я научил да язди, да се прицелва, да стреля, да се отбранява от нападател.

Но сега, когато толкова отчаяно се нуждаеше от отплата от уроците ѝ, тя не можеше да се освободи.

Като изруга под носа си и едва не избухна в сълзи, тя се опита много сериозно да се взре предизвикателно в очите му.

Повече не можеше да понесе това. Да го усеща. Топлината, огънят, самата сила на хватката му. Как можеше да прави това? Сигурно не му хрумваше, че това можеше да е най-унизителният и неудобен момент в целия ѝ живот; сигурно смяташе, че голотата е нормално състояние за нея, след като бе убеден, че тя е смятала да забавлява Питър О'Нийл и вероятно бе забавлявала него — или някой друг — преди това.

Толкова ѝ се щеше да нарани Иън Макензи заради начина, по който я гледа — да го накълца със сабя — но бе разярена още повече като видя, че е абсолютно безсилна срещу него.

Алена не можеше да понесе това. Нито секунда повече. По дяволите гордостта, по дяволите истината, нищо друго няма значение, освен тя да избяга от него и огненото жигосване, което той сякаш оставяше върху нея.

— Моля те... — едва успя да промълви тя.

Бе готова да моли да я пусне и да се съгласи с всичко, което ѝ каже, само и само да се отдалечи от него и да сложи някаква дреха помежду им.

Твърде късно.

Понеже още докато прошепнатата молба се откъсваше от устните ѝ, тя чу някакво движение в гъсталака. И гласове. Хора...

— О! — ужасен и наранен женски глас.

— О! — разярен, шокиран мъжки глас.

— Ооо... — изречено едновременно.

Тя замръзна. Зад нея наистина имаше хора. Искаше ѝ се да потъне във водата и да изчезне. Завинаги.

У Иън Макензи наистина имаше нещо джентълменско. В продължение на няколко секунди той бе замръзнал на мястото си като нея. После се раздвижи: бързо, съзнателно. Алена откри, че тя вече не е точно пред гърдите му, а избутана закрилнически зад гърба му.

И въпреки това над рамото му виждаше, че частната райска градина на семейство Макензи не е толкова неприкосновена.

Изключително богатата, елегантна и красива мисис Лавиния Трехорн, с кафявата си коса, вдигната изкусно на водопад от къдрици над главата ѝ, стоеше до ръба на вира близо до хвърлената синя военна униформа на Иън и прилежно сгънатите женски одежди на Алена.

Питър О'Нийл, почервенял като рак, стоеше до нея и дишаше през стиснати устни, изопнат и скован от ярост.

— Лавиния, ти беше права! — изсъска той през зъби, разтреперан. — Ти действително познаваш Иън и знаеш къде може да бъде открит, а мис Макман съвсем определено е с него, както изглежда! Да, те със сигурност са заедно. И той — как го каза, Лавиния? — той „успокоява горкото агънце“ — и се справя доста добре. Всъщност бих казал, че и двамата си прекарват доста добре.

— Иън Макензи! — рече Лавиния с открит укор, а идеално оформените ѝ устни леко затрепкаха с даже още по-идеално изразен драматизъм. — Иън, аз си мислех, че, о...

Тя имаше вид на ангелче, и то ранено. Изглеждаше, че всеки момент ще припадне.

Въпреки това именно следващата дума на Питър остана да се носи в боровата гора дълго след като двамата се обърнаха и потеглиха обратно към Симарон — с последната, най-невероятна клюка.

Питър изгледа Алена дълго и втренчено с пламнали и подпухнали страни и очи, горящи от обидена ярост, когато извика:
— Курва!

[1] Атлас — в древногръцката митология титан, който държи на плещите си небесния свод — Б.пр. ↑

4

— Той е абсолютен задник и аз ще убия проклетия негодник! — промърмори Иън със заканителен тон.

Алена едва го чу.

Тя трябваше да избяга от вира. Трябваше да се върне в Симарон и да намери баща си, преди другите да го сторят. Не знаеше какво ще каже.

Истината. Баща ѝ ще ѝ повярва.

Въпреки това, докато плуваше във водата, внезапно кракът ѝ се схвана. Тя възкликна и сложи ръка на прасеца си. Иън доплува до нея — очите му бяха станали почти черни от гняв. Въпреки това гласът му, макар и доста плътен и дрезгав, бе изненадващо спокоен.

Той протягаше ръка към нея.

— Не! Не! Не ме докосвай! Повече да не си посмял да ме доближиш!

Той повдигна вежда, а после преплува покрай нея, повярвал на думите ѝ.

Ала болката отново я проряза. Тя си позволи да се спусне под повърхността на водата, докато храбро се опита да масажира схванатия си крак и да го върне към нормалното му състояние. Остана без въздух и се опита да излезе на повърхността. Не можеше да си служи с краката. „Изплувай!“, заповяда си тя. Показа се над водата, но болката бе толкова голяма, че отново потъна.

Невярваща осъзна, че тя — Алена Макман, която бе плувала през целия си живот, която можеше да задържи дъха си над две минути — се давеше. Пред очите ѝ отново изникнаха малки черни точки. Започваха да се сливат. Трябваше да се покаже на повърхността още веднъж. Още един път. И независимо колко ѝ бе ужасна и омразна тази мисъл, Алена трябваше да извика Иън Макензи с дума, почти невъзможна точно в този момент.

Лицето ѝ се показа над водата. Тя успя да извика задавено:

— Помощ!

После тъмнината сякаш я погълна, оставяйки само една мъничка пролука светлина...

Зрението ѝ бавно се върна, а после и съзнанието ѝ. Бе положена на меката тревиста земя край вира, близо до падналия дънер. Лежеше гола по корем, а над нея стоеше гол мъж, от който капеше вода, и изкарваше водата от дробовете ѝ.

Тя се закашля, изплю вода и се обърна ужасена към Иън с широко отворени очи.

— О, господи!

Алена скочи на крака; твърде бързо. Олюля се. Той ѝ помогна, въпреки съпротивата ѝ.

— Погледни ме! — заповяда ѝ той яростно.

Тя несъзнателно го направи.

Очите му изглеждаха по-черни и по-яростни от всякога. Гневът му бе толкова голям, че тя помисли, че ще я удари.

— Да не би да се опитваше да се удавиш заради това конте? Глупачка такава! Та той не заслужава.

— Какво? Аз не се опитвах да се самоубия!

— Но беше влюбена в него, нали?

— О, боже! — тя поклати глава яростно и енергично. — За бога, моля те, остави ме да се облека...

Все още напрегнат, той повдигна тъмната си вежда.

— Очевидно не си имала нищ против да скочиш гола във вир, когато си мислела, че Питър О'Нийл ще дойде при теб.

— Пусни ме!

Той го направи. Тя се втурна право към дрехите си, ужасно непохватна в бързината. Съзнаваше, че той се облича сръчно и умело до нея.

Естествено! помисли си тя злобно. *Мъже!* Той беше свикнал много повече от нея да се съблича и облича. Бе напълно облечен, от униформената му куртка до лъснатите ботуши, ножница и сабя, докато тя все още се бореше с корсета си.

— Може ли? — попита той любезно зад гърба ѝ, като протегна ръце към връзките.

— Не, ти...

Но той вече бе сложил ръце върху връзките, стягащи корсета и леко бе подпрял коляно на гърба ѝ, за да ги промуши.

Бе свикнал и с корсети. Очевидно. Лавиния вероятно го бе научила всичко за корсетите. Всичко, което не знаеше от предишния си опит. О, боже, всички мъже ли са такива отвратителни същества? Да се интересуват от секс, престиж, пари и изобщо да не им пука дали тези неща са събрани на едно място или на няколко различни?

Алена трепереше, докато Иън ѝ помагаше да облече и роклята, но когато и това бе готово, тя бързо се дръпна от него и пак седна на дънера, обу си ботушите и завърза връзките им. Осъзна, че той се е изправил, скръстил ръце пред гърдите си и я гледа със син огън в очите си през цялото време. Тъкмо когато се канеше да стане, единият му крак, обут в униформените ботуши на Съюза, стъпи до нея и той се наведе, като я заклеци на дънера.

— Къде отиваш? — попита той.

Тя се вгледа невярваща в него и немалко притеснена, пряко волята си. Иън Макензи изглеждаше много висок и както се бе уверила тя от собствен опит, бе отрупан със силни и здрави мускули по цялото тяло. Бе изключително красив мъж с изсечените си черти, гарвановочерна коса, необичайно сини очи и изписани вежди. Петте години разлика във възрастта им внезапно започна да изглежда доста солидна. Челюстта му бе застинала в положение, което ѝ казваше, че той е наясно какви последствия ги очакват заради случилото се тук. Съвсем естествено бе ядосан. Тя усети някакъв хлад, като си помисли, че не е възможно действително да възнамерява да убие Питър. Разбира се, че не. Въпреки това, като го гледаше в този момент, тя се радваше, че не е О'Нийл.

Не че Иън я гледаше с по-малко презрение. Тези негови пронизващи очи я измерваха осъдително. Тя отвърна на погледа му. Не. Няма да го остави да я сплаши.

— Трябва да се върна и да говоря с баща си и ти би трябвало да си доста притеснен, задето се налага да сториш същото. Не че на мъжете не се дава свобода да се държат като абсолютни животни, но след като всичко това се е случило в къщата на баща ти, той може да е доста разстроен от цялата история.

— Баща ми ще разбере какво се е случило от моята уста, но не той е главната ми грижа.

— Е, това може да те изненада, но моят баща е разумно същество, което ме обича...

— Така е, обича те. И именно в това, мис Макман, може да е проблемът ни.

— Ние нямаме проблем, мистър Макензи. Сигурна съм, че обичната мисис Трехорн бързо ще ти прости за това прегрешение и отново ще се намериш в обятията ѝ. Що се отнася до мен, говори се, че съм вещица, така че фактът, че от време на време се отдавам на плътски грехове, няма да нанесе по-голяма вреда на живота ми, отколкото всичко друго, с което съм се сблъсквала досега. Но ако...

— Значи така било! — промърмори Иън.

— Какво е така? — извика Алена смутена и разтревожена. Тези сини очи се забиха в нея и сякаш я прободоха.

— Той обеща да се омъжи за теб. Но семейството му не те счита за достатъчно добра.

Тя беше достатъчно унижена.

— Следващият път, когато чуя да те описват като джентълмен, мисля, че ще... повърна! — възкликна тя разгорещено. — А сега, ако обичаш...

— Не обичам. Ти ме компрометира.

— Какво? — почти извика тя. — Аз съм те компрометирала? Не говори глупости — на мъжете им е позволено да... си играят с... — Тя усети, че сякаш отново се задушаваше. — От мъжете се очаква да търсят компанията на... паднали жени!

— Това е невероятно деликатна ситуация — каза той.

Тя отново усети натиска на погледа му, а очите му се плъзнаха по нея с нещо твърдо, пресметливо и все така яростно в тях.

— Няма ситуация — увери го тя. Но кобалтовите му очи останаха тъмни и властни, докато я гледаше настоятелно. — Мис Макман, как да го кажа по-деликатно...

— Защо изобщо се притесняваш за деликатност в този момент?

— Наистина — рече той, а очите му отново хладно полазиха по цялото ѝ тяло. После се спряха върху нейните и рязко се присвиха. Той попита направо: — Ти не очакваш дете от Питър О'Нийл, нали?

Тя нямаше да е по-слисана, дори и ако я бе зашлевил през лицето. За момент не можеше да отговори.

Мълчанието ѝ сякаш го убеди, че догадката му е вярна.

— Ох, горкото момиче. Господи, затова ли се опитваше да се... самоубиеш?

Тя се почувства така, сякаш отново се задушаваше. Изкушението да се нахвърли върху него бе неконтролируемо. Тя се опита, наистина се опита да издере бузите му с нокти, но той бе прекалено бърз за нея — хвана китката ѝ и я стисна така, че тя извика.

— Не, по дяволите, не очаквам дете от Питър О'Нийл и не съм се опитвала да се самоубия. Никога няма да се опитам да се самоубия, особено пък заради някакъв мерзавец.

— Убедена ли си в това?

— Ти да не си бавнозагриваш? Ако някога се опитам да се самоубия, убедена съм, че ще го знам.

По чертите му бързо премина чисто раздразнение.

— Имах предвид за детето на О'Нийл.

— Никога не съм била по-сигурна за нищо през живота си! — извика тя вбесена. — А и това не е твоя грижа!

Той внезапно пусна китката ѝ. Закрачи пред дънера със скръстени пред гърдите ръце.

Иън се вгледа в нея и тя отново видя гняв в очите му и в стаеното напрежение в погледа му, но там имаше и нещо друго: някаква умора и житейска мъдрост. Когато заговори, той прозвуча странно пораженски.

— Знаеш, че не можем просто да се върнем.

— Защо?

— Питър вече нетактично е осведомил всичко живо, че ние с теб сме имали среща във вира. Баща ти е съкрушен и унижен, моят е вбесен, че съм се отнесъл така с дъщеря на негов приятел, добър и почтен човек. Чичо ми ще бъде абсолютно ужасен, тъй като аз се запознах с баща ти чрез него. А и твоят баща — добави той с някаква перверзна развеселеност — може да иска да ме извика на дуел — той може и да е учен, ама като стане въпрос за теб, е не по-малко романтичен.

— Мислиш, че баща ми ще те предизвика на дуел? Това е глупаво, абсурдно, то е...

— Забравяш, че живеем в галантния Юг, макар и в най-затънтените пущинаци на тази най-тачана част от страната ни! — Гласът му прозвуча с горчивина, тя не знаеше дали се подиграва с

родния край или със себе си. Той продължи: — Баща ти трябва да поиска удовлетворение, а аз наистина не искам да нараня стареца.

— О, как смееш, арогантен грубиянино! Да смяташ, че си по-добър от баща ми...

— Прости ми — прекъсна я той сухо.

Алена остана неподвижна за момент, вбесена, но осъзнала, че Иън наистина може да убие баща ѝ с едно врътване на китката си. Баща ѝ бе на възраст и не разбираше от нищо друго, освен от книгите си и науката.

Тя се бореше за чувство на достойнство и му каза:

— Нищо не може да се направи. Стана каша и това е. — Внезапно осъзна колко голяма е тази каша и колко е сериозно всичко. Джентълмен от Юга, какъвто бе баща ѝ, определено трябваше да поиска удовлетворение, ако дъщеря му е била компрометирана. — О, боже мой, бедният ми баща.

— Може би е трябвало да си помислиш за него, преди да се съблечеш и да се гмурнеш във вира като сирена от дълбините.

— Ти си непоносим! Аз си мислех, че съм сама! Всеки почтен мъж щеше да...

— Сама? Не чакаше ли Питър О'Нийл?

— Ти никога няма да имаш възможност да убиеш баща ми на дуел, Иън Макензи, защото първо ще те убия аз.

Той вдигна ръка.

— Мотивът зад неблагоприятието ти сега е без значение.

— Неблагоразумие ли? Неблагоразумие!

— Мис Макман, наречи ме груб, наречи ме здравомислещ, но се боя, че в нашето общество възпитаните млади дами просто не се разхождат голи!

До този момент Алена трябваше да е разбрала, но все пак сега имаше бариерата на дрехите си. Тя скочи от дънера, решена да му нанесе някакъв физически удар.

Това бе атака, която не бе очаквал. Подпрян с единият си крак на дънера, той изгуби равновесие от внезапното ѝ нападение и те се строполиха заедно върху меката земя. За момент тя бе върху него и го гледаше с изненадани очи.

Може би беше израсла малко прекалено груба. Тъй като бе готова да му нанесе един силен юмручен удар в челюстта. Ала мъжката

гордост очевидно го спря точно навреме и тя откри, че е вдигната и после заклещена под него.

Той бе над нея с ръце от двете страни на главата ѝ, докато се опираше на тях, за да, не се стовари с цялата си тежест върху нея. Лицето му бе само на сантиметри от нейното.

— Усмири се, палавнице. Боже мой, ти си доста ядосана! — рече ѝ той гневно.

Тя да е ядосана? Той бе луд за връзване, по дяволите.

— Още нищо не си видял — увери го тя с предупредително присвити очи. Можеше да го убие. Просто да го убие.

— Може би щеше да ти се отрази по-добре, ако бе отраснала под грижите на някоя строга възпитателка...

— Не смей да обиждаш баща ми.

— Мис Макман — рече той, вече доста сериозен, изправи се и я възседна с ръце, дразнещо скръстени пред гърдите му. — Никога няма да посмея да обидя такъв добър и мил човек като баща ти. И именно в това е бедата.

— Само ако ме пуснеш...

— Не можеш да тръгнеш и наистина трябва да го разбереш.

— Но...

— Питър О'Нийл е злобен млад фукльо, който ще стори всичко възможно, за да създаде колкото се може повече шум около тази случка. Лавиния е наранена, мисли си, че е пренебрегната и при тези обстоятелства може да бъде дори по-злобна от Питър. Докато тази история стигне до втория си слушател, ние ще сме се любили толкова страстно в храстите, че птиците са се изчервявали, и изобщо няма да сме забелязали идването им.

— И какво предлагаш?

Той се поколеба, а следващите думи изглежда бяха мъчителни за него. И въпреки това нищо друго не можеше да я слиса повече.

— Очевидно — рече той с равен тон — нямаме друг избор, освен да се оженим.

Алена усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Не — каза тя меко.

Той поклати глава и се вгледа в Алена и на нея пак ѝ се прищя да потъне в хладните дълбини на вира. Той не я обичаше, не я желаше. Смяташе я за зле възпитана, леконравна уличница, която току-що бе

поставила и двама им в ужасна ситуация — но щеше да изпълни дълга си.

Колкото и да е странно, на нея ѝ се щеше да избухне в смях. Питър ѝ бе заявил, че нито един уважаван мъж няма да поиска да се ожени за нея. Нито едно семейство не бе по-уважавано от Макензи в щата. Всичко това бе толкова тъжно и толкова нелепо.

— Очевидно не си ме чула — рече Иън сприхаво. — Нямаме избор.

Да не би да си мислеше, че тя е някой от подчинените му военни? Че може да я командва, както пожелае?

— Не, винаги има избор.

— Как ще се чувства баща ти, мис Макман, когато му сервираат всичко това? — попита той с хладна вежливост.

Тя ядно прехапа долната си устна. Как щеше да се чувства баща ѝ? Съкрушен. Независимо дали ще разбере, че тя е искала само да поплува в бистрия вир. Можеше да излезе наяве, че тя глупаво се бе захласвала по Питър О'Нийл и самият факт, че дъщеря му е била спипана гола...

Тя не искаше да говори за това. Не искаше да си представи какво ще си помисли и как ще се почувства баща ѝ. Със сигурност щеше да реши, че е опропастил живота ѝ, като не я е възпитал както трябва.

— Във всички случаи ще има скандал — прошепна тя.

— Вероятно. А вероятно можем да противодействаме на Лавиния и Питър.

— Как? Няма начин да го направим. Каквото и да става, трябва да се върнем. Каквото и да кажем ще изглежда, че ти се жениш за мен, само защото са ни хванали и защото трябва да го сториш и скандалът...

— Ще се оженим, преди да се върнем — прекъсна я той нетърпеливо.

— Това е съвсем невъзможно...

— Не, всъщност не е. Преподобният Дауд днес не дойде на празненството на баща ми поради силен зъбобол. Той си е вкъщи с жена си и девера си. Дотам има половин час път, ако ходим по-живо и още десет минути езда на връщане, защото можем да вземем някой кон от него. Ще се върнем на празненството доста разстроени от това, че

семејното ни положение е разкрито, преди и двамата да сме успели да съобщим на родителите си за решението да си пристанем.

— Но аз не съм пълнолетна.

— Церемонията ще е законна, освен ако баща ти не реши да я анулира.

Алена само го гледаше с празен поглед. Той имаше разрешението: идеалното разрешение. Понеже беше прав. За да спаси положението им в обществото — да не говорим за съкрушените чувства на родителите им, а може би дори и проливане на кръв — те трябваше да се оженят.

И беше прав за още нещо: щеше да е много по-добре да се оженят, да се престорят, че са го сторили доста отдавна и по този начин да противодействат на усилията на Питър и Лавиния да ги видят тотално унизени и да създадат ужасни проблеми — а може би дори и кръвопролитие в семействата им.

Но като погледна към Иън, сърцето ѝ сякаш трепна.

Да се ожени. Иън Макензи.

Внезапно той изглеждаше много по-възрастен — далечен, различен. Човек, който се познава, взел е решение и не позволява някой да пречи на избора в живота му, така, както той го разбира. Готов да води битките, които е решен да спечели.

Тя не можеше да бъде негова съпруга. Внезапно се почувства много зле, съзнавайки, че може никога да не освободи живота си от гнева, който непреднамерено бе предизвикала днес. Алена не искаше да признае, че се бои от изискванията, които ще предяви той към една съпруга, бои се да остави душата си в ръцете на човек, който е убеден, че тя е предизвикала всичко това с плътското си желание да съблазни друг мъж, когото той изглежда искрено презираше.

Тя изобщо не познаваше Иън. О, господи, с изключение на това, което бе научила днес.

Не е истина! Някога тя го познаваше. Знаеше, че е прекарал известно време сред хълмовете и блатата долу на юг с чичовците и братовчедите си, говореше езика хитичи на племената макасуки и езика на семинолите. Бе научил трудните уроци на индианските младежи и веднъж Сидни с гордост ѝ заяви, че Иън можел да се сбори с голям мъжки алигатор и да победи. Спречкването между Питър и Иън беше стигнало до размяна на удари, задето Питър бе направил

някаква презрителна забележка за индианците. Иън бе разкървавил носа на Питър и му бе счупил един зъб, но се бе овладял, преди да нанесе други поражения.

Може и да го е познавала по някое време, но тогава бе малко момиче, приятелката на по-малката му братовчедка Сидни, която се мъкнеше след него, Джером, Брент и Джулиън, докато ловяха риба в реката и залива и слагаха капани в гората.

Това бе много отдавна. В друго време и място. Друг свят.

Сега те си бяха наистина непознати. Тя действително не го бе виждала от години.

Тя не можеше да диша, не можеше да отговори. Все още не бе дала отговор, когато той се изправи, протегна ръка към нея и я вдигна на крака. Взе ръката ѝ, преплете пръстите си с нейните и тръгна.

Тя го следваше мълчаливо дълго време. Естествено Питър и Лавиния вече се бяха върнали. Те нямаше да идат направо нито при Джарет Макензи, нито при Тиодор Макман. Може би Питър щеше да иде при Тара Макензи, преструвайки се на много разтревожен от действията на сина ѝ. А може би Питър и Лавиния просто щяха да започнат да шушукат наляво и надясно, докато слухът стигне до бедния заплеснат учен Теди Макман и до стълба на общността, високо уважавания Джарет Макензи.

Внезапно Алена спря и задърпа ръката, която я държеше.

— Иън, ти не си дообмислил това. Това е... брак — рече задъхано, втренчена в тъмносините му очи с цялата си сериозност. — Как ще живеем? Не можем просто да...

— Виждаш ли друг изход? — попита той любезно.

— Но, боже мой, това е толкова сериозно.

— Наистина.

— Разводът ще е още по-голям скандал.

Очите му просветнаха насреща ѝ.

— Няма да има развод. Не сега. Аз трябва да се върна на военна служба. Често пътувам. Ти рядко ще ме виждаш. А дребните ни проблеми няма да са чак толкова важни според мен. Много скоро... — той сви рамене. — Много е вероятно да избухне война и това, което се случи днес, наистина няма да означава абсолютно нищо.

— Война ли?

Той не отговори. Закрачи отново.

— Война? — повтори тя. — Иън, няма да има война. Ако има проблем, Флорида просто ще се отдели от Съюза. И другите щати ще сторят същото. Ще образуват нова нация! По дяволите, Иън...

Той не й отговори. Бързаше.

Оживено бе слабо описание на скоростта, с която се движеше. На практика тя тичаше, за да го настигне и бе останала без дъх, което правеше спора невероятно труден.

След миг заби нос в гърба му пред хубавата оградена ливада на свещеника. Иън отвори портата, а тя го последва. След няколко крачки вече стояха пред вратата на преподобния и чакаха.

Брак. Това бе обвързващо. Щеше да промени живота й, да промени мечтите й.

— Иън.

Той не я чу.

— Иън! — тя отново трепереше, явно не можеше да престане.

Той сведе поглед към нея.

Алена навлажни устни.

— Аз не мога... не мога.

— Трябва. Хвърли зара, като реши да се гмурнеш. Сега се оправяме с жребия, който ни се падна.

— Е, жребият можеше да е доста по-добър, ако ти не беше гол и не беше ме... опипвал във водата! И не жадуваше да развратничиш с вдовицата Трехорн!

Точно в този момент вратата се отвори. Жена с прошарена коса, с ококорени от шок меки кафяви очи, пухкави розови бузи, които сега бяха почервенели като череша, се втренчи в Алена ужасена. Думата *развратничиш* сякаш висеше във въздуха.

— Мисис Дауд! — рече Иън жизнерадостно.

На Алена й се щеше още веднъж да потъне в кристалната вода на вира, който бе останал зад гърба й. Очевидно бе казала думата *развратничиш* твърде високо.

Мисис Дауд се поклони на Алена, но не реагира по друг начин на чутото. Тя се обърна към Иън с удоволствие, а гласът й само леко потрепна.

— Виж ти, Иън, каква изненада, влизайте. Толкова съжаляваме, че пропуснахме празненството на баща ти...

— Аз доста се радвам, че е така и ще обясня причината за това на вас и на преподобния, ако ми позволите.

— Разбира се, разбира се. Кажете на... младата дама да влезе.

Алена се намръщи. Репутацията ѝ със сигурност бе поела надолу.

Но тя бързо откри, че мисис Дауд е добра жена, а преподобният Дауд също е мил човек — толкова слаб, колкото дебела бе жена му, с блестящи, дяволити сини очи, които сякаш се радваха на идеята за тайна венчавка. Описанието на Иън за случилото се бе толкова сериозно и близко до истината, че самата Алена се изненада от привидната тактичност, която демонстрира той, като обясняваше нейната роля в станалото. Тя просто попаднала на красив вир и била неустойчиво изкушена и, призна Иън, неговата роля в случая не била съвсем невинна, но сега...

— Сега — рече преподобният Дауд съвсем просто — нещата трябва да се поправят.

Погледът, който отправи към Алена, бе съвсем любезен.

— Ще докарам девера си тук. Той малко недовижда, но слухът му е добър. Ще стане за свидетел — заяви мисис Дауд решително. — Харолд, ти трябва веднага да ожениш тези млади хора.

Преподобният Харолд Дауд взе ръцете на Алена и ѝ отправи изкривена полуусмивка.

— Значи брак, млада госпожице. Едно е мъж да те накара да го сториш, а съвсем друго, ако е работа на дявола! — той ѝ смигна в посока на Иън.

— Аз я накарах, преподобни — рече Иън.

— Все едно — промърмори отчето весело. — Ами тогава да ида да взема молитвеника си...

Той излезе бавно. Мисис Дауд бе отишла да доведе девера си. Внезапно Иън хвана брадичката на Алена и я повдигна по начин, който не бе никак грижовен.

— Съжалявам, че Питър О'Нийл те е наранил и измамил. Не знам какво се е случило между вас и съжалявам още повече, ако все още си влюбена в него. Обаче помни, че от този ден нататък всичко свършва.

— Имаше...

— И мадам, ако някога решиш да ми изневериш с някой друг, да знаеш, че ще ти одера кожата от гърба, преди да те удуша.

Изненадана от внезапната ярост на атаката му, Алена откри, че отново е едновременно наранена и вбесена. Иън Макензи и проклетото му чувство за дълг! Той си мислеше, че е спала с Питър О'Нийл и въпреки това щеше да се ожени за нея, защото така трябваше да постъпи.

Нито един уважаван мъж няма да се ожени за нея... така бе казал Питър. Но ето го Иън Макензи. В известен смисъл нямаше търпение да види лицето на Питър.

Само че... тя не можеше да се ожени за него.

— Ти си чудовище, ти си самият дявол, Иън, и аз просто не мога да направя това! Ами ти? Всички тези заплахи, които ми отправяш...

— Но, Алена, аз винаги съм съзнавал дълга си.

— А нима аз не съм? Как може да знаеш, как изобщо можеш да знаеш нещо за мен, как смееш да мислиш, че...

— Ние сме тук, защото аз попаднах на чисто голото ти тяло в един вир посред бял ден — напомни й той сухо.

Страните й осезаемо поруменяха.

— Ти...

Шепотът му внезапно се превърна в яростен дъх до ухото й:

— Предупредена си, Алена!

— *Ти* си предупреден! — прошепна тя ядно в отговор. — Ти си причина за това — помни, че това е само шарада.

— Шарада ли? Ние сме тук, Алена, защото всичко е абсолютно реално, по дяволите!

— Тук сме, защото ти... — започна Алена, но бързо млъкна, когато преподобният Дауд се приближи.

— Иън, Алена, готови ли сме? Първо трябва да се попълнят няколко официални документа и да се подпишат — рече преподобният Дауд и им направи знак да се доближат до бюрото му от черешово дърво.

Да се омъжи за него, само да се омъжи за него! каза си тя. Той нямаше да й остави никакъв друг избор. Тя щеше да има удовлетворението да покаже на Питър, че е глупак, че я е изгубил по най-глупавата причина. Иън се връщаше във войската, тя можеше да

продължи да живее както преди, само дето щеше да е съпруга на Иън Макензи.

Почтено омъжена.

— Алена? — гласът му прозвуча рязко.

Вече бе попълнил документите на преподобния с нетърпеливо нехайство и бързина.

Алена написа с печатни букви своето име, имената на майка си и баща си и месторождението си. После се подписа.

Иън бе хванал ръката ѝ над лакътя.

Тя откри, че пак е в салона, до Иън. Преподобният Дауд радостно ги уведоми точно къде да застанат и зае позицията пред тях с молитвеника си в ръце.

Братът на мисис Дауд — около деветдесетгодишен, но висок, весел и жизнерадостен — стоеше отстрани. Ухилен, той свиваше ръка на фуния до ухото си, за да е сигурен, че чува всичко казано както трябва.

Всичко бе толкова нереално. Алена дори имаше чувството, че стаята се изпълни с мъгла, сякаш сънуваше. Понеже това не можеше да е истина.

Но беше. Иън даде обет с ясен, звънлив глас.

Алена едва успя да прошепне своите думи.

Стигнаха до частта с пръстена. Тя откри, че Иън е сложил масивен пръстен с печат на пръста ѝ, който естествено бе доста огромен и щеше да падне, ако не бе свила пръсти към дланите си. След това подканиха Иън да целуне булката. Пръстите му отново бяха почти брутални, когато повдигна брадичката ѝ.

Странно, устните му бяха огън.

Като се залепиха за нейните, те им придадоха течна сила и топлина, която я изненада и изгори, остави я трепереща, когато устата на Иън се вдигна от нейната и той отново насочи вниманието си към подробностите с преподобния Дауд.

Естествено, че можеха да вземат един от конете му. Напълно разбираше припряността им. Тайната за точната дата на сватбата им щеше да бъде опазена.

След още пет минути Алена откри, че стои пред Иън върху гърба на един много красив дорест кон. Препускаха в лек галоп с равен ход

обратно по каруцарския път, водещ от епископалната църква до Симарон.

Алена усети ръцете му и огъня, от който сякаш бе съставено тялото и крайниците му и отново почувства странен хлад.

Бе започнала деня с мисълта, че е влюбена в човек, когото сега презираше.

Да, и това бе истина! Каква наивна глупачка се оказа! Бе започнала всичко това, като свали дрехите си...

Мили боже, никога повече нямаше да го стори!

Понеже сега завършваше деня...

Омъжена за един суров, гневен мъж. *Компрометиран*. Иън Макензи. Сила. Власт.

Мъж, когото всъщност е познавала през по-голямата част от живота си, но който все пак на практика си оставаше непознат.

Ръцете му се стегнаха около нея, докато яздеха. Топлината му сякаш я обгръщаше. Тя трепереше все повече.

Погледна към небето и видя, че слънцето залязва. Изглеждаше като жарка искряща топка от оранжеви и златни багри на хоризонта. Нямаше нищо по-хубаво от залеза във Флорида и въпреки това, помисли си Алена...

Той бе предвестникът на нощта.

И внезапно тя се побоя от идващата тъмнина.

Иън бе ядосан на себе си. Вбесен.

Бе също толкова вбесен от нея — естествено. Особено сега, когато тя седеше пред него, с кичури златиста коса, които се вееха и се оплитаха в гърдите и лицето му, докато язدهа срещу вятъра.

Ако тя и Питър О'Нийл бяха избрали друго време и място, за да играят игричките си, нямаше да последва всичко това. Той нямаше да е женен за една жена, когато бе почти сгоден за друга.

Но колкото и да го вбесяваше това, че Алена Макман бе свалила дрехите си във вира, той не можеше да отрече — поне пред себе си — че и двамата можеше да са излезли от водата и да са облечени прилично, ако той не бе толкова погълнат от вида ѝ и толкова неразумно раздразнен, като откри, че такава знойна красавица като Алена е била съблазнена от такова жалко човешко недоразумение като Питър О'Нийл.

Дали не бе някаква странна форма на ревност? Времето, през което той бе докосвал Алена по интимни места бе кратко, но впечатленията от всичко, което бе изпитал, бяха завинаги запечатани в паметта му. Той си помисли, че бог е създал жената — а накрая мъжът се е оказал изгонен от рая. Колко иронично, понеже бог бе създал съвършенството у Алена Макман, което наистина бе най-лошата съблазън за един мъж. Гърдите ѝ бяха твърди, заоблени полукълба, талията ѝ — съвсем тънка, а бедрата — широки. Тя бе слабичка, но боже, колко бе надарена. Може би затова не я позна. Последният път, когато видя Алена, тя бе тънка като тръстика. Дяволска малка мъжкарана, която тичаше по пясъка. Но той трябваше да познае лицето ѝ, макар че и чертите ѝ се бяха развили до деликатната красота, доста различна от последния път, когато я бе видял. Въпреки това тези очи, тези златисти, котешки... чувствени, разпалващи въображението очи. Той бе виждал тази красива смесица на багри само в нейните очи. Как е могъл да забрави?

Е, какво смяташе да прави? Той все още не знаеше — единственото, в което бе абсолютно убеден бе, че трябва да се оженият и бе решил, че трябва някак да я подчини на волята си. Все пак се втурна в това начинание, без да се замисля за бъдещето. Знаеше само, че няма да остави Питър О'Нийл да се върне в Симарон и да ги изложи пред всички там. Но делото вече бе сторено. Той можеше да се подиграва на себе си. А сега какво? Бе се обвързал с жена, която Питър бе познал, тя може би още бе влюбена в О'Нийл, въпреки начина, по който се отнесе с нея. Ако тя се приближеше до Питър, помисли си той с внезапна ярост, щеше да накълца и двама им на парченца.

Тази мисъл внезапно го изненада и той яростно разтърси глава. Какво му ставаше, за бога, та да му хрумват такива обсебващи мисли за насилие?

— Сега пък какво? — прошепна тя внезапно и той осъзна, че е спрял коня в края на моравата и само стоеше там и чакаше, усещайки как последните златни лъчи на слънцето ги огряват.

— Е, любов моя, започваме шарадата — каза ѝ той.

Тя леко се извърна и лицето ѝ се вдигна към неговото. Питащи котешки очи... Може би малко несигурно, деликатно лице, странно сериозно и много красиво. Той се сети за начина, по който тя флиртуваше на поляната и за хитрата сила, която бе демонстрирала в борбата със саби срещу опонента си. Едно изгарящо напрежение измъчваше цялото му тяло и за пръв път, откакто му бе хрумнала тази натрапчива идея той си напомни, че тя наистина е пораснала и се е превърнала в голяма красавица, каквито се срещат рядко — може би една от най-красивите жени, които познаваше. Той се запита дали не го е съзнавал през цялото време, дали не е бил обзет от усещането за плътта ѝ, извивката на гърдите ѝ, както от яростта си към Питър О'Нийл.

Брак.

Доста солено наказание за натрапчивото му желание.

Тя отново погледна напред. Дългата ѝ руса коса се бе преплела от ездата и гъделичкаше носа му. Той скръцна със зъби и се наведе ниско срещу нея, за да прошепне в ухото ѝ:

— Излизаме срещу баракудите.

Усети, че тя леко трепери.

— Боиш ли се? — подкачи я той.

Раменете ѝ се вдигнаха. Тя отново се извърна, а котешките ѝ очи се присвиха, като паднаха върху неговите.

— От какво? — попита тя.

— Да се изправиш срещу всички тях.

— Не — увери го тя с равен тон.

— А, значи се боиш от мен? — попита той.

— Съвсем не — увери го тя хладно, но въпреки това бързо премести погледа си обратно към къщата и той отново усети лекото ѝ треперене...

Внезапно сръга силно коня и те препуснаха през поляната. Едно хубаво нещо, помисли си той: Алена Макман можеше да язди като вятъра, да плува като риба и да бяга като сърна. Тя бе дете на природата, дъщеря на баща си във всяко отношение.

Той спря пред къщата, скочи от коня и протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе. Котешките ѝ очи докоснаха неговите. Свали я пред себе си. Тя се плъзна по цялото му тяло до земята и той ѝ прошепна:

— Не забравяй играта, любов моя.

Гъсти медени мигли се спуснаха към страните ѝ тя все още трепереше. Каквато и игра да играеше, на нея не ѝ се удаваше толкова лесно.

Да не би да изпитваше болка? Заради Питър О'Нийл?

Той я улови за ръката. Не ѝ даде друга възможност да протестира и я поведе със себе си към къщата.

Симарон светеше. Вътре се виждаха лампи, а темпераментният звук на цигулките изпълваше нощта. Като влизаха в антрето, Иън видя, че вратите към дневната и библиотеката са отворени към големия салон, за да създадат голяма бална зала от по-голямата част от първия етаж. Гостите танцуваха, кръжаха около една маса с пунш, говореха, флиртуваха, закачаха се и спореха.

Иън забеляза, че клюката вече ги е изпреварила, обаче родителите му и Теди Макман очевидно се бяха съюзили срещу нея. Майка му и баща му стояха един до друг в задния край на масата с пунша. Майка му си приказваше с Теди. Теди, със сините си очи, които изглеждаха леко разсеяни, храбро се опитваше да не изостава от Тара и да се преструва, че всичко е наред.

Иън забеляза, че макар и Питър да стоеше до новообявената си годеница, той бе близо и до музикантите. При влизането на Иън и

Алена Питър прошепна нещо на мъжете и музиката рязко спря.

За момент всички застанаха замръзнали в нелепа жива картина; цигулките бяха спрели с лъкове върху струните, танцьорите останаха на пода и всички очи се обърнаха към Иън и Алена.

Включително тези на Теди Макман и на родителите на Иън.

— Да не си посмяла да изглеждаш виновна — Иън предупреди Алена.

— Аз не съм виновна! — рече тя негодуващо.

Ръката му остана на гърба ѝ и той усети как гръбнакът ѝ се изопва. Добре. И двамата щяха да имат нужда от здрав гръб, за да изкарат тази нощ.

— Иън!

Брат му Джулиън, по-малък от него с малко повече от година и почти негов близък на външен вид, внезапно пристъпи напред, за да го посрещне. Прегърнаха се сърдечно. Като се отдръпнаха, Иън се намръщи, забелязал дяволит проблясък в очите на Джулиън.

Каквото и да се бе случило, брат му естествено възнамеряваше да го измъчва насаме. Пред другите Джулиън щеше да застане на негова страна и да прати по дяволите всички, които застанат помежду им.

Иън не обърна внимание на продължителната тишина в стаята и погледите, приковани в него, докато много от гостите на Симарон чакаха с напрегнато и радостно очакване взрива, който щеше да последва заради скандалната клюка, която се носеше от уста на уста през последните няколко часа.

Иън заговори, като отвърна разпалено на поздрава на брат си, без да обръща внимание на останалата част от стаята.

— Джулиън, радвам се да те видя. Нали познаваш Алена...

— Разбира се, как иначе? — рече Джулиън, а гласът му бе дрезгав от възхита, докато се навеждаше над ръката ѝ, за да я целуне. — Алена, станала си най-пленителната жена в целия щат.

Гласът на Джулиън не бе висок, но се чу добре — каквато бе и целта му.

Алена промърмори „благодаря.“ Тя бе много скована и Иън забеляза, че гледа баща си и видя болката в очите ѝ. Джулиън пристъпи по-близо до брат си.

— Дай ми инструкции, Иън. Аз ще ги следвам.

— Накарай проклетите музиканти да засвирят отново — предложи Иън тихо. — И... кажи на татко, че съжалявам за притесненията, които може да съм му причинил и че трябва да го помоля да ме разбере и да приеме благосклонно това, което възнамерявам да направя. Ще му обясня всичко веднага щом успея да стигна до него.

Джулиън се поклони сякаш той, както много други в стаята, е бил толкова захласнат от появата на Иън с Алена, че не е забелязал спирането на музиката. Устните му леко се извиха и Иън съзнаваше, че брат му няма търпение да узнае защо баща му трябва да е благосклонен към него.

Ала Джулиън се обърна, улови погледа на главния цигулар и повдигна въпросително ръка. Цигуларят побърза да се съобрази с намека от страна на един от синовете в дома.

Сладките, мелодични звуци на валс внезапно отново изпълниха стаята. Иън се поклони на Алена и я понесе в танц. Тя се движеше доста умело с него — толкова естествено грациозна по земята, колкото бе и във водата. Малката ѝ брадичка бе вирната; златистите ѝ котешки очи блестяха.

— Всички са ни зяпнали. Какво правим тук? Бедният ми баща...

— Бедният ти баща ще е добре. Смей се, усмихвай се, преструвай се, че се забавляваш. Ключарите скоро ще си получат заслуженото.

— Така ли? Чуй! Те говорят толкова високо, дори не ги е грижа, че чуваме.

Докато танцуваха, Иън откри, че се усмихва с неподправено веселие. Като се движеха из стаята, те действително чуваха откъслечни реплики от трескаво прошепнати разговори.

— Имат дързостта да пристигнат тук заедно — каза една стара жена.

— Каква наглост! — отвърна събеседникът ѝ.

— Като е живяла в такава дива земя, тя естествено е била възпитана като диваците... — това дойде от една млада майка от Тампа.

— Бедната съпруга на Теди умря — додаде мъжът ѝ.

— Тя е уличница — чу се от една стара грозна вещица, която Иън бе уверен, че дори не познава.

— Но Иън да се държи така, при това в *бащината* си къща!

— Говореше се за *скорошна* сватба между Иън и дъщерята на някакъв полковник, — прибави млад войник.

— Тя омагьосва мъжете... — рече една ревнива стара прислужница с много голям нос.

— Ама баща ѝ просто трябва да го спре, да направи нещо! — каза друг възрастен човек, пенсиониран военен от Тампа.

— Това е направо ужасно! — призна една матрона на оплешивяващия си партньор. Тя улови погледа на Иън върху себе си, изчерви се, но го изгледа в отговор за няколко секунди, преди да сведе очи. — Представи си само, семейство Макензи от Симарон въввлечено в толкова отвратителна случка! — рече тя с шумно сумтене, докато се отдалечиха, танцувайки.

Иън видя, че брат му е стигнал до Джарет и Тара и е предал съобщението. Кимна едва забележимо на брат си, който веднага дешифрира жеста. Бързо се придвижи през стаята, като се промъкваше между танцьорите, за да достигне отново до Иън.

— Може ли? — попита той любезно Алена.

Златистите ѝ очи докоснаха тези на Иън, но с готовност се прехвърли в ръцете на Джулиън.

Може би с прекалена готовност, помисли си Иън раздражено. Но бързо отиде до масата с пунша, където стояха родителите му с Теди Макман. Той знаеше, че бръмченето на клюките из стаята растеше, докато той се обърна към майка си, баща си и Теди, но го стори с тих глас. Изобщо нямаше намерение да налива масло в огъня.

— Татко, майко, доктор Макман, тази вечер искам да направя едно съобщение и да помоля всички вас да подкрепите мен — и дъщеря ви, сър — обърна се той към Теди. — Не се съмнявам, че вече сте чули клюката, предназначена за ушите ви и се моля вярата ви в Алена и в мен да ви е позволила да запазите доверие в нас въпреки всичко.

Иън бе изненадан да види, че майка му изглеждаше по-скоро весела, отколкото разгневена.

— Виж, Теди — увери тя Макман, като го хвана под ръка, — казах ти, че тези зловни слухове не може да са верни. Макар че съм доста любопитна да видя как синът ми ще ги разсее.

Теди Макман бе слаб, среден на ръст, с глава, покрита с белоснежни коси и светли, грижовни очи. Той огледа Иън, после протегна длан и хвана ръката му.

— Тя е всичко, което имам, Иън. През всичките тези години, откакто превърнах този щат в свой дом, съм получавал от семейство Макензи единствено почтено отношение. Вярвам ти, както изглежда ти вярва и дъщеря ми.

Иън погледна към баща си. Джарет не изглеждаше развеселен. Бе угрижен. Скръстил ръце пред гърдите си, той се наведе към сина си и заговори с него на четири очи.

— Дамата ли те прелъсти във вира? Или ти прелъсти нея? Истина ли са слуховете? — попита той тихо.

— Никой не бе прелъстен, татко — отвърна честно Иън. — Стана случайно.

— Мъжете могат да надживеят такива случайности. Мис Макман е унищожена. Ти разбираш това. Теди Макман стои тук, сърцето му се къса, убеден, че е провалил живота на дъщеря си, като е живял в уединение на острова, за да следва призванието си.

— Ако ми напомняш, че има само един почтен изход от трудност, причинена от зловни клюки, уверявам те, татко, че съм погрижил за това. — Той се поколеба, зарадван, че още не бе намерил сгода да говори с баща си и че изобщо не е споменавал за намеренията си да се ожени за дъщерята на полковника, Риса Магий. — Татко, Алена и аз вече се оженихме.

Като чу това, Джарет зяпна, веждите му се вдигнаха нагоре, а гарвановочерните му очи внимателно прецениха сина му. Каквито и да бяха мислите му по въпроса, той нямаше да ги изрази.

— Ще ти дам възможност да говориш с Теди Макман, не ми се ще да видя как получава сърдечен удар, като се разкрие тази изненада пред всички в стаята. Ще помоля музикантите да си починат, за да направиш съобщението, когато сметнеш за редно.

Джарет се отдръпна от сина си. Иън се обърна към Теди Макман, който го гледаше с очите на човек, който е бил ударен — но все още е решен да потърси добро в нападателя си.

— Мистър Макман, вие заслужавате нещо много по-добро от мен, но мисля че сега е най-подходящият случай да ви уведомя, че ние с Алена... се оженихме.

Теди се загледа в него безизразно.

Тара Макензи, застанала отстрани на Теди, зяпна.

— Съжалявам, майко — промърмори Иън бързо.

— Оженили сте се? — попита Теди. — Но как е възможно? Кога сте сключили този брак? Дъщеря ми не крие нищо от мен...

— Вие имате право да анулирате сватбата, сър, ако пожелаете — рече му Иън.

Теди поклати глава.

— Никога няма да откажа на Алена това, което иска тя. Просто съм... слисан.

Музикантите отново спряха да свирят. Джарет Макензи стоеше на повдигнатия подиум в далечния край на коридора.

— Дами и господа, бих искал да помоля за вашето внимание за няколко минути. Изглежда, че тази вечер ще чуем още едно съобщение и то е свързано с дома ми. Ще предоставя на сина си честта да го оповести.

Иън се обърна и видя къде стои Джулиън с Алена. Той мина през тълпата, която почтително се отдръпна, за да му направи път. След това взе ръката на Алена и се качи на подиума с нея.

— Приятели, уважаеми гости — започна той, като огледа стаята, а очите му се спираха на много от тези, които злословеха по техен адрес. — Обстоятелствата ме принудиха да известя нещо, което възнамерявах да споделя най-напред лично с родителите си — рече той огорчено. — Но тъй като се боя, че моето нетърпение да бъда с жената, която обичам, бе разкрито преждевременно, аз трябва да споделя нашето щастие и с всички вас, събрани тук тази вечер. Дами и господа, представям ви жена ми Алена Мак... ензи.

Стаята ахна. Последва смаян шепот и облекчен смях, когато тези приятели, които се възмущаваха от морала на наследника на Симарон и дъщерята на ботаника се увериха, че всичко е наред.

— Но, но... кога стана тази сватба? Искаш да кажеш, че родителите ти не са знаели нищо?

Иън хвърли поглед към другия край на стаята и разпозна сладкия, загрижен женски глас на Лавиния.

Иън притегли Алена към себе си. Тя се бе втренчила в него с красивите си широко отворени очи. Страните ѝ бяха поруменели в изненадващо розово. Ужасеният ѝ поглед можеше да се вземе за

възхита. Ръката ѝ падна върху куртката му, когато неговата се обви около нея. Копринената ѝ коса гъделичкаше бузата му и лежеше като чисто злато върху тъмносинята му униформа. Уханието на чистото ѝ тяло сякаш насищаше въздуха, който вдишваше той и като я държеше по този начин, Иън си спомни за всяка знойна, твърда извивка по тялото ѝ. В него се събуди треска, която накара думите да потекат гладко и страстно от устните му:

— Срамувам се да кажа, че родителите ми не знаеха нищо. Но въпреки това вярвам, че и двамата ще ми простят, а като видят булката, ще разберат чувствата ми — гласът му потрепери съвсем леко.

Идеално.

Той не беше такъв актьор, показаното чувство всъщност бе обикновена сладост.

Тя леко се дръпна и го погледна. В гърлото ѝ яростно пулсираше една вена. Гърдите ѝ се надигнаха приятно над деколтето на роклята ѝ. Той знаеше точно какво се крие под плата. Докосна бузата ѝ с пръсти и наведе уста към нейната. Чу съвсем лек протест, но го пренебрегна. Устните му намериха нейните, езикът му я възбуждаше, проникваше. Тя бе топлина, сладък течен огън. Внезапна прорязваща болка от желание го разтърси. Естествено тя го бе възбудила и преди — млада, съвършена, гола жена във вира...

Това бе по-лошо.

Той отдръпна устните си от нейните. Очите ѝ пръскаха огън. Устните ѝ бяха влажни и подути, тя се бореше да си поеме дъх. И той откри, че яростно се пита дали все още е влюбена в Питър и как и къде наистина я бе докосвал О'Нийл.

Към тях потекоха поздравления. Все пак сред всички любезни думи се чу и един доста различен вик:

— Не го вярвам. Не може да е истина. Те сигурно лъжат.

Питър О'Нийл. Иън го видя, застанал в средата на стаята с лице към тях. Усети как Алена се напряга и спиралата от емоции в него се стегна опасно. Той успя да попита любезно само с леко предупредителна нотка в гласа:

— Защо вие, мистър О'Нийл, ме наричате лъжец?

— Питър! — грубият стар баща на О'Нийл извика тихо предупреждение.

Питър стисна зъби. Той не смееше да предизвика Иън на дуел. Питър бе добър на саби, но Иън си бе спечелил във войската репутация на смъртно опасен. Освен това Питър излагаше на риск собствения си наскоро обявен годеж, ако вдигнеше твърде много шум за сватбата на някой друг.

Питър бързо се окопити.

— Иън Макензи, за нищо на света няма да ви нарека лъжец. Сигурен съм, че имате законните документи. Признавам, че само изразявам учудването на всички тук и естествено, загрижеността си за мис Макман.

— Благодаря за загрижеността ви! — извика внезапно Теди Макман със силен глас, докато се приближаваше към подиума. — Честно казано, аз се радвам, че вече не бива да се тревожа за дъщеря си, след като за нея се грижи майор Иън Макензи, макар че се надявам Алена да приема любовта ми цял живот.

— Тате! — прошепна Алена нежно. Като измъкна ръката си от Иън, тя се хвърли в обятията на баща си и го прегърна.

— Бих казал, че поздравленията са заслужени! — извика Джулиън. — Да прием шампанско, приятели. Наздраве! За брат ми Иън. И за Алена, най-елегантното и вълшебно създание в света. Иън, за теб и Алена!

След това настана истинска суматоха. Иън не видя младоженката доста време. Откри, че тикат шампанско в ръката му и че се движи из дома си, прехвърлян от приятел на приятел. Внезапно го посрещна много топла прегръдка и той се озова в обятията на високо, слабо момиче с изключителни тъмни очи и коса и лице с цвят на слонова кост и рози, който бе толкова съвършен, че тя изглеждаше почти нереална. Сестра му Тиа.

— Иън! Дявол такъв. Не ни подшушна и думица. Аз даже не съм разбрала, че скоро си се срещал с Алена Макман. Естествено! Бил си долу на юг доста често напоследък, нали? Но да не ни кажеш, о, Иън! — Тя пристъпи по-близо. — Или *наистина* е лъжа? Случи ли се този скандален епизод на извора?

— Тиа! — изстена той. — Дръж се прилично.

— Каж ми поне това — наистина ли сте женени?

— Да. А сега се дръж като очарователна млада домакиня и не карай гостите отново да ме зяпат.

Ръцете му се пристегнаха около нея, а после я пуснаха точно навреме, за да се види обграден от братовчедка си Сидни, леля си и чичо си, братовчедка си Дженифър и мъжа ѝ, Лоурънс Мълрой, братовчедите му Джером и Брент, най-добрите му приятели още от детинство, които до един бяха озадачени, но дискретни.

Нощта продължаваше.

Видя, че Алена стои до баща си и не му позволява да се отдръпне, макар че тя също бе прехвърляна от човек на човек, за да ѝ поднесат благопожеланията си. Хора, които само допреди малко вероятно я бяха очерняли шумно.

Но сега тя бе женена. В рода Макензи.

Братовчедка му Сидни, приятелка на Алена от рождение, изглеждаше особено радостна от случилото се, макар и озадачена. Той усещаше погледа ѝ върху себе си през цялото време. Изгледа я на свой ред, а после забеляза, че Питър също я наблюдаваше през цялата вечер, сякаш имаше намерение да я хване насаме.

Сидни Макензи бе изумителна. Висока и слаба, тя имаше изумруденозелените очи на майка си и гарвановочерната коса на баща си. Джеймс Макензи бе мулат семинол и индианската му кръв бе стигнала до Сидни по начин, който я правеше екзотично красива. Очите ѝ бяха наследени от бялата ѝ кръв, косата ѝ бе семинолска — гъста, лъскава, права. Кожата ѝ бе съвършена, златиста. Ако Питър О'Нийл се доближеше до братовчедка му тази вечер, Иън щеше да го набоде на шиш.

Той си пое дълбоко дъх. Едва успяваше да мисли по цивилизован, разумен начин.

Алена Макман му бе причинила това.

Алена *Макензи*. Той се бе оженил за нея. Внезапно се почувства изтощен.

— Иън? — той се обърна и видя майка си пред себе си, а погледът ѝ не издаваше нищо от мислите ѝ. — Поради разстоянието до дома им, Алена и Теди щяха да останат да пренощуват тук дори преди... твоето съобщение. Лили се е погрижила нещата на Алена да се изнесат от гостната, където щеше да ноцува заедно с още няколко други млади дами, и да се преместят в твоята стая.

За момент той се взря с безизразен поглед в майка си.

— Аха.

Тя почервеня, а сините ѝ очи внимателно го изучаваха.

— Иън, женени ли сте? — попита го тя меко.

— Да, майко. Женени сме.

— Ами тогава ще искаш жена ти да е при теб.

Жена му... при него. Част от неговия свят.

Той не знаеше дали наистина иска да е при него. Но със сигурност я желаше.

Брак... толкова висока цена за желанието!

Ами животът, ами утрешният ден? Ами дъщерята на полковника и животът, който си бе представял, че ще води?

Той пое дълбоко въздух.

— Майко, наистина съжалявам...

— Не съжалявай, Иън. Живееш живота си по начин, с който се гордеем, вярваме на решенията ти. Освен това — промълви тя — може би един ден ще ти кажа как се оженихме ние с баща ти. Булката е красива. Джулиън е прав. Тя действително се е превърнала в една от най-красивите млади жени, които съм виждала.

— Наистина е прекрасна — промълви Иън. Не добави, че е леконравна, безразсъдна и буйна.

Майка му го целуна по бузата и се отдалечи. Той се обърна и се намери отново пред Теди Макман. Теди го изучаваше с меките си, доверчиви сини очи и Иън с раздражение откри, че изпитва угризения на съвестта.

— Сър, аз имам документи, че сме законно женени — рече той.

Теди кимна сериозно.

— Макензи, не съм съвсем сигурен какво е станало и честно казано не искам да знам. Признавам, че... — той се поколеба — обичам дъщеря си. Бих дал живота си за нея. Боя се, че любовта ми ме е накарала да я разгледея и Алена винаги е правила това, което иска. Тя язди, стреля, дуелира се, плува... Благодарен съм, че е намерила теб, Макензи. Понеже лесно може да води някой по-слабохарактерен мъж за носа. Бог да те поживи, синко! — рече Теди и отново се смеси с тълпата, може би в търсене на дъщеря си. „Къде е тя?“, запита се Иън. После я видя. Беше с Тара и бе пребледняла. Вероятно току-що бе научила, че я местят в стаята на Иън в Симарон Хол.

— Иън!

Той се извърна. Брат му Джулиън и братовчедите му Джером и Брент бяха наредени пред него. Джулиън носеше една бутилка от най-доброто уиски на баща си.

— Ако гледаш по-внимателно, брат ми, ще забележиш, че гостите на Симарон вече си тръгват, а повечето от тези, които остават, вече са се качили по стайте си — рече Джулиън.

— Преди нощта да напредне още повече, ние от рода Макензи искаме да вдигнем наздравица с теб! — каза му Джером сериозно. Подобно на Сидни, синовете на Джеймс издаваха смесената си бяло-индианска кръв по изумителен начин. Джером имаше тъмнокобалтови очи като на Иън, изсечени, бронзови черти и малко кестеняв оттенък на тъмната си коса. Брент бе зеленоок с гъста, тежка семинолска коса — толкова тъмна, че сякаш блестеше в синьо-черни тонове. Всички бяха почти еднакви на ръст, над метър и осемдесет, и с подобно телосложение. Джером бе учил машиностроене и корабостроене, а Брент бе завършил медицинско училище с Джулиън.

— Първият от нашето поколение на рода Макензи, който се ожени, приятелю — рече Брент. — Е, като не броим Дженифър.

— И при това за Алена, колко интересно — добави Джером.

— Елате с мен навън, на верандата — подкани ги Джулиън шепнешком. — Това е тост само за рода Макензи.

Иън им позволи да го замъкнат навън. Те не останаха на верандата, а тръгнаха през ливадата, доста далеч от къщата, като си предаваха бутилката уиски един на друг, докато каретите напускаха Симарон.

— Значи се ожени за нашата Алена, при това без никой от нас да узнае! — рече Джером, като го погледна изпитателно.

— Добре, скъпи мои близки, женен съм от няколко дълги часа. Случи се, защото младата дама изглежда бягаше от нещастна ситуация. Май вярваше, че Питър О'Нийл е възнамерявал да се ожени за нея, а не за Елзи Фич — рече Иън.

— Ще го удуша — заяви Джером мрачно.

— Не, ако стане нужда, аз сам ще се погрижа за него. Нищо не се случи във вира, но тъй като никой освен семейството ми и Теди не би повярвал на истината, аз реших, че ще е най-добре да се оженим набързо.

— А! — възкликнаха в един глас брат му и братовчедите му, вторачени в него.

— Ама наистина ли е... законно? — попита Джером.

— Преподобният Дауд ни венча.

— Съвсем законно е — промълви Джулиън. — Но каква странна ситуация. Последния път, когато те видях, в живота ти имаше някаква дъщеря на полковник.

— А имаше и слухове за Алена, естествено, и аз бях останал с впечатлението, че... — започна Brent, но веднага се спря.

— Че в живота ѝ има друг? — попита Иън остро.

— Сидни си мислеше, че Алена очаква скоро да се ожени за някой друг и че е влю... се интересува от някого. Сигурно е бил Питър О'Нийл. Е, с това е свършено — рече Brent бързо. — Вижте, вижте къщата. Угасят фенерите. Иън, трябва да се прибиращ.

Иън си взе обратно бутилката уиски.

— Трябва наистина.

Той се качи по стълбите и тръгна по коридора към стаята си. Поколеба се. Имаше чувството, че тялото му се е превърнало в едно мъчително пулсиране, осъзна, че това е звукът на сърцето му и че изгарящата топлина на уискито бе останало електрически около него. Той бутна вратата и се спря.

Всички лампи в стаята бяха изгасени, но някой бе стъкнал огън. Отвън нахлуваше лунна светлина. Достатъчно, за да види, че булката е свита на кълбо в далечната страна на леглото. Всъщност бе толкова свита и толкова на ръба, че и най-лекият полъх на вятъра щеше да я събори на пода.

Той усети раздразнение и едновременно с това нестихващия нож на желанието, което тя толкова лесно можеше да събуди. Отиде до мястото, където лежеше тя и я погледна на лунната светлина. Очите ѝ бяха затворени, страните ѝ — навлажнени от сълзи. Изглеждаше млада. Като ангел. Той усети съчувствие, докато се чудеше дали тя е плакала за изгубената си любов.

Протегна ръка, за да я докосне. Очите ѝ се отвориха; тя не го беше чула да влиза в стаята. Луната я освети: лицето ѝ изглеждаше много нежно, а очите ѝ — два кръга от светещо злато. Устните ѝ се разтрепериха и от тях излезе само един задавен вопъл.

— Моля те...

Той се отдръпна, боеше се от смута, който бушуваше в него, убеден, че трябва или да я разтърси и да упражни насилие над нея, или да излезе от стаята. Той отиде до балконските прозорци и се спря там, а напрежението му причини болка от главата до петите. Чу я да въздъхва облекчено. Да не мислеше, че той си тръгва?

Иън седна в големия кожен фотьойл зад бюрото и сложи до краката си бутилката уиски, която носеше. Облегна се и притвори очи, като гледаше играта на пламъците в огъня и отново се прокле за безразсъдството си до вира и реши сега да остане тук. Имаше жена, която не бе възнамерявал да вземе. Тя не искаше съпруг, или поне не искаше него. Но наистина бе глупачка, ако си мислеше, че той ще прекара всичките си години като целомъдрен съпруг, само защото тя е решила да спечели сърцето на друг.

Намръщи се, седнал абсолютно неподвижно.

Тя се надигна. Измъкна се от леглото. Нощницата ѝ бе с цвят на слонова кост, красиво украсена с дантела. Прозрачна. Тя я покри с подобна роба, която лежеше в долния край на леглото. Боса, с почти безшумни движения, тя се доближи до мястото, където стоеше той и го погледна. Явно го мислеше за заспал.

Наведе се и вдигна бутилката. Той чу презрителното ѝ изсумтяване. Алена сложи бутилката на бюрото и излезе на балкона.

Той ѝ остави една секунда, а после тихо се изправи на крака. После я последва.

Нямаше я на балкона. Той го обходи с поглед от единия до другия край.

Не беше и на моравата. Беше се спуснала по решетката за рози и прекосяваше моравата към гората.

— По дяволите, какво е намислила? — промълви той на глас. Прехвърли тялото си през перилото и сам се хвана за решетката, слизайки по нея. Тя нямаше никаква представа, че я следват. Той се движеше на двайсет крачки зад нея, докато тя подтичваше по пътеката, водеща до вира. Иън се спря зад един дъб, докато тя стоеше в средата на поляната, загледана във водата.

След това един мъж внезапно се показва от нощната сянка, обгърнала дънера досами водата. Питър О'Нийл.

— Алена! — извика ѝ той нежно.

Тя се обърна, а дългата ѝ коса и роклята ѝ се спускаха като течено злато на лунната светлина...

6

— Алена, знаех си, че ще дойдеш! — извика й Питър О'Нийл, като се приближаваше към нея.

— О'Нийл! — Тишината на нощта внезапно бе нарушена от дълбокия тътен на друг глас.

Питър замръзна на мястото си и пребледня като мъртвец.

Алена също се смрази, тя искаше да избяга от неговата стая, от Симарон, от *него*. Бе свикнала да се скита където си иска вкъщи, най-близките й съседи нямаше да й сторят зло. Тя бе съвсем сигурна, че Иън Макензи е потънал в дълбок сън от бутилката си с уиски; беше го видяла с брат му и братовчедите му в далечния край на ливадата и се бе молила да се случи точно това. Изобщо не й бе хрумвало, че Питър О'Нийл може да е тук.

Но той беше. И тя знаеше точно на какво прилича това. Питър, в този шубрак. Да я чака.

Усети, че се тресе вътрешно от смътен страх, различен от всичко, което бе изпитвала по-рано. Иън бе вперил поглед в Питър, а Питър отвърщаше на погледа му. Питър носеше сабя. Той я извади от ножницата й и накара сърцето на Алена да прескочи няколко удара. Но после хвърли сабята на земята.

— Макензи, не искам да се пролива кръв. Не съм въоръжен! — извика внезапно Питър.

Иън Макензи ловко свали кавалерийската си сабя.

— Без проливане на кръв — съгласи се Иън, но тонът му бе смразяващ, а сините му очи изглеждаха като направени от обсидиан. Но още докато говореше, пътеката зад тях внезапно оживя от звука на чупещи се клонки и приближаващи стъпки.

Джулиън, Джером и Брент изникнаха в гъсталака и се спряха точно зад Иън.

— Исусе! — прошепна Джулиън, като огледа сцената. Алена усети, че Джером и Брент са я зяпнали. Никой не заговори. Тя знаеше

какво има в очите им: ярост от измяната ѝ. Те бяха нейни приятели, по-големите братя на Сидни, почти като нейни родни братя.

Но те бяха от рода Макензи. Погледът в очите им беше безмилостен. Иън Макензи се бе оженил за нея. А тя му се отплащаше по този начин.

— Е — каза Питър, като събра малко смелост, — каква сцена само! Великите и силни Макензи! Белите момчета и мелезите — неудържими таланти с пушки, юмруци и ножове, и всичките наредени пред мен — той вдигна ръце. — Ако смятате, че може да ме убие в гората и да се отървете безнаказано, защото сте Макензи, най-добре ще е да размислите. Чичо ми е щатски сенатор. Ще ви избегнат до един.

— Никой няма да те убива, О'Нийл — рече Иън с дълбок и тих глас. — Не сега. Но ако пак те хвана близо до жена ми, ще те смажа.

Питър сви рамене. След това се запъти да си тръгне от поляната, далеч от рода Макензи. Но се спря до Иън.

— Макензи, може да се окаже доста трудна задача да удържиш жена си далеч от мен — подразни го той и направи грешката да бутне Иън доста силно.

— Моля ви... — обади се Алена.

Твърде късно.

Иън се нахвърли върху Питър. Двамата се вкопчиха един в друг на земята за част от секундата. Иън бе върху Питър. Нямаше борба. Питър не можа да нанесе нито един свестен удар. Иън хвана челюстта му. Питър извика.

— Стига, престани, моля те! — извика Алена, като се втурна напред и се чудеше дали ще може някак да осуети убийство, ако се хвърли между двамата. Но пък Иън можеше с радост да убие и нея.

Тя изобщо не стигна до борещите се. Брент я улови.

— Те ще се оправят, Алена — рече ѝ той меко.

Докато Иън вдигна юмрук, за да нанесе нов удар, Джулиън и Джером застанаха зад него, братовчед му го хвана за ръката, а брат му го задърпа за гърба.

— Иън, не си струва, той не заслужава! — изсъска Джером.

Двамата успяха да измъкнат Иън от врага му. Джулиън коленичи до Питър.

— Изгубил е съзнание, но нищо му няма. За щастие, Иън, не си му разбил челюстта.

Брент пусна Алена и пристъпи напред, за да се наведе над О'Нийл.

— Да го върнем в Симарон — рече Джулиън. Двамата с Брент хванаха Питър и тръгнаха по пътеката към къщата.

Иън не помръдна. Той само стоеше там с тъмна коса, паднала над тъмносините му очи, а чертите му бяха свъсени толкова мрачно, сякаш бе издялан от камък.

— Е? — промълви той тихо.

— Не е това, което изглежда...

— Нима?

— Нямах представа, че той ще е тук.

— Просто усети непреодолимо желание да отидеш до вира, да се съблечеш и пак да поплуваш? — сарказмът в гласа му режеше като нож.

— Не, просто усетих непреодолимо желание да избягам от къщата ти, от теб, от стаята ти...

— Толкова ли ти е омразна къщата ми? — попита любезно той с ръце, скръстени пред гърдите си, докато запристъпва към нея. — А аз си мислех, че е доста хубаво място и много си харесвам стаята.

Тя се обърна към него, за да не ѝ погоди някой номер, докато обикаляше край нея.

— Мразя къщата ти и стаята ти — прошепна тя. — Аз...

— Но ти нямаше среща с О'Нийл?

— Не.

— Е, добре, да кажем, че е вярно. Не ти ли хрумва, че да бягаш гола наоколо е опасно? — попита той гневно.

— Не съм гола...

— Гола днес следобед, полугола сега, мисис Макензи!

— Не! — извика тя. — Не, не съм в опасност от теб или от който и да било. Аз не съм слабо и хленчецо създание, готово да се превърне в жертва. Мога да се защитавам...

— Можеш да се защитаваш ли?

— Аз се справям отлично със сабя.

— Е, не забелязах да си взела сабя със себе си — изкоментира той сухо, — но като оставим това настрана, наистина ли се справяш толкова добре, че да можеш да се защитаваш от всички евентуални нападатели?

— Взимала съм уроци няколко години. Днес следобед надвих един кавалерист доста леко — уведоми го тя неловко. Той отново я обикаляше. Алена трябваше да се върти, за да не остава с гръб към него.

— Добре тогава. Пробвай с мен — рече той. Погледът му стана като оникс. Твърд, непоклатим. Брутален.

— Да пробвам? Искаш да...

Той се наведе към земята, извади сабята от ножницата ѝ и я хвърли към нея. Сабята се заби в песъчливата пръст и Алена я изгледа, преди да се обърне към него.

— Вдигни я — заповяда ѝ той. — Сабята ми е хубава. Тази на Питър е глупаво контешко оръжие, но аз ще я взема и ще ти дам предимство.

— Не ми давай нищо — предупреди го тя, като се чудеше каква глупост я подтиква сега. Знаеше, че той е страшно вбесен. И въпреки това изглеждаше студен като лед. Пълният му контрол го правеше още по-опасен.

— Вдигни сабята, бий се с мен.

— За какво? — прошепна тя.

Мрачна, дразнеща усмивка заигра на устните му. Тя усети как дъхът ѝ секва, понеже разрошената му коса бе паднала връз челото и дразнещата извивка на устата му бе странно чувствена на фона на изсечените му като скала красиви черти.

Той държеше в ръка сабята на Питър. Подхвърли я във въздуха и направи подигравателен поклон към нея.

— Можеш да се защитаващ. Нали така каза, когато те предупредих за опасностите от безразсъдството ти. Бий се за честта си. Ако ме победиш, можеш да си тръгнеш. Върни се на острова си с баща ти. Ако загубиш, мадам, честта ти е моя.

— Честта ми никога няма да е твоя!

— Ако можеш да се защитаващ така, както твърдиш, никой мъж не може да ти я отнеме, прав ли съм?

— Мога да се защитавам!

— Споразумяхме ли се за условията?

— Не сме...

— Да, споразумяхме се. Това е коренът на спора, понеже ако аз бях непознат с лоши намерения и си бях наумил да отнема

целомъдрието ти, просто щях да взема това, което искам, ако спечеля.

— Никой не може да вземе нищо от мен.

— Така твърдиш ти. Тогава бий се с мен.

— Аз *наистина* ще спечеля!

— Грабвай сабята, девойче. Защиатавай се. Покажи ми колко си непогрешима. И че не бива да се притеснявам, че среднощните ти разходки полуоблечена ще посрамят брака ни. Сабята! Вземи я! — изрева й той.

Убедена, че ще бъде прободена на място, ако не го стори, Алена бързо се наведе за сабята, отскочи назад и се приготви да посрещне Иън.

— Ти си глупак — извика тя. — Знам как да използвам това и ако ти...

Внезапното му движение накара стоманеното му острие да се сблъска с нейното. Силата на удара бе зашеметяваща, но тя продължи да държи здраво собственото си оръжие. Като вдигна полата на нощницата с лявата си ръка, за да не се спъне в нея, тя реши, че трябва да започне атака, преди силата на ударите му да отслабят ръката й. Спусна се като светкавица и агресивно се нахвърли върху него със серия от бързи удар, сякаш танцуваше по меката земя. Иън отстъпи и за момент тя усети триумф. След това осъзна, че той отстъпва само за да й позволи да изразходи енергията си, докато той отбиваше всеки удар. Тя го бе принудила да отстъпи цели двайсетина стъпки, когато сабята му внезапно започна да се извива в серия от дъги, които тя едва успя да парира.

Бе принудена да отстъпи двайсетте стъпки, които бе спечелила.

И двамата се спряха да си поемат дъх.

Той направи внезапно движение под лунната светлина с острието си — за част от секундата тя си помисли, че то ще й коства живота, понеже стоманеното му острие мина на косъм от гърдите й.

Не бе ранена. Вместо това деликатните дантелени връзки на роклята й бяха срязани.

Знаеше, че не бива да се ядосва. Сега се нуждаеше от бистра глава. Но бе бясна. Отново започна да го напада с бърза серия от удари. Бе толкова увлечена в яростта си, че щеше да пореже прасците му, ако той не бе отскочил достатъчно бързо от нападението й върху падналия дънер точно зад него. Като не искаше да изгуби предимството си, тя

незабавно го атакува, решена да го повали на земята, където да опре върха на сабята в гърлото му и да приключи въпроса.

Дънерът се разклати, той изгуби равновесие и падна по гръб. Тя скочи върху разпилените парчета дърво, уверена в победата си, но точно като стигна до него, той направи невероятен скок и се изправи на крака, удрайки сабята ѝ с безмилостен удар, който щеше да счупи ръката ѝ, ако инстинктивно не бе пустила вибриращата дръжка.

Алена се вгледа в дълбокото, проклето синьо на очите му. Канеше се да направи отчаян скок към сабята си. Неговата внезапно се заби в земята пред нея и острието потъна в земята по начин, който я накара да замръзне на място.

Тя остана съвсем неподвижна, когато той стигна до нея и измъкна оръжието си от земята. Вдигна отново сабята към нея и подпря края ѝ под брадичката ѝ.

— Мадам, предавате ли се?

Тя отказа да отговори, после остро си пое въздух при внезапното проблясване на оръжието му. Ала острието не докосна плътта ѝ. Само повдигна плата от дясното ѝ рамо. Тя усети как меката ѝ ефирна дреха се свлича от дясната ѝ страна... Наложил си да не мърда. Второ проблясване на сабята му вдигна нощницата от лявото ѝ рамо. Със срязани дантелени връзки цялата копринена роба се свлече в краката ѝ и тя стоеше гола на лунната светлина, извърната с лице към него.

Той я изгледа отгоре до долу. Оценяваше я, а погледът му бе изумително безстрастен. Наведе се над дръжката на сабята си.

— Победена си.

— *Победена ли*, — никога, Иън. Ти само изби сабята ми.

— Победена си и трябва да разбереш, че можеш да бъдеш победена. Ако ще се дуелираш, трябва да изпълняваш уговорките. А, да, уговорките. Мисля, че трябваше да ме прелъстиш.

Бризът стана много студен, тя гореше насреща му. Спомни си усещането за ръцете му, устните му...

— Да те прелъстя ли? За това не сме се уговарили!

Той се ухили на тревогата ѝ.

Тя навлажни устни.

— По-скоро ще умра, отколкото да се опитам да те прелъстя, Иън Макензи — рече тя, без да обръща внимание на обстоятелствата. Стоеше пред него гола и най-вероятно той бе убеден, че е успяла някак

да си уреди среща с Питър. Може би щеше да е най-добре да обуздае гнева си и да се уповава на нещо друго освен яростта, която толкова лесно предизвикваше в него. Тя смекчи тона си:

— Изобщо не се държиш като джентълмен.

— Нима, скъпа ми съпруго? — тъмните му вежди подскочиха. — Е, запомни: ако ти се държеше като дама, сега нямаше да стоим тук. Хмм, нека помисля за момент... Не. Не, истина е. Все още не съм те виждал да се държиш като дама.

— Трябва да ти ударят няколко камшика, Макензи — срязва го тя. Така й се щеше да замахне към него. Чувстваше се толкова абсурдно изложена на показ, гола и облъхвана от вятъра, опитваше се да не помръдва и да не трепери, да охлади горещината, която пламтеше в нея толкова бурно. Няма да се остави да бъде засрамена, и въпреки това се тресеше...

Чакаща...

Докосването му.

— На мен ли трябва да ми ударят няколко камшика? За какво? — попита той любезно.

— За престъпно гаднярство! А сега наистина е много късно. Трябва да се връщаме в къщата — отвърна му тя бързо. Протегна ръка към дрехата си. Върхът на сабята му се заби в плата и го прикова към земята. Тя бавно вдигна поглед към твърдата синя тъмнина на очите му.

— Не мисля, че е така — рече той. — Ти обичаш да си гола край вода и мразиш къщата и стаята ми. Така че ще си стоим тук.

Тя не можеше да говори, не можеше да помръдне и внезапно изпита силен страх от намеренията му, при все че трепереше от огъня и очакването. Не можеше да понася това повече. Реши да остави роклята си и просто да бяга, но в мига, в който скочи на крака, той я хвана за ръката, завъртя я и я повали. Тя падна по гръб на хладната земя, задъхана, вперила поглед в очите му.

Палецът му се придвижи по меката линия на бузата й.

— Аз спечелих, ти загуби.

— Когато се биеш, за да спасиш честта си, сър, биеш се докрай.

— Но ти се предаде.

— Не съм, ти само отне оръжието ми.

— Понякога е най-мъдро да приемеш поражението.

— Отказвам да бъда победена.

— Добре тогава, приеми го по следния начин: пленените в бой трябва да приемат условията на победителя.

Тя започна да спори, но от устните ѝ не излезе нито дума, защото устата му се впи в нейната с настойчивост, която едновременно я разяри и възбуди. Натискът на тялото му я притисна към земята. Тя ясно усети грубата вълна на униформата му върху плътта си и мекия сладникав мускусен аромат на тревата под нея. Но повече от всичко усещаше горещия огън на устата му, бурната настойчивост на езика му, който нападаше и милваше, брутален, чувствен, престъпен, ласкателен, отново галещ...

След това ръката му обгърна гърдата ѝ с палец върху зърното. Тя се извиваше от заплашителния пламък, който сякаш минаваше като стрела през нея, изгаряйки я в точките, където той я докосва. Устата му покри тялото ѝ с топлина; докосването на гърдите ѝ я изгаряше и навлизаше като спирала някъде дълбоко в нея.

Тя се бореше да си поеме дъх и впи пръсти в косата му, когато устата му остави нейната, за да засмуче зърното ѝ там, където го бе възбуждал палецът. Опита се да протестира, но умът ѝ не я слушаше и тя продължи единствено да възкликва, да се извива и да се гърчи, като дърпаше гъстата му черна коса, осъзнала с изненада, че дори това докосване с върха на пръстите ѝ се струваше странно чувствено. Ръката му се плъзна бавно по тялото ѝ, помилва заобления хълбок. Пъхна се между двамата, а после между краката ѝ. Натискът на палеца му се плъзна интимно надолу през триъгълника от руси косми, като я разкъсваше и галеше най-чувствените и интимни женски части.

Тя се напрегна като лък, а в гърлото ѝ се оформи вик. Устата му се впи в нейната с плашеща жар и страст. Тя осъзна, че не е започнала да оценява силата му до този момент, когато лежеше заклещена под него, осъзна, че всяко негово движение не е водено единствено от страст.

Притисна дланите си срещу твърдите му гърди, но тежестта му бе толкова голяма, че той дори не почувства съпротивата ѝ. А тя не можеше и да извика, понеже целувката му поглъщаше думите ѝ. Тя отново се заизвива, пламтяща, изгаряща от чувственост, и въпреки това — диво решена да избяга от заплашителния натиск на тялото му. Коленете ѝ бяха разделени от внезапно ловко движение. Гърдите и

краката му оставаха покрити с вълна, а хълбоците му бяха голи. Тя усети ръката и члена му да се търкат в нея. Почувства силна тръпка да полазва през тялото ѝ. Той проникна в нея с един единствен гладък тласък, който бе толкова режещ, че веднага разби всички бариери. Алена изобщо не извика, защото не можеше. Неволно очите ѝ се напълниха със сълзи. Стисна клепки и изви глава настрана, докато устните му най-накрая се откъснаха от нейните. Усети, че я гледа и едновременно почувства силно парене там, където краката ѝ се събираха. Страстно се помоли да има силата да го отхвърли от себе си. Щеше ѝ се една гигантска птица да се спусне от небето и да го откъсне от нея — и може би същевременно да го разкъса на малки парченца. Тя го чакаше да се извини.

Той не го стори. Стоеше неподвижен и я гледаше.

Започна да се отдръпва.

Само за да потъне отново в нея. Тя яростно прехапа долната си устна, после усети ръцете му да притеглят лицето ѝ напред. Отвори очи и срещна неговите. Още докато викаше прегракнала: „Не!“, тя се почувства някак скована от кобалтовия огън в погледа му и изопнатото напрежение на лицето му. Тя се опита да разтвори устните си, за да заговори. Но устата му отново се впи в нейната. Все така настоятелна...

Ласкаеща. Влажно топла.

Топлината на устата му сякаш бавно разпалваше паренето между бедрата ѝ. Топлината остана, агонията започна да стихва. Тя се озова в обятията му, а ръцете му се спускаха по гърба ѝ, галеха задника ѝ, притегляха я по-близо до растящия бесен пулс на тласъците му в нея. Пръстите ѝ се впиха в раменете му, а ноктите ѝ се забиваха. Болката избледня до притъпено пулсиране. Щипенето бе отчасти мъка, отчасти удоволствие. Тя се молеше да спре, но в нея бе започнало нещо друго. Нещо, от което се нуждаеше, нещо, което бе друг вид болка. Тя мразеше докосването му, милувката му, и все пак...

Жадуваше за нея. Бе искала да избяга от нея. Сега се гърчеше и извиваше, за да я почувства, да чувства как я обзема растящата сладост.

Той сякаш бе обхванат от дива енергия, после един силен тласък го вкара толкова дълбоко в нея, че тя се разтърси от силата му. После още веднъж... и живакът на оргазма му отново я изпълни с течност,

горящ огън. И почти едновременно с това той отдръпна тялото си от нея, obu униформените си панталони и легна, загледан в небето.

Разбира се, като съзряваща млада жена, тя си имаше фантазии за мъжете и жените. И любовта. И естествено те бяха свързани с Питър О'Нийл. Но никога не бяха стигали много по-далеч от красиви представи за Питър на колене, да иска ръката ѝ, да става, за да улови устните ѝ в блажена целувка, докато слънцето грее и птиците пеят мелодично.

Въображението ѝ никога не бе рисувала точно тази картина — тя лежи гола в гората, а косата ѝ е оплетена в трева и листа.

И все пак тя лежеше абсолютно неподвижна за момент, с усещане за болка и унижение, и внезапно, когато топлината на тялото му изчезна, почувства хлад.

След това дълбокият глас на Иън наруши тишината, която се бе спуснала над нощта, като започна да размишлява замислено:

— Значи не беше спала с него... все още.

Тя се претърколи и го фрасна силно в корема. *Трябваше* да се измъкне от него. Иън нямаше възможност да стегне мускулите си. Той изруга, скочи на крака, но закъсна със секунда, и тя се втурна край него, за да се хвърли във вира, изгаряща от желание да облекчи болката в тялото и душата си.

Нощем изворната вода ставаше дяволски студена. Алена изплува на повърхността с тракащи зъби, бояща се да не би той да е скочил след нея. Не беше. Стоеше до края на вира и я гледаше, хванал роклята ѝ в ръце.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита той ядно.

— Плувам... къпя се!

— Излез.

— Махни се.

— Излез! Вече е много късно. И ако си мислиш, че ще те оставя тук, Алена, значи си луда. Излизай веднага.

— Не още. Аз...

— Всичката вода на света няма да отмие днешния ден. Излизай веднага.

Тя замръзваше, затова реши да се подчини. Трепереща, излезе на известно разстояние от него само за да осъзнае, че той държи дрехите

й. Заусуква косата си, изцеждайки водата от нея, докато той нетърпеливо се приближи.

— Ще ти помогна да се облечеш.

— Не ми трябва помощта ти.

— Изглежда нямаш нужда от някой, за да те съблича.

— Макензи, ще намеря начин да те надвия! Казвам ти, не ми трябва помощ.

— Но ти имаш нужда от нея.

Тя можеше или да приеме помощта му или да изгуби дрехите си, както изглежда. Той й помогна. Връзките на прозрачната й роба бяха срязани; естествено робата се отвори. Тя я събра с ръце, като се изви от него и се опита отново да избяга. Но той отново я спря, хващайки я здраво за ръката.

— Алена, къде си мислиш, че отиваш?

Тя застана вироглаво неподвижна, загледана в него, а после клепките й се спуснаха.

— Обратно в омразната ми къща и омразната ми стая? — попита я той меко. Хвана брадичката й и я повдигна така, че очите им се срещнаха. Гласът му стана по-рязък. — Алена, какво си мислеше? Ние се оженихме днес. Не беше това, което искаше ти, не беше и това, което исках аз. Направихме това, което е необходимо. Но вече е свършено и ако ти не го разбираш, предупреждавам те, че аз не съм човек, който любезно ще се откаже да спи с жената, *за която се е оженил*.

— Да, наистина, ти ми направи голяма услуга, като се ожени за мен! — извика тя. — Другите почтени мъже не биха се оженили за дивата дъщеря на ботаника, но ти си великият Иън Макензи и действително знаеш дълга си!

— Направих нужното — рече той с присвити очи. — Но каквото и да кажеш, този брак бе наложен и на двама ни. Проклет да съм, ако се откажа от малкото удоволствия, които може да ми донесе.

— Малкото удоволствия... О! — На нея отново й се прищя да го удари, но той бе подготвен за яростна атака от нейна страна точно сега. Тя се извърна и искаше да се затича към къщата пред него само за да има няколко минути почивка.

Ръката му бе върху нейната.

Проклетата му ръка. Която я върна обратно с внезапна, дива сила.

— Връщаме се заедно, мисис Макензи.

— Не, Иън, аз просто...

Въпреки протеста ѝ, той я вдигна на ръце и закрачи по осветената от луната горска пътека.

— Връщаме се заедно, точно като всяка женена двойка.

Тя вдигна поглед към мрачната физиономия на лицето му.

— Ние наистина сме точно като всяка нормална двойка — изфуча тя. — Съпругът изпива една бутилка уиски с добрите си приятели, а после обезчестява жена си. Нима това не е обичайно?

Тя с изненада забеляза, че на лицето му се появи изкривена усмивка.

— Колко хубаво. Не си бях представяла нищо толкова чаровно и домашно, като стояхме пред преподобния Дауд днес следобед.

Тя тихо изруга от нетърпение. Ръцете му се обвиха около нея и тя осъзна, че той се е спрял в края на моравата и гледа към къщата.

— Значи мразиш Симарон — рече той. — Колко жалко, любов моя, че мразиш дома си.

Ако не бе толкова затънала в собствените си терзания, щеше да му отговори, че по-рано е излъгала, че обича Симарон. Къщата бе красива, въплъщение на изяществото.

Но Алена бе наранена.

— Това е твоят дом, не моят.

— Нима? — попита той.

— Моят дом е в залива.

— Сега твоят дом е там, където реша аз — заяви ѝ той рязко, като отново тръгна. Спря се отново и тя осъзна, че те са точно под балкона, водещ към стаята му.

— Може би в бъдеще ще трябва да е нещо без решетки за рози — промърмори той и тръгна.

— Къде отиваш? — попита тя.

— През главната врата. Това е домът ми.

— Ами ако...

— Ако някой ни види ли? Ами ние се държим като типични младоженци. Аз съм се напил с уиски с приятелите ми и съм те обезчестил до вира. А сега... — той се спря ѝ сви рамене.

— Сега какво? — попита тя загрижено.

— Мисля, че в опитите си да бъда добър съпруг ще трябва да изпия още уиски, за съжаление сам. Всичките ми добри приятели изглежда най-накрая са отишли да си легнат. Така че да видим... аз се наливам с уиски и после... — в кобалтовите му очи се появи твърд дяволски блясък, като я погледна. — А после ще обезчестя бедната ми, потъпкана съпруга — този път вътре в къщата. Независимо дали презираш Симарон и стаята ми, мисис Макензи, изглежда че леглото ми е съдено да стане място, което ще трябва да се научиш да обичаш.

— Иън, моля те...

— Какво?

Погледът му, остър като висулка, падна върху нея. Тя се опита да заговори.

— Трябва да остана сама... Аз... ти... — заекна тя.

Странно чувство на топлина премина през нея и тя не можа да продължи. Той влезе в стаята през предната врата, но не срещнаха никой нито в антрето, нито докато я носеше на ръце по стълбите към втория етаж. През отворената врата на балкона се процеждаше лунна светлина. В огнището още пукаха въглени срещу хладния въздух на пролетната нощ. Стаята бе осветена от смесица от жълтеникавата лунна светлина и червения отблясък на огъня. Бе много красива стая. Но мъжка. Неговата стая.

Мили боже, тя искаше да избяга. Да разбере какво се е случило, без да усеща ръцете му да я заграждат като в затвор. Без звука на гласа му да нахлува в нея. Без докосването му...

— Макензи, пусни ме. Веднага.

Тя заговори отчаяно, но това прозвуча като вик, когато той послушно я пусна. Пусна я върху удобното му легло.

Тя виждаше ясно чертите му, въпреки бледата светлина. По лицето му премина сянка. Тя знаеше, че я гледа и е обзет от гневна напрегнатост, причинена вероятно от звука на гласа ѝ. Той сви ръцете си в юмруци отстрани и въпреки волята си, тя леко възкликна и се дръпна от него.

Алена преглътна с мъка, като се опита да остане абсолютно неподвижна с мисълта, че той ще посегне отново със сила и ще я доближи до себе си.

Но той не го направи.

Не я докосна.

Само я изгледа още малко. И тя бе разтревожена от нещо, което прозвуча като презрително сумтене.

След това, за нейна изненада, той се обърна и се отдалечи. Вратата се затвори.

Най-умното и удобно нещо, което можеше да направи — за да овладее гнева си и да остане в къщата — бе да спи в стаята на брат си. Иън реши да не го прави. Там бе не само брат му, но и братовчедите му, а той не се чувстваше в състояние да изтрае тормоза, на който можеха да го подложат заради случилото се.

Иън избра обора и взе още една бутилка уиски от шкафа в кабинета на баща си, а после намери удобно кътче в сеното до Пай. Изпи достатъчно уиски, за да заспи бързо, а като се събуди, главата му го цепеше. После, за свое изумление, когато най-накрая отвори очи, завари иконома на баща си, Джийвс — суров, изправен, стар и мъдър като стар бастун от абанос — заедно с Лили, вперили поглед в него.

— Ето го и младоженеца — рече Лили.

Джийвс повдигна вежда.

— Щастливец.

— Опитвах се да го предупредя да не си играе с тази бяла вещица! Виждаш ли какви са последствията.

— Лили, последствията се случиха, защото не си играх с бялата вещица, както наричаш мисис Трехорн — рече Иън кисело. — А сега, ако обичате...

— Майор Макензи, знаеш, че ние обичаме всичко, естествено, нали сме слуги — отвърна му Джийвс. — Ама баща ти е в трапезарията и поиска да те види, като се събудиш. Предполагам, че тъстът ти също ще иска да те види.

Иън тихо изстена, като подпря глава на дъската до мястото на Пай. Конят се помести неспокойно — никак не обичаше чужда компания.

Джийвс му бе почти като трети родител. Той бе не просто черен, а абаносов, но не беше роб и макар някога да е бил, това не било за дълго. Със зорко око се беше грижил за децата на Макензи от малки. Изобщо не се смяташе за прислужник, той бе част от семейството и всички го знаеха.

— Сигурен съм, че баща ми с право е ядосан, но все пак ме е страх да се срещна с Теди — промълви Иън.

— Вече си се срещал и с двамата. Мисля, че те са загрижени за плановете ти за бъдещето. Аз си позволих да приготвя вана в кухнята — рече Джийвс.

Иън се изправи. Главата му се въртеше.

— Чудесно. Благодаря.

Лили изсумтя.

— Ще му донеса чисти дрехи. Ако младият господар бе стоял в тази стая, когато трябваше...

Лили не го погледна. Бе тук достатъчно дълго, за да заслужи мястото в семейството, което заемаше и Джийвс.

Иън мина край нея, раздразнен от цъкащите звуци, които тя издаваше под носа си. Той забърза към къщата, като отупа сламата от униформата си. Случайно се спря и погледна нагоре към балкона си.

Алена бе там. Побеля като платно, като го видя долу да маха сено от куртката си. Той се спря, сложи ръце на кръста и се вгледа в нея. Наистина се бе намръщил яростно, тъй като главата го цепеше. Тя отвърна на погледа му за миг, преди да се обърне и да се върне в стаята му. Той продължи към кухнята, където го чакаше ваната.

Лили му бе донесла цивилни дрехи, черни памучни панталони и бяла риза. Той се изкъпа и набързо се облече, нетърпелив да се приготви, преди да го видят родителите му, роднините или някой гост. Спря се пред вратата на трапезарията, като видя, че Теди Макман е единственият човек в стаята по това време.

— Добро утро, Теди — поздрави го той тихо. Влезе в стаята. Лили влезе след него, готова да му предложи кафе, от което имаше належаща нужда.

— Добро утро, Иън — отвърна Теди сериозно. Иън страшно много уважаваше Тиодор Макман. Бе около десетгодишен, когато за първи път срещна Теди. Ботаникът тъкмо бе купил островчето си в най-югоизточния край на щата. Теди бе впечатлен от познанията му за околността и макар че Иън бе само момче, Теди винаги го бе слушал напълно сериозно. На свой ред Иън бе научил за качества на растенията от Теди и бе започнал високо да цени уникалната природа на полутропическа Флорида. През годините ги посещаваше доста

често. Макар и напоследък да не беше така. Не достатъчно често, за да забележи, че малката дъщеря на Теди се е превърнала в сирена.

— Теди — започна Иън, а после се поколеба само за миг. — Прости ми, не исках да покажа неуважение към теб. Съжалявам, наистина съжалявам. Бих искал да мога да обясня по някакъв начин...

Със сини очи, изпълнени с тъга, Теди вдигна ръка към него.

— Иън Макензи, ако не бе едно нещо, щях да те считам за най-добрият съпруг за дъщеря ми.

Изненадан, Иън повдигна вежда.

— Сър, уверявам ви, че макар и обстоятелствата да бяха напрегнати...

— Иън, не става въпрос за обстоятелствата, а за бъдещето.

— Бъдещето ли? — попита внимателно Иън.

— Недей да изглеждаш толкова изненадан, майоре. Ти си проникателен мъж, който ясно забелязва какво се случва напоследък. Зная, че си запознат с много от главните герои в драмата, разиграваща се пред очите ни.

— Теди...

— Ще има война, Иън.

Иън пое дълбоко въздух, а после сви рамене.

— А пък аз се мислех за единствения човек, който вярва, че сегашната обстановка ще доведе до война. Повечето южняци смятат, че всеки щат, който иска, може просто да реши да се отдели и това ще е всичко. Но виж Мисури — казвам ти, не можеш да си представиш насието и ужаса, които вече са станали реалност в Мисури и Канзас! В тъмни доби мъже убиват други мъже пред семействата им в името на идеали, а аз не защитавам ничия страна за такова клане! Въпреки това много хора се молят никога да не се стига до война.

— И какво ще сторят молитвите? На чия страна ще е бог? И което е по-важно, Иън, на чия страна ще си ти?

— Аз, сър, съм от хората, дето се молят никога да няма две страни, между които ще трябва да избирам — заяви той решително.

— На чия страна, Иън?

— Ние все още не знаем какво ще направи Флорида...

— Флорида е памуков щат. Ще последва останалите памукови щати.

— Честно казано, сър, не знам какво изпитвам точно сега или какво ще направя, ако съм принуден да заема позиция.

— Ти си военен.

— Всъщност заминавам за Вашингтон. Нося у себе си карти, които трябва да влязат в архива в столицата.

— Какво възнамеряваш да правиш с жена си? — попита Теди направо.

— Какво да... тъъ... *правя* с нея ли?

— Къде ще живее?

— Ами, сър, аз...

— Не си ли мислил още за това? Защото всъщност още нямаш дом за нея, тъй като не си планирал брак.

— Винаги съм смятал да се оженя, сър...

— Но не за дъщеря ми.

Директното изричане на истината от страна на Теди Макман не му позволяваше да се преструва.

— Сър — рече Иън просто, — Симарон е една от най-хубавите плантации в целия щат и той е домът ми.

— Но ти няма да си в него. И не знаеш къде ще си в бъдеще.

— До този момент правителството все още се опитва да реши какво да прави с пущинаците във Флорида. Предполагам, че ще поне през следващите няколко месеца ще си идвам от време на време от Евърглейдс. — Той се поколеба. — Освен ако нещата не се променят бързо.

— Иън, при тези обстоятелства, бих искал да отведа дъщеря си вкъщи с мен.

— Уверявам ви, сър, че бракът е законен.

— Не е там въпросът. Вие сте женени, тя е твоя съпруга и аз не го оспорвам. Не настоявам за нищо, искам само да я отведа със себе си у дома, след като отпуската ти свърши, докато ти дадат по-постоянна задача.

Иън се поколеба, изпълнен от някакво неловко чувство, без да е сигурен точно защо. Областта, където живееше Теди — близо до мястото, където живееше лелята, чичото и братовчедите на Иън — си оставаше доста дива земя. Той самият я обичаше. Баща му бе собственик на многобройни некултивирани парцели долу на юг, но не искаше да живее там, както бе сторил Джеймс. Въпреки това през

целия си живот Иън бе обичал тези дълги пътувания до дома на чичо си. Областта не бе изцяло пренебрегвана от далновидни мъже и жени, но обстоятелствата бяха допринесли растежът ѝ да бъде сведен до минимум през последните двацет години.

— Не разбирам страховете ти, Иън. Алена е живяла на островчето ни през целия си живот. Не съм глупак и при първата заплаха ще се обърна към роднините ти.

Иън сведе глава.

— И аз самият не разбирам защо се притеснявам, сър, ако трябва да съм честен. Просто знам колко трудни могат да се окажат съобщителните връзки.

— За другите хора. Не и за теб, Иън. Остави я да се прибере с мен.

— Сър, трябва да се съглася. Тъй като нямам подготвен дом за нея, за да я взема със себе си, молбата ви звучи разумно.

Теди изглеждаше много успокоен.

— Няма да казвам нищо на Алена. Искам да оставя решението да дойде от теб, ако нямаш нищо против, освен ако тя не пожелае да постъпи по друг начин. И после ще видим какво ще правим в бъдеще — каза му Теди. Поколеба се. — Синко, казвам ти, боя се само от това: дъщеря ми е точно като Юга. Не обича да ѝ се казва какво да прави. А всеки иска да е прав. Обаче като се стигне до битки, правдата и неправдата рядко са от значение, важно е само е кой е по-силен.

— Не искам да наранявам дъщеря ти.

— Предполагам, че и тя не иска да те нарани — отвърна той, като прозвуча толкова тъжно, че Иън усети моментен хлад. — Е, решихме за близките няколко месеца... Казах ли ти за новото си лимонено дърво?

Иън се засмя, поклащайки глава.

— Не, не си.

— Седни и докато закусваш, ще ти разкажа за работата си.

Теди започна разпалено да му разказва за цитрусовите дървета и алоето си. Иън закуси с бекон, яйца, риба и току-що изпечен хляб, докато слушаше. Теди бе изненадващо близък с лелята на Иън, Тийла, която в един период бе помагала на един военен хирург и сега използваше много от растенията на Теди за мехлеми и билкови лекарства. Иън вярваше, че интересът на Тийла и Теди бе повлиял на

решението на брат му и братовчед му да следват медицина. Като слушаше човека, който сега бе негов тъст, Иън с изненада установи колко бързо е минало времето и той още не бе говорил с баща си.

Той се извини и отиде да потърси Джарет. Влезе в кабинета на баща си и отначало си помисли, че го е намерил, но когато мъжът се обърна, разбра, че вместо на него е попаднал на чичо си.

— Иън — рече Джеймс с весела нотка в гласа.

— Чичо Джеймс, търсех баща ми.

— И аз. Джиймс ми каза, че е излязъл да пояде с майка ти. Странно, нали? Всяка година майка ти урежда това празненство за баща ти, откакто дойде тук. Той спря да възразява преди две десетилетия. Това винаги е било едно от най-хубавите светски събития в щата. Тази година нямах търпение да дойда. Искях да си спомня какво е.

Като гледаше чичо си, който от детска възраст му бе почти толкова близък, колкото и собствените му родители, Иън усети как го обзема странно неспокойство.

— Сър, майка ми ще продължи да смята рождения ден на баща ми за свещенодействие, докато е жива.

— Така мисля и аз — рече Джеймс безгрижно. — Но можеш ли да си представиш това, Иън? Усещам някакво много странно чувство на ужас. И то не от нещата, от които човек обикновено се бои — не се страхувам от битки, преживял съм толкова много. Боя се само от това, което става в свят, в който всички ние успяхме да се държим един за друг, без значение какви външни сили ни разкъсваха.

— Мислиш ли, че ще се стигне до война?

— Сигурен съм. От дълги години сме тръгнали натам. — Той се поколеба, а после прибави тихо: — Знаеш ли, Иън, че аз презирам униформата, която носиш толкова често?

Иън повдигна вежда, изненадан от огнения плам в думите на чичо си. Той добре познаваше историята на щата си и знаеше, че няколко пъти чичо му се е бил срещу американската армия през втората семинолска война. Но освен това Джеймс си оставаше близък приятел с много хора, които бяха във войската. Бабата на Иън бе много достопочтена бяла жена от едно семейство в Чарлстън с безукорно потекло, но майката на Джеймс бе семинолка, първата му жена бе мулатка, както и самият той, а в жилите на най-голямата му дъщеря

течеше най-малко наполовина семинолска кръв и дори децата му от Тийла определено бяха повлияни от индианската си жилка. Джеймс поддържаше тесни връзки с индианците от племето семиноли и микасуки в щата — но това не отменяше факта, че индианците във Флорида бяха пострадали ужасно от армията на Съединените щати.

— Чичо Джеймс, знаеш, че аз...

— Знаем, Иън, че баща ти не би могъл да отгледа по-достоеен син и че по-скоро ще умреш, отколкото да позволиш някой да посегне на роднините ти. Обичам те като свой син, Иън, но презирам униформата ти и се боя от бъдещето пред нас.

За момент Джеймс го изгледа, а после сви рамене и бавно се усмихна.

— Е, успех да те настроя ужасно сериозно, когато си младоженец. Извинявай, че отворих дума за това в такъв ден. Значи се ожени за дъщерята на Теди, малката палавница. Желая ти щастие — и сила.

— Не одобряваш ли? — попита Иън.

Джеймс поклати глава.

— Живея в рядко населена област. Жена ти на практика израсна с децата ми, както ти е добре известно. Боже мой, Иън, та тя те следваше навсякъде, като беше малка.

— Спомням си — промълви Иън, като добави тихо на себе си: — Сега си спомням.

— Много съм привързан към Алена. Но ти я познаваш добре. Всъщност, като се замисля, вие сте точно един за друг.

— И преди съм го чувал. Това комплимент ли е към нас или обида, чичо?

— Оставям те да го тълкуваш, както искаш. — Джеймс прекоси стаята и прегърна Иън през рамо. — Мисля, че и аз самият ще пояздя из Симарон. Brent реши да тръгне утре за Южна Каролина, а ние с братовчедка ти Сидни и леля Тийла ще отидем с него за около месец и ще оставим Джером да се грижи за дома ни в далечния юг. На Brent му предложиха работа в новата болница до старата семейна къща на братовчед ти и той ще живее там.

8

Алена не бе съвсем сигурна защо се чувстваше толкова гневна и напрегната — и готова да засипе Иън Макензи с удари.

Искаше да е сама — и той я бе оставил сама.

Но тази сутрин бе излязъл от обора, целият в слама, като я накара да се запита с кого ли е бил. Те не бяха свързани в любовна връзка. Каза си, че изобщо не ѝ пука. Разбира се, ако е бил с някой, този някой е била Лавиния. Гордостта на Алена страдаше, естествено.

Но сега в Симарон бе останало само семейството, а семейство Макензи със сигурност съзнаваше, че Иън е направил нужното, спасил е репутацията ѝ и това бе всичко.

Но дори в късния следобед Иън още не се беше върнал.

През деня Алена се чувстваше съвсем добре, бе прекарала известно време с баща си Теди — дори той я дразнеше! — бе странно спокоен от цялата работа, без да иска каквито и да било обяснения от нея. Чувствата му по въпроса изглежда бяха в унисон с дразнещото единомислие на всички засегнати: Иън бе изключително почтен човек, който бе постъпил правилно. Тя бе някак засегната, че баща ѝ сякаш не разбираше, че само преди един ден тя имаше невинни чувства и мечти, които бяха разбити. Но пък и двамата с Иън се бяха престарали с лъжите и Теди вероятно мислеше, че за нея ще е по-лошо, ако той поиска да узнае истината, отколкото да приеме лъжите ѝ.

До вечерята тя се чувстваше много неловко.

На празненството Иън показно бе демонстрирал пред целия свят, че е хлътнал до уши.

Тази вечер изглежда вече не се преструваше.

Ако очакваше да бъде глезена от Иън, тя наистина трябва да е била глупачка. Но все още изглеждаше невъобразимо болезнено, че е имало такава трудна битка край вира — довела до сблъсък на стомана — и после бе изгубила невинността си толкова брутално на земята. Бе пожелала да остане насаме, за да ближе раните си — сега искаше да го намушка.

Поне никой от по-младото поколение Макензи не бе в къщата. Тиа и Брент бяха на гости, заедно с братовчедите си, каза ѝ Тара. Джарет Макензи бе отишъл някъде по работа. Алена направи всичко възможно, за да изглежда жизнерадостна по време на обяда с баща си и Тара. Надяваше се, че се справя поне привидно.

По здрач баща ѝ се оттегли в библиотеката с чаша бренди и тя седна на верандата с Тара да пийнат по едно шери и да се наслаждават на залеза. Бе странно красиво и макар свекърва ѝ да не направи опит да извини Иън или да обясни поведението му, Алена трябваше да признае, че изпитва спокойна топлина да лъха от жената, която естествено е била изумена, че се е сдобила със снаха.

— Животът е толкова странен — рече замислено Тара. — Да стоим тук, както правим сега, е едно от любимите ми занимания. Да гледаме залеза — толкова е прекрасен. А Флорида е последното място, където си мислех, че искам да бъда. Алигатори и диваци — такова бе мнението за това място. — Тя се усмихна и сега изглеждаше особено красива. Меката нощна светлина скриваше всички следи от възрастта на Тара и чертите ѝ бяха хубави и спокойни. — Естествено сега доста харесвам моите родственици „диваци,“ макар и да признавам, че все още мразя алигаторите.

— Аз израснах с тях — каза ѝ Алена и се усмихна на свой ред. — Никога не съм обичала нито алигаторите, нито крокодилите, но не мога да си представя друг живот. Обичам слънцето, горещината, водата.

— В такъв случай — промълви Тара тихо — добре, че се ожени за плантатор от Флорида — няма да ти липсва.

Поради някаква странна причина думите, колкото и внимателно да бяха казани, накараха Алена да потръпне от хлад. Тя се изправи, като се престори на уморена и пожела на Тара лека нощ. Тара също се надигна, полите ѝ прошумоляха и се разнесе аромат на рози. Тя прегърна Алена силно и Алена се побоя, че ще избухне в сълзи. Тара бе толкова добра, толкова щедра, толкова решена да я накара да се чувства като у дома си, да се чувства желана.

Определено не бе желана от съпруга си — човека, който бе постъпил „почтено“ с нея.

Алена успя да не се разплаче и да се усмихне на Тара за довиждане, като си тръгна точно навреме. Въпреки това когато избяга

от свекърва си, тя влезе в стаята на Иън. Протегна ръка към вратата и се поколеба.

Копнееше да е другаде. Желанието да избяга бе почти неконтролируемо. Само че, разбира се, тя нямаше защо да бяга от съпруг, който изглежда не смяташе да се връща вкъщи.

В стаята я чакаше красивата прислужница мулатка. Лили. Тя се бе погрижила за топла вана и чиста нощница. Алена много харесваше Лили с напевния ѝ английски с лек акцент. Лили ѝ каза, че баща ѝ е метис от Луизиана и речта ѝ имаше френска мекота. Присъствието на Лили бе някак успокоително — Алена много се радваше, че тя е при нея.

Ваната бе превъзходна, гореща като огън и ароматизирана с лавандулово ухание. Водата успокои тревожното ѝ сърце и душа и Лили се погрижи за всяка нейна нужда.

— Лили?

— Да, мисис Макензи?

— Ти си страшно мила.

Лили, която ѝ поднесе огромна хавлия, когато Алена излезе от ваната, се усмихна.

— Вие сложихте край на онази дяволска жена, мисис.

— Лавиния ли?

Лили кимна мрачно.

Алена се извърна. Съвсем не беше сигурна, че е спряла „дяволската жена“. Всъщност се чудеше дали в този момент съпругът ѝ не прави компания на жената-демон.

Внезапно Лили се засмя, сякаш прочела мислите ѝ.

— Нали знаете, че дяволската жена я няма? — попита тя.

Неволно Алена се усмихна:

— Така ли?

Лили кимна сериозно.

— Е, предполагам, че това е добре. И каквато и да е причината за любезното ти държане, аз съм благодарна — рече Алена.

Лили кимна, сияеща, и помогна на Алена да облече памучната си нощница.

— Това не е одежда за младоженка — забеляза Лили.

— Това е идеалната одежда.

— Само защото дяволската жена я няма?

— Защото Иън Макензи не е тук, нощта е хладна и аз си лягам.

Да, това бе идеалната нощница за булка без младоженец. Внезапно ѝ се прииска Лили да си тръгне, та колкото се може по-скоро да се престори на заспала. Все пак това бе неговата стая. Естествено той щеше да се върне по някое време.

— Благодаря ти, Лили — рече тя на прислужницата.

— Ако ти трябва, викни ме. По всяко време, мисис, разбираш ли?

Алена се усмихна. Гласът на Лили бе толкова сърдечен и тя бе благодарна. Определено си бе намерила закрилник в тази къща.

— Добре. Обещавам.

Въпреки това, когато Лили си тръгна, Алена седна в долния край на огромното мъжествено легло на Иън с лъвските крака и грифоните на таблото.

— Ти си чудовище, Иън Макензи! — каза тя гласно, обзета от гняв.

Но внезапно избухна в сълзи. Бе доста ужасяващо, като се замисли какво е сторила с живота си. А още по-ужасно бе да си представи дните и месеците — и годините! — които щяха да последват. Стореното — сторено, ами сега?

Понякога той щеше да спи в сеното, друг път — не.

Иън бе военен, и тя знаеше, че сега е само в отпуск. Освен това знаеше, че последната година бе пращан из цялата страна по различни задачи, но нямаше представа къде са го пратили сега.

Нито какво очаква от нея.

Но той се бе *оженил* за нея, бе направил голямата жертва заради репутацията ѝ. И щеше да очаква от нея да заеме мястото си в обществото като негова съпруга.

Мисълта я накара да потрепери. Нищо, което бе направила, не изглеждаше толкова ужасно, колкото мисълта, че трябва да остави баща си сам.

Тя трябваше да е с баща си. Утре щеше да го увери, че ще остане с него. Можеше ли да му обещае такова нещо? Да, помисли си тя решително. Щеше да се наложи да убеди Иън, че тя трябва да се върне у дома с баща си, докато той изпълнява дълга си.

Нямаше да го пита, щеше просто да му съобщи и да направи това, което иска, по дяволите. Нали така постъпваха мъжете?

Тя скочи от леглото, за да намери бутилка бренди или нещо, което да ѝ помогне да заспи. Знаеше, че в стаята трябва да има нещо — всичко в Симарон бе перфектно. Наистина Симарон сякаш се плъзгаше като добре смазано колело. Домът бе самото съвършенство — факт, който внезапно ѝ се стори поразителен. Сега тя бе част от това. Красивата къща бе толкова чужда — и изведнъж тя бе женена за наследника на всичко това.

Тя чевръсто отиде до голямото двойно бюро на Иън и затършува, отваряйки всички чекмеджета. Най-горните бяха пълни със сметки, разписки и счетоводни книги, но в най-долното чекмедже отдясно намери това, което търсеше — избор от бренди, уиски и ром, заедно с чаши от масивно стъкло.

— Хм... — замисли се тя.

После чу похлопване на вратата — всъщност по-скоро гръмовно тропане.

— Алена!

Не беше Иън. Беше женски глас.

— Да?

Сидни Макензи влетя като вихър, а зелените ѝ очи просветваха любопитни и весели.

— Алена! Боже мой, колко невероятно! — Сидни застана от другата страна на двойното бюро и седна насреща ѝ. — Не мисля, че наистина вярвах в този брак до този момент, когато те намерих тук! Значи наистина си го направила, оженила си се за братовчед ми. О, боже мой! И той вече те кара да пиеш! Налей нещо и на мен, ако обичаш. Колко възхитително упадъчно! Мъжете вечно си стоят в кабинетите или библиотеките и си пийват уиски, така че и ние спокойно можем да направим същото.

— Уиски да бъде — отсече Алена, наля две чаши и седна на бюрото с лице към камината. Тя отпи от огнената течност, загледана в пламъците. Ако присвиеше очи, пламъците ставаха мъгливи и топли.

— Уиски да бъде? Само това ли ще кажеш? — попита Сидни, като седна на стола срещу нея. — Алена, това изобщо не е достатъчно. Естествено ще трябва да ми кажеш истината и знам, че няма велика романтична история между вас двамата. Иън... е, съвсем не е голяма тайна, че той спеше с надарената мисис Трехорн от доста време. Но чак пък сватба! Той бе почти сгоден за „идеалната войнишка съпруга,

много интелигентна красавица“, както бе писал на баща ми. И естествено, Алена, след като съм най-добрата ти приятелка на този свят, аз много добре знам, че въпреки отвратителното му поведение, ти бе лудо влюбена в... в...

Сидни, която никога не се боеше да каже каквото ѝ е на сърцето и всъщност изобщо не се боеше от нищо, внезапно млъкна и се загледа побледняла от ужас към вратата. Алена впери поглед в братовчедка си, но Сидни изведнъж стана на крака. Изписка с тънко гласче:

— Иън.

Алена също скочи на крака и се обърна. Наистина бе Иън. Бе дошъл до вратата. Униформата му я нямаше; бе облечен в бяла риза, черни панталони и високи ботуши за езда. Очите му изглеждаха почти черни, като се спряха върху Сидни, а после и върху Алена.

— А, братовчедке, много се радвам да те видя — промълви той на влизане в стаята. — Разбира се, и теб също, любов моя — обърна се той към Алена. — Прекъсвам ли ви? Колко невъзпитано от моя страна. Дами, моля, наслаждавайте се на уискито си. Мисля да сторя същото.

Не беше пиян, увери се Алена, но определено бе сръбнал. Той дръпна стола, от който тя току-що бе станала, като я подкани да седне обратно:

— Седни, мила. Сидни, може би ще си така добра да ни правиш компания.

— Всъщност е късничко — рече Сидни. — Мисля, че трябва да си лягам.

— Сядай, Сидни, и довърши питието си.

Сидни нервно седна на мястото си. Иън си сипа уиски, разгледа цвета му в чашата и седна върху бюрото. Усмихна им се някак мрачно.

— Наздраве, дами. А сега, Сидни, продължи. Ти си най-добрата приятелка на Алена на този свят и знаеш, че тя е била влюбена в...?

Сидни седеше много вдървено, отвърщайки на погледа му с неловка тишина.

— Е? — настоя Иън.

— Престани! — каза му Алена. — Нямах право да се държиш така със Сидни.

— Сидни може да се грижи за себе си — рече Иън остро.

— Аз бях лудо влюбена в Питър О'Нийл — отсече Алена. — Това се канеше да каже.

Сидни възкликна, а после бързо се окопоти.

— Иън, цял ден те няма. Мислех, че някой трябва да забавлява новата ти жена...

— Е, благодаря ти, братовчедке — рече Иън дрезгаво, като отново заразглежда питието си. Очите му се спряха върху Сидни.

— Но сега съм тук, за да я забавлявам.

Сидни се изчерви и бързо се изправи на крака. Запъти се да излезе от стаята и Алена бе бясна, готова да се сбие с Иън заради грубото му държане с братовчедка му. Но преди Сидни да стигне до вратата, Иън я извика обратно:

— Братовчедке.

Сидни се спря и се обърна към него.

Иън стана и я приближи. Прегърна я много нежно. За миг Сидни се скова, но после отвърна на прегръдката му и в този момент Алена осъзна, че Сидни сигурно му е толкова близка, колкото и сестра му и че има нещо особено, свързващо всички в рода Макензи. Независимо колко добри приятелки бяха, между тях нямаше кръвна връзка. Алена си оставаше външен човек.

Дори и като жена на Иън.

Сидни я погледна окуражаващо зад гърба на Иън.

— Лека нощ! — рече тя тихо.

И излезе от стаята.

Иън затвори безшумно вратата зад нея, сложи резето и се обърна. Облегнат на вратата, той скръсти ръце и погледна Алена.

Тя отвърна на погледа му от мястото си до бюрото.

— Макензи, нямаше те цял ден. При тези обстоятелства сега не си добре дошъл.

— Наистина ли? — попита той развеселен.

— Да, сър — продължи тя, като неволно ставаше все по-нервна от присъствието му. — Ти направи голямата жертва да се ожениш, а после напълно ме унижи пред семейството си и баща ми.

— Липсвах ли на някой? — попита той меко.

— Предполагам, че баща ми забеляза отсъствието ти.

— А ти?

— Ти се държа невъзпитано...

— Обществена обида, която естествено се наказва с обесване.

— Жалко, че не могат да обесят теб.

Той се усмихна.

— Обществото да върви по дяволите, любов моя. Липсвах ли ти на *теб*? Ако знаех, че копнееш да си с мен, щях да направя всичко възможно, за да съм на разположение.

Бюрото остана помежду им. Очите му бяха много тъмни и остри, докато я гледаше, а устните му се извиха със странна развеселеност. Тя решително вдигна брадичка.

— Иън, ти ще се връщаш в армията. Сега наистина има много малко време, за да играем тази пиеска. Мога да си отида вкъщи...

— Ти си си вкъщи — рече той меко.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Има места, на които съм сигурна, че предпочиташ да си...

— Вече съм бил на много места.

— Знам това.

— Няма друго място, където да искам да бъда в този момент.

— Чудесно. Нямам представа къде си бил, нито какво е толкова важно, че да трябва да ме правиш на такава жалка глупачка, но ти казвам това с цялото си сърце: остави ме на мира.

— Мадам, предлагам да престанеш да ми заповядваш.

— Чудесно! Връщай се в сеното, върви право в пъкъла. Пукната пара не давам къде си...

Въпреки всичките ѝ усилия да остане спокойна и хладнокръвна, тя се разгневяваше. Но извитата му вежда и острият блясък в очите му внезапно я изнервиха. Тя трябваше да овладее яда си и да се държи разумно и достойно.

— Иън, това става доста нелепо. Няма защо да сме врагове.

— Не съм дошъл да се бия — осведоми я той. Но в тона му се усещаше рязкост.

Беше пил, да. Внезапно тя започна да се страхува от променливото му настроение.

Но той не бе пиян. Изобщо не бе пиян. Тя видя това в очите му, когато я вдигна на ръце, въпреки яростните ѝ протести. Притисна я здраво в обятията си. Тя напразно се опита да се освободи от хватката му. Хвърли я в леглото, подпря се на него с длани от двете страни на главата ѝ. Погледна я с едва сдържан гняв, а очите му сякаш я пробуждаха, когато най-сетне заговори:

— Проклет да съм, ако отново спя в сеното. Тази вечер ще спя тук, в стаята си, в къщата си, с жена си. Сегашните ти чувства по въпроса изобщо не ме засягат. Приеми ситуацията или се бий с нея — и с мен — няма значение.

Той се дръпна от леглото и сякаш се извиси над нея.

— Тази вечер ще има само един изход за този брак. Ще получа това, което искам — и жена си.

9

Тя можеше да бъде най-дразнещото човешко същество, което Иън някога бе виждал — продължаваше да се бори, дори когато всяка надежда бе изгубена и никога не би приела поражение под каквато и да било форма.

Тя бе свикала да прави това, което пожелае, колкото и да е опасно. И на него му бе омръзнало до смърт да слуша, че е била влюбена в нахакан фукльо като О'Нийл. Все още искаше да разкъса Питър О'Нийл на парчета.

Може би бе невъзпитано да не се мерне цял ден. Но го бе обхванала болезнено силна носталгия и изглеждаше важно да прекара известно време с роднините си — далеч от булката, която разпалваше едновременно яда и страстта му.

Бяха прекарали деня навън в една от старите индиански колиби близо до Симарон — Иън, Джеймс, Джулиън, Джером и Брент. Накрая бащата на Иън се присъедини към тях и те пиха бренди, приказваха и се смяха на случки от едно време. Джеймс и Джарет си припомнях война, смяха се на рибарски случки, първата среща на Иън с алигатор, красотата на всичко около тях. Денят бе хубав, но Иън все още усещаше странна болка. Никак не помагаше и фактът, че тази опърничавя жена, с която се бе сдобил — колкото и да бе хубава — го пращаше да спи в сеното.

Въпреки това като я гледаше, тя го заинтригува, понеже започна да играе нещо ново. Изправи се и седна сковано, загледана в него с колена, свити до гърдите ѝ и склучени около тях ръце, а косата ѝ се спускаше свободно по гърба ѝ на дълги, гъсти вълни с цвят на ярко слънце. Този ангелски оттенък обрамчваше нежното ѝ лице, а малката ѝ брадичка бе вирната високо.

— Иън?

— Не.

— Не, какво? — избухна тя. — Все още не съм казала нищо.

— Не, няма да си тръгна. Можеш да се биеш оттук до края на полуострова.

— Ти не разбираш. Аз съм страшно изморена.

— О? — каза той леко развеселен, като се извърна от нея и седна на бюрото, за да си свали ботушите. Гласът ѝ вече не бе предизвикателен. Определено имаше нотка на високомерие, но бе и някак умолителен.

Тя кимна сериозно.

— Искам да кажа, че трябва да признаеш, че последните два дни бяха изпълнени със събития. Уморена не е точната дума. Всъщност съм изтощена... — гласът ѝ се провлачи и секна, като го видя да става, да сваля сакото и ризата си, а после и панталоните. Очите ѝ се вдигнаха към неговите, като се спряха само за миг, за да обхоят голото му тяло, разшириха се и се върнаха на лицето му. Тя бе красиво поруменяла на фона на чисто бялата бродирана нощница, която носеше тази вечер и Иън знаеше, че се е уверила с бързия поглед към анатомията му, че той определено е дошъл с намерението да я държи будна известно време.

Алена се страхуваше — не толкова от това, което щеше да стори той, а от това, което можеше да изпита тя. Иън я погали с opakото на ръката си.

— Има една стара поговорка, любов моя и съм ти казвал, че ще се окаже вярна: на каквото си постелиш, на това ще легнеш. Е, мисис Макензи, това е постелята.

— А аз съм *малко* удоволствие.

Той се засмя, осъзнал нещо друго. Бе я обидил. Той повдигна брадичката ѝ нагоре.

— Добре... всичко това бе доста ново за теб. Предполагам, че този път ще си изключително съкровище.

Тя дръпна брадичката си.

— Иън...

— Алена, няма да ме разубедиш да спя с теб тази вечер.

Тя яростно се намръщи, като избягваше да поглежда към тялото му до нея.

— На бюрото ти има бутилка уиски — рече тя. — Сигурен ли си, че не искаш да извикам роднините ти тук за още няколко пиански наздрависи, за да започнем нощта?

— Сигурна ли си, че не ти се ще да извикам Питър О'Нийл тук?

— Може би ще е по-добре да имам прекрасен женен любовник, отколкото обиден деспотичен съпруг! — заяви му тя, като се наклони да скочи от леглото.

Тя се отскубна от него и тръгна да скача от леглото. Беше много бърза. Както и той. Иън се хвърли върху леглото и хвана ръкава на нощницата ѝ. Чу късането на плата и се оплете в нощницата, докато той я разкъсваше от тялото ѝ. Хвана я здраво за краката. Възседна я и тя лежеше заклещена, дишаше учестено, а кръвта биеше в гърлото ѝ. Една мъничка синя вена прозираше през белоснежната плът на гърдите ѝ. Очите ѝ бяха искрящо златисти на угасващата светлина на огъня, като срещнаха неговите. Подобно на котка тя сякаш прегъна лапи, докато ръцете и ноктите ѝ се опряха на гърдите му.

— Трябва ли отново да правим това? — прошепна тя.

Той меко се засмя.

— Трябва.

— Защо? — попита тя с широко разтворени присвяткащи очи.

— Защо ли? — въпросът го накара да замълчи. Тя го бе попитала сериозно. — Защото... мъжете се любят с жените си.

— Изглежда, че в живота мъжете по-често се любят с любовниците си! — възкликна тя.

Тя бе сърдита, помисли си той. Сърдита, защото днес бе наранил неимоверната ѝ гордост. Не бе го сторил нарочно, но огънят, който гореше в нея сега, я правеше още по-изкусителна.

Той я изгледа и внезапно си спомни думите, с които веднъж я описа Питър: узряла, пищна. Заболя го, като си помисли за Питър и Алена.

Пищна...

Долината между гърдите ѝ. Той сведе глава и докосна плътта там най-напред с устни, а после с върха на езика си, като прокара горещ, мокра линия между тях.

Гърдите ѝ. Устата му се устреми към тъмнорозовото зърно, езикът му го облиза, като накара върха му да щръкне. С глава до гърдите ѝ той усещаше силното биене на сърцето ѝ. Тя лежеше толкова неподвижно, без да протестира, без да мърда. Той леко се надигна над нея. Очите ѝ бяха здраво стиснати, лицето ѝ бе побледняло, устните ѝ леко раздалечени, а дишането — учестено. Той се усмихна и притисна

устни в шията ѝ. Обви гърдите ѝ с длани, отново започна да ги гали с език и леко да ги хапе. Плъзна ръката си надолу по цялото ѝ тяло, толкова чувствено омагьосан, че забрави за миг коя е тя и дори факта, че му е жена. Наслаждаваше се на финото ѝ изваяно тяло, галеше я, милваше я, докосваше я, притискаше се в нея. Плътта ѝ гореше копринено мека срещу неговата. Треперещ от възбуда, той я докосваше с края на пръстите и с крайниците си, усети всяка нейна извивка с цялото си тяло. Отново се надигна над нея, целуна я. Очите ѝ все още бяха здраво стиснати, но устата ѝ се разтвори, за да посрещне милувката му и той се поколеба само за миг, докато треската му се поуталожи. Той се отмести, за да може да я гледа, като я целуваше през цялото време измамно бавно и нежно, докато пръстите му се разхождаха също толкова нежно по цялото ѝ тяло. Устата му стана подръзка, езикът се стрелваше навътре, въртеше се, докосваше нейния, изтръгваше лек стон от гърлото ѝ. Докосването му също стана много по-нападателно, дланта му се въртеше върху мекия рус триъгълник между бедрата ѝ. В собствената си плът усети пулсираща жажда. Плъзна ръка между бедрата ѝ, а тя ги стисна. Той се помести така, че да раздалечи крайниците ѝ с тежестта на собственото си тяло. Очите ѝ се отвориха с внезапно осъзнаване и протест. Тя трепереше силно, заглеждана в него, а после отново затвори очи и се вцепени.

Послушната съпруга. Тя не се бореше, а търпеше.

Той се усмихна, като я наблюдаваше няколко дълги секунди. Очите ѝ останаха затворени, дишането ѝ — леко. Лежеше толкова неподвижно...

Той се спусна по-надолу, отново оставяйки влажни следи от целувки по шията и гърдите ѝ. Милваше плътта ѝ, смучеше я, като се спусна още по-надолу, галеше гърдите ѝ, докато местеше устата си по ребрата, кръста и пъпа ѝ. Спусна се още. Лежеше точно между бедрата ѝ. Вгледа се в бледото ѝ лице, преди да я раздели с пръсти и да се впусне в най-интимната целувка с изкусителната ласка на устата си и изгарящото течно пронизване на езика си.

Очите ѝ рязко се отвориха. Тя нададе отчаян, изумен възглас. Заизвива се, за да се освободи, но успя само да се доближи по-плътно до него. Той хвана ръцете ѝ, а пръстите му се свиха срещу тях, докато продължаваше да гали и да съблазнява, усещайки лудешкия трепет у нея, който предизвика експлозивен огън у самия него. Всяко нейно

извиване го възпламеняваше още по-силно, докато не започна да пулсира от болка. Но той продължи, като я възбуди дотам, докъдето посмя.

Най-накрая се надигна и проникна в нея с трескава страст. Задавен хлипащ звук се изплъзна от устните ѝ, очите ѝ бяха отворени, замъглени, блуждаещи. Дланите ѝ паднаха върху гърдите му, а после пръстите ѝ се впиха в раменете му. Тя лежеше треперееща, а после се притисна в него, когато той я обви плътно около себе си, влизайки все по-дълбоко в нея. Видът ѝ, усещането и ароматът ѝ бяха почти нетърпимо опияняващи. Той се бореше да запази скоростта си, докато...

Тялото ѝ се изопна, скова се. С лице, притиснато в рамото му, тя извика и крайниците ѝ изтръпнаха; изгаряща течна топлина обви члена му, докато се движеше дълбоко в нея.

Той се отгласна и силно потръпна, изумен от експлозивната сила, която оргазмът ѝ бе предизвикал у самия него. Дяволски приятна горещина го опари и той свърши, като продължи да се движи по-нежно в нея, докато и тя се изпълни с живеца на любовта им. Той се плъзна до нея, като я притегли до себе си. Алена се вкамени, Иън настоя. Вдъхваше наситения аромат на косата ѝ.

И си спомни с внезапна яснота, че бе разрешил на Теди да вземе дъщеря си със себе си, когато отпуската на Иън свърши.

Можеше ли да я остави? Можеше ли да издържи на това сега, когато току-що бе разбрал колко силна жар може да разпали тя у него? Погали косата ѝ. Тя се опита да се дръпне и той осъзна, че тя тихо плаче.

Напълно объркан, той я притисна по гръб, за да срещне погледа ѝ.

— Какво? За бога, знам, че не съм те наранил.

— Иън, моля те! — прошепна тя, а златистите ѝ котешки очи проблясваха. Гласът ѝ прозвуча сериозно, вече не разиграваше театър. — Моля те, само...

Той докосна страната ѝ.

— Алена, не съм глупак и признавам, че имам известен опит! Не съм ти причинил болка. Всъщност смея да кажа, че на теб ти хареса това, което се случи между нас.

— О, ти никога няма да разбереш! — извика тя.

Озадачен, той ѝ позволи да се извърне от него. Подпря се на лакът, галейки гърба ѝ с опакото на ръката си. Тя потръпна от докосването му.

— Ти просто вземаш... всичко! — прошепна му тя.

Той се усмихна, усетил как в него се заражда нова нежност към нея. Тя не можеше да е ядосана или наранена, щом му отвърна.

— Алена, ти си моя жена.

— Въпреки това не е редно. Ти не ме... обичаш.

— А, ето какво било! Е, скъпа съпруго, ти също не ме обичаш — промълви той. Усети как тялото му се изопва от раздразнение, като се питаше дали тя не мечтае за такива чувства в обятията на друг мъж.

Но тя не се опитваше да го мрази, просто бе млада и не бе свикнала с любовните игри.

Той решително я обърна към себе си. За пръв път златните ѝ очи бяха отворени и уязвими, нежното ѝ лице бе просто красиво, а страните ѝ бяха влажни от сълзи.

— Ние се оженихме. Алена, за добро или за лошо. Ти си моя жена. Може би обстоятелствата не бяха такива, каквито трябваше, но честно казано, аз се радвам да открия какво имам в това мое легло, което толкова презираш. Бракът е задължение и ти си женена за мен. Така че умолявам те, примири се с него. Аз вече го сторих.

Миглите ѝ се спуснаха.

— Каж ми — тук ли се примири — или в сеното? — попита тя нещастно.

Той се поколеба, като се чудеше колко власт се осмелява да даде на тази жена над себе си. Докосна бузата ѝ, като погали копринената ѝ кожа съвсем леко.

— При мен нямаше друг, освен Пай, когато спях в обора, при това доста неудобно. И прекарах този ден с роднините си и само с тях. Това прави ли стореното от нас по-приемливо?

Очите ѝ отново се отвориха към него.

— Аз...

— Да?

Клепките ѝ отново потрепериха.

— Да — каза тя много нежно.

Иън се усмихна и легна до нея. Притегли я по-близо. Огънят в камината тлееше, нощният въздух ги охлади. Той се протегна за

завивките. Отново я стопли с тялото си. Докосваше я, галеше я.

Отново правиха любов. После си отдъхнаха известно време, задоволени.

Насън тя се помести към него. Той хвана задничето ѝ с ръце, долепен за нея. Усещането от нея отново го накара да почувства пълна ерекция и той се плъзна в нея. Любиха се.

Настъпи зората и с нея най-после дойде дълбок сън. Когато се събуди, стаята бе обляна в дневна светлина. Алена тъкмо ставаше. Той улови съннения ѝ златист поглед, поклати глава и я дръпна обратно.

— Не още — прошепна той.

— Иън, вече е късно! Но протестът ѝ бе слаб.

И той не ѝ позволи да стане.

Джеймс и Тийла Макензи, заедно с Брент и Сидни, си тръгнаха този следобед. Джеймс имаше работа в Тампа, а после щяха да потеглят за Чарлстън.

Джарет Макензи съжаляваше да види брат си, снаха си, племенника си и племенницата си да си заминават. Бе трудна раздяла.

Когато бяха по-млади — полу-братя, единият бял, другият индианец — те успяваха някак да се съюзят срещу останалия свят. През дългите години на втората семинолска война бяха останали близки. Дори вторите размирици през '58-ма не бяха създали никакви търкания помежду им.

Сега Джарет откри, че или той, или Джеймс се умълчава, когато започне да се обсъжда вероятността да избухне война.

И като се сбогуваха на реката в този ден, те се погледнаха в очите. Странно, че Джеймс, синът на семинол, имаше тъмносините очи на баща им. А тези на Джарет бяха като на майка му — почти толкова черни, колкото на всеки чистокръвен индианец в страната.

Джарет усети сърцето му да тупа силно в гърдите си. Остаряваше. Минаваше петдесетака. По-голямата част от живота му бе минала. Странно, не се чувстваше стар. Светът около него се променяше, но той не се чувстваше стар. Нито пък те. Джеймс не изглеждаше променен и на йота през всички тези години. Дори и на външен вид. Бронзовото му лице показваше малко следи от възрастта. Само по слепоочията косата му се бе прошарила.

Единствено очите на Джеймс бяха остарели и Джарет бе сигурен, че същото усещане за възраст се отразяваше и в неговите.

Ако избухнеше война, те щяха да са на противоположни страни.

— Внимавай по пътя — каза Джарет на Джеймс.

Джеймс се дръпна от него и прехвърли ръка през рамото на Тийла. На Джарет му се стори, че красивите изумрудено-зелени очи на снаха му са насълзени. Тийла бе силна жена. Бе готова да излезе храбро срещу всяка опасност, за да бъде с Джеймс. След трудно начало за всички им — те с Тара, Джеймс и Тийла — бяха благословени. Вече повече от двайсет години животът им бе хубав. Имаха здрави и силни деца. Между тях се бяха създали приятелства, които увеличаваха близостта на роднинските им връзки. Нямаше по-сплотено семейство от тяхното.

Въпреки че всички в семейството безгрижно се смееха и шегуваха, докато чакаха лодката край реката, над тях сякаш бе надвиснал облак. Джарет и Джеймс обсъждаха пътищата, прокарани в северната част на щата, направили придвижването в този район много по-лесно, отколкото когато за пръв път си проправяха път през индианските пътеки. Докато южната част си оставаше пущинак — все още населена главно от индианци и алигатори, северна Флорида печелеше доста добра репутация и имаше придобивките на всеки цивилизован щат. Семейство Макензи си размениха прегръдки, преди лодката да потегли и изпращачите гледаха и махаха с ръце, докато тя се изгуби в слънчевия ден.

В брака имаше моменти на чиста наслада и в краткия престой на Иън вкъщи той ги откри. Времето бе награда.

Симарон не бе просто плантация, а голямо селскостопанско предприятие и когато Иън си бе вкъщи, той се включваше в управлението му. Един ден Симарон щеше да е негов и той щеше да е отговорен за всички хора, които живееха тук. Макар че памукът бе цар, добитъкът, отглеждан в Симарон, ставаше все по-важен. Плантациите и фермите в централна Флорида бяха много нужни за производството, а в цялата страна имаше добитък, отгледан в щата.

Този следобед Алена не бе изоставена, докато той се занимаваше със сметките и обсъждаше работата с баща си и брат си. Най-голямата дъщеря на Джеймс, Дженифър — шест години по-голяма от Иън и винаги спокойна, уравновесена и владееща положението — остана в Симарон със съпруга си Лоурънс и бебето им, Антъни. След смъртта на майка си Дженифър бе живяла в Симарон, докато Джеймс се ожени повторно, така че Джен се чувстваше тук като у дома си. Джен и Лоурънс възнамеряваха да се върнат на юг с Теди Макензи и Джером в края на седмицата.

Тиа все още бе във ваканция и всички те занимаваха Алена, като ѝ показваха къщата и околностите.

И Иън започна да се проклина за обещанието, което бе дал на Теди. Това сигурно бе най-разумното и логично решение за момента. Той не знаеше колко дълго ще се наложи да остане във Вашингтон и най-вероятно скоро щеше да бъде върнат и изпратен в далечния юг за още експедиции в Евърглейдс — което щеше да го доближи до Алена.

Като падна здрач, Джарет му напомни, че на другата сутрин трябва да замине.

— Късно е, прекарай известно време с жена си.

Той откри Алена да си играе с двегодишния Антъни, заедно с Джен и Тиа. Алена не го видя да влиза в детската стая на втория етаж, където толкова много деца от семейство Макензи бяха играли преди

това. Тя се смееше, търкаляше се по пода с Антъни и Джен и той отново усети странното вълнение, което бе почувствал първия път, като я видя да се дуелира на моравата. Смехът ѝ бе като музика, усмивката ѝ — пленителна. Златистата светлина в очите ѝ бе живо изкушение.

Той се покашля. Алена бързо скочи на крака, сякаш бе едва ли не смутена от присъствието му. Той повдигна вежда и протегна ръка към нея.

— Ще дойдеш ли с мен да појздим?

— Бавех бебето. Джен искаше да опакова някои неща за пътуването ѝ към къщи.

— Не се тревожи за мене.

— А и аз съм тук — добави Тиа.

— Ела да појздим — настоя Иън.

— Аз само... ще се преоблека — рече Алена.

Тя бързо го направи и го настигна при оборите само за минути. Той ѝ помогна да се качи на коня, а после се метна върху Пай. Смушка го в бърз галоп, като знаеше, че Алена можеше да го следва с лекота — и може би дори да го изпревари, ако реши.

Той ѝ показа как семейство Макензи бяха разделили собствеността си, толкова много земя бе отделена за добитък и домашни животни, толкова много бе отделена за отглеждане на памук и няколко акра, където сега растеше захарна тръстика. Той обичаше Симарон. Макар и да не издаде чувствата си, той си оставаше сърдит заради изказването ѝ в нощта на сватбата им — че тя мрази Симарон и ненавижда стаята му.

Но когато здрачът започна да се сгъстява, дивата им езда сякаш я караше да се чувства по-спокойна с него. Тя бе поруменяла и щастлива и благосклонна към всичко, което виждаше. Като я наблюдаваше, Иън осъзна, че тя се радва да е навън. Алена обичаше да язди. Обичаше вятъра, обичаше да тича, да усеща земята. Той вече знаеше, че тя обича да плува. Когато забеляза, че я гледа, руменината ѝ се засили.

— Радваш ли се да си навън? — попита той.

— Аз... трябва да призная... — сви рамене тя. Изглеждаше точно като млада дама в изумруденозелен костюм за езда, който подчертаваше тена ѝ. Златната ѝ коса бе вдигната нагоре, а няколко неясни кичура тъкмо се бяха измъкнали от русите къдрици под

шапката ѝ с пера. — Признавам, че да израснеш далеч от цивилизацията прави живота доста различен. Семейството ти беше много мило. Но обикновено яздя всеки ден. А плажът по залез слънце е толкова пленителен... Толкова е весело да тичаш по пясъка и да играеш на гоненица с прилива.

— Липсва ли ти домът ти?

— На всеки му липсва, не е ли така? — попита го тя и в гласа ѝ имаше мека нотка, сякаш изпълнена от копнеж.

— Когато съм далеч от къщи дълго време, Симарон винаги ужасно ми липсва — каза Иън.

— Но при военните е така, нали? Працат те там, където имат нужда от теб.

Той кимна.

— За щастие напоследък доста често имат нужда от мен близо до къщи. — Той я гледаше как седи на коня си, толкова елегантна в хубавия костюм за езда, а изразът на копнеж продължаваше да играе по съвършените ѝ черти.

— Какво ще кажеш да се връщаме? — предложи ѝ той.

Алена кимна и го последва, когато той обърна Пай в обратна посока, за да препусне през полето. Тя яздеше една от арабските кобили от смесена порода на майка му, бързо животно на име Сейбъл. Алена яздеше, наведена над гривата ѝ, наслаждаваща се на бързата скорост, която Иън бе наложил. Като стигнаха оборите, тя щастливо се усмихваше. Косата ѝ обаче се бе освободила от прилежно вдигнатия кок и се спускаше по гърба ѝ във водопад от злато под шапката ѝ с пера.

Той ѝ помогна да слезе от Сейбъл, а после рече:

— Почакай тук за минута.

Иън излезе от оборите и забърза към къщата. Откри брат си и Джером дълбоко замислени над партия шах. Джулиън го осведоми, че родителите му и останалата част от семейството са отишли да вечерят у най-близкия им съсед, Робърт Трент.

— Трябва ли ти нещо? — попита Джулиън.

— Да, искам и двамата да стоите далеч от вира през следващите няколко часа — каза им Иън. — И никакво изскачане иззад скалите.

— Стига, Иън, много добре знаеш, че се озовахме там по случайност.

— Да, знам. Но сега ще съм ви много благодарен за малко уединение.

Джером, загледан в шахматната дъска, държеше главата си сведена и се усмихваше.

Двамата останаха с приковано внимание върху шахматната дъска, когато Иън ги напусна. Той намери Алена застанала до обора, където я бе оставил и прехвърли ръка през кръста ѝ.

— Хайде.

— Къде отиваме?

— Ще видиш.

Като стигнаха до вира, тя стоеше на дистанция от него, застанала напълно неподвижна, докато той седна на дънера, за да свали ботушите и чорапите си.

— Какво правиш? — попита го тя неспокойно.

— Отивам да поплувам. Не можем да гоним прилива, наистина, но пък за сметка на това няма сол.

— Да не мислиш... о, сигурно се шегуваш, негодник такъв! — възкликна тя. — След всички неприятности, причинени от този ужасен вир...

— Не вирът, скъпа моя, причини неприятностите. Хората ги причиняват. Но след като вече сме се забъркали в такива неприятности, не ти ли се струва нелепо да не се възползваме от вира?

Тя поклати глава.

— Някой може да дойде.

— Никой няма да дойде.

— Откъде знаеш?

— Погрижих се за това.

— Аха! Колко успокоително! Погрижил си се хората да *знаят*, че възнамеряваш да...

Той повдигна вежда.

— Да поплувам?

Тя се извърна, убедена, че той ѝ се подиграва. Той скочи от дънера, бързо се озова зад нея и я вдигна в ръце.

— Иън... — запротестира тя с ръце срещу гърдите му.

— На теб ти липсва водата — сама го каза. Можеш да влезеш с дрехите си — или без тях.

— Иън...

— Предупреждавам те, че това е последната ми нощ вкъщи и няма да разреши да ми отказват.

Тя внезапно потрепери, а от очите ѝ струеше странно изражение.

Той я свали на земята, като се зае със сложните копченца на роклята ѝ. Алена бе много неподвижна и приемаше помощта му, докато всичките ѝ дрехи паднаха скупчени в краката ѝ.

Слънцето залязваше. Красивите му цветове над хоризонта се спускаха върху голото ѝ тяло с ослепително сияние. Чувственото съвършенство на тънката ѝ млада снага отново превзе сетивата му и в очите му сигурно пламна нещо хищническо, защото тя внезапно се втурна да бяга от него и се гмурна във вира.

Бе невероятна плувкиня. Изчезна в дълбините, докато той свали последните си дрехи и скочи след нея. Тя бе бърза и Иън трябваше да положи всичките си усилия, за да я настигне. Бе гъвкава и уверена, като успяваше да избяга от него няколко пъти, преди най-после да я хване здраво. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, устата му се впи в нейната, докато отгласкването му ги извади на повърхността. Лекото докосване на бедрата и гърдите ѝ в плътта му бе толкова интензивно, че бе почти непоносимо. Той нададе дълбок гърлен стон, докато езикът му жадно поглъщаше медената сладост на устата ѝ и той се прокле хиляди пъти заради обещанието, което бе дал на Теди.

Устните му най-после се отделиха от нейните. Пръстите му се спуснаха по гръбнака ѝ, а дланите му се притиснаха към задните ѝ части, за да я приблизят още повече към слабините му.

— Иън, трябва да поговорим.

— За?

Като плуваше на място, тя пое въздух и после бързо заговори:

— Иън, ако ще се местиш от място на място, наистина те моля да направиш едно нещо: позволи ми да остана с баща ми. Аз съм всичко, което има. Той се нуждае от мен.

Той се взря в нея, доволен че залязващото слънце, сега аленочервено, светеше в нейните, а не в неговите очи. Смътно си припомни обещанието на Теди, че няма да каже на Алена за съгласието на Иън тя да се върне вкъщи. Иън сам трябваше да ѝ го съобщи.

Той не го бе направил.

Интересно.

— Аха... Искаш да идеш с Теди, защото не ти се остава в толкова ужасно място като Симарон, нали?

Тя се изчерви, но не отстъпи от позицията си.

— Не мразя Симарон.

— Така ли? — попита той.

Погледът му върху нея бе толкова настоятелен, че тя сведе очи.

— Бях ядосана, като казах това. Не мразя дома ти, а родителите ти са очарователни.

— Каквато можеш да бъдеш и ти, когато искаш нещо — промълви той.

Виждаше гнева да проблясва в очите ѝ, но тя го овладя и бе доста интригуващо да гледаш как мислите препускат по чертите ѝ. Тя мразеше този факт, но се бе сдобила със съпруг, който според всички имаше право да диктува бъдещето и местонахождението ѝ.

— Теди е сам-самичък без мен — рече тя.

Той я изгледа остро. Теди не бе съвсем сам.

— Е, добре, не съвсем. Има работници, естествено, както и прислуга, но... той се нуждае от мен.

Косата ѝ бе пригладена назад и откриваше прекрасното ѝ лице. Очите ѝ бяха течено злато. Той огледа класическата елегантност на чертите ѝ и после усети как погледът му се спуска надолу, спирайки се на повдигането на гърдите ѝ под водата. Зърната ѝ бяха бледорозови, сега втвърдени от хладната вода в изумителни малки връхчета.

— Ами ако и аз се нуждая от теб? — попита той дрезгаво.

— На теб не съм ти нужна. Ти дори не ме искаш кой знае колко.

Очите му присветнаха и изглеждаше, сякаш всяка педя от тялото ѝ бе поаленяла.

— Глупости.

Тя нетърпеливо поклати глава.

— Ти *искаше* друга жена, получи мен. След като толкова много бракове са нагласени, както ме уведоми, предполагам, че най-вероятно ме смяташ за заменима с всяка млада жена, с която можеше да се окажеш обвързан. Само дето ти си Иън Макензи, разбира се, и обикновено на теб не ти налагат нищо, което не желаш. В този случай чувството ти за дълг продиктува желанията ти.

— Така ли смяташ? — попита той и отново протегна ръка към нея, внезапно изпълнен със страст. — Грещиш, мадам. В никакъв

случай не си заменима.

Тя възкликна, изненадана от внезапната му ярост.

— Влюбена ли беше в О'Нийл?

— Не! — възкликна тя. После извика: — Да! — и поклати нещастно глава. — Мислех си, че съм, но той се държа толкова подло. Иън, кълна ти се пред бога, всичко, което съм изпитвала към Питър спря в мига, когато обявиха годеща му. Никога не съм имала намерение да се срещам с него. — Внезапно тя стисна ръката му умолително. — Иън, моля те, разреши ми това и се кълна, че ще ти бъда вярна до смърт. — Внезапно в очите ѝ се разгоря гняв. — Освен това ти се връщаш при тази жена, за която си смятал да се ожениш. Можеш поне да ме оставиш с толкова невинен човек като собствения ми баща! О, това е толкова нечестно!

— Наистина, но се боя, че така е устроен светът — вежливо ѝ напомни той.

— Иън, моля те, не ме измъчвай сега. Отговори ми.

— Да те оставя да се върнеш в дивия пущинак...

— Чичо ти замина за Чарлстън, но Джером ще е много близо. И семейство Малой, братовчедка ти Дженифър и мъжът ѝ, са най-близките съседни на дома ми и... — Тя се спря, а после добави със странна горчивина: — Всички те са мои приятели, но и твои кръвни роднини, така че съм съвсем сигурна, че дори да кихна в грешната посока, ти незабавно ще узнаеш за това.

— Баща ти е почтен човек.

— Тогава какъв е проблемът?

Той се усмихна.

— Може да съм имал намерение да те водя със себе си. Сега имам жена и толкова малко, с което да я запомня.

Тя отново се изчерви и промълви:

— Аз съм във вира, нали?

— Това е добро начало.

От нея се изтръгна въздишка на нетърпение и тя заплува край него. Иън я хвана през кръста и я притегли към себе си, с гръб, долепен до гърдите и бедрата му, а главата ѝ стигаше под брадичката му.

— Не знам какво искаш! — прошепна тя разгорещено. — Прекарахме всички нощи — никога, никога не съм се възпротивила и

ей толкова...

Той меко се засмя, отново опиянен от близостта ѝ в хладния вир, усетил жарта на тялото ѝ до своето.

— Ако си спомням добре, в началото май имаше нещо като съпротива. Но въпреки това... бяха хубави нощи. Просто искам... още.

— Още?

— Аха. Искам да си тръгна с чувство на... сигурност. Да усещам, че жена ми не би могла да бъде изкушена от някой предишен любовник — или който и да било друг — тъй като е заплена от всичко, което е намерила в мен.

— Иън, ти си жесток.

— Любов моя, не съм искал да бъда. А и ти не изглеждаш заплена.

— Но съм! — запротестира тя. — Наистина.

— Наистина.

Той отхлаби хватката си, като я обърна към себе си, без да я изпуска от обятията си. Улови ръката ѝ, а силните му крака продължаваха да порят водата, за да ги задържат над повърхността. Прекара дланите и пръстите ѝ по протежение на гърдите си, като обви пръстите ѝ върху пулсиращата си ерекция. Първоначалният ѝ възглас — сякаш ѝ подадоха нещо отвратително като отровна змия — съвсем не бе „запленен“ звук. Но тя бързо се съвзе. Златистите ѝ очи бързо срещнаха неговите, невероятно разширени от изумление и изненада, но трепереща, тя зарови глава в рамото му и тялото ѝ се притисна в неговото, докато започна да...

Експериментира.

Ръката ѝ се задвижи по члена му с инстинктивна ласка. Пръстите ѝ милваха плътта му във водата. Той изстена дълбоко, гърлено, когато тя посегна по-надолу, хвана топките му и започна да ги гали, нежно, колебливо, а после все по-уверено...

Той забрави да плува на място. Потънаха надолу. Хвана я за раменете и изтегли и двама им нагоре. Няколко силни плясвания с крака ги доведоха до брега и той бързо я просна по гръб. Целувката му бе почти насилствена, когато устата му я намери, докосването му превземаше вдлъбнатините и извивките на тялото ѝ, като вкушаше топлината на плътта ѝ под хладните водни капки върху нея. Започна да

ги целува, да ги гали... да ги пие от нея... от гърдите ѝ, от вдлъбнатините на хълбоците ѝ, от бедрата ѝ, между тях...

Рязкото поемане на въздух отново го накара да се качи върху нея. Очите ѝ срещнаха неговите — замъглени, златисти и все така предизвикателни. Пръстите ѝ галеха косата му, устните им се докоснаха и се стопиха в неговите в огнена експлозия, в която тя отвърна с всичката жар, която получи. Пръстите ѝ обвиха раменете му, галеха гърба му, задника, гърдите. Ноктите ѝ го драскаха, после ръката ѝ отново се спря върху него, докато изгарящата сладка жар на целувките ѝ заваля върху гърдите му...

През него мълниеносно премина мъчително желание, той я притисна назад, нахлу в нея. Слънцето, спускащо се от небето, се превърна в нажежена страст, която изгори пейзажа и плътта им. Под него тя се срещна с бурята на ритъма му, възседна светкавицата на жаждата му.

Слънцето се скри в земята с последно изригване на ярко пламнали лъчи. Той усети някакъв трепет у нея, сладко неуловим, и я притегли плътно към себе си, смъквайки тялото си от нея, докато тъмнината се сгъсти и нощта се спусна над тях. Тя стоеше много неподвижна срещу него, а топлината на телата им все още им стигаше. Той остана изненадан от нежността, която изпитваше към нея, докато тя лежеше толкова доверчиво до него. Приглади назад мократа ѝ коса с нежен, приспивен жест, като гледаше как нощта превзема небето.

Явно жестът му наистина бе приспивен, помисли си той след малко с някакво иронично веселие.

Бе я приспал.

Последната му нощ...

Нямаше значение. За момента той бе доволен да усеща тялото ѝ до своето. Косата ѝ, изсъхваща, се виеше върху гърдите му в нежни къдрици.

Той се постара да я намести върху себе си възможно най-удобно. Ръцете му бавно се обвиха около нея.

Дивата, дяволита... невинна дъщеря на ботаника.

Жена му.

Алена отвори очи и осъзна, че е нощ — и че тя е просната върху съпруга си.

Той не спеше, осъзна тя, а гледаше в нощта. Внезапно се почувства благодарна за сенките, спуснали се върху им.

Въпреки това нощта започна да захладнява в мрака. Там, където тялото му покриваше нейното, Алена бе топла. Но въпреки това се чувстваше разтърсена, треперееща вътрешно. Бе толкова плашещо да има толкова силно, отчаяно усещане. Тя си оставаше изумена от начина, по който той я караше да се чувства, от силата на емоциите, събудени от тази близост, която продължаваше да изглежда толкова нова и странна. Всеки път, когато се любеха, отначало си мислеше, че той иска това, което тя не иска да даде, но грешеше. Някъде сред всичко случило се нещата се бяха променили. Сега изглеждаше, че звукът на гласа му можеше да възбуди топлина у нея, най-лекото докосване на пръстите му можеше да възпламени огън, а когато я притиснеше на земята, на нея отчаяно ѝ се щеше да усеща вечно жарта на желанието му. Не ѝ харесваше да се чувства като отнесена от вихър. Не искаше да го желае, изобщо не искаше да се нуждае от него. Бракът ѝ даде името му и спаси репутацията ѝ, даде ѝ невероятна почит. В известен смисъл я постави под властта му, насила предизвика тази близост помежду им. Но това, което бракът не ѝ бе дал бе...

Уважение. Привързаност.

Любов. Тя потрепери и се надигна.

— Иън...

— Връщаме се в къщата — рече той, като се изправи бързо и грациозно, и внезапно я накара отново да почувства студ. Той бе научил доста неща от индианците в Евърглейдс. Можеше да се движи абсолютно безшумно, със зашеметяваща пъргавина. Тя знаеше от първа ръка, че фехтуваческите му умения са първокласни.

Със сигурност би бил много опасен противник.

Тя не бе негов противник, каза си Алена. Беше жена му.

Той бе планирал да се ожени за друга. Може би това я превръщаше в по-голям противник, отколкото можеше да си представи.

Иън се върна с дрехите си там, където тя бе седнала свита на брега.

— Студено ти е. Връщаме се бързо вкъщи.

Тя се изправи и облече ризата си, а после го остави да завърже корсета ѝ. Нахлузи през главата си изумруденозеления си костюм за езда и изведнъж не можа да се сдържи и се усмихна.

— Това пък защо беше? — любопитства той.

— За пръв път, Макензи, аз чувствам, че владея положението. Аз съм облечена, а ти не.

Той вдигна вежда ухилен.

— И си мислиш, че това ти дава предимство?

— Би могло.

— При какви обстоятелства?

Той я погледна с такава арогантна, нахакана мъжка самоувереност, че тя просто не можеше да пренебрегне такова предизвикателство.

— Когато се окаже, че трябва да вървиш до Симарон... без гащи!
— осведоми го тя сериозно.

— Какво? — попита той с глава, наклонена от любопитство и плътен глас с предупредителна нотка.

Тя се засмя и мина край него, като грабна дрехите му и се втурна да тича.

А тя наистина можеше да тича. Със или без обувки.

Бе дъщеря на баща си. Бе се научила да припка над мандрагорови корени и мокър пясък, през плитки води и гъсти шубраци и храсталаци. Отначало се зарадва, че го е оставила да ѝ диша праха.

— Алена Макман, върни се тук с нещата ми! — извика той. Тя продължи да бяга, като обмисляше възможността да му върне дрехите — след като стигне до края на пътеката, излизаща при моравата, естествено.

Той бе бърз като дива котка, точно толкова гладък, уверен и мускулест. Виждаше се краят на пътеката. Обърна се и забеляза, че той наистина е точно зад нея.

— Боже мой, най-добре веднага се облечи! — извика тя, като хвърли вързоп с дрехите му зад себе си.

Той дори не трепна. Изглежда тичаше след нея. Внезапно бе хваната и просната под него. Тъмните му очи бяха над нейните, предпазливо оценяващи, но една усмивка заигра по устните му и той

бе едновременно задъхан и засмян. Тя също бавно се усмихна и сега ѝ се щеше да е облечен и да не бе отмъкнала дрехите му.

— За малко да те победи и да те поставя в много трудна ситуация — уведоми го тя скромно.

— За малко, но не успя. И внимавай, красавице. Никога няма да успееш да ме победиш. Просто няма да го позволя.

— Нима? — попита тя сладко.

— Тази вечер би трябвало да си очарователна — напомни и той меко. — Да ми влияеш, да ме манипулираш така, че да се подчинявам на волята ти. Дотук се справяше чудесно, но след като захладня, няма да е зле да бъда повлиян и манипулиран пред огън със сладко греяно вино, не мислиш ли?

Той се усмихна с дълбока, нежна усмивка. И тя си помисли, че когато ѝ се усмихне по този начин, не можеше да има по-поразителен мъж в целия свят, с толкова грубо изсечени черти и въпреки това толкова красив. Иън стана и сърцето ѝ се разтуптя, понеже бе толкова поразителен, толкова строен, мускулест и въпреки това стегнат и загорял, че жилите и мускулите му се открояваха на златните отражения под луната при всяко негово движение.

Той протегна ръка към нея и ѝ помогна да се изправи, а после се обърна, събра пръснатите си дрехи и бързо се облече.

Те се върнаха в къщата, без никой да ги види и да ги спре. В стаята си Иън просна одеялата пред огъня, наля бренди и на двамата, а после бавно и грижливо отново я съблече, преди да я притегли към себе си. Сега не изглеждаше да бърза особено. Огънят пукаше, а брендито изглеждаше топло и ароматно.

— Недей отново да заспиваш върху мен — прошепна меко той.

— Има ли някакво значение?

Той се замисли за миг над въпроса.

— Не — отвърна ѝ.

Положи я на пода и я целуна. Нежно, дълбоко, жадно, възбуждащо. Устните само леко докосваха кожата ѝ. Ръцете му се движеха по тялото ѝ пред огъня и той изглеждаше за пленен дори само да я докосва. Златистоалените пламъци на огъня сякаш подскачаха и танцуваха, докосваха я, стопляха я, натрупваха горещина и чувство, което бързо възпламени нещо у нея. Тя не можеше да лежи неподвижно, а се пресягаше към него, търсеше устните му, когато той

я възбуждаше. Опитваше се да забави ръката му, когато докосването му станеше прекалено нападателно. Започна да диша неравномерно. Тя преплете тяло в неговото, без да я е грижа докъде стига одеялото. Нетърпелива да получи целувката му, нетърпелива да го докосне на свой ред, нетърпелива да го гали и милва...

Както той я бе научил днес.

Тя го докосна, като междуременно страстно търсеше устата му. Брендито заличи задръжките ѝ. Тялото ѝ се изви насреща му, а гърдите ѝ се търкаха в неговите. Устните ѝ се плъзнаха по гърлото и гърдите му, като през цялото време се движеше срещу него. Целуваща, галеща.

Доста изненадващо се оказа вдигната, загледана надолу в него, и после бавно-бавно бе спусната...

Нанизана. Очите му бяха върху нейните, присвити, пръскащи кобалтов огън. Усещането, толкова бавно, бе неописуемо. Тя извика, а главата ѝ се отметна назад. Той я притегли още по-бавно надолу, надолу, докато тя напълно го обгърна...

По-късно, изтощена, Алена лежеше до него и трепереше, докато енергията, която бе изригнала помежду им, стихна и на нея ѝ стана студено. Този път той просто я обви с ръце и я отнесе в леглото си.

Тя се сгуши до него и той я прегърна. Не беше сигурна дали не е заспала. Бавно усети дяволски сладко чувство да се надига в нея... и ласката на целувката му да се плъзва надолу по гръбнака ѝ.

Те отново се любиха.

Понякога ѝ се струваше, че сънува докосването му, понеже всеки път, когато затвореше очи, тя ги отваряше за ново изкушение.

Огънят бе угаснал и сега бяха останали само въглени. Луната избледня на небето, слънцето започна да изгрява. Тя отново се събуди и потръпна от хлад. Нямахме го в леглото. Не беше и в стаята. Тя скочи на крака, трепереща.

Огънят бе угаснал напълно. Навън слънцето се издигаше високо.

Алена се спусна към гардероба и набързо нахлузи долна риза и рокля. Тръгна да излиза от стаята и после се спря, само колкото да застане пред тоалетната масичка и да приглади разрошената си коса.

Тя се втурна по коридора и слезе на бегом по стълбите. Къщата бе тиха. Чу шум от трапезарията и се завтече натам, но откри само

баща си да чете доволно вестника и да закусва палачинки.

— Добро утро, дъще!

— Татко. Добро утро. Ти си... сам.

— Хората тук са заети. Всички от семейство Макензи са станали и са някъде наоколо, а ти ще е най-добре да се поразшаваш, скъпа моя. Джером ще придружава малката ни група и е нетърпелив да потегляме.

— Малката ни група?

— Към къщи! — рече той щастливо.

— Иън... да не си е тръгнал?

— Ами да, разбира се, че тръгна. Нали знаеш, че трябваше да се върне на служба?

— Да, но...

Баща ѝ я погледна загрижено.

Тя се запъна.

— Аз... аз не предполагах, че ще си тръгне толкова рано. Той не ме събуди.

— О, сигурно не е искал да те притеснява, понеже знаеше, че ние няма да тръгваме толкова рано. Предполагам, че сте се сбогували снощи.

— Аха.

Тя осъзна, че баща ѝ е знаел за намерението на Иън да не я вземе със себе си — нито да я принуди да остане в Симарон. Решението изобщо не е било взето снощи. Иън просто е искал да я поизмъчи.

Ето колко са значели думите му, че може да се нуждае от нея! Бе я измамил, бе я използвал и което бе най-лошо...

Най-лошото бе, помисли си тя нещастно, че тя бе прекарала вечерта възторжено щастлива, радостна да бъде измамена, използвана и...

Влюбена в съпруга си.

— Готова ли си да тръгваме, скъпа моя?

Тя кимна.

— Да, татко. Трийсет минути, не повече — рече тя с равен тон. Обърна се, излезе от трапезарията и се втурна към стълбите.

Към *неговата* стая.

Мислеше, че иска да си тръгне. Че не иска нищо повече от това да си е у дома. Но тук...

Отпечатъкът от главата му бе останала върху възглавницата, мирисът му се бе запазил в чаршафите. Гардеробът бе пълен с негови дрехи, в бюрото имаше негови документи, сувенири и други вещи.

Бе си тръгнал, без дори да я събуди, за да се сбогува с нея. Очевидно бракът бе забавление, когато му бе угодно, но сега се връщаше към друг живот.

И към жената, за която бе смятал да се ожени?

Алена задържа дъха си за един нещастен миг. Питър О'Нийл ѝ бе казал, че нито един уважаван мъж няма да се ожени за нея. Ако не друго, поне малко си бе отмъстила на Питър. Иън Макензи се бе оженил за нея. Тя просто не можеше да си представи какво означава това за него.

Алена затвори плътно очи и въздъхна.

Трябваше да си събира багажа. При това бързо.

Връщаше се у дома.

11

От предната веранда на дома им — красива, широка дървена сграда, точно в средата на остров Беламар (който всъщност съвсем не бе остров, понеже при отлив беше свързан с южната част на полуостров Флорида само на няколко мили от река Маями), Алена можеше да види как баща ѝ работи върху едно от новите си лимонени дървета, а на лицето му бе цъфнала усмивка на пълно задоволство. Тя трябваше да извика името му още три пъти, преди той да вдигне поглед.

— Тате! — извика тя накрая раздражено. — Тате, идвай да обядваме! Веднага!

Той помахна с ръка към нея.

— Ида, дъще. Ей сегичка! — отвърна ѝ той жизнерадостно.

Но дори не бе погледнал към нея. Тя въздъхна. Сигурно изобщо нямаше да дойде, докато тя не идеше да го довлече.

— Мъже! Той е твърдоглав като всички останали! — рече Дженифър засмяна. Тя постави последния сребърен съд на масата, изнесена на верандата. Бе горещ, но хубав ден, а от водата лъхаше освежаващ бриз. Чудесен ден за обед на открито.

Антъни вече бе седнал на специален стол за деца, който Теди му бе измайсторил и радостно удряше с шапката си по масата. Джен приглади косичката му и застана зад Алена, за да види как Теди Макензи безгрижно пренебрегна поканата за обяд.

— Но пък Теди поне е доста симпатично твърдоглав — рече Дженифър.

Алена поклати глава с раздражение, като погледна към нея.

— Баща ми наистина е душа човек — но твърдоглав като скала!

— Е, може да се каже, че просто има страхотна способност да се концентрира — утеша я Дженифър. — Искаш ли да се разходя и да го доведа? — попита тя.

— Не, не се безпокой. Остани с Антъни. Аз ще ида.

Алена се радваше на компанията на Дженифър. Можеше изобщо да не види съпруга си — и понякога наистина ѝ се струваше, че бракът ѝ е бил само странен сън — но откакто се бе върнала от Симарон, бе станала по-близка от всякога с Джеймс, Тийла, Джером, Сидни, Дженифър и Лоурънс и бебето им Антъни. Беше си в къщи от почти четири месеца. За това време бе станала особено близка с Дженифър. Джеймс и Тийла не пропускаха да я посетят поне веднъж на няколко седмици, Сидни се отбиваше най-малко веднъж седмично с Джером, но Дженифър, чиято къща бе на не повече от пет мили, идваше кажи речи през ден, а когато не можеше, Алена ѝ отиваше на гости.

Дженифър бе с десетина години по-голяма от нея и в миналото се бе грижила за по-малките си братя и сестра — както и за братовчедите си — така че от малка Алена бе силно привързана към нея. Въпреки всичката болка и кръвопролития, които бе преживяла като малка, докато бе живяла сред народа на майка си и бе бягала от армията на белите, Джен имаше способността да гледа на света безпристрастно. Никога не бе преценявала хората според расата, цвета или възгледите им, а обичаше дома си в пущинака, защото я държеше далеч от онези, които го правеха.

И макар с готовност да признаваше, че има приятели сред военните, тя презираше униформата, носена от федералните сили. Войниците почти я бяха убили, когато бе съвсем малка и само намесата на Тара Макензи бе спасила живота ѝ.

Но Дженифър обичаше много братовчед си Иън и няколко пъти спомена това пред Алена, за да не направи грешката да се оплаква от брака си пред нея.

Всички бяха приятели от по-рано — много близки приятели. Но именно бракът на Алена с Иън я бе превърнал в част от семейството.

Дженифър бе висока, със силно изразени, красиви скули, екзотични бадемови очи и тежко руно от лъскава тъмна коса. Съпругът ѝ Лоурънс бе гмуркач, който се спускаше в морето да вади неща от потънали кораби, и буквално попаднал на нея, докато плувал в залива Бискейн. Първоначално Лоурънс си мислел, че тази област е изолиран ад, но през погледа на Дженифър бе започнал да гледа на всичко с други очи. Подобно на Теди и на семейство Макензи, сега той ревностно пазеше уединението си край брега. Джеймс им бе дал земя като сватбен подарък и сега те садяха захарна тръстика, за да допълват

доходите на Лоурънс от гмуркането. Бебето Антъни имаше бадемовите очи и маслинената кожа на майка си, съчетани с русата коса на баща си. Малко над две години, сега той не само пъплеше навсякъде, но вече припикаше и бърбореше по сто думи в минута. Алена много му се радваше.

Особено сега.

С внезапно потръпване Алена грабна шала си от малката закачалка от вътрешната страна на вратата.

— Какво има? — попита я Джен. — Добре ли си?

— Да, да, естествено — рече Алена бързо. — Просто баща ми... нали знаеш!

— Е, докато доведеш баща си, може да се сдобием с още компания. Виж, мисля, че брат ми се задава — Дженифър засенчи очите си от слънцето и погледна на север към залива.

Алена проследи погледа ѝ. Видя малка платноходка да се движи към тях, а платното се издуваше от вятъра. Лодката бе добре направлявана и сякаш летеше по водата.

— Трябва да е Джером — съгласи се Алена. — Той прати известие по последния войник, дето мина оттук, че вероятно ще наmine днес. Скоро ще плава към Сейнт Августин, а после към Чарлстън и ще вземе малко плодове от баща ми със себе си, за да ги продаде на пазарите там. Толкова се радвам, че пристига. Баща ми доста харесва брат ти, както и мъжките разговори! Може би дори ще успее да го доведе тук да хапне.

— Хм — измърмори Дженифър, а после се намръщи. — Всъщност изглежда, че компанията може да е по-голяма. Виждаш ли — ей там, между мангровите дървета. Задава се още една малка лодка. Виж, вече е по-близо. Няма издути платна — изглежда е свърнала към залива от малкия пролив там.

— Може би двама войници или моряци, които са се запътили към поста на Кий или долу към Форт Тейлър — предположи Алена. — Може би е писмо от... — тя се спря и хвърли поглед към Дженифър. — Може би е писмо от Иън — рече тя безгрижно. — Може би трябва да поискаме да сложат още прибори и да предупредим Лили и Бела, че ще трябва да нахраним повече гърла, отколкото сме предвидили.

Бела бе готвачката им, чудесна креолка, която бе с Алена и баща им, откакто се помнеше. Лили бе помолила да придружава Алена на юг

от Симарон. Тъй като бе харесала много младата жена, която така бързо мина на нейна страна, Алена се съгласи, че тя ще ѝ бъде от помощ за домакинството.

Като въздъхна с леко раздразнение, Алена заслиза по стълбите на верандата. Баща ѝ! Наистина се нуждаеше от внимание и грижи! Прословутият Теди Макман се държеше като малко дете. Дай му ново дърво и той забравяше, че трябва да яде, за да живее.

А самата Алена бе изгладняла като вълк. Това бе цяло чудо, след като доскоро изобщо не ѝ се ядеше. Но напоследък апетитът ѝ бе станал почти толкова непредсказуемо променлив, колкото и емоциите ѝ. Отначало тя просто не можеше да повярва в това, което ставаше все по-очевидно.

След това се изуми, страхуваше се, вълнуваше се, негодуваше. Дженифър се бе досетила за онова, в което Алена не можеше да повярва.

И днес бе време да поговори с баща си. Той щеше ужасно да се развълнува, да се въодушеви. След като още не знаеше какво изпитва самата тя, можеше поне да се радва, че баща ѝ ще е щастлив.

Тя забърза през ливадата между къщата и горичката, където Теди работеше толкова усилено с новите си лимони. Както винаги, когато го наблюдаваше, любовта ѝ се надигна и тя се зарадва, че е с него. Той се нуждаеше от нея, колкото и да се чувстваше неспокойна напоследък.

Като се върна у дома след Симарон тя се чувстваше много странно. В известен смисъл животът им бе като преди. Тя работеше с Теди, както бе пожелала. Нещата трябваше да са същите.

Но не бяха. Никога вече нямаше да е същото. Беше се омъжила за Иън. Въпреки това вече изглеждаше, че е минало толкова много време. Тя трябваше да се чувства така, сякаш това никога не се е случило.

Но колкото и да се дразнеше, Алена продължаваше да стои будна нощем, да си спомня кратката си седмица брачен живот. А като заспеше, за свой ужас сънуваше. Като наяве. Сънуваше докосването му, очите му, които я изгаряха с поглед, ръцете му...

За нейна огромна изненада Иън ѝ липсваше. Липсваше ѝ гласът му, очите му, когато я изпепеляваха или се плъзваха по нея. Понякога жадуваше за него и се измъчваше от мисълта какво прави той.

Всичко, което бе изпитвала към Питър О'Нийл, бе умряло през онзи ден в Симарон. Всичко. Сякаш бе носила наочници и изведнъж някой ги бе свалил. Но с Иън нещата определено бяха различни. Той бе останал във Вашингтон, където живееше жената, за която той някога възнамеряваше да се ожени.

Тя се опита да си каже, че не ревнува, че няма значение. Обществото позволява на мъжете... да бъдат мъже. Не само се приемаше, че те правят това, което искат — то се очакваше от тях.

Така че защо прекарва дните си в терзания, ядове и догадки? Дали се дразнеше толкова, понеже нямаше абсолютно никаква власт? И което е по-лошо...

Той можеше да е навсякъде. И тя можеше да е невероятно далеч от мислите му, можеше да не означава нищо за него. Докато животът, който бяха създали заедно, растеше в нея.

Той можеше да я забрави, а тя него не. Ситуацията бе почти абсурдна. Отначало Алена си мислеше, че има нещо като грип, всъщност доста време си мислеше, че е хванала някоя странна стомашна болест, от която не може да се отърве. Трябваша й цели два месеца, за да разбере, че е тъжно наивна и почти невероятно глупава — седмицата, която бе прекарала със съпруга си, може и да бе кратка, но явно бе улучила момента.

Имаше моменти, когато си мислеше, че иска единствено да се прибере тук, у дома, необременена, и да живее живота, който бе водила преди. Е, имаше това, което искаше. Но животът се бе променил. Тя искаше повече. Никога преди не си бе мислила, че е изолирана. Сега й се струваше, че светът се върти без нея.

Иън не се бе връщал във Флорида повече от четири месеца. Но всеки месец тя получаваше писмо от него, доставяно от различни военни на път за Форт Тейлър или Кий Уест.

Ала писмата на Иън бяха хладни — любезни и вежливи, но въпреки това хладни. Сякаш бе разбрал каква глупост е надробил. Но тъй като бе Иън Макензи, той никога не би се отрекъл от стореното.

Но вероятно това не го спираше да съжاليا. Най-вече сега, когато събитията в страната се променяха толкова бързо и трескаво. Алена получаваше писма от Сидни, която бе останала в Чарлстън, където политиците от Южна Каролина огласиха намерението си да оттеглят щата си от тираничния Съюз, ако този парвеню Линкълн бъде

избран. Президентът Бюканън изглежда не правеше кой знае какво, за да намали напрежението през годината на изборите и седеше на два стола по отношение на толкова горещия робски въпрос. Алена дори бе получила едно приятно писмо от девера си Джулиън Макензи, който я забавляваше с истории за доброволческите военни сили в Сейнт Августин. Истина бе, че доста голям процент от офицерите, дошли от Уест Пойнт и другите военни училища са южняци — мъже, които можеха да яздят изключително добре и да боравят умело с оръжието си, докато северняците все по-често намираха работа във фабриките и канцеларските служби. Но според Джулиън гражданите на Флорида се подготвяха за това, което приближава. Страната изглежда наистина навлизаше във вълнуващ и революционен период.

Теди твърдеше, че те имат късмет, дето са толкова далеч от всичко, което става. Докато повечето хора смятаха, че страната ще се раздели на две и двете страни ще решат, че това е неизбежно, след като не могат да се спогодят по някои въпроси, Теди смяташе, че определено ще има война.

Като приближи баща си, бе изненадана от внезапния пронизителен писък на някаква птица. Може би заради начина, по който прозвуча в кристално ведрия летен ден, може би заради острата самота на писъка. Но нещо в този звук внезапно я накара да потръпне от хлад въпреки пронизваща горещина на деня. Тя се спря и се загледа в небето, разтревожена от внезапното лошо предчувствие, което я изпълни.

Джером ги бе предупредил да си отворят очите. И те внимаваха. Всяка нощ баща ѝ оставяше двама мъже на пост. Но сега работниците му бяха на полето и жегата ги бе направила по-малко бдителни. Дори къщната прислуга се движеше по-бавно напоследък.

В шкафа в кабинета имаше заредени пушки. Френските саби за дуел на Алена бяха срещу тях. Но тя не смееше да се върне в къщата. Ако имаше проблем, Дженифър щеше да иде за пушките. Дженифър можеше да се цели като професионален стрелец.

Птицата отново нададе пронизителен крясък. Бризът сякаш утихна, а после прошумоля с предвестие за опасност.

— Тате? — извика тя. Стори ѝ се жизненоважно да стигне до него. Тя се затича.

Някой друг също бягаше. Внезапно над лимонената горичка на Теди птиците се разлетяха и двама мъже скочиха от прикритието на дърветата, като се насочиха на юг към плитчините между тях и полуострова. Движенията им бяха тромави и непохватни. Бяха облечени в тъмни, мръсни, окъсани дрехи и двамата имаха дълги коси и груби, сплъстени бради.

Алена ги загледа ужасена, като осъзна, че бягството им бе толкова трудно, понеже са в окови. Бяха оковани за китките и глезените, но бяха разбили веригите в средата, което им позволяваше известна свобода, докато продължаваха да влачат тежките синджири. Веригите дрънчаха и стържеха, докато бягаха, като издаваха шум, който бе толкова заплашителен, колкото и разтърсващият крясък на птиците. Алена внезапно осъзна, че се е вцепенила, загледана в мъжете.

След това чу викове, идещи откъм залива. Тя се обърна. Малката лодка, която двете с Дженифър бяха видели да се задава откъм островчето, бе стигнала до тях. Трина войници излязоха от нея, нагазиха в плитките води и се втурнаха към сушата.

— Спрете! — извика един от тях.

Тя отново се обърна. Те стреляха по каторжниците. Мъжете не обърнаха внимание на заповедта и продължиха да бягат.

— Какво, за бога... — извика Теди Макман с висок и гневен глас.

Но думите му бяха прекъснати от внезапно отекналите изстрели, докато войниците стреляха по окованите мъже, които също бяха въоръжени. Те инстинктивно се наведоха при звука от стрелба, после се обърнаха и отвърнаха на огъня.

— Почакайте! — извика невярваща Алена. — Спрете!

Но войниците продължиха да стрелят. Бяха толкова настоятелни в преследването си, че сякаш не забелязваха факта, че тя и баща и са в средата на престрелката им.

— Какъв прекрасен ден — рече Иън.

Той се бе съблякъл по панталони и се бе протегнал на кърмата на малката платноходка на Джером, *Ветрогон*. Небето бе безоблачно.

Бризът бе точно толкова силен, колкото да издуе платната, без да набразди водата. Те сякаш се пързалиха по повърхността.

Джером държеше румпела и направляваше платното. Иън само мързелуваше, излегнат удобно. Той бе пропътувал разстоянието от столицата до Чарлстън с правителствен кораб, а после се качи на военен кораб от Чарлстън до Сейнт Августин, където намери брат си и го нави да тръгне с него на юг и уреди транспорт за тях двамата до пристана на чичо им. Джулиън се бе съблякъл като пират само по панталони и се бе изтегнал от другата страна на румпела.

— Прекрасен ден — съгласи се Джулиън. Той се ухили на брат си и хвърли поглед към Джером, който толерантно поклати глава.

А за Иън да се носи по вода бе радост. Вятърът подухваше в лицето му, слънцето изгаряше кожата му, а небето над главата му се простираше до безкрая. Хубаво бе да е с брат си и братовчед си, хубаво бе да плава, да се наслаждава на деня. Водата му липсваше, когато бе далеч от нея, липсваше му слънцето. Лятната жега на север вече си отиваше, но тук и най-лекото охлаждане започваше да се усеща едва през нощта. Бе хубав ден. Океанският бриз не им позволяваше да усетят убийствената жега на късното лято. Нищо не можеше да се сравни с кристално ведър ден, когато слънцето сияеше в цялото си великолепиe. Топлината сякаш облекчаваше всички схванати и изтръпнали места в ставите и костите му.

Изборите за президент бяха само след три дни и цялата страна сякаш бе затаила дъх в очакване.

Като се върна във Вашингтон след края на отпуската си, Иън трябваше да работи по половин ден с войсковите картографи и половин ден с новопостъпилите войници — да ги подготвя, тренира и учи.

Иън работеше усилено, понеже самата работа можеше да го ободри, като го изтощи толкова много до залез слънце, че той не се замисляше над многото ситуации, които измъчваха мислите му.

Бе видял Риса още първата нощ, когато се върна. Тя се спусна тичешком по стълбите на бащината си къща, за да го прегърне и целуне. Ухаеше чисто и сладостно на лавандула, тъмната ѝ коса бе мека като коприна, а теменужените ѝ очи блестяха от радостни сълзи, като го поздрави. Целувката ѝ бе обещание за страст, сладостно примамливо изкушение.

Той някак успя да се отдели от тази целувка. И се опита да ѝ обясни.

Естествено тя бе шокирана.

Изобщо не заплака. Не и пред него. Имаше твърде много гордост. Каза му, че разбира — дали наистина можеше? — и че се радва, дето не е споменала и дума на баща си, а е чакала Иън да го стори. Така, каза тя със спокойна, разумна сдържаност, никой не е бил измамен, никой не е бил наранен.

Но тя бе наранена и той го знаеше. И откри, че той самият е ранен по начин, който не си бе представял, че е възможен. Преди това светът бе толкова логичен. Тя бе бъдещето му. Имаше разлика между любов и лъст. На редките му похождения естествено щеше да се сложи край, когато се оженеха, и двамата с Риса щяха да са всичко един за друг — приятели, довереници, любовници...

Само че не им бе писано.

Риса наистина бе идеалната партия за него. Бе дъщерята на полковник Магий — почтена, красива, образована, обожавана от приятелите на полковника, дори и от враговете му. Иън се страхуваше да анализира чувствата си към нея. Постоянно се срещаха по светски събирания и му бе трудно да остане на разстояние. Твърде много харесваше Риса, за да покаже неуважение към нея по някакъв начин или да я нарани повече, отколкото можеше да избегне.

Когато Риса се втурна към него с такава сладка страст, той се запита каква друга причина можеше да има, освен глупавата му мъжка похот и егото му, за да рискува да загуби бъдещето си с Риса с такава измислена игра. Сега, като я видя, той осъзна колко много я бе обичал и колкото и да е странно, същевременно осъзна, че чувствата му към Алена също го хвърлят в смут. Той желаше жена си, бе отговорен за нея... и усещаше чувство за собственост. И макар да бе щастлив, че има възможност да обясни на Риса насаме какво се е случило — искрено, цялата истина, включително своята роля в цялата работа — той съжаляваше, че е позволил на Алена да се върне у дома си.

Иън погледна към блестящата вода. Виждаше Беламар пред тях. Североизточната част на приятно разширената дървена къща на Теди се виждаше ясно от техния ъгъл.

Някой стоеше на верандата. Някой с тъмна коса. Братовчедка му Дженифър, помисли си той.

Къде бе Алена?

Близо. Много близо.

Той присви очи, изненадан от странната горещина и потрепване на мускулите си, обхванали цялото тяло и крайниците му.

Нямаше търпение да я види. Бе минало толкова много време. Дълго, неспокойно, тревожно за него време. Дни, когато му се щеше Риса да избухне и да го заклейми. Нощи, когато изглеждаше, че тя сякаш намеква, че още го обича; нощи, когато изглеждаше неизбежно, че ще са заедно; нощи, когато той си лягаше с мисълта за Риса, смеха ѝ, убежденията ѝ, аромата ѝ...

А после сънуваше, че, пламенно е преплел тяло с друга жена — тази, която бе опознал. Жена му. Изгаряше от нетърпение да я прегърне отново — почти неспособен да дочака нощта.

Той внезапно се намръщи, когато курсът им даде възможност да видят по-ясно остров Беламар. До брега бе акостирала малка лодка.

Внезапно отекване на стрелба избухна толкова силно, че те го чуха съвсем ясно, дори и от тяхното разстояние.

— Исусе! — прошепна Джулиън.

Още стрелба.

А после...

Пронизителен женски писък, който стигна до тях над водата.

12

— Какво, по дяволите...? — попита Иън, като се надигна на пръсти. Гледаше как войниците се приближават, без да спират да стрелят. — Исусе, какво, по дяволите, става там?

— Не знам. На самия Беламар бе тихо като в гробище. Иън, Джулиън, поемете платното, ще я пуснем да върви с пълна скорост. Можем да стигнем до островчето за няколко минути — рече Джером.

Иън и брат му хванаха платното, докато Джером седна с гръб към кърмата на лодката, и натисна с цялата си тежест румпела, за да ги изведе на вятъра. Те сякаш се плъзгаха по водата.

Писъкът продължаваше да кънти в главата на Иън. Той се изпълни с ужас и отчаяно нетърпение да стигнат Беламар. *Не биваше да я оставя тук!*

Трябваше да стигне до островчето, да стигне сега, на секундата, трябваше да спре това, което става.

— Сигурно има някакво обяснение. Военните не биха стреляли по Теди — рече Джером.

— Така е — съгласи се Иън. Наближаваха пясъчния бряг на острова. Бяха стигнали дотам с невероятна скорост, понеже и тримата не се нуждаеха от подкана.

— Някой има ли оръжие? — попита Джером.

— Аз нося медицинското си куфарче — рече Джулиън.

— Пистолетите ми са там, в самото — рече Иън.

— Колтовете ли? И двата? Хвърли единия — аз нося само пушката си.

— Дай ми пушката — извика Джулиън.

Джером му я хвърли. Иън се пресегна да вземе пистолетите и хвърли единия към Джером, като стигнаха с лодката до брега.

Чу се нов залп от куршуми, докато тримата скочиха от лодката във водата и се затичаха към брега по изсъхналата, пясъчлива морава до горичката, водеща към полуострова.

— Алена! Залегни, Алена! — извика й Теди.

Тя срещна очите на баща си в разстоянието, което все още ги разделяше. Бяха ясни, сини и насочени право в нея — сега тя се ползваше от пълното му внимание.

— На земята, Алена, веднага залегни на земята! — повтори той.

— Тате! — извика тя в отговор. — Залегни и ти, чуваш ли? Залегни.

Военните тичаха срещу тях. Окованите мъже бяха по-близо.

— Старецът! Използвай стареца за прикритие! — извика един от каторжниците. Той бе по-тъмен, по-червендалест от спътника си, вероятно и по-стар.

— Тате, ела до мен, трябва да се махнем от куршумите! — извика Алена.

Теди се опита да се затича. Но не бе достатъчно бърз.

По-младият бързо докуцука до баща ѝ и прехвърли ръка през гърлото му. Придърпа Теди към себе си, а после се втренчи в Алена с ококорени очи. Тя осъзна, че до този момент мъжете не я бяха забелязали, баща ѝ бе препречвал погледа им към нея.

— Старецът ли! — изсмя се младият каторжник. — За бога, хвани жената! — извика той.

Гърлото на Теди бе в смъртоносна хватка. Лицето му поаленя.

— Пуснете баща ми! — извика Алена яростно и се хвърли напред.

Действията ѝ бяха прибързани. Но в този момент виждаше единствено кървавочервена ярост и опасността, заплашваща Теди.

Тя се втурна като луда към Теди и нападателя му и се нахвърли върху мъжа, обсипвайки гърба му с удари.

— Тайър, хвани я! — изкрещя по-младият.

Старият мъж мрачно се подчини, като склочи ръце около нея. Тя продължи да се бие като тигрица, псувайки. След това чу *щрак* и видя, че по-младият е насочил дуло към слепоочието на баща ѝ.

Човекът бе не само опърпан и мръсен. Той имаше изпосталял, прегладнял вид на лисица, която не е яла от доста време. Зъбите му бяха изпотрошени и пожълтели от тютюна. Очите му бяха странно бледосини, много по-обезпокоителни от думите му.

— Стига, кучко — рече той просто — или ще пръсна мозъка на баща ти върху красивата ти бяла рокля. Тя е хубавелка, а? Баш тука в

тая дупка. Мисля, че жената е доста по-добър заложник. Хич няма да ми е зле, ако я взема с мене тая вечер, да знайш.

— Пусни момичето ми — рече Теди. Гласът му бе спокоен. Изглежда не се бе стреснал от стоманата до черепа си. — Аз ще ви прикривам през целия път до мангровите дървета ей там. Сто души могат да ви търсят една седмица и пак няма да ви открият.

— Тате, нищо ми няма и мога да се грижа за себе си — увери го Алена. А можеше ли наистина? Срещу тези мръсни, престъпни гадове? Да. Тя се обърна към каторжниците. — Добре, мерзавци проклетите. Пуснете го! Не виждате ли, че го задушавате? Оставете го на мира и аз сама ще ви изведа оттук — обеща Алена, — но се дръпнете от баща ми, веднага!

Каторжникът с бледите очи се усмихна. От мигновения блясък в очите му ѝ призля, но нямаше значение. Тя трябваше да накара мъжете да се махнат от Теди.

— Момичето идва с нас — каза той.

Но после денят отново бе разтърсен от нов откос. Каторжникът, който я държеше, изруга.

— Проклетата армия! — извика той. — Стреля по нас, докато държим заложници! По-живо, моме, мърдай!

— Тате... — започна Алена.

Ала не видя Теди, понеже старият каторжник я бе хванал за лакътя и злобно я повлече със себе си, като я замъкна на двајсетина стъпки към източния бряг.

Водата изглеждаше плитка. Сякаш полуостровът бе на един хвърлей разстояние от тях — трябваше само да прегазят дотам през вода до коленете.

Но идеше прилив. И нивото на водата бързо се покачваше. Точно сега човек, който не умее да плува, можеше да върви през плитчините. Обаче по средата водата можеше да ги покрие.

Алена познаваше прилива и отлива на водата край островчето им така добре, както изгрева и залеза. Но каторжникът, който безмилостно я бе хванал и я дърпаше напред със себе си, вероятно си нямаше представа от островите, рифовете или приливите.

Алена го остави да я завлече във водата.

Нямаше голям избор.

Въпреки това пътят му за бягство можеше да се окаже най-добрата й възможност. И ако Теди бе замъкнат във водата след нея, е, добре, той също бе отличен плувец.

Говорът на похитителите им подсказваше, че са северняци. Тя се молеше никога да не са имали възможността да се научат да плуват.

— Е, аз получих по-добрия пай от тая сделка — промърмори мъжът, който я буташе напред. — Можеш да ми покажеш как да изчезна в тези мангрови гори и да оцелея там. Може дори да се окаже, че си падаш по стария Нед, а, малка госпожичке?

Нед бе отвратителен. По-скоро би го убила, отколкото да започне да го харесва.

Но първо трябваше да се увери, че Теди е добре.

Тя се опита да се извърне назад и да се увери, че баща й е наред. Каторжникът я дръпна толкова злостно — през цялото време пушката му я ръгаше силно в ребрата — че тя дори не можа да се обърне.

— Няма нужда да правиш това. Ако баща ми е добре, ще ви преведа, без да протестирам! — извика тя.

— Продължавай да вървиш. Бързо. Те са точно зад нас.

Стигнаха до водата.

Каторжникът сръга Алена в кръста с пушката си.

— Мърдай!

Алена закрачи във водата.

Те тичаха с всички сили през острова. Разстоянието от североизточния бряг до горичката бе не повече от четвърт миля, и после още половин миля горичка, която бе разположена върху хубава плодородна почва преди рядката зелена тревица отново да отстъпи място на пясъчен бряг, който се спускаше в заливчето, което се изпълваше при прилив.

Иън, Джулиън и Джером прекосяваха разстоянието с такава скорост, че стигнаха до вдадената в морето ивица с лимонови дръвчета, заедно с тримата униформени войници.

И Дженифър. Иън попита братовчедка си:

— Къде е Алена?

— В горичката, към плажа, не знам! — рече Дженифър отчаяно.

Иън се затича. Над главата му профуча куршум. Той се обърна.

Един от войниците бе стрелял над главата му. Иън усети как кипва.

— Какво, за бога, става тук? — попита той. Не познаваше нито един от тримата много млади и много неопитни войници, които внимателно се приближаваха през дърветата.

— А кой, по дяволите, сте вие, та да питате? — обърна се към него най-големият от тримата, наперен момък с тънки мустачки.

— Макензи. *Майор* Макензи — уведоми ги Иън, а очите му се присвиха. Той бързо zakрачи към момъка, като изтръгна пушката от ръката му. — А сега ми отговори!

— Преследваме двама мъже — рече момъкът бързо, като наказан. Иън не бе сигурен дали войникът се уплаши от чина му или от вида им — на него, Джером и Джулиън, които се бяха изпречили пред непохватното трио. — Двама дезертъори, стигнали до форт Далас, като по пътя обрала няколко мирни граждани в Кийс. Вържени, опасни, отчаяни мъже. Трябва да ги спрем.

Самият момък изглеждаше отчаян в този момент. В края на думите му се чу нещо като изхлипване. Иън погледна към горичката и разбра защо. Единият от каторжниците лежеше на земята. А Теди бе върху него.

— О, боже! — стомахът на Иън се сви на топка. Той се затича и коленичи до тъста си.

— Алена — прошепна Теди, като дишаше трудно.

— Ще я доведа, обещавам — рече Иън.

Той се изправи и сякаш всеки негов мускул се сви от страх.

— Къде е жена ми? — попита той.

— Кой?

— Жената! — изкрещя Джером.

— Във водата — рече войника. Иън се обърна и се затича.

Алена се опита да не бърза, като остави водата да стане по-дълбока.

Каторжникът я сръга изотзад. Водата ставаше все по-дълбока, докато напредваха. Каторжникът започна да псува.

— Какво става тук? Да не се опитваш да ме удавиш, девойче?

— Иде приливът, не мога да го контролирам.

— Знаеше, че водата ще се вдигне!
— Винаги е така при прилив.
— Искала си да ме завлечеш навътре и да ме удавиш!
— Не съм те завлякла никъде!
— Ако аз умра, и ти умираш. Ако аз потъна, и ти потъваш с мен!
— закани ѝ се той.

— Негодник! Аз не те нападнах, никога не съм те заплашвала!
— Обвинявай шибаната войска!

Главата му внезапно се скри, докато една вълна ги заля. Солта щипеше в очите им.

Каторжникът си пое въздух на пресекулки, когато вълната отмина.

— Изведи ме, закарай ме до брега, веднага! — заповяда ѝ той. Очите му се присвиха. — Аз наистина не бих отказал да съм с тебе довечера, девойче, ама ти внимавай. Ще те утрепя, ако се опиташ да направиш нещо, кълна ти се! — предупреди я той.

Пушката му я сръга в ребрата. Дали все още можеше да стреля? Барутът му щеше да е мокър.

Тя трябваше да го направи внимателно, да го направи както трябва — но бе време да се възползва от шанса да се изплъзне.

В продължение на цяла минута тя вървеше хрисима като агънце, водеше го, както ѝ бе заповядано, през все по-дълбоката вода към брега, покрит с мангрови дървета.

После го блъсна с всички сили.

Той изруга. Отново посегна към нея и изпусна пушката си. Тя потъна между скалите, пясъка и водораслите.

— Кучка! — изрева мъжът и макар че Алена почти му се изплъзна, пръстите му се вкопчиха в плата на бялата ѝ дневна рокля и я издърпаха обратно. Започнаха да се борят във водата. Алена знаеше, че силата ѝ е в това да се изплъзне от здравите му пръсти. Всичко, което имаше той, бе платът. Тя трябваше да намери начин да се отскубне.

Успя да се отдръпне във водата, като всеки път избягваше на косъм опипващите му пръсти.

После той внезапно осъзна, че се дави и се паникьоса.

Вече не се опитваше да убие Алена, беше се вкопчил за нея. Тя почти се освободи, но той бе хванал роклята ѝ. Отчаяно се опита да

скъса плата и да се върне на повърхността.

Тя го срита силно в гърдите. Хватката му отслабна, но тя не можеше да се движи достатъчно бързо в огромната си тежка рокля. Трябваше да се отърве от полата, преди той да възвърне силите си и отново да я улови.

Алена усърдно се зае с плата, като се опитваше с всички сили да се освободи.

После изкрещя, едва не нагълта вода и не умря, усещайки още две ръце да я обгръщат. За миг я обзе паника.

Пред нея имаше ръка.

Размахваща нож.

Ножът улови блестящите лъчи на слънцето, дори във водата, и хвърли сребърен отблясък.

Мили боже, щяха да я убият, да я намушкат, да ѝ прережат гърлото.

Не.

Ножът проблесна веднъж, а после още веднъж, и още веднъж.

Режеше плата. Освобождаваше я от давецата му тежест. Тя се оттласна силно с крака и се показа на повърхността. Пое си дълбоко въздух и заплува на място. Пет стъпки я деляха от двете тела, които се бяха преплели под водата. Тя заплува бързо, като се отдалечаваше и през цялото време наблюдаваше разпенената вода.

След това една глава се подаде на повърхността и тя си помисли, че все пак умира и при това получава халюцинации.

Беше Иън.

— Боже мой! — промълви тя.

— Добре ли си? — попита той с очи, приковани върху нея, кобалтови като водата. Косата му бе гарвановочерна и пригладена назад. Бронзовите му рамене бяха голи.

— Добре съм. Баща ми...

— Не си ранена, нали?

— Не, но баща ми...

— Да се връщаме — рече той, като я прекъсна дрезгаво. В очите и лицето му имаше някакъв странен израз. Или се лъжеше? Не бе го виждала толкова време. Естествено бе да ѝ се струва странен. Бяха минали няколко месеца. Може да се каже, че я бе изоставил на този остров, за да живее живота си.

Тя сама бе поискала да си остане тук, напомни си Алена. Искаше да направи размяна и да се споразумее с него, за да остане с баща си.

Просто не си бе представяла колко ще е трудна раздялата.

— Мога да плувам! — запротестира тя, когато няколко замаха го доведоха до нея. С него сякаш дойде и топлина. Сила, която за съжаление сякаш ѝ липсваше в този момент. Той бе съвсем близо. Много твърди, бронзови мускули просветваха на слънцето и водата.

Тогава Алена осъзна, че е опияняващо щастлива, че е жива, но ужасно разтърсена, че го вижда. Тя не бе готова, не бе подготвена. А сега той щеше да реши, че това място е твърде опасно, за да я остави тук. Щеше да поиска тя да се махне. Не да иде с него, а да се върне в Симарон, толкова далеч от Теди.

— Алена, да се връщаме на брега — настоя Иън твърдо.

— Аз съм добре, мога да се движа и сама.

Въпреки възраженията ѝ той бе до нея. Плъзна ръка под гърдите ѝ, като я повлече със себе си с мощните си загребвания, сякаш му се струваше, че тя не се движи достатъчно бързо за него.

Като стигнаха до плиткото, той я примъкна към себе си. Те закрачиха през водата и пясъка, препъвайки се. Тя се радваше. Дори окъсаните останки от прогизналите ѝ долни дрехи и поли бяха ужасно тежки. Коленете ѝ трепереха.

Ръцете му около нея я подкрепяха, напомняха ѝ отново колко ѝ е липсвал. Тя стоеше в прегръдката му и трепереше въпреки жегата.

Той бе непознат след всичкото това време, но тя се радваше да го види. Стоплена от самото му присъствие. Въпреки това усещаше, че трябва да обясни, макар да нямаше никаква вина за случилото се.

— Аз почти се бяха освободила, нали разбираш, Иън. Благодарна съм, естествено, че пристигна толкова навреме. Разбира се, много се радвам на помощта. Но ние не сме небрежни, Иън. Просто стана толкова внезапно.

Тя силно се тресеше. Трябваше да спре. Да се овладее. Беше в безопасност, всички бяха в безопасност. Той бе дошъл.

— Как така се озова тук? — попита тя сега. — Как може да те няма толкова дълго, а после да си тук... във водата?

— Дойдох с военен кораб, който остави двамата с брат ми в къщата на чичо ни снощи. Идвахме насам с Джером, когато видяхме

другата лодка да акостира на брега — отвърна ѝ той. — Слава богу, че бях тук — добави той меко.

— Кои... кои... откъде се взеха тези хора? — попита тя.

— Бяха каторжници, намерили убежище в изоставения форт — отвърна той.

— А войниците...

— Войниците ги преследваха.

Бяха стигнали до сушата. Алена се препъна, той я хвана. Тя се усмихна с нещастен вид, като се притискаше в ръката му, докато вървяха през пясъка и тревата към моравата.

— Баща ми толкова ще се радва да те види! Наистина идваш точно навреме. Макар и да не съм съвсем сигурна, че разбирам какво се случи. Кълна ти се, не знам какво става другаде, но тук в околността не сме имали и най-малкия проблем от... от последното семинолско въстание, което, естествено, не засегна нас с Теди. Трябва да ми повярваш. Островът наистина е доста безопасен...

Алена замълча. Той не бе ядосан.

Веднъж бе направила грешката да се опита да го убеди, че може съвсем спокойно да се грижи за себе си. И някога, естествено, тя бе сигурна, че ще се справи във всякакви обстоятелства.

Но Иън преподаваше добре, а тя учеше бързо. И никога нямаше да забрави нощта край вира, когато той бе решил да ѝ даде урок, че не е непобедима. Но той не ѝ изнасяше лекции. Бе плашещо притихнал.

Изобщо не изглеждаше нетърпелив от настояването ѝ, че островът е безопасен. Изглеждаше наранен, силното му, тъмно лице изглеждаше по-скоро тъжно, отколкото гневно.

— Иън? — промърмори тя разтревожено.

Погледът му минаваше покрай нея и тя осъзна защо. Напред, в горичката, една групичка се бе събрала в кръг.

По-младият каторжник лежеше, захлупил лице до едно от хубавите лимонови дървета на Теди.

Около тялото му вече кръжаха мухи. Той бе мъртъв и нямаше защо да ѝ казват това.

А Теди също бе на земята. Войниците стояха неловко до него.

Джером и Дженифър бяха коленичили отляво на Теди. Дженифър усърдно късаше подгъва на полата си и фустите си за превръзки. Джулиън, отворил медицинското си куфарче до него, също се бе навел

над Теди, като се опитваше да спре червения поток, който мокреше ризата му и образуваше локва на гърдите му.

Джулиън разпори ризата на Теди, за да притисне раната поплътно.

— Тате! — изкрещя Алена. — Тате!

Тя се отскубна от Иън и се спусна към баща си. Гърлото се бе качило в гърлото ѝ и я задушаваше. Падна на колене до него.

Очите му се отвориха. Меки, нежно сини. Спряха се на нея. Той се усмихна. Алена хвана ръката му. Вдигна я към бузата си. Усети съвсем леко потрепване в пръстите му.

— Тате, всичко ще е наред. Ще те внесем вътре, ще...

— Алена, ти си в безопасност — прошепна Теди безгласно.

— Нищо ми няма, тате. Ти също ще се справиш. Джулиън е тук, и Иън. Дженифър, Джером. Знаеш колко е добър Джулиън, тате, как винаги е искал да стане лекар. Джулиън може да те спаси. Той ще те излекува, само го слушай, пази си силите, прави каквото ти казва.

Той изглежда не я чуваше. Погледът му сякаш се замъгли.

— Алена, слава богу, слава богу.

— Не бива да говориш, тате, щади си силите.

Тя погледна разтревожена към Джулиън, но той бе обърнал глава към брат си. Тя осъзна, че Иън задава мълчалив въпрос на Джулиън.

А Джулиън поклаща глава.

— Не! — възкликна Алена, като въртеше глава от Иън към Джулиън. — Не, Джулиън, ти трябва да...

— Алена! — прошепна Теди. За миг пръстите му се стегнаха около нейните. — Слава богу. Обичам те, дъще. Обичам те.

— Тихо, тате, трябва да щадиш силите си! — рече Алена, пригладжайки назад бялата му коса. — Тате, трябва да ти кажа...

— Иън? — извика внезапно Теди, а погледът му лудо се замята, докато се спря на Иън.

— Тук съм, сър.

— Пази я — прошепна Теди. — Пази я.

— Тате...

Пръстите му още веднъж се стегнаха около нейните. Здравно.

После се отпуснаха. Той затвори очи. И издъхна.

Алена бе неутешима.

През целият си живот никога не се бе чувствала толкова безпомощна.

Той се опита да намери правилните думи; беше безсмислено, тя сякаш не го чуваше. Не можеше да ѝ каже, че нещата ще се оправят. Нямаше как. Теди бе мъртъв.

Алена прегърна тялото на баща си. Отначало отказваше да приеме, че е мъртъв, а после отказваше да го пусне. Умоляваше го да диша и му казваше, че не може да я остави.

Дори Дженифър не можа да я вразуми.

Алена седна в горичката, хванала главата на Теди в скута си, разтърсвана от безкрайни мълчаливи сълзи, които се стичаха по страните ѝ. Иън стоеше приведен до нея, прегърнал я през рамото, и гледаше Джулиън, докато тя се тресеше от бурни сълзи.

— Джулиън — промълви той.

— Просто я остави да го подържи и да се наплаче. Тя трябва да плаче, Иън, това е скръбта.

Скръбта... Тя щеше да пострада, като ревеше толкова силно, помисли си Иън. Раменете ѝ конвулсивно се разтресоха под докосването му.

— Алена, Теди го няма, трябва да се отдръпнеш — настоя Иън.

Но още не можеха да убедят Алена да се откъсне от тялото на баща си.

— Дай ѝ време — предложи Джулиън.

Но минутите се проточиха до повече от час и всички те продължаваха да седят в горичката и да гледат безпомощно.

— Може би стига толкова — тихо каза Джулиън на брат си.

Иън погледна брат си в очите и кимна. Никога не бе виждал някой да плаче толкова неудържимо, нито толкова дълго. Златистите ѝ очи бяха почервенели, нежните ѝ черти бяха изпити и побледнели, страните ѝ бяха мокри. Тя сякаш не виждаше и не чуваше нищо, само

продължаваше да шепне името на Теди, люлееше главата му и галеше страните му.

— Алена, трябва да се отдръпнеш. — Той здраво, обви ръце около кръста на жена си и я вдигна.

— Не! Не, не! — извика Алена.

— Вземете Теди, за бога. Джулиън, Джером, вземете Теди!

Иън трябваше да хване ръцете ѝ, за да я принуди да пусне пропитото с кръв тяло на бедния Теди. Тя се бори като тигрица, за да продължи да го държи, като пицеше, ридаше и яростно размахваше ръце.

Денят бе горещ и под палещото слънце едно мъртво тяло нямаше да издържи дълго.

Дори и отделена от баща си, Алена продължи да риде толкова силно, че Иън сериозно се притесни за здравето ѝ. След като я отделиха от Теди, тя престана да се бори. Но продължи да хлипа съкрушено. Той я вдигна на ръце и я внесе в къщата и последва Дженифър в стаята на Алена. Като стигна там, той я положи на леглото и приседна до нея, милвайки мократа ѝ коса.

— Алена, моля те, моля те, не плачи толкова. Алена! — Той погали бузата ѝ, загледан в очите ѝ.

Тя сякаш не го позна.

Той остана при нея, докато сенките на стаята се преместиха и промениха. Хлипанията ѝ започнаха да стихват.

Накрая се чу меко прошумоляване на поли и Иън видя Дженифър да влиза.

— Джером и Джулиън искат да говорят с теб на верандата — каза тя на Иън. — Аз ще остана тук с Алена.

Иън кимна.

— Благодаря — рече той, като поклати глава, загледан объркано в Алена. — Май не мога да ѝ помогна кой знае колко.

— Вероятно доста повече, отколкото си мислиш — увери го Дженифър. Тя леко стисна рамото му и той вдигна поглед към братовчедка си. И нейните бадемови очи бяха почервенели. Той знаеше, че Джен също бе много привързана към Теди. Джени винаги бе имала някаква тиха сила, научена чрез горчиви уроци като дете, помисли си той. Тя бе една от първите му учители. Често я бе търсил

за съвет като малък, а и като порасна. Много се радваше на присъствието ѝ сега.

— Благодаря ти още веднъж, братовчедке — каза той, изправи се и бързо я притисна в кратка, силна прегръдка, а после я остави с Алена.

Намери Джулиън и Джером с тялото на Теди на верандата отвън.

Най-после нощта се спусна. А заедно с него и хладният бриз. Джулиън бе измил кръвта, забеляза Иън, като се приближаваше към тялото на тъста си, усещайки как го поглъща скръбта. Докосна бялата коса на Теди, спомняйки си многобройните им разговори, нещата, които го бе научил и особено разговорите, които бяха водили от пролетта насам.

— Не разбирам защо каторжникът го е убил — замисли се Иън с тих глас. — Теди щеше да му върши по-добра работа като заложник.

Джулиън погледна брат си. После изтри ръце в хирургическата си престилка и се обърна, за да вдигне една малка купа от дървената маса, на която бе поставил Теди, за да го преоблече за погребението.

Иън погледна към купата, а после към брат си.

— Куршум е. Куршумът, убил Теди.

— Точно така — рече Джулиън.

— Погледни, Иън — посъветва го Джером.

Иън взе куршума, сплескан от сблъсъка с едно от ребрата на Теди и отново се вгледа в брат си.

— Войскови — промълви той.

Джулиън кимна.

— Е, каторжниците са били дезертъори, разбира се...

— Мъртвецът в лимоновата горичка носеше украсена едноцевка Шарпс...

— Значи не той е убил Теди — рече Иън. Сякаш го заля гняв на гигантски вълни. Смъртта на Теди бе напълно ненужна. Неопитните, готови да стрелят по всичко войници, бяха убили прекрасен, почтен човек, докато преследваха двама дезертъори. Прилоша му и му се прииска Алена да не разбере за това.

За момент се запита дали истината не може да умре още там, с него, Джером и Джулиън.

Но не можеше. Теди бе мъртъв и имаше право истината за него да се знае. Освен това трябваше да има съд — армията нямаше право

да убива мирни граждани. Дългът на въоръжените сили бе да ги защитава.

Той си пое дълбоко въздух.

— Ако Алена пожелае, ще погребем Теди утре следобед, в лимонената му горичка. Любимото му място. Какво говоря? Алена ще трябва да пожелае, при тази жега... Отзад има борови дъски. Джером, ако нямаш нищо против, можеш да ми помогнеш да му сковем ковчег утре. След като погребем Теди, ако вие двамата ми направите тази услуга, искам да занесете този куршум във Форт Тейлър. Страхувам се да оставя Алена точно сега, но ще трябва да има разследване за тази трагедия.

Иън поведе Джулиън през задната кухня към дългия коридор, прекоси къщата и стигна до спалнята на Алена. Странно, тази вечер за първи път виждаше личното ѝ убежище, стаята, в която бе израсла от дете. Подобно на останалата част от къщата, тя бе възможно най-открита за ветровете. Над леглото ѝ с балдахин имаше мрежа против комари. Гладки, красиви мебели от черешово дърво изпълваха стаята: два гардероба, скрин, тоалетна масичка и писалище. На едната стена имаше рафтове с книги, а на отсрещната страна няколко врати водеха към верандата. Два стола с тапицерия от тъмносин брукат стояха пред камината. Стаята бе женска — на един куфар имаше цял куп модни списания *Дамската книга на Гоуди* — но четивата на Алена бяха толкова разнообразни, колкото в основната библиотека на баща ѝ. Имаше историите на различни европейски страни, книги за Вашингтон, Джеферсън и Джаксън, подводни карти за изваждане на потънали кораби, описания на пътешествия и плавания. Освен това имаше всякакъв вид книги от разнообразни автори като Молиер, Шекспир, Торо и По. Мистерии, приключения, романси, класики и понови, по-авангардни творби.

Учебници по фехтовка, истории на огнестрелните оръжия. Алена винаги бе настоявала да се грижи за себе си и изобщо не бе превзета, глупава лигла. Бе доста способна, интелигентна — и хитра. Този следобед спокойно можеше да избяга от нападателя си, дори и Иън да не се бе появил. Бе много, много трудно да я пречупиш.

Но въпреки това сега изглеждаше съкрушена.

Дженифър бе приседнала на края на леглото. Алена се бе свила на топка в другия ъгъл, все още облечена само в дрипавите останки от

бялата си рокля. Чуваше се шумното ѝ дишане, прекъсвано от време на време от някое изхлипване. Дженифър безпомощно разтриваше раменете ѝ, като гледаше към Иън и Джулиън и клатеше глава.

— Ще ѝ дам нещо — рече Джулиън.

Дженифър кимна, но се изправи, като се приближи до братовчедите си и тихо прошепна:

— Трябва да знаеш, че...

Тя се спря и погледна към Иън.

— Какво трябва да знам? — попита той.

— Иън, не ми се иска да ти съобщя това по този начин, но...

— Джен!

— Ами, съмнявам се, че Алена ще се сети за това в този момент, но вие двамата очаквате дете.

— Дете — повтори Иън, втречен в Дженифър. Отначало думите не стигнаха до съзнанието му. После емоциите преминаха през него като буря. Дете. Той искаше деца, винаги бе знаел, че иска да има деца, бе очаквал да има деца. Но бракът им бе толкова кратък и той бе далеч толкова дълго време...

А тя не се бе сетила да му го напише. Да го уведоми. Всъщност изобщо не беше му писала. Нито думичка, дори само за да му каже, че е получила неговите съобщения. В него бързо се надигна гняв, докато се чудеше какви игрички разиграва тя. После затрудненото ѝ дишане отново бе прекъснато от вопъл и той бе разкъсан от желанието да я разтърси и отчаяното му желание да направи нещо, за да намали тази ужасна болка.

Джулиън бавно изсвири през зъби.

— Бебе, Иън. Ще ставаш баща. Поздравления.

Иън кимна.

— Наистина, дете...

Би трябвало да го отпразнуват. Шампанско, най-добрите пури. Смях, потупване по рамото. Той бързо пресметна. Бебето трябваше да се роди в края на януари, тя бе почти по средата на бременността си. А сега това.

— Джулиън — промълви той разтревожен, — такива бурни емоции сигурно не са добре за нея. Боя се от последствията на успокоителните. Когато преди години бях във форт Тейлър, дадох на

жената на един от офицерите доста голяма доза лаудандум за главоболието ѝ и на другата седмица пометна.

— Но пък на нея ѝ трябва нещо, горкичката — рече Джен.

— Много ще внимавам с дозата — обеща Джулиън. Погледна към Иън. — Може би малко бренди ще е най-доброто лекарство. Само ако можеше да заспи...

Иън кимна.

Дженифър прекоси стаята и отиде до писалището, където имаше една кристална гарафа бренди върху сребърен поднос. Тя сипа малко в една чаша, подаде я на Иън и сложи ръка на рамото му.

— Ще ви оставим — промълви тя.

Брат му също го потупа по гърба, а после двамата излязоха. Иън се вгледа за миг в жена си с брeндитo в ръка. Меката ѝ руса коса бе диво разрошена. Гърбът ѝ се тресеше. Той се приближи до леглото и нежно докосна рамото ѝ. Тя потръпна и се извърна от него.

— Алена! — рече той твърдо и насила я обърна към себе си.

Тя го загледа с празен поглед.

— Изпий това — каза ѝ той.

Очите ѝ проблеснаха от него към чашата, а после пак се върнаха към него. Бяха пълни със сълзи.

Той въздъхна, остави брeндитo и протегна ръка към нея. Тя се възпротиви. Притегли я в обятията си, отново взе чашата бренди и я надигна към устните ѝ, насилвайки я да го глътне. Тя отново потрепери, а после се отпусна в ръцете му.

И отново се заплака.

Той се залюля с нея и приглади косата ѝ назад. Останаха заедно, докато нощта се спусна. Дрехите ѝ, след всичкото това време, още бяха влажни. Бе заради жегата и влажността, помисли си Иън — нищо не можеше да изсъхне. Нито морската вода в дрехите ѝ, нито сълзите, които продължаваше да пролива.

С идването на вечерта полъхът на бриза бе приятен, охлаждащ. Колко странно. Бе идеална вечер. Идеалната вечер, която си бе представял на път насам. Идеална вечер да легне с жена си, да изгори в топлината на желанието, освежен под този толкова влажен и охлаждащ бриз. Уви, не. Тъст му бе мъртъв и макар че трябваше да свали дрехите на жена си, то бе само за да ѝ бъде топло и сухо. Колко странно — сърцето знаеше, а тялото отказваше да приеме. Но тя бе в обятията му,

мека, със заоблени форми и той осъзна с мъчителна острота, че я иска въпреки всичко. Бе устоял на изкушението на друга жена, която бе обичал дълго време, устоял бе и на изкушенията на крайните улички на Вашингтон и до този момент самият той не знаеше защо. Бе женен.

Никоя не можеше да се сравнява с жената, която бе негова съпруга. Която все още пазеше толкова голяма част от себе си далеч от него.

Която сега плачеше в обятията му толкова безутешно и отчаяно.

— Тихо, тихо, Алена, вече трябва да спреш — каза ѝ той много нежно, като отново приглади разрошената ѝ коса. — Няма да е добре за бебето.

Тя усети нов пристъп на ридание и изведнъж задавено заговори.

— Аз... изобщо не му казах. Толкова щеше да се радва. Искан да му кажа. Той така и не разбра, не успях. Смятах да му го съобщя днес... на обед, но той все не идваше и не идваше, като го виках. А сега е мъртъв...

Иън прехапа устната си, като се сдържа да ѝ спомене, че тя не бе сметнала за нужно да каже и на него за детето. И че е имала няколко месеца, за да каже на Теди.

— Вече знае, Алена — каза ѝ той. — Сега вече знае.

— Защо казваш това? — тя най-после вдигна поглед към него и наистина го видя, а красивите ѝ златисти очи бяха подпухнали от плач. Дори и самият той да бе ядосан и негодуващ, щеше да почака. Той я погали с опакото на ръката по бузата и усети влажните ѝ сълзи.

— Понеже има рай и Теди е там. През целият си живот е бил много добър човек и господ му е казал, че семето му ще живее.

Търсещите ѝ очи останаха приковани в неговите, а после клепките ѝ се спуснаха. През тялото ѝ премина силна тръпка, после продължи да трепери безмълвна в ръцете му.

— Алена — рече той след малко, — трябва да свалиш тези изпокъсани дрехи. Студено ти е.

— Това е южна Флорида — рече тя безизразно. — Не може да ми е студено.

Той меко се засмя.

— И двамата знаем, че може, по дяволите. Нощният бриз е много хладен, а ти си мокра. Алена, заради любовта, която изпитваш към

баща си, обичай внучето му и ме остави да ти помогна да се преоблечеш в нещо по-топло.

Най-после думите му сякаш стигнаха до нея. Тя продължаваше да лежи неподвижно, но той успя да свали от нея остатъците от роклята, фустите и чорапите. Тя не носеше корсет, а само долна риза и когато най-накрая смъкна и нея, той усети нови, завладяващи емоции.

Тя си бе все така хубава. Въпреки това в красотата ѝ имаше малки промени. Гърдите ѝ се бяха уголемили, зърната ѝ бяха станали по-големи и по-тъмни. И това, което не бе забелязал, когато бе облечена бе, че коремът ѝ също се е увеличил. Извивката на тяхното дете вече бе направила корема ѝ по-закръглен, макар и леко. Тялото ѝ все още бе невероятно чувствено, може би дори още повече отпреди и въпреки очевидното ѝ положение, може би щеше да изпълни функциите, които тялото му толкова силно искаше. Въпреки това нещо по-силно го възпираше. Той нежно я положи на възглавниците. Тя го погледна втренчено, без да осъзнава или без да я е грижа, че е гола и трепери. Той затършува в чекмеджетата, докато не намери мека памучна нощница и ѝ помогна да я облече. Осъзна, че собствените му панталони все още са влажни, свали ги, облегна се на възглавниците, като покри скута си със завивките, а после придърпа вцепененото ѝ тяло към себе си. Отново само я утешаваше с докосването си, като милваше косата ѝ с бавно, приспивно движение.

Тя лежеше много неподвижно. Само на моменти от гърдите ѝ се изтръгваше хлипане.

— Иън? — попита тя меко най-накрая.

— Тук съм.

— Защо стана това? — попита тя с толкова мек глас, че той самият едва не се разрида.

— Не знам, Алена.

— Защо баща ми? Защо тези клетници трябваше да дойдат тук? Той бе толкова добър, опитваше се да храни хората през цялото време, опитваше се да отглежда растения, които да лекуват рани и болки, да премахват циреи, да помагат на деца, да спасяват живот.

— Алена, никога не е имало отговор на този въпрос. Понякога клетниците живеят, а добрите умират. Той знаеше, че тук е рисковано...

— Индианците обичаха баща ми. Той се отнасяше с всички като с човешки същества и му се надсмиваха за това. О, господи, моля се поне никога да не е узнал...

Внезапно тя се спря.

— Какво?

Тя продължи да се колебае.

— Алена?

— Той не трябваше да узнава това, което Питър О'Нийл ми каза.

Въпреки волята си Иън усети как ръцете му се стегнаха гневно. Той се опита с много усилия да овладее гласа си.

— И какво ти каза Питър О'Нийл?

— Че... че никой почтен мъж не би се омъжил за мен, понеже съм дъщеря на ботаник.

Иън дълго време помълча, като си мислеше как е възможно сега, при тези обстоятелства, толкова да му се иска да убие Питър О'Нийл — или поне да счупи и разкърави лицето му.

Той внимателно претегли отговора си.

— Питър О'Нийл е арогантен глупак, който иска да се издигне в обществото и Теди щеше да е достатъчно благоразумен да не обърне внимание на думите му.

— Но мисля, че е истина. Хората се възхищаваха на баща ми, но го мислеха за чудак и смятаха, че е възпитал една млада лудетина.

— Наистина е отгледал лудетина.

— Да, но нищо лошо у мен не е по вина на Теди.

— Алена, казвал съм ти и преди, Питър е глупак и Теди никога не е знаел за връзката ти с него. Теди те видя омъжена, Алена, и в очите му ти бе в безопасност и за теб имаше кой да се погрижи. Бракът може и да не те е зарадвал особено, но можеш да се успокояваш с това, че Теди го смяташе за най-добрият.

Усети как тя кимна срещу гърдите му.

— Да, той имаше много високо мнение за теб. — Тя се задави с още едно ридание. — И поне тези ужасни мъже са мъртви! — прошепна тя яростно.

Иън трепна вътрешно, като се запита как ли щеше да се почувства тя, когато открие, че Теди е загинал от армейски куршум.

Тази вечер, обаче, не бе подходящото време да й каже това.

Тя отново се разрида.

Той седеше мълчалив и продължаваше да я утешава. Не можеше да ѝ каже кой знае колко. Той мълвеше името ѝ, уверяваше я, че Теди е умрял без болка, галеше косата ѝ, врата ѝ.

И най-накрая тя заспа. Той остана буден още доста дълго, загледан в мрежата за комари, ограждаща леглото.

Бе я излъгал, помисли си той. Да, Теди го харесваше, знаеше това. Но баща ѝ се безпокоеше. Алена бе като Юга, му бе казал Теди — непокорна, независима, горда, решителна. Винаги искаше да е нейното. Е, не винаги можеше да е така. Тя бе негова съпруга, щеше да роди детето им. И при тези тъжни обстоятелства трябваше да започне да гледа на живота по нов начин...

Той се смъкна надолу в леглото и нежно прегърна леко присвитото ѝ тяло. През него премина тръпка. Той я целуна по челото, внезапно завладян от желание да я пази и закриля.

Затвори очи и продължи да я държи в обятията си.

Но не можеше да заспи.

Събуждането на следващата сутрин бе най-трудното нещо, което Алена бе правила.

Отначало само бе почувствала слънцето върху клепачите си.

После случките от предния ден нахлуха в съзнанието ѝ.

И тя се опита да си каже, че всичко е било само един кошмар, че може да се събуди, да изтича навън и да намери баща си, седнал на верандата, да пие сутрешното си кафе, може би ухапал лулата си, и да чете най-новите вестници и списания за ботаника.

Но тази молитва не живя дълго в гърдите ѝ. Притъпена болка сякаш изпълни сърцето, съзнанието и главата ѝ. Теди бе мъртъв. Болката бе ужасяваща. И никога нямаше да изчезне. Тя не искаше да помръдне, не искаше да стане. Искаше отново да заспи и да сънува, че никога не се е случвало.

Усети как Иън се размърда до нея. Продължи да държи очите си затворени, докато той се помести и се надигна много внимателно, като се стараеше да не я събуди, ако още спи.

Тя отвори очи съвсем леко, като го гледаше под прикритието на миглите си. Гледаше голия му гръб, когато стана, наблюдавайки изопнатите му бронзови мускули и кожа, докато вървеше. Той

изглеждаше много добре, помисли си тя, сякаш някъде отдалеч. Чувстваше се странно отделена от себе си, обективна в наблюденията си. Той имаше дълги ръце и крака, имаше хубави пропорции. И колкото и да е странно, точно днес от всички дни, тя ревниво се запита с кого ли е бил, откакто я остави, дали и други жени са прокарвали пръсти по този бронзов гръб, дали са гледали твърдия му задник и краката му.

Изпълни я срам. Баща ѝ бе мъртъв, а тя се бе загледала в голото тяло на мъжа си с желание да забрави и да почувства нещо друго, освен болката.

Като се облече, Иън внезапно се обърна, сякаш бе усетил, че го наблюдава. Тя се дръпна назад към възглавницата, като се чудеше дали очите ѝ са повече от две цепки, чувстваше ги толкова подути и болезнени. Колко странно. Вече изобщо не ѝ се плачеше. Чувстваше се празна. Куха. Теди го нямаше. Бе възприемала живота си толкова сериозно преди това, а сега ѝ се струваше, че животът изобщо няма значение. Теди бе животът ѝ, целият ѝ живот, а него го нямаше.

Иън се върна до нея, седна на ръба на леглото и я загледа с жадни очи. Докосна страната ѝ.

— Как си?

Тя кимна. Нямаше си вяра да заговори. Той бе много мил, помисли си Алена. Какъвто и живот да бе водил, преди да пристигне тук, сега поемаше ролята си на неин съпруг възможно най-нежно.

Естествено, помисли си тя. Баща ѝ току-що бе починал. И сега знаеше, че тя очаква дете. Тяхното дете.

— Добре съм — отвърна Алена. Но веднага щом изрече думите, очите ѝ отново се насълзиха. Тя яростно запримига, после сведе глава и я зарови в ръцете си. — Добре съм, наистина — рече тя с приглушен глас. Успя да се изправи и вдигна високо глава. — Ще ми мине — поправи се тя тихо. После погледна Иън. — Къде е баща ми?

Иън се поколеба.

— Днес следобед ще го погребем.

— Не можем да го погребем толкова бързо, трябва да повикаме свещеник.

— Трябва да го погребем, Алена. Веднага щом успеем да повикаме свещеник, ще му направим служба. Мога ли да те оставя за

няколко минути? — попита той. — Ще накарам Лили или Джен да дойдат при теб.

— Не... не ми трябва никой — рече му тя.

— Алена, но...

— Наистина нищо ми няма. Бих искала да остана за малко сама — рече тя.

Той се вгледа в нея, а сините му очи бяха толкова остри и толкова непроницаеми. После се обърна и я остави.

Алена седна в леглото си. Трябваше да стане, да се движи, да действа.

— Мисис Макензи! — Преди да успее да помръдне, влезе Лили, която се суетеше по привичния си разумен начин. — Сега, мисис, постойте за минутка там, където сте!

Зад Лили се появиха Делби и Джийн, двама от наемните работници със смесена кръв, които помагаха на баща ѝ с горичката. Те носеха ваната, която вече бе напълнена до средата, явно още от кухнята. Мъжете пуфтяха по начин, който по друго време щеше да разсмее Алена.

— Измийте морската вода, измийте малко от болката. Постойте във водата и забравете вчерашния ден и чистотата ще ви донесе хубави спомени за любов и смях. Хайде, трябва да се почувствате по-добре.

Мъжете ѝ кимнаха тъжно със сламени шапки в ръце и излязоха от стаята. Алена се поколеба само минута, но откакто бе видяла тялото на баща си, не бе спирала да плаче. Все още бе цялата в сол и морска вода. Ваната бе пълна само до половината, но от нея излизаше пара и я подканваше.

— Ела. Ще измия косата ти. Остави водата да те излекува. Ти се дете на водата. Дете на баща си. Той не си е отишъл наистина, той е в теб. Както и малкото. Хайде, ела. Вчерашният ден бе за болката. Днес вече трябва да започнеш да се лекуваш.

Никога нямаше да ѝ мине, помисли си Алена. Но засега, от горещата вода щеше да се почувства по-добре. Тя свали нощницата си, стъпи във ваната и се остави в магическите ръце на Лили.

Ваната направи чудеса. Когато излезе от нея, облече се и изсуши косата си, Алена си възвърна самообладанието. Каза си, че няма да плаче повече.

И не го направи.

Дори когато стигна до салона и видя, че Теди е облечен в най-хубавата си бяла риза и редингот и е положен в набързо скован ковчег, застлан със сгънати памучни чаршафи. Тя седна до него и хвана студената му, вкочанена ръка. Приглади меката му бяла коса и докосна бузата му. И безмълвно му обеща, че ще го обича цял живот и никога няма да го забрави.

— Нито пък острова, тате. Обещавам ти, никога няма да се откажа от Беламар. Ще го запазя за внука ти, за всички бъдещи дни.

Тя остана с него през дългия ден.

Погребаха Теди рано вечерта, точно след залез слънце, сред дърветата, които толкова обичаше.

Джером бе заминал по-рано този ден с лодката, за да доведе родителите си за погребението на Теди и му провървя. Един стар приятел на майка му, полковник Харингтън, бе дошъл на гости с един епископ, който отскоро бе на служба в армията в Кийс.

Теди бе погребан с трогателна почит. Когато ковчегът бе спуснат в земята, Иън поведе Алена напред. Тя държеше дива орхидея и я пусна върху ковчега.

После Иън я отдръпна от гроба.

Но тя чу звука, когато брат му и братовчед му загребаха пръстта и звукът на буците, падащи върху боровите дъски имаше някаква невъзвратимост, която бе ужасна.

Смъртта бе прибрала Теди.

Пепел върху пепел, пръст върху пръст.

Определено захладняваше, особено рано сутрин. А слънцето продължаваше да прониква през хладния, влажен въздух, като напичаше голия гръб на Иън, докато той цепеше тънките борини, които бе довякъл от полуострова, подготвяйки се да остави Беламар на грижите на семейството си.

Теди бе погребан преди четири дни. Джером и Джулиън още не се бяха върнали от базата в Кий Уест, Иън се надяваше скоро да си дойдат, защото му оставаха само две седмици до края на отпуската. Ако щеше да води Алена със себе си, трябваше да направи нужните приготовления за пътуването.

Времето, което бе прекарал тук сега му се струваше като много странен период на изчакване. За Алена това бе време на дълбока скръб. Той я бе утешил, доколкото можа и тя изглежда започваше да приема смъртта на баща си. Понякога бе много мълчалива и гледаше в нищото. От време на време изпускаше по някой стон на пресекулки. А друг път просто искаше да я оставят сама и той бе решил да ѝ остави колкото се може повече свобода.

Последните две нощи той бе стоял до късно с чичо си и Лоурънс на верандата. Беше му по-лесно да се появи, когато тя вече бе заспала. Те не се караха, а и той не страдаше толкова от желанието да ѝ напомни, че тя е жива, много жива, и че той е прекарал доста време далеч от нея и силно я желаше.

Иън вдигна ръка и стовари брадвата си толкова силно, че не разцепи бора, а направо го разтроиш. Изруга и намести цепениците, за да започне отново.

Той не разбираше защо трябва да се опитат да задържат островът на Теди — освен задето бе принадлежал на Теди и сега бе собственост на Алена. Земята не струваше кой знае колко. Ако бяха решили да продават, надали щяха да се намерят много купувачи. Далечният Юг си оставаше убежище за разбойници, крадци, пирати, семиноли, бегълци от всякакъв род, раса и цвят — и ексцентрици като Теди.

Може би и неговият род — Макензи — можеше да мине за ексцентричен, въпреки че чичо му Джеймс постоянно го уверяваше, че ще дойде време, когато плажовете на южна Флорида ще се измерват в златото, на което приличаха. Може би, но не и докато той бе жив. Въпреки това неговия баща не се бе отказал от собствеността си тук, бе разчистил няколко акра, оставяйки много блатисти места с гъсти гори и шубраци. Иън знаеше, че той самият никога не би продал собственост на Макензи и се чудеше дали не би станал беглец в сърцето си. Бе прекарал толкова много време, промъквайки се през хълмовете, мангровите дървета, боровите горички и блатата. Обичаше залезите, може би това бе отговорът. Както и изгревите. В сутрини като тази, когато въздухът бе хладен и неподвижен, такава лъчезарна топлина можеше да проникне през кожата на голия му гръб...

Той се спря, подпря крак на един дънер и се облегна на брадвата си, като видя Алена на верандата. Тя изглеждаше много бледа, по-слаба, отколкото при пристигането му, като сиротно детенце. Бе облечена в проста белееща памучна рокля, без фусты, без корсет, дори без обувки. Той си помисли, че в северните части на страната и двамата щяха да ги сметнат за доста неприлично облечени — той бе бос, бе обут в панталони и не носеше нищо друго. По гърдите му потече капка пот. Да, в този уединен праисторически рай щеше да изглежда доста неприлично да напълно облечен. И Алена изглеждаше абсолютно прелестна в естествената си красота и дългата коса, която се спускаше свободно по раменете ѝ и стигаше до кръста ѝ, нежна като ангел, като изгубен морски дух.

Тя му махна. За негова изненада закрачи към него. Не че се държеше хладно, но никога, нито веднъж през цялото време, докато бе с нея, тя не го потърси.

Той изчака, усещайки как сутрешният въздух охлажда раменете му, докато тя се приближаваше към него. Дойде и седна на върха на купчината борови трупи, като скръсти ръце пред гърдите си, сви рамене и тъжно се усмихна.

— Къщата ми изглеждаше толкова чужда, когато се събудих! Беше толкова пълна... а сега в нея няма никой. Абсолютно никой.

— Чичо ми и леля ми заминаха рано, не искаха да те будят — отвърна Иън.

— Така ли? — възкликна Алена изненадана. Дългите ѝ мигли се спуснаха. После отмести поглед към морето. — Толкова е странно, нали? Миналата седмица по това време това все още бе островът на Теди, а сега него... го няма. Иън, може би трябва да поостана малко... — започна тя, но после замълча и се намръщи, когато той внезапно се приближи до нея с ръце на кръста. — Иън, какво...

— А аз просто чаках да видя докъде, по дяволите, ще стигнеш, за да получиш това, което искаш! — рече той. Бе готов да посегне към нея, да я хване и да я разтърси. Бе крайно разстроен. Опита се да си напомни, че тя съвсем наскоро е изгубила баща си.

Иън бясно изруга и се обърна. Измина няколко крачки и после се затича.

Пясъчната ивица бе точно пред него и морето сякаш се простираше до безкрая. Той бягаше по пясъка, зави и вече не се виждаше, преди да се втурне към вълните и да се гмурне в океана.

Водата бе хладка и свежа като утринния въздух. Стана му добре и той поплува усилено доста дълго, после се обърна по гръб и се загледа в слънцето над себе си с присвити очи. С периферното си зрение забеляза, че тя го е последвала край острова до залива и се вгледа обърквана във водата след него.

Той заплува към плитчините и се изправи.

— Трябва да опиташ и ти.

— Иън, аз съм в траур. Не бих могла...

— Мислиш ли, че Теди ще иска да стоиш извън водата?

Тя поруменя.

— Ти не разбираш.

— Не, Алена, ти не разбираш — рече той тихо. — Но няма значение. Не и сега. Върни се в къщата. Аз ще дойда след малко.

Но тя не помръдна. Стоеше на брега, висока, слаба, златистите ѝ очи бяха уловени от слънцето, извивката на корема ѝ бе едва забележима, русата ѝ коса се вееше с всеки лек полъх на вятъра и той отново се запита дали не е дошла, за да го изнуди да ѝ обещае, че ще я остави тук.

Той не бе съвсем сигурен какво правеше, като тръгна — скръбта ѝ бе истинска и той нямаше желание да я нарани. Но си помисли, че е лесно да се отдадеш на скръбта и единственият начин да откриеш отново живота бе да живееш.

Той тръгна решително през водата до пясъка. Тя го погледна, като че е загубил ума си. Когато почти я достигна с все така прикован върху ѝ поглед, тя извика:

— По дяволите, Иън, какво...

Тя отстъпи, а после се обърна така, сякаш се кани да се затича. Той я хвана за китката, притегли я обратно, взе я на ръце и я занесе на дълбокото. Тя яростно се съпротивляваше, втрещена в лицето му и очевидно не намираше отговор в суровите му очертания.

— Иън, какво ти става? Казах ти, че не мога... Ти уж си джентълмен, баща ми току-що почина...

— Но *ти* си жива, както и *аз*, и не можеш да прекараш остатъка от живота си, като се опитваш да превърнеш дома му в олтар и да се погребеш вътре.

— Иън, по дяволите...

— Отиваме да поплуваме!

Той я пусна във водата, дълбока до гърдите ѝ. Тя се показва над повърхността, а от очите ѝ изскочиха гневни искри.

— На мен не ми се плува.

— Не ли? — попита той. — Тогава ще правим нещо друго.

Тя го погледна невярваща право в очите, а после гневно извика:

— Ти си грубиянин! Не виждаш ли, не знаеш ли, не *усещаш* ли...?

Тя млъкна, заотстъпва във водата с вик, а после се обърна и заплува бързо. Въпреки че полите я спъваха, тя се движеше бързо, порейки вълните със скоростта и пъргавината на акула. Той видя част от дългия дяволски крак да пори водата и разбра, че освен тази дневна рокля тя не носи нищо друго и няма да е много затруднена от тежестта ѝ.

И наистина Иън гледаше само да не изостава от нея, да я кара да продължава да се движи, да я държи в морето. Когато се опита да се изправи и да му избяга, той я дръпна обратно. Тя се показва на повърхността, пое си дъх и отново запляска с ръце и крака. Като стигнаха до дълбокото и тя избяга под него в облак водорасли, той почти я изпусна. Отново бе стигнала почти до брега, когато тя се обърна назад ликуваща. Смееше се.

Той стъпи на краката си и като набра скорост се втурна към нея. В очите ѝ се мярна тревога и тя отново се затича. Но се сети твърде

късно и той я хвана и я събори във вълните. Тя изпищя, изруга диво, полужасмяна, полуядосана, а ръцете ѝ блъскаха стената на гърдите му.

Той пренебрегна протестите ѝ. Притисна гърба ѝ към мокрия пясък и я целуна. Хвана бузата ѝ, целуна я, целуна я страстно и дълбоко, докато нещо като задавен вик не отекува в гърлото ѝ.

А после усети как ръцете ѝ го обвиха.

Усети пръстите ѝ, които галеха врата му през косата, спускаха се към раменете му, притегляха го по-близо, прегръщаха го. Устата ѝ сладостно се разтвори, приемаше, а после и посрещаше трескавата настоятелност на глада му. Хладни солени вълни заливаха краката им. Слънцето напичаше с изригване на изгарящи лъчи. Той продължи да я целува, а ръката му галеше цялото ѝ тяло. Водата прилепи роклята по нея и очерта контурите на тялото ѝ, а той усети гъвкавата извивка, вдлъбнатината и хълма под нея. Намери мокрите поли на роклята ѝ, вдигна ги нагоре до бедрата ѝ, като галеше голите ѝ крака, притискаше я силно и плътно към бедрата си. Тя продължи да се притиска в него, посрещаше настоятелните му целувки, търсеше го. Очите ѝ бяха затворени под слънчевите лъчи, а миглите ѝ — мокри от водни капчици, танцуващи като дъга на бузите ѝ. Устата ѝ бе леко разтворена, устните влажни, чувствено подути. На гърлото ѝ една вена яростно пулсираше...

Той наведе глава с дрезгав и отчаян стон, притискайки с устни крехката синя вена. Ръката му лежеше върху горната част на роклята ѝ и притискаше налетите ѝ гърди под нея. Той притисна с палец зърното ѝ през плата и положи устни върху него. Бедрата ѝ се разтвориха под лекия натиск на тялото му и пръстите му я погалиха между тях. От устните ѝ се изтръгна лек стон, като мек шепот в ухото му; тя бе гъвкава и се подчиняваше на волята му, а докосванията му събуждаха у нея пронизващи тръпки. Тя бе топла, влажна...

Той се обърна настрана, хвана я за кръста и я притегли към себе си, за да не я притиска с тежестта си. Искаше да положи най-големите грижи, но тя извика и се намести върху тялото му. Рядко се бе впивала в него с толкова отчаяна страст и копнеж.

Тя се движеше с дяволски грациозен ритъм, който го възбуждаше отново и отново и той се нахвърли върху нея с още по-голяма жар, като се изправи срещу бездна, падна, а после веднага пак се вдигна. Накрая достигнаха връх, когато той вече не можеше да търпи повече и стигна

до оргазъм с целия буен плам на слънцето. И едва тогава, когато конвулсиите преминаха през тялото му, Иън си спомни деликатното състояние на жена си и се оттегли, разтревожен от взривната сила, с която се бяха любили. Той се изтегна до нея, а очите му пробягваха по нея със загриженост, докато оправи дрехите си.

Но тя лежеше на пясъка и изглеждаше съвсем добре, а водата заливаше красивите ѝ голи крака. Най-накрая очите ѝ се отвориха. Тя леко трепереше, сърцето ѝ туптеше бясно, налетите ѝ гърди все още трескаво се вдигаха и спускаха от дъха ѝ. Зърната ѝ останаха твърди и образуваха връхчета по плата на роклята ѝ, но тя изглеждаше някак чиста и недокосната като ангел.

— О, Иън... — очите ѝ изглеждаха покрусени.

— Какво? — попита той бързо. — Какво, за бога? Да не би да сме наранили бебето, да не съм му направил нещо?

— Не! Не! — запротестира тя с разширени златисти очи.

Той се наведе над нея и погали бузата ѝ с ръка, като закри тялото ѝ от жаркото слънце и хладния бриз със своето.

— Алена, моля те, не ме плаши така, освен ако не искаш сърцето ми внезапно да спре да бие.

Тя се усмихна, но това бе колеблива, крехка усмивка.

— Иън, не може да е справедливо да се чувствам толкова жива! Да... да се отдавам на такива удоволствия... в живота! Искам да кажа сега, при тези обстоятелства.

Той малко се изненада, като осъзна, че тя се чувства гузна. Бе си позволила да се наслаждава на любенето им, докато Теди бе под земята.

Той въздъхна и нежно ѝ заговори, а палецът му леко я галеше по бузата и устните.

— Алена, единственият грях в живота е да не го живееш, когато си благословена с него и кълна ти се, че Теди би ти казал същото.

— Мислиш ли? — попита тя меко.

Успокоен, че тя е наред, той се облегна на лакътя си.

— Повярвай ми. Но за бога, ти почти ми изкара ангелите.

Тя се усмихна — бързо, мимолетно пробягване на неподправено веселие.

И щастие.

— Съжалявам. Бебето е добре, а Дженифър каза, че нямало нищо лошо да...

Тя млъкна, а страните ѝ внезапно поаленяха.

— Аха. Обсъждала си интимните подробности в брака с Дженифър? — попита той с престорена нотка на възмущение.

— Не! — възпротиви се тя, все още изчервена като рак.

— Да, признай си!

— Грещиш.

Той лежеше на пясъка и се опитваше да не се засмее, изучавайки лицето ѝ.

— Разбирам. Питала си Дженифър дали физическата интимност ще навреди на бебето, когато аз съм бил на стотици мили разстояние. Интересно.

— Е, предположих, че в крайна сметка ще дойдеш да посетиш поне роднините си, ако не жена си. А ти, сър, бе необвързан и с незаето сърце, докато аз... аз бях... — започна тя и гласът ѝ заглъхна.

— Бременна? — чу се той да пита с повече от нотка гняв.

Тя поклати глава.

— Щеше ли да си дойдеш по-рано, ако знаеше? — попита го тя меко.

Той се поколеба само за миг. Щеше ли да си дойде по-скоро?

Колебанието му бе грешка, несъзнателен отговор на въпроса ѝ.

— Мен ли настояваш да вземеш със себе си във Вашингтон или детето? — попита тогава тя.

— Алена...

Тя се надигна, без да му обърне внимание.

Той нямаше да я остави да го направи. Внимателно я възседна, като прикова ръцете ѝ към пясъка и срещна очите ѝ.

— Ще имам и теб, и детето ми. Ти си моя жена и ако не си забелязала колко много те искам, значи си сляпа. Да не си просиш комплименти? Уверения? Колко странно, защото съм абсолютно сигурен, че много добре знаеш собствените си способности и красотата си. В деня на сватбата ни ти обещах, че това ще е истински брак и нищо друго. Теди искаше да си с него. По това време няха разумно извинение, за да те държа далеч от него, тъй като предполагах, че ще идвам тук доста често. Но се случи така, че получих заповед да остана на север! А пък ти... ти искаше да останеш тук. Толкова много

искаше да останеш тук, че бе готова да използваш всичкия си чар и женска убедителност, за да... коя е точната дума? Да ме подкупиш! Точно така, да ме подкупиш да ти позволя да останеш тук с Теди. И ако не се лъжа, тази сутрин дойде при мен със същото намерение — може би съзнателно, може би не — отново да ме... тъъ... *подкупиш* да ти позволя да останеш. Няма да го бъде.

Тя го погледна, а в очите ѝ проблясваше някаква весела искрица, сетне гняв, а после отново веселие и гняв.

— Някой идва.

Алена го погледна въпросително. Явно още не бе чула гласовете.

Той започна да се проклина вътрешно. Не беше забравил какво се случи тук с Теди. Дори бе донесъл със себе си един от колтовете си с шест куршума до дървените трупи.

Но бе оставил пистолета там, когато тръгна към водата и остави двамата с Алена незащитени.

— Алена, стой тук, докато не ме чуеш да викам, че всичко е наред — каза ѝ той.

Очите ѝ се разтвориха широко, но преди да успее да отвърне, гласът на Джулиън се чу съвсем ясно да вика към къщата:

— Иън? Алена? Има ли някой тук?

Иън си отдъхна с облекчение.

— Всичко е наред. Това са брат ми и Джером.

— Не е съвсем наред. Боже мой, ние сме вир вода, облечени сме неприлично, ние...

— Този път сме женени и не ни е хванал враг — рече ѝ той сухо. — Освен това ти успя да останеш доста прилично облечена. Ще изглежда само, че сме плували. Но трябва да ги уведоим къде сме.

Той ѝ подаде ръка. Алена срещна погледа му, след миг се усмихна и я пое. Иън я поведе край мангровите дървета към плажа. Джером стоеше пред къщата, сложил ръце на кръста, и отново ги извика по име, докато Джулиън тъкмо се бе запътил към лимонената горичка, за да види дали не са сред дърветата.

— Привет! Ние сме тук! — извика Иън.

Джулиън спря, обърна се и пое назад. Четиримата се срещнаха точно пред къщата. Братът и братовчедът на Иън бяха прехвърлили официалните рединготи през ръцете си и разкопчали ризите си, но и двамата се засмяха весело, като видяха колко са разсъблечени Иън и

Алена. Джулиън повдигна вежда, като пристъпи напред, за да се здрависа с Иън, а после леко прегърна мократа Алена.

— Хубава сутрин за плуване...

— Това не е важно — каза му Иън, като се обърна към Джером и попита: — Какво стана?

— Няма ли да влезем? — предложи Джулиън.

— Алена трепери — забеляза Джером.

— Да, да влезем в къщата — рече Иън. — Мисля, че на печката има кафе. Алена, трябва да се преоблечеш в нещо сухо. — Той сложи ръка на кръста ѝ, като я подкрепяше по стълбите на верандата на път за стаята ѝ.

Вдигна ръка, като посочи на Джулиън и Джером задната веранда и сетне ги последва навън. Джером седна на перилата, а Джулиън в един от люлеещите се столове. Иън се подпря на перилата и зачака да чуе какво е станало.

— Не може да представите каква бъркотия настана — Джером изглежда братовчед си. — Линкълн бе избран за президент.

— Линкълн — президент! Иън! Можеш да напуснеш тази отвратителна армия още сега!

— Какво? — попита Иън.

— Можеш да напуснеш...

— Мен ли се опитваш да накажеш или войската? — попита той, като усети как кипва. Знаеше, че това се задава. Някакси бе усещал, че се задава. Нарочно си бе взел отпуската сега, за да е в родния си щат по време на изборите.

„По-здравомислещите глави все пак ще надделеят!“, каза си той.

Уви, не. Югът бе бесен и той си помисли, че още в този момент повечето от памуковите щати сигурно вече свикваха специални законодателни заседания.

За да обсъждат отцепване.

— Иън, не разбирам защо си толкова твърдоглав и ядосан — настоя Алена. Страните ѝ бяха поруменели. Очите ѝ пръскаха истински златист огън. Тя бе вдигнала косата си на кок на врата, подчертавайки елегантните си класически черти. Мократа ѝ рокля бе полепнала по фигурата ѝ и той отново си помисли — въпреки леката извивка на корема ѝ, или даже още по-видимо поради нея — че Алена е отслабнала през последните няколко дни.

— Иън? — упорстваше тя, — това, което ти предлагам е съвсем уместно. Флорида ще има свои собствени въоръжени сили...

— Нима? — прекъсна я той остро. — Откога ръководиш щатското управление? Извинявай, Джером, пропуснах ли нещо? Да не би Флорида вече да се е отцепила от Съюза?

Джером повдигна рамене. И двамата знаеха, че Флорида най-вероятно ще се отцепи и че щатът ще започне предварителна подготовка за отделяне от Съюза.

Но това още не бе станало. И можеше да отнеме време. Иън бе един от малкото хора в Юга, които не се изненадаха от избирането на Линкълн, но въпреки това се ужасяваше, че това може да стане.

Бе достатъчно лошо и без Алена да му го натяква.

— *Отцепихме* ли се? — попита той отново.

— Не, поне аз не знам такова нещо — рече Джером. — Всъщност резултатите от изборите току-що бяха оповестени. Всичко това стана съвсем скоро, естествено.

— Но Линкълн бе избран! — извика Алена. — Иън...

— Ако и когато Флорида наистина се отцепи, Алена, аз сам ще реша какво да правя с военното си назначение.

— Иън! Трябва да напуснеш! — уведоми го тя, сякаш въпросът не допускаше друга алтернатива.

Главата го цепеше. Той го бе очаквал, бе се страхувал от това. И то дойде.

Внезапно се изправи разярен. Тръгна право към нея, вдигна брадичката ѝ, така че я принуди да го погледне в очите.

— Знаеш ли, скъпа, че наистина се опитвах всячески да щадя чувствата ти? Слушай ме сега, Алена. Проклет да съм, ако някога ти позволя да ми казваш какво да правя или да не правя!

Тя го изгледа, а лицето ѝ преbledня още повече в контраст с аления цвят, обагрил страните ѝ.

— Нима! — прошепна тя. — Тогава слушай *мен*. Ти трябва — разбери ме — трябва да идеш право в пъкъла! — извика тя и с бясна ярост се опита да мине покрай него.

— О, не, Алена! — спря я той.

Хвана я за раменете и я обърна пак към себе си.

— Алена, по дяволите... — спря се той внезапно, като усети горещината, която се излъчваше от нея. Раменете ѝ пламтяха.

Естествено тя бе почервеняла от гняв, но...

Тя отвори уста, сякаш се канеше отново да спори с него. Очите ѝ бяха заслепяващи, изглеждаха прекалено разширени, прекалено тъмни.

— Иън, Иън... върви по дяволите! — извика тя. Но после тонът на гласа ѝ се промени, примеси се с обърканост и тревога. — Иън, Иън, моля те...

Но тя не довърши. Миглите ѝ внезапно се затвориха над очите ѝ. И тя припадна в ръцете му, безчувствена.

Тя бе по-болна от всякога и имаше моменти, когато го осъзнаваше.

В други моменти не възприемаше абсолютно нищо. Животът бе само странна поредица от видения, някои истински, други само във въображението ѝ.

Видя баща си. Бяха на някакво място, където фонът бе меко белезникаво синьо, бледо и нежно като очите на Теди. Тя постоянно го питаше как се чувства, много бе разтревожена. Смътно съзнаваше, че той е мъртъв и се чудеше как може да изглежда толкова добре и толкова спокоен.

— Никога не съм се чувствал по-добре, дъще — рече ѝ той с негодувание. — И внимавай, Алена, виж какво съм отгледал от онова малко семенце, което ти показах?

После Теди си отиде. Войници маршируваха през някакво бяло поле, в редици и колони, ставаха все повече, един след друг. Не спираха да маршируват. Един сержант извика:

— Готови, за стрелба, огън! — и хиляди пушки сякаш избухнаха в откос от гърмежи...

Беше ѝ горещо, после студено. Видя лицето на Иън — бронзово, изпито, очите му бяха яростни, сини и загрижени. Усети докосването му, чу гласа му:

— Изпий това, трябва да изпиеш това.

— Не...

Не можеше да пие, не можеше да преглъща. Той я накара. Беше ѝ горещо. Толкова горещо. Не искаше да я докосват. Той постоянно слагаше върху нея влажни кърпи. Тя не можеше да понася допира им, викаше и се опитваше да се съпротивлява, като буташе кърпите настрана. Той ги слагаше обратно и остро извикваше името ѝ. Тя отново срещна очите му, толкова яростни над нейните.

— Остави ги, трябва да се охладиш.

Иън го нямаше. На негово място дойде Дженифър. Дженифър, която се усмихваше и която бе толкова нежна. Алена затвори очи — Джен изчезна и отново се появи Иън. Дойде Джулиън, после Джером, а когато отново отвори очи, откри, че Тийла е там и нейните докосвания бяха най-нежни и най-опитни от всички.

Алена отново се разхождаше в облаци от лимонени дръвчета с Теди. Изглежда минаваха през хълмове и естествено тя знаеше, че на остров Беламар хълмове няма.

— Пий — чуваше тя за кой ли път. Десетки гласове.

Гласът на Иън.

А после, в лимоненото поле, Теди също я караше да пие и тя го стори.

Войниците маршируваха...

Но накрая звукът от стъпките им заглъхна и те започнаха да се замъгляват и да се стопяват до черно. Умирам, помисли си тя.

— Алена!

Гласът му бе остър. Очите му, толкова сини, я пронизваха. Той наля някаква течност между устните ѝ, накара я насила да я изпие.

През третата нощ на боледуването ѝ самият Иън бе омаломощен и в окаяно състояние. Когато Джулиън най-накрая му каза, че треската е преминала, той бе изтощен.

Бе стоял до нея през повечето дълги часове, когато тя се мятеше в леглото си и я оставяше само за кратко на грижите на семейството, на което толкова разчиташе. Когато леля му пристигна, той поспа няколко часа, като остави Тийла и Дженифър да ѝ дават хладка вода, за да не позволяват на температурата ѝ да става много висока.

— Тя е млада и силна и инстинктивно ще се пребори с това — уверяваше го Джулиън през цялото време. — Трябва само да ѝ помогнем, не бива да допускаме треската ѝ да се усили.

Разбира се имаше моменти, когато Иън се тревожеше за детето в утробата ѝ. Джулиън бе честен, когато го попита дали е възможно бебето да оживее.

— Всичко е възможно. Бебета са оцелявали по време на невероятно тежки болести на майките. Алена е в сравнително напреднала бременност, което е добре. Но не знам. Ще видим.

Когато най-накрая треската отмина и Джулиън увери Иън, че Алена е заспала спокойно, той излезе в салона, благодарен, вцепенен. Уморен и небръснат, той седна пред огъня, като се проклинаше за болестта ѝ. Тя бе твърде крехка след смъртта на Теди. Той я бе повлякъл във водата, бе я оставил да настине, беше се любил с нея прекалено скоро. В сърцето му се бе промъкнал сковаващ ужас, когато си помисли, че тя се е изплъзнала от живота и лежи неподвижна като мраморен ангел, а разрошената ѝ слънчеворуса коса бе пръсната около фините ѝ черти като лъчист ореол. Тя бе започнала да значи за него много повече, отколкото си бе представял. Бе открил много повече за нея като човек, макар че разбра почти инстинктивно, че копнееше да я прегръща, да я има, както човек копнее да диша въздуха, да пие от водата.

Дори това да го убие, закле се той наум, той щеше да стои на разстояние от нея. Докато тя не се примири със смъртта на Теди, докато не се излекува.

Докато не се роди детето им.

— Иън, знаеш, че макар и да седиш там и да се обвиняваш, ти не си виновен за това!

Изненадан, той се обърна. Джулиън бе излязъл от стаята на Алена.

— Тя...

— Тя е сравнително добре. Но престани да се самообвиняваш. За бога, Иън, ако някой от нас изобщо може да разбере какво предизвиква тези ужасни трески, можем да направим революция в медицината. Много доктори смятат, че треските се пренасят по въздуха и че единствената защита срещу тях е да спрем да дишаме. Естествено това е шега, понеже дори ние знаем, че човек трябва да диша, за да живее.

Иън поклати глава с уморена въздишка.

— Ако не съм я разболял, със сигурност съм допринесъл за лошото настроение, което я направи толкова уязвима! Първо Теди почина, а сега...

— Сега пък Линкълн.

— Да.

— И ти си разтревожен, защото не си готов да се откажеш от войската.

Иън поклати глава.

— Най-буйните ми приятели, останалите офицери и познати — всички подхождат внимателно към този въпрос. Вирджиния ще води Юга, струва ми се, а сега във Вирджиния се говори за умереност. Но Флорида е друга работа — в целия щат дори камъните са пристрастни! Много добре го знаеш. Като си тръгнахме от Сейнт Августин, приятелят ти Джон, щатският сенатор, казваше, че някои тихо приканвали да се почне подготовка за извънредно законодателно заседание, за да се гласува по въпроса за отцепване просто в случай, че изборите завършат зле! — той неспокойно поклати глава. — Аз не спирам да си повтарям, че не знам какво ще правя, ако Флорида се отцепи. И въпреки това, Джулиън, не мога да не смятам, че е грешно един човек да притежава друг, независимо какви са разликите в цвета и расата им. Никой не бива да има правото да продава жената — или детето — на някой друг. И наистина вярвам в светостта на Съюза.

— Твоите възгледи не бяха причината за болестта на жена ти.

— Да, но и няма да ѝ помогнат да се възстанови.

— Още не съм виждал някой от вас да се уплаши от спор — посочи Джулиън. — Повярвай ми, много скоро тя отново ще е готова да се изправи срещу теб.

Може би. Иън стана, изтерзан от това, което се канеше да каже, но въпреки това уверен, че Алена се нуждае от известно време без него.

— Джулиън, можеш ли да останеш малко повече?

— Естествено, но...

— Трябва да се върна на служба и сега Алена в никакъв случай не би могла да ме придружи. Мислех, че може би след около месец вие с Джером можете да я доведете до Сейнт Августин, да я качите на някой параход заедно с Лили и да я пратите в Чарлстън. Аз ще я посрещна там и можем да прекараме един ден с Брент и Сидни. Ще ми бъде много по-лесно да си взема няколко дни отпуск до Чарлстън, отколкото да дойда дотук... Не искам да поемам повече рискове с живота ѝ, нито с живота на детето.

— Както желаш. Ще направя каквото мога.

— Благодаря, Джулиън. Ти си направо незаменим.

— Кога ще тръгнеш?

— Утре сутрин. Джером се кани да закара майка си вкъщи. Аз ще имам възможност да си взема довиждане с нея и с чичо Джеймс,

понеже не знам кога ще мога да се върна отново.

— Смяташ ли поне да се сбогуваш с жена си? До утре сутринта тя ще се събуди с бистра глава и най-после отпочинала.

Иън мрачно кимна.

— Да, смятам да се сбогувам.

Алена се събуди много бавно и чу как някаква птичка пее някъде край къщата. Тя отвори очи. За нейна изненада клепачите вече не й тежаха. Тя примига само за миг от светлината, която се процеждаше през прозорците и обливаше меките бели завивки на леглото ѝ и бродираната нощница, с която бе облечена. Тя вдигна поглед и видя една тъмна глава, наведена над вестника от Сейнт Августин.

— Иън! — промълви тя.

— Алена!

Вестникът се смъкна. Мъжът се изправи. Очите бяха същите — но не беше Иън.

— Джулиън? — рече тя.

Той седна до леглото и веднага пипна челото, страните и ръцете ѝ. Усмихна се с явно задоволство.

— Не е останала и следа от треската! Слава богу, че брат ми ми се довери... Ти се съвзе прекрасно.

— Какво стана? — попита го тя.

— Имаше грип. Нямам представа какво точно беше — но моля те, не го повтаряй! Не мога да кажа какво го е причинило, но това, което го утежни бе фактът, че не си яла почти нищо в дните преди да се разболееш. А и бебето...

Начинът, по който изрече думите накара сърцето ѝ да потрепери. Тя не можеше да повярва, че я обля толкова силна вълна от терзание и съжаление и бързо сграбчи ръката му.

— О, боже, убила съм го!

Той поклати глава, като стисна ръката ѝ на свой ред.

— Не, не, Алена. Доколкото знам, бебето ти е съвсем наред. Усетих движение тази сутрин.

— Усетил си го... да се движи?

Той кимна.

— Да, естествено. Вече си минала средата, Алена. Момченцето — или момиченцето — става доста силно. Наистина е изумително колко можем да научим в медицинското училище от умрели зародиши. Жалко, че често са толкова много...

Той спря, внезапно осъзнал за необмислената посока на бръщолевенето си.

— Извинявай, Алена, извинявай. Естествено ти бе главната ни грижа. А сега, като почваш да ме гледаш право в очите и да говориш свързано, мога да ти кажа съвсем честно, че чак до снощи имахме съмнения дали ще те бъде! Но ти си истински боец.

— Джулиън, много съм ти благодарна — на теб и на семейството ти.

— Но това е и твое семейство, нали — попита я той нежно.

— Семейство назаем — съгласи се тя.

— Не назаем, понеже ти никога няма да ни върнеш — подкачи я той.

— Вероятно си много по-мил, отколкото заслужавам, Джулиън — каза му тя, като се опита да се надигне и да се облегне на възглавниците. Вече не изпитваше болка, но имаше чувство, че силата ѝ е като на новородено коте. Обаче Джулиън забеляза намерението ѝ и бързо ѝ помогна да нагласи възглавницата, за да се облегне на нея.

— Джулиън, колко време бях болна?

— Три дни. Достатъчно дълго, за да уплашиш здраво всички ни.

— Някой друг разболя ли се? Иън... добре ли е?

— Здрав е като бик — увери я Джулиън. Той стана и наля една чаша вода от масичката до леглото ѝ. — Изпий това бавно, после ще се потрудим над островитянската супа на Лили — това със сигурност ще ти възвърне силите.

Когато Джен влезе с леген, гъба и четка за коса, Джулиън остави двете жени сами. Джен седна на крайчеца на леглото, а очите ѝ светнаха, като се наведе да целуне Алена по челото.

— Като нова! Изглеждаш прекрасно.

— Джен... не е възможно да изглеждам добре.

— И още как. Хубаво е да си жива — каза ѝ Джен сериозно.

Алена се усмихна. Наистина бе хубаво да е жива и да се грижат толкова добре за нея.

— Ужасно ти благодаря — за всичко — каза тя на Джен. — Ти бе тук през цялото време. Прекрасна медицинска сестра си.

— Помагаха ми. Имам брат и братовчед, които са доктори и израснах с Тийла, която е истинска знахарка и твърди, че е научила за всички качества на билките от неин добър приятел по време на семинолската война. Аз все още съм убедена, че половината от постиженията ѝ си е чиста магия от душата ѝ.

— В нейната душа наистина има магия, както и в твоята — рече ѝ Алена.

Дженифър я прегърна топло.

— Не се подценявай, Алена. Ти си се метнала на Теди. А никога не е имало по-мил човек от него.

На вратата леко се почука, а после се отвори. Алена с изненада установи, че сърцето ѝ заби ускорено, като видя, че е Иън.

Бе облечен в униформа. Синият цвят на войската на Съединените щати. Колебливата усмивка, която се канеше да му отправи, угасна.

— Алена — промълви той, като се приближи до леглото и седна срещу Дженифър. Тази сутрин ѝ се стори поразителен, толкова висок в униформата и редингота си, които му стояха много добре. Лицето му бе гладко обръснато, тъмната му коса все още бе леко влажна, сякаш току-що се бе изкъпал и облякъл. Ухаеше приятно на сапун, на кожа и на хубава боя за обувки. Ботушите му лъщяха, раменете му изглеждаха невероятно широки и тя усети някакъв странен трепет у себе си, странно желание...

Странна ревност и... собственическо чувство.

Очите му бяха остри, търсеци, пролазващи по Алена, поглеждаха към Дженифър за потвърждение, че жена му е толкова добре, колкото изглеждаше.

— Тя е наистина като излязла от гората! — рече Джен с усмивка и се надигна. — Е, ще ви оставя. — Тя тихо излезе и затвори вратата зад себе си.

Иън протегна ръка и докосна Алена по бузата. В жеста имаше нещо много нежно — и нещо, което я направи неспокойна.

— Иън.

— Ти се върна при нас — рече той тихо.

Тя кимна, но си нямаше доверие, за да отвори уста. Той бе бдял денонощно над нея, тя бе уверена в това.

Тиранин. Да я кара да предприеме стъпки, за да живее.

— Но сега ти си тръгваш — прошепна тя.

— Не бих искал да се изправам пред военен съд. Когато си в армията и ти е заповядано да се явиш на служба на определена дата, ти го правиш. Трябва да се върна, Алена, а ти няма да можеш да пътуваш известно време. Трябва да възвърнеш силите си.

Тя се насили да го погледне и успя само да кимне, макар че не се бе чувствала толкова ограбена, откакто разбра, че баща ѝ е мъртъв. Бяха женени, станаха любовници и очакваха дете и тя знаеше, че винаги ще е неразривно свързана с живота му.

Но той някак си се бе отделил тази сутрин. Бе отстъпил крачка назад и бе издигнал стена помежду им и тя се запита дали не се е уморил от нея. Или може би я съжаляваше или просто бе решил, че тя е станала толкова крехка, че не смее да я докосне.

Тя погледна ръцете си.

— Съжалявам, че създадох толкова проблеми на Джулиън. Той има медицинска практика в Сейнт Августин.

— Джулиън се радва на възможността да постои на юг. Той обича да лови риба по крайбрежието и много обича да плува в топла вода — рече Иън, а пръстите му се ключиха върху нейните. — След още няколко седмици ще можеш да отпътуваш. Той ще те доведе до Сейнт Августин в началото на декември и ще те прати на парахода за Север.

— Аха. На Север до...

— Смятам да те посрещна в Чарлстън.

Тя почувства почти нелепо облекчение. Не смяташе да я изостави напълно.

— Е — промълви тя, решена да не упорства — ще бъде чудесно да посетя Чарлстън. И да видя Сидни.

— Мислех, че това ще ти хареса.

— Аз наистина обичам Чарлстън, това бе един от любимите градове на баща ми. Никога не съм била във Вашингтон, макар че не съм убедена, че това е най-доброто време да го посетя.

За миг Иън замълча.

— Всъщност ще мине известно време, преди Линкълн да положи клетва, Алена. Ще стигнеш до столицата, докато Бюканън все още е в Белия дом.

— Това означава ли, че ще сме готови да заминем до полагането на клетвата на Линкълн? — попита тя меко.

— Означава, че ще сме в града по време на големи вълнения — и катаклизми, предполагам.

Той стана и тя се разтревожи, като ѝ се щеше да не бе отваряла уста. Не искаше да се карат. Но ако не искаше да се карат...

Тя бързо сведе клепки. Иън просто не искаше да види истината. Щатът му щеше да напусне съюза. Когато наистина го стореше, Иън щеше да приеме факта, че ще има разцепление. И тогава щеше да напусне.

Нямаше да я остави. И не искаше Иън да я запомни как му натяква като опърничава жена. Тя се насили да се усмихне. Погали opakото на ръката му с върха на пръстите си, свела поглед.

— После няма да имам търпение да стигна до Вашингтон, само дето...

— Да? — попита той.

— Иън, тогава детето ни може да се роди... на Север.

— Ще се роди на Север.

Тя леко потрепери и той се засмя.

— Ако две котки се чифтосат, любов моя, те ще продължават да са котки. Детето ни ще е от Флорида, каквото и да стане.

— А ти ще бъдеш ли от Флорида, каквото и да стане?

— Да, любов моя, каквото и да стане — и каквото и да си мислят хората — добави той тихо. Последните думи прозвучаха зловецко.

Тя не искаше да се кара, напомни си Алена. И въпреки това щеше да го предизвика, само че...

— Иън!

— Какво?

— Сега, Иън, сега. О, Иън, Джулиън е прав! Той — или тя — е жив и... силен. Пипни, Иън, пипни!

Тя притегли ръката му към себе си. За нейна радост детето в нея доста сговорчиво ритна силно.

Иън стоеше много неподвижно с ръка върху нея. После доста внезапно се дръпна, сякаш движението на детето го изгори.

— Иън...

— Наистина — рече той дрезгаво. — То е живо.

Сълзи на облекчение и щастие запариха в очите ѝ. Тя запримигва бързо и ожесточено, за да ги скрие.

Тогава Иън се наведе над нея. Тя усети топлината му, вдъхна аромата му, прииска ѝ се да я прегърне.

Той я целуна целомъдрено по челото. После се изправи, докосна периферията на шапката си, така че засенчи очите му.

— Грижи се за детето ни и за себе си. Пази се, любов моя — рече той.

И преди тя да успее да отвърне, той се обърна и излезе.

— Иън!

През тълпата от хора Иън видя братовчед си Брент. Слава богу, Брент бе достатъчно висок, за да стърчи над повечето мъже и жени, които се мотаеха наоколо и говореха оживено. Иън махна в отговор на поздрава на братовчед си и си запробива път през препълненото фоайе на странноприемница „Тайър“, която бе точно срещу батареята в Чарлстън. Той се запита дали не е постъпил глупаво, като се е уговорил да се види тук с братовчедите си и жена си. Никога не бе виждал града толкова претъпкан. Самият хотел бе много стар и обикновено бе доста тихо място, посещавано от едни и същи семейства поколение след поколение. Днес все едно бе четвърти юли.

Най-накрая стигна до Брент, който го прегърна бързо и се отдръпна, лукаво усмихнат.

— Тук е истинска лудница, нали? Ела, разчистих малко място на бара и вече осигурих стаите ни. Сидни се погрижи за тях още щом чула, че местят тук законодателния съвет от Кълъмбия заради тамошната треска. Естествено можехме да идем в плантацията, но при всичкото това вълнение в града изглеждаше по-добре да останем. Чу ли какво е станало?

Разбира се, Иън бе чул. Законодателните органи на Южна Каролина бяха свикали общо събрание в щатския съд, за да издадат указ за отцепване. Обаче избухналата епидемия на вариола накарала членовете да преместят събранието в Чарлстън. Първата среща била в Учредителната зала на 17 декември. Сега събранието разискваше подробностите вече няколко дена. Иън бе научил всичко това на път за Чарлстън. Вече бе твърде късно да спре Алена да не идва тук, така че не можеше да прави нищо друго, освен да се надява, че корабът ѝ ще пристигне благополучно.

Не че усещаше някаква враждебност в момента. Настроението по улиците беше ликуващо. Хората имаха чувството, че са част от втора Декларация на независимостта — което всъщност си бе точно

така. И нямаше никакво значение, че толкова мъже бяха облечени в униформата на армията на Съединените щати. Всички чакаха. Всичко бе въпрос на време.

Декември 1860 бе период, когато мнозина отчаяно търсеха компромис. Конгресът на Съединените щати бе работил трескаво. Законодателството във Вирджиния бе свикало неофициално „Мирно събрание.“

Но Иън знаеше, че сега във Вашингтон не можеше да стане кой знае какво. Президентът Бюканън бе добър човек, но седеше на два стола. Изчакваше, докато Линкълн поеме президентския пост.

— Преди малко чух на пристанището, че очаквали днес събранието да се разпусне — рече Иън. — Изглежда ще има среща в Учредителната зала с щатските и градските управници.

— И ще свирят фанфари! — съгласи се Brent с нотка на сарказъм. Иън знаеше, че Brent е против отцепването, но той бе южняк със силни убеждения. Въпреки това не бе живял в Южна Каролина достатъчно дълго, за да го смята за свой щат. За братовчед му щеше да има значение какво ще направи Флорида през следващия месец, но никой член на семейството на Джеймс Макензи нямаше да носи униформата на армията на Съединените щати. В най-добрия случай, повечето хора от семейството на Иън щяха да останат неутрални.

— Чудесно място сме си уговорили за среща с жена ми — рече нещастно Иън, когато двамата с Brent си запробиваха път към бара от старо дъбово дърво. Явно Brent вече бе станал познат на бармана през последния месец, понеже само вдигна ръка и две чаши уиски тупнаха пред тях.

— Всъщност — рече Brent леко развеселен — тя е много щастлива тук.

— Тя е вече тук? — рече Иън изненадан. — Но нали корабът ѝ щеше да пристигне чак утре следобед?

— Изглежда е случила на попътен вятър — рече Brent, като надигна уискито си. — Наздраве. Алена е слязла от кораба снощи, но не се тревожи. Двамата със Сидни бяхме там, когато корабът пристигна, а жена ти и бездруго не беше сама. Бе придружавана от Лили и от един човек със смесена кръв на име Самсон.

— Един от работниците на Теди — промърмори Иън, зарадван, че Самсон е пътувал с жена му. Несъмнено по молба на Джулиън. Индианската кръв на Самсон бе силна, но майка му бе мулатка-робиня в Сейнт Августин. Теди бе купил и майката, и сина още преди години и ги бе освободил, и оттогава семейството работеше за него на остров Беламар. — И къде е Алена сега?

Брент се ухили и погледна край Иън.

— Точно сега слиза по стълбите със Сидни.

Иън се обърна към елегантното стълбище, което водеше към втория етаж на хотела и стаите за гости. Сидни бе първа, много хубава и твърде благопристойна в дневна рокля от тъмновиолетова тафта, украсена с черни и бели дантели. Тя видя Иън, усмихна се, махна с ръка и се обърна към Алена, която бе точно зад нея.

Алена бе останала в траур, облечена в черно от главата до петите. На фона на суровия абанос на роклята и черното кадифе на наметалото върху нея, косата ѝ — вдигната на кок с няколко изкусно падащи кичура — сякаш гореше като слънчеви лъчи, истинско злато. На лицето ѝ бе изписана следа от нова зрялост, която прибавяше нещо към необикновената ѝ красота. Макар и да бе бледа, тя явно беше добре и се усмихваше в отговор на хора, с които се разминаваше по стълбите, а после се извърна в посока на Иън.

Очите му срещнаха нейните, златни като косата ѝ, блестящи от удоволствие и топлина. Устните ѝ се извиха в бавна, само леко колеблива усмивка и тя застана неподвижно, загледана в него.

Шумотевицата в стаята сякаш утихна и той бързо си проправи път през тълпата, за да стигне до площадката пред стълбите. Усмихна се бързо на Сидни, целуна я по бузата и после протегна ръка към Алена и я притегли в обятията си.

Едва тогава осъзна, че въпреки слабото ѝ лице, тя бе...

Просто огромна.

Той се намръщи и инстинктивно се разтревожи, че такава малка жена носи толкова голямо дете. Бързо вдигна погледа си, като прехвърли ръка през рамото ѝ и целуна бузата ѝ почти толкова благочестиво, колкото тази на братовчедка си. Тълпите сякаш се събираха около тях още докато водеше двете жени към мястото на Брент до бара.

— Извинявай! — извика той на Алена. — Ако знаех, че ще е такава лудница, никога нямаше да те накарам да дойдеш тук!

Тя леко се обърна в ръцете му, а лицето ѝ бе грейнало.

— Иън, аз съм добре. Вълнуващо е! Толкова много работи стават! Днес ще обявят отцепването на Южна Каролина, ще има музика, паради в целия град, фойерверки. Иън, направо е изумително да си тук в такъв момент!

Той се подразни от ентузиазма ѝ. Не знаеше защо никой не се тревожи за загубата на някогашния велик експеримент, наречен Съединени щати. И честно казано, съвсем не бе сигурен, че тя трябва да се разхожда наоколо в това състояние.

— Изумително е — съгласи се той тихо, като я съзерцаваше.

Тя бе направила огромен напредък през последните два месеца. Макар и да беше бледа, имаше малко цвят на страните си. Устните ѝ бяха тъмни като вино, виталността ѝ придаваше омагьосваща привлекателност. Тя изглеждаше искрено радостна, че го вижда — освен ако просто не се радваше, че е тук, за да види как щатите започват да се отцепват.

— Ето ги и дамите! — рече Brent, като стигнаха до него. — Сега, след като сте стигнали чак дотук... може би ще трябва да се върнем. Имаме балкон, който гледа към улиците. Ще видим повечето празненства оттам.

— Точно така — заяви Иън твърдо. — Brent, кажи на Алена като лекар, че тази гълпа не е добра за състоянието ѝ.

Brent съвсем леко повдигна вежда. В практиката си бе забелязал, че жените, които се справят най-леко при раждането са тези, които остават активни до последния момент. Но тръгна по свирката на Иън.

— Съжалявам, дами, но Иън е прав. Ще се качим ли?

На път към стълбите Иън с изненада чу някой да го вика по име. Обърна се и видя Андрю Туийд, братът на дядо му. Андрю приближаваше седемдесетте, изправен и слаб като върлина, с гъста бяла коса. Иън с радост стисна ръката му и сърдечно го поздрави.

— Иън, момчето ми, какво правиш тук? — попита Андрю. — Последно чух, че работиш във Вашингтон с армейския инженерен корпус.

— Нещо такова. Всъщност доста дълго бях с картографите. Тук съм, за да се видя с жена си — той притегли Алена пред себе си и ги

запозна.

— Охо, жена и дете, а? — подкачи го Андрю и поздрави Алена, като докосна леко с устни ръката ѝ. — Брент! Добрият доктор Брент! Ти пропусна да ми кажеш, че братовчед ти пристига — обвини го Андрю и погледна край Иън.

— Андрю, аз нямам време да се усмихна напоследък заради тази вариола, от която всички се страхуват.

— Уф, ама разбира се. Е, хората днес няма да обръщат внимание на епидемията в Кълъмбия. На брега е истинска революция. Колко е интригуващо всичко! Изглежда че от днес вече няма да съм „американец.“ Още не съм съвсем сигурен какъв точно ще бъда.

— Бунтовник! — извика слаб, наконтен млад мъж, който седеше пиян на бара. — Бунтовник. Внимавай, в тълпата има един янки. Само чака заповед даzakлейми стария орел и да избяга с новия Юг, а, майоре?

Иън не обърна внимание на пияния.

— Качваме се горе с Алена и Сидни, сър — рече той на Андрю. — Ако искаш, ела с нас.

— Какво има, янки? — извика непознатият, раздразнен от факта, че Иън не му отвърна. Той застана между Андрю Туийд и Иън. — Тук си в свободен щат, така че тази униформа не означава нищо, по-малко от нищо. Ти носиш парцал!

Той се изплю, като се целеше в Иън, но улучи пода помежду им. После залитна към него и замахна с ръка.

Иън с лекота го избегна и за собствено изумление реагира, преди да помисли. Удари мъжа със светкавичен къс удар и просна пияния на земята. После хората се раздвижиха, като освиркваха подигравателно падналия и поздравяваха Иън.

— Това е майор Макензи, от Флорида! Съвсем скоро ще е бунтовник, нали, майоре? — чу се друг вик.

Иън бе изненадан и разгневен, като чу Алена да отвърща вместо него.

— Когато Флорида започне да действа, тогава ще почне и мъжът ми! — извика тя през смях.

Той можеше да я удуши на място въпреки омагьосващия ѝ ентузиазъм, красота — и закръгления корем — и светлината в златните ѝ очи, когато докоснаха неговите.

— Извинявай, чичо — рече той просто, като прекрачи пияния, хвана лакътя на Алена и я побутна към стълбите.

Алена знаеше, че Иън е ядосан и въпреки това се чувстваше раздразнена и обърквана.

Беше се зарадвала, че го вижда. Изгаряше от нетърпение вкъщи, укрепваше с всеки изминал ден, понякога така ѝ се щеше да го види, че бе направо нетърпимо, а друг път бе толкова разтревожена какво прави той, че се вбесяваше, задето се държи като такава глупачка. Но се бе влюбила в него и не можеше да спре да се измъчва от ревност. И дори днес, докато се обличаше, мислите ѝ се бяха завихрили яростно, понеже тя обичаше детето, което сякаш носеше в себе си цяла вечност — обичаше го дълбоко, невероятно силно. Движенията на бебето ѝ бяха станали познати като нейните собствени. Въпреки това тази сутрин тя си пожела мимолетно детето да се роди.

Защото тя приличаше на балон и защото... Искаше Иън да я желае.

Той просто бе абсолютно непредсказуем и днес бе виновен той, а не тя. Алена бе разочарована, че не е в центъра на нещата, докато Учредителната зала се пръскаше по шевовете до падането на нощта и Южна Каролина обяви, че се отделя от Съединените американски щати. От балкона с перила от ковано желязо на салона на апартамента им те видяха и чува виковете и хаоса по улиците след официалното изявление. Младежи от военната академия маршируваха под гърмящата музика на мощен оркестър, танцьори и акробати играеха на улицата. Пуснаха фойерверки, които изпълниха нощното небе. Атмосферата бе наелектризирана.

Иън седна до нея, като гледаше празненствата и обсъждаше — главно с Брент — музиката, която слушаха, младостта на маршируващите, красотата на фойерверките. Той бе страшно любезен през цялата вечер, но някак притихнал, а кобалтовите му очи бяха много тъмни, въпреки приятните му думи и Алена се боеше, че в него ври нещо, което накрая ще избухне.

Тя отказа да остави настроението му да помрачи вечерта ѝ. Гледаше с разширени очи, смееше се и пляскаше с ръце, заедно със Сидни, като се наслаждаваше на музиката и на спектакъла.

Дълго, дълго след полунощ празненствата най-накрая замряха.

И Иън се прибра много късно, след като пожела лека нощ на Сидни и Брент.

Тя се почувства неловко, като се събличаше и ѝ се щеше да не се бе съгласила Лили да отиде да се весели из града. Кадифената ѝ наметка скриваше състоянието ѝ, но не и траурната ѝ рокля. Въпреки това тя бе изненадана, когато усети ръцете му върху мъничките копченца на яката си. Обхвана я несигурност, докато не можеше да спре да се пита как изобщо би могла да се сравнява с някоя друга жена в момента.

След като роклята ѝ бе разкопчана, тя я сложи пред гърдите си, промълви „благодаря,“ и се вмъкна зад паравана, за да облече нощницата си. Когато излезе иззад паравана, той вече бе в леглото, скръстил ръце зад главата си и не ѝ обърна внимание, докато тя пусна косата си и я среса пред тоалетната масичка.

— Не е моя вината — рече тя меко, — че Южна Каролина се отцепи.

Очите му се стрелнаха към нея и тя замръзна неловко, като ѝ се прищя да не беше се обаждала.

— Не, не е твоя вината. Но не мога да разбера защо се радват на нещо разрушено. Нещо, което вероятно ще означава смъртта на хиляди младежи.

Алена въздъхна нетърпеливо.

— Прибързваш, Иън. Ти просто приемаш, че ще има война. Повечето северняци нямат търпение да оставят „сгрешилите сестри“ да си вървят, ако искат! Иън, не можеш да си толкова сляп. Казвам ти, Флорида ще последва Южна Каролина. Нашите сенатори вече съчиняват искания към Военното министерство във връзка с офицерите от Флорида. Правят планове да конфискуват федералните съоръжения...

— О, нима? — попита той. — И откъде получавате информацията си, мадам?

Тя се поколеба само за миг, като се опита да си спомни откъде точно се бе сдобила с информацията.

— Иън, аз чета вестниците — рече тя, а после добави, — а познавам и други хора в щата, въпреки изолацията на Беламар.

— Значи ти нямаш търпение да се отделим! — рече той разгорещено. — Ако това е изборът на щата, ще е много жалко. Това е лошо замислен бунт, който в крайна сметка ще струва ужасно много.

— Бунт ли? Да, наистина е бунт! Иън, имаше бунт, когато тринайсетте колонии се откъснаха от Англия. Тирани диктуваха на колониите какво да правят и колониите отказаха да приемат да бъдат управлявани от други. Сега Югът не прави нищо по-различно. Това не е лошо замислен бунт, това е поход за независимост и самоуправление.

— Значи и ти ще си бунтовница? — попита той хладно.

— Ти си южняк, Иън — настоя тя, като остави гребена. — Явно няма да стигнем до съгласие по този...

— Няма защо да стигаме до съгласие, Алена. Няма за какво да преговаряме.

Тя се изправи.

— Иън, ти не разбираш. Няма да приема да остана на Север, когато Флорида наистина се отдели от Съюза.

— Няма ли? — рече той разпалено. Внезапно стана, отиде до нея и тя видя, че е решил да спи в дългите наполеонки, които го покриваха от кръста до глезените. Той кръстоса ръцете си срещу тоалетната масичка, като я прикова там, а очите му пръскаха син огън, когато й каза:

— Няма да приемеш да живееш на север, защото може да има война. Но знаеш ли какво, Алена? Ако има война, Югът ще загуби. Няма да свърши за три месеца, както твърдят уличните търговци от двете страни. Да видим, смята се, че населението на Юга е около осем милиона. На Север живеят почти двайсет милиона. От осемте милиона жители на Юга около три милиона са роби. Южняците още сега се боят от робски бунтове, така че това не само намалява населението на Юга на около пет милиона, но и добавя елемент на опасност. В Юга няма почти никакво машинно производство, нито фабрики. Какво друго? До този момент няма и правителство. Трябва да се сформира войска, да се създаде хазна. Докато всичко това става, Северът ще блокира южните пристанища и ще спре жизнено необходимите доставки.

— Никога няма да могат да блокират цяла Флорида.

— Точно така. Нито пък Югът ще може да я защитава — отвърна той бързо. — Повярвай ми, каузата е обречена, още преди да се роди.

— Не мисля като теб! — извика тя меко.

Той я изгледа ядосано, хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Но ти си ми жена, Алена. Ще трябва да мислиш като мен.

— Но, Иън...

— Жените подкрепят мъжете си — осведоми я той, а гласът му стана още по-рязък.

Тя се опита да овладее гнева си, но не успя.

— Не и когато мъжете им се държат като идиоти! — възкликна тя.

Той се придвижи толкова бързо, че тя тихо извика, очаквайки някакво насилие от негова страна.

Но той само я вдигна и я положи в леглото и Алена осъзна, че никога не би я заплашил истински в това състояние.

Тя носеше детето му.

Внезапно се почувства уморена и усети много ясно колко непривлекателна е станала. Искаше ѝ се да се свие и да заспи с ръката му върху нея. Толкова много ѝ се искаше да го види и сега бяха заедно, но...

Той загаси газената лампа на шкафчето до леглото и легна до нея. А после ѝ обърна гръб.

Тя се сви, за да заспи и също му обърна гръб.

И остана будна сякаш цяла вечност и се въртеше, без да може да си намери удобна поза.

Той не помръдна.

Накрая се обърна така, че се облегна на гърба му. Почти в същия момент усети, че бебето зарита. Иън също усети движението. Дългите му пръсти се протегнаха към корема ѝ и той не ги дръпна.

— Този мъник е решил да оживее сред всичко това — промълви той меко и най-накрая с въздишка я притегли към себе си. После остана притихнал и тя бе толкова радостна, че е прегърнатата, че също се усмири. Помисли, че Иън спи, но след миг той добави:

— Съюзът също ще оживее, Алена.

Тя се престори на заспала.

Това не бе спор, който можеше да спечели тази вечер. Времето щеше да покаже.

А времето бе срещу него.

Те се бяха срещнали на 20 декември и понеже бе толкова близо до Коледа, Иън реши че трябва да прекарат празника в Чарлстън с Брент и Сидни.

Вълнението от отцепването бе останало да витае във въздуха и градът продължаваше да се весели, а хората идваха и си отиваха.

Иън прекара известно време на Бъдни вечер със стари приятели от войската, които бяха пристигнали в града. Мъже, които вече планираха да си подадат оставките.

Той се чудеше как, за бога, щяха да тръгнат на война един срещу друг.

Но това щеше да се случи.

След тази първа безсънна нощ, той успя да избегне по-нататъшни спорове с Алена главно като я отбягваше. Той искаше да е с нея. Още по-лошо. Като лежеше до нея нощем, усещаше как бебето рит и се върти и изпитваше много болезнено желание да се люби с жена си. Уханието на косата ѝ, усещането за плътта ѝ, краката ѝ, преплетени с неговите... всичко сякаш го измъчваше и изкушаваше сетивата му. Но той се бе заклел пред себе си, че тя ще роди здраво дете и ще е възвърнала напълно здравето си, преди отново да я докосне. И макар да уважаваше много и брат си, и братовчед си като лекари и да знаеше, че и двамата смятат раждането за много естествено нещо и че много от ограниченията, наложени на жените са бабини деветини, Алена вече бе в доста напреднала бременност — толкова напреднала, че той реши, че веднага след Коледа трябва да заминат за Вашингтон. Каквото и да е казал, той щеше да е най-радостен, ако детето им можеше да се роди в Симарон. Вместо това трябваше да се задоволят с къщата, която бе купил във Вашингтон. Макар че се очакваше тя да роди чак след средата на януари, Иън не искаше детето му да се роди на пътя между Севера и Юга.

Той се събуди рано сутринта на Коледа, стана тихо, облече се и остави Алена да спи, за да се разходи до батареята на пристанището в Чарлстън. Бе рано, много хладно и ветровито. На хоризонта лениво се движеха кораби и той виждаше различните укрепления на пристанището да стоят на стража край града. Бе красива, изключително спокойна гледка и Иън се запита колко ли дълго ще

продължи. После се извърна от водата и се запъти обратно към странноприемницата.

Братовчедите му и жена му бяха там и бяха поръчали тъмно, печено кафе на балкона, заедно с бисквити и кифлички. Алена изглеждаше разтревожена, но му се усмихна, когато той заобиколи масата, за да седне до нея. Застана зад нея за момент, вдигна тежката ѝ коса и нежно я целуна по врата.

— Честита Коледа — рече ѝ той дрезгаво.

— Честита Коледа — отвърна му тя сериозно.

Но остана със странно изражение, докато го гледаше тази сутрин и дори след като той я хвана под ръка и я придружи, докато изминаха разстоянието до епископалната църква.

Проповедта бе за революцията. Свещеникът говореше постоянно по темата „Ако ръката ти е съгрешила, отсеци я,“ като казваше, че ако Съюзът е започнал да става омразен, той трябва да бъде изтласкан далеч от тях, тяхната позиция трябва да е здрава срещу силите, които могат да се опълчат срещу свободата в Южна Каролина. Имаше много одобрителни подвиквания. Коледните служби, помисли си Иън, изглежда нямаха много общо с раждането на Христос, а само с продължението на празненствата по случай отделянето.

Докато се връщаха към хотела, Алена го попита:

— Иън, как може да те е яд на тези хора, задето са толкова въодушевени от свободата и самоуправлението си?

Той се поколеба. Коледа беше. Искаше това да е ден на топлина и добра воля. Към всички мъже. И жени. Включително неговата.

— Ще ти отговоря, Алена, но после няма да споря повече с теб. Във всичко това има нещо фалшиво — разкол. Целият цивилизован свят вижда варварството на робството. Ако правата на щатите се въртят около правото на един човек да държи друг в робство, тогава Югът седи върху архаична и прогнила институция от самото начало. Не ме е яд на никого, макар че не съм съгласен с твърдението на свещеника, че господ ще е на страната на свободата — господ ще се отвърне от това братоубийство. Сега знаеш мнението ми.

— Ами моето мнение, Иън? — попита го тя меко.

— Ти си моя жена, Алена. Подкрепяй ме — предложи ѝ той замислено.

Тя естествено забеляза тона му. Но очите ѝ се сведоха и не отговори.

— Помниш, че си в ръцете ми, нали, любов моя? — попита той.

Това я накара да го погледне с бърз, огнен поглед.

— Може би не за чак толкова дълго! — уведоми го тя.

— О?

— Бебето ще се роди съвсем скоро, Иън.

— Аха. Това било, значи. Трябва да се подчиняваш на волята ми само защото очакваш дете ли?

— Разбира се, че не...

— Хмм. Ти изобщо не възнамеряваш да се подчиняваш на волята ми. Намираш се в ръцете ми само в моменти като този! — рече той и се засмя меко, но не бе толкова сигурен, че наистина му е весело. — Ще трябва да те държа с деца по всяко време, за да имам някаква надежда за здрав разум в дома си, както изглежда.

Като останаха насаме тази вечер, Иън даде на Алена подаръка ѝ. Това бе венчален пръстен с красиво инкрустирани в златото малки топази. Тя седна пред огледалото и среса косата си. Той хвана ръката ѝ и взе големия пръстен, който бе сложил на ръката ѝ на сватбата и го замени с нежната нова халка, която се плъзна точно по мярка.

Тя се вгледа доста дълго първо в нея, а после в очите му. Устните ѝ леко потрепераха, а гласът ѝ също бе мек и треперещ.

— Красив е... Благодаря ти.

Тя се изправи на крака и се опита да го целуне, но го стори доста непохватно с бебето помежду им. Въпреки това шепотът на устните ѝ срещу неговите събуди спомени у него и както обикновено уханието ѝ бе доста мъчително за него. Сякаш замаяна, тя погледна от очите му към пръста си, а после отново към него.

— Иън, благодаря ти.

— Бижутерът ми каза, че трябва да използвам диаманти, или поне смарагди или рубини. Аз казах не. Топазът е точно като очите ти.

— Топазът е съвършен! — прошепна тя и се извърна, като започна да рови в чекмеджето си. Извади една кутия с английска опаковка и му я подаде.

— Съвсем не е толкова хубаво или ценно нещо — каза му тя, а очите, които бе сравнил с топаз бяха толкова блестящи. — Но аз го направих.

Той вдигна вежда, после отвори пакета и извади голям шал с красиви ресни.

— Това е карето на клана Макензи — каза му тя. — И е много топъл, така ми казаха. Ако ще стоиш на север.

Той не можа да не се засмее и да не оцени колко загриженост е вложила в подаръка. Уви го около врата си и забеляза, че цветовете на карето щяха да си отиват много със синята му униформа. Той се въздържа и не спомена този факт на Алена.

— Много е топъл — рече той дрезгаво. — И много го ценя — усмихна се той. — Естествено баща ми също би оценил такъв подходящ подарък.

Тя понечи да се усмихне, но усмивката ѝ угасна и внезапно той си спомни, че това е първата ѝ Коледа без баща ѝ и вероятно първата Коледа, когато не си е в къщи.

Първата ѝ Коледа като негова жена.

— Благодаря ти, любов моя, много ти благодаря — каза ѝ той нежно и внезапно я вдигна на ръце и я отнесе до креслото пред камината. Ръцете му се обвиха около врата ѝ, но тя запротестира.

— Иън, прекалено съм тежка...

— Алена, никога няма да си прекалено тежка — възпротиви се той нетърпеливо и седна с нея.

И тя остави главата си да падне на рамото му и седеше доверчиво до него, а връхчетата на пръстите ѝ деликатно докоснаха гърдите му. Косата ѝ ухаеше на чисто и го опияняваше с лекия си мирис на цветя. Той си помисли, че ако страната не се разпаднаше, той можеше да е напълно доволен човек. Жена му бе много красива и можеше да е дива, сприхава, инат — и въпреки това толкова нежна и сладка, като в този миг. Ако той се измъчваше, това бе от желание по нея — но просто трябваше да почака. Но и двамата бяха млади, жизнени, богати и всеки момент очакваха дете. Идеалният син, може би, а ако не, дъщеря, и пред тях имаше дълги години, за да нароят семейство.

Иън бе наел къща в центъра на столицата.

Те пристигнаха през нощта, но дори в тъмнината Вашингтон изглеждаше необичайно жив. По улиците тракаха карета, тропотът на конските копита се чуваше ясно. Алена не искаше да се радва на нищо във Вашингтон. Ала въпреки волята си го хареса още от момента, в който пристигнаха. Мястото изглеждаше толкова изпълнено с живот. Продавачи предлагаха ядки, които се печеха на открити огньове и викаха на минувачите с напевни гласове. Момчета продаваха вестници и раздаваха диплянки дори през нощта, куриери сякаш сновяха напред назад усърдно по всяко време на денонощието.

Къщите светеха с ярки светлини.

Пътуването бе уморително. Въпреки че железницата ги бе докарала от Чарлстън почти до къщата, пътуването не бе лесно за нея. Сега Алена усещаше съвсем ясно бремето на бебето и откри, че много трудно може да спи.

Пътуването с файтона от гарата до къщата бе ужасно, а зимното време превръщаше пътищата в тресавища. Алена мислеше, че ще е изтощена и няма да има търпение да си легне, като стигнат къщата.

Но градът отново я оживи. И тя се зарадва, като откри, че къщата, която бе взел Иън бе много близо до самата столица, близо до главната улица и оживения център. Бе доста студено и влажно в нощта, когато пристигнаха, но като слязоха от файтона, тя почти не забеляза това. Обърна се очарована и после осъзна, че Иън я наблюдава и самият той също изглежда уморен и се опитва да е търпелив с нея.

— Искаш ли да разгледаш къщата? — предложи той.

— Разбира се.

Пътеката бе хлъзгава, той внимателно я хвана за лакътя и я придружи по стълбите до верандата. Като стигнаха горе, вратата автоматично се отвори и Иън поздрави върлинестият слаб човек, който застана отпред, да ги посрещне.

— Хенри, доведох жена си — рече Иън. — Хенри е мой иконом и много други неща тук.

— Така е — потвърди Хенри вежливо. Той бе толкова висок и слаб, че напомняше на Алена щъркел, но имаше изненадващо приятна усмивка, която отиваше на буйната му бяла коса и тънко лице, покрито с бръчици. — Аз върша каквото се наложи, мисис Макензи — добави той и я поздрави, като наклони глава. — Заповядайте, мисис Макензи. За мен е удоволствие да ви услужа с каквото мога.

— Благодаря, Хенри — каза му Алена.

— Хенри, ще бъдеш ли така добър да покажеш на готвачката и прислужницата на жена ми стаите им, а аз ще разведа мисис Макензи из къщата.

— Както желаете, сър.

Архитектурата на къщата бе в достолепен федерален стил, антрето бе във форма на полумесец с модни тапети с цвят на мрамор и много висок таван с красив полилей. Едно вито стълбище започваше веднага след входа, докато стаите на първия етаж се намираха от двете му страни.

— Наляво — поведе я Иън, докато Хенри тръгна с Бела и Лили нагоре по стълбите.

— Официалната трапезария — естествено никой не очаква от теб да даваш приеми в сегашното си положение, но може би след време ще приемаме гости. Следват дамският салон, после големият салон. А до него са библиотеката и кабинета ми. — Стаите следваха една след друга, а големият салон бе точно над извитото стълбище. До него библиотеката имаше определено мъжко излъчване с тъмното си дърво и кожа, а кабинетът зад нея сякаш заявяваше, че също е забранена територия за слабия пол.

Алена разгледа библиотеката и свързания с нея кабинет и се обърна към Иън.

— Много е величествено за място, където да отседнеш, докато си на служба тук. Човек би си помислил, че смяташ да останеш по-дълго.

— Взех къщата преди няколко години, което се оказа мъдро решение — рече той просто. — Хайде, ще те заведа горе. Сигурно си капнала.

— Наистина ми няма нищо...

— Но не искаш да се преумориш — рече той твърдо, като я заведе по обратния път и после тръгна по стълбището.

— Всички стаи на прислугата са на третия етаж — каза ѝ той, като отвори една врата точно срещу коридора на площадката. — Наредих да приготвят тази за теб.

Алена влезе в стаята. Тя бе изключително приятна, с голямо легло, покрито с дебел бял юрган в центъра на стаята. Мебелировката бе от борово дърво, тапетите в нежен син десен, а розетката на тавана бе оцветена в същия син цвят по края.

— Много е хубава — промълви тя. Но сърцето сякаш се качи в гърлото ѝ. Това бе нейната стая. Само нейната. Не неговата.

Тя го погледна.

— А къде... спиш ти във Вашингтон? — попита тя любезно.

— Аз съм в следващата стая по коридора — каза той и я изгледа. — Засега така ще е най-добре. Ще ви притеснявам с бебето.

— Не, няма.

— Хайде, любов моя, напоследък не съм си отспал, а имам нужда от сън — каза той меко. — Там има мивка, зад паравана ще намериш вана, а на поставката над камината — чайник за топлене на вода. До леглото има звънец. Ако се нуждаеш от каквото и да било, Хенри разполага с трима души и естествено, сега имаме още помощ, след като Бела и Лили са тук. Ще те оставя да си починеш. Искаш ли Лили да дойде да ти помогне?

— Не, благодаря, добре съм.

Той бързо се приближи до нея, сякаш внезапно бе изгубил търпение. Целуна я по челото.

— Почини си! — промълви той и я остави.

Когато излезе, тя внезапно се свлече в долния край на леглото озадачена, неспокойна, а в добавка към това наранена и самотна. Те наистина се караха за състоянието на страната, но тя бе много радостна да е с Иън в Чарлстън. Чувстваше се сигурна до него, удобно ѝ бе в прегръдките му. Изглеждаше, обаче, че той е непреклонен в решението си да не спи в една стая с нея и тя имаше усещането, че той издига още една от стените си помежду им. Не можеше да не изпитва малко ревност и се чудеше дали той не си мечтае за нещо друго тук, във Вашингтон.

За свободата си.

Да прекарва времето си с дъщерята на полковника?

Все пак Алена бе много уморена и изобщо не бе сигурна как да подходи и бе прекалено горда, за да настоява Иън да е при нея. Ами ако направо ѝ откажеше? Тя реши, че няма да може да понесе такава ситуация.

Някой вече бе донесъл куфара от файтона до стаята ѝ и тя смъкна дрехите, с които бе пътувала и облече само една нощница, а после освободи Лили с обяснението, че е страшно уморена. Което бе самата истина.

Легна на леглото, покрито с юрган и се загледа в нощта.

Тя наистина заспа, но сякаш току-що бе склопила очи, когато откъм верандата отдолу се издигнаха гласове. Отиде до прозореца и внимателно дръпна дебелиите брокатени драперии. Иън стоеше на стъпалата с Хенри и говореше толкова тихо, че тя не можеше да разбере за какво става дума. После той заслиза по стълбите и тя видя, че един млад прислужник доведе Пай от обора и Иън се качваше на коня си.

Той не се обърна назад към къщата. Излезе през портата и пое по улицата в нощта.

И с терзания и гняв тя се запита къде ли смята да прекара Иън нощта.

Алена бе решена, че може да е точно толкова резервирана, колкото и съпругът ѝ, което бе ужасно трудно, понеже него непрекъснато го нямаше в къщата. Вестниците уверяваха гражданите, че конгресът продължава да се бори за компромисно решение.

Първите дни на януари наистина изглеждаха много студени.

Иън бе изключително любезен и грижовен в малкото часове, когато се прибираще вкъщи. И толкова отчужден, че на нея ѝ се щеше да го зашлеви. Бебето трябваше да се роди съвсем скоро, но тя не можеше да спре ужасното чувство, че е сложена в чист, благопристоен шкаф и после са и затворили плътно вратата. Не трябваше да я виждат и да я чуват. Тя бе сигурна в това, защото, макар че Иън винаги бе вън от къщата, когато тя се събудеше сутрин, той се връщаше, за да вечерят заедно. Когато тя се опиташе да подхване разговор за състоянието на страната или поскаше да знае дали на него му е известно какво друго

става, той отвърщаше с половин уста, а после сменяше темата. Когато тя спомена, че иска да поразгледа града, той ѝ напомни, че е зима, че навсякъде има поледици и че трябва да се грижи за своето здраве и това на детето. Съвсем скоро щяла да може да се разхожда до насита.

Алена си помисли, че той ѝ се изплъзва по някакъв неуловим начин. Знаеше, че не говори с нея за разцеплението в страната, защото бе решил да не се карат. За да не се кара, той я избягваше. Често излизаше от къщата нощем. Държеше се дистанцирано и почти не я докосваше. В нея вряха нетърпение и гняв и бе по-ужасно да знае, че трябва да овладее гнева си или да чуе, че е разстроена поради напредналата ѝ бременност. Искаше ѝ се да го засипе с яростни удари и в същото време я беше страх.

Бе стояла във Вашингтон малко повече от седмица, когато Хенри ѝ донесе бележка от Иън, в което се казваше, че той няма да се прибере за вечеря, че ще ходи на събиране, където били поканени в дома на някоя си мисис Роуз Грийнхау.

„Макар и да бях отказвал преди това, естествено — пишеше Иън — полковник Магий намекна открито, че трябва да присъствам. Салонът на мисис Грийнхау е може би най-изисканият във Вашингтон. Мистър Грийнхау почина преди няколко години и Роуз е майка на четири деца, но тъй като наскоро загуби дъщеря си Гъртруд, в последно време не бе давала много приеми. Поради факта, че мисис Грийнхау е толкова забележителна жена и успява да събере всички страни на едно място, а много повече се постига с лично приятелство, отколкото с по-официални, дипломатически средства, аз ще отида за малко. Няма да закъснявам, но не ме чакай.“

— Може би ще искате да ви сервирам вечеря в стаята, мисис Макензи? — предложи Хенри.

Алена замислено потупа с бележката на Иън брадичката си и каза:

— Не, мисля, че не, Хенри. Мисля, че самата аз ще изляза за малко.

Хенри не бе достатъчно бърз да скрие изненадата си.

— Но, мисис Макензи...

— Да, Хенри?

— Мисис Макензи, бебето...

— Бебето се нуждае от чист въздух — увери го тя.

— Ама...

— Моля те, Хенри, прати Лили при мен, ако обичаш.

Хенри затвори уста. Когато излезе от стаята ѝ, Алена се забърза към тоалетната си масичка. Поканата от мисис Грийнхау бе дошла адресирана до нея. Тя я бе отворила и бе казала на Иън за нея по време на вечерята, но той бе изтъкнал бебето, лошото време, с което тя изобщо не бе свикнала и съвсем скорошната треска, която бе изкарала.

Но не можеше да понася повече да е затворена в къщата. Жадно четеше вестниците, но новините бяха пристрастни и тя нямаше търпение да чуе какво говорят хората. Вашингтон оставаше пълен с най-различни мнения и тя бе убедена, че може да намери някой южняк, който да говори по-охотно от съпруга ѝ по държавните въпроси.

И повече не можеше да понася да чака да се срещне с дъщерята на полковник Магий.

Лили, която обикновено бе най-горещата ѝ подкрепа, ѝ помогна да се облече с явно неодобрение.

— Това просто не е прието — уведоми я Лили. Първата ти грижа трябва да е...

— Бебето. Бебето ми е съвсем наред.

— Ако паднеш...

— Няма да падна. Лили, полудявам. Заключена съм сам-самичка тук, на Север...

— Не си заключена.

— Добре тогава, ако не съм в затвор...

— Освен това той сигурно ще е бесен — Лили имаше предвид Иън.

Алена срещна очите на Лили в огледалото.

— Предполагам. Но ще трябва да се примири, както го правя и аз — рече тя просто. — Лили, не можеш да ме разубедиш, така че, моля те, направи косата ми колкото можеш по-добре.

Лили изпусна дълбока въздишка, но продължи да подрежда косата на Алена.

Трийсет минути по-късно Алена бе готова.

Тя се погледна загрижено в огледалото. Отново бе напълняла, но бузите ѝ не бяха закръглени и още имаше трапчинки на ключиците. Тя леко прехапа долната си устна, като ѝ се щеше да може да се пристегне с корсет. Роклята ѝ бе черна, понеже колкото и да ѝ се щеше да

изглежда красива, тя спазваше траур за баща си. Каза си, че черният цвят прикрива малко големия ѝ корем. Дженифър ѝ бе помогнала да нагласи роклята и сега тя имаше малко старомоден вид с талия, прихваната с панделки точно под гърдите, така че роклята се спускаше на меки дупли надолу. Тя си каза с въздишка, че няма да изглежда привлекателна, но поне бе доста прилично облечена.

Като слезе долу, наметна пелерината върху раменете си и помоли Хенри да повика файтона, тя усети миг на паника. Иън щеше да е бесен. Ами ако беше там с Риса Магий?

Алена прехапа долната си устна. Поканата бе адресирана до нея. И тя щеше да отиде, реши Алена. По дяволите всичко друго.

Риса Магий отпиваше шери и се преструваше, че ѝ е интересно с добрия приятел на баща ѝ, полковник Монтгомъри, докато старецът не спираше да приказва за някакво индианско нападение на Запад.

Прииска ѝ се тя самата да е на Запад — или даже в проклетия Юг. Навсякъде освен тук. Но възпитанието на Риса цял живот бе свързано с военните. Баща ѝ бе поискал да е тук и тя дойде — понеже това бе неин дълг. Не можеше да скрие колко не ѝ е по сърце почти всяка задача. Не че събирането бе неприятно — стаята бе пълна с бляскави, интелигентни, очарователни хора. Хора, които със сигурност щяха да играят важни роли в драмата, която се разиграваше в страната. Имаше много полковници, както и майори, имаше дори няколко генерала, както и политици, писатели, бизнесмени и свещеници.

Но сред майорите бе Иън Макензи и колкото и да се опитваше, Риса откри, че е почти невъзможно да се преструва, че между тях не е имало нищо. Но после...

Иън се бе оженил за друга.

Естествено бе дошъл право при нея да ѝ съобщи, макар че слуховете вече бяха стигнали до ушите ѝ. И знаеше колко го е боляло да дойде при нея. Риса вярваше с цялото си сърце, че това е било ужасно болезнено за него. А когато усетеше погледа му върху себе си, знаеше, че той още я смята за повече от привлекателна и през цялото време бе съзнавала, че всъщност я иска... Естествено съпругата му бе някъде в джунглите на Флорида и, убеждаваше се тя, между него и жена му нямаше нищо, освен брака им — насилствен брак, който

благоприличието и обстоятелствата бяха наложили. Тя си внуши и че Иън се е оженил за жалка, позастаряла мома, несъмнено грозна като вещица. И с изненада установи, че ѝ се искаше да не е прекарала толкова време във флиртуване и да не бе чак толкова самоуверена. Но след като бе израснала сред море от мъже, тя съзря с доста голяма доза самочувствие. Естествено бе имала многобройни ухажори и бе видяла най-интелигентните, смели и интригуващи мъже в страната. Бе отхвърлила няколко забележителни млади мъже, преди да се спре на Иън. Само че го бе сторила твърде късно. И сега за свой ужас тя откри, че понякога ѝ се иска да е имала благоразумието да го прелъсти незабавно. Тогава можеше именно тя да е с него, да очаква детето му и да го подкрепя в любовта му към Съюза.

Млад мъж с къдрава кестенява коса и гневни очи внезапно се приближи до Иън. Риса се напрегна, за да чуе разговора и разбра, че човекът е от Алабама и току-що е подал оставката си, за да се върне къщи в очакване щатът му да напусне Съюза. Той бе ядосан, задето Иън още не сторил същото. Иън му отвърна с равен, добре овладян глас — без да спори и без да се съгласява. Защиатаваше позицията си.

Риса реши, че може да иде при Иън и да го докосне.

Да го спаси.

Имаше добро оправдание, за да го стори.

— Полковник, бихте ли ме извинили? — обърна се тя към приятеля на баща си, като гледаше как веждите му се повдигнаха високо върху челото му. — Мисля, че един приятел има нужда от помощ — продължи тя и отпрати ослепителна усмивка към стареца.

— Разбира се, мила, разбира се!

Риса пъкна чашата си с пунш в ръката му и бързо се извърна към Иън. Музикантите тъкмо бяха засвирили един валс, който я улесни.

— Господа! — рече тя, като се намеси между мъжете с жив ентузиазъм. — Ще бъдете ли така добри да ми обърнете внимание? Иън, знам, че мога да съм само лош заместник на жена ти, но може би ще ми позволиш този валс?

Очите му срещнаха нейните развеселени — и както винаги в тях имаше частица болка и неудобство. Но отвърна бързо и галантно.

— Мис Магий — промълви Иън, — убеден съм, че никога не може да си лош заместник за когото и да било. Всъщност сигурно съзнаваш, че красотата ти надминава себе си с всеки изминал ден.

Очите му докоснаха нейните. В тях сякаш винаги имаше малко син огън. Въпреки волята си, усети как сърцето ѝ лудешки затуптява. Отново ѝ се прищя да се бе опълчила срещу приличието и порядките и да го бе прелъстила, когато имаше тази възможност.

— Благодаря ти, че ме спаси. Справи се блестящо.

Тя обичаше топлината му. Да танцуват. Какво прекрасно хрумване. Тя можеше да се доближи до него, да го почувства, да усети силата, дъха, уханието му...

Сърцето ѝ трепна още по-осезаемо.

— Ммм... защо казваш това? — попита тя и си напомни, че външно изглеждаше, сякаш тя просто бе поканила свой стар приятел да потанцуват — женен приятел.

— Всеки момент ще чуем, че Флорида се е отцепила.

— Може би ще гласуват против...

— Няма абсолютно никакъв шанс.

— Какво ще направиш? — попита Риса.

— Все още не знам — рече той, а после очите му отново докоснаха нейните. — Всъщност знам. Няма да си подам оставката. Мисля, че отделянето е лудост, а робството — несправедливо. Ако страната се раздели мирно и тихо, може би накрая ще си подам оставката и ще се върна у дома, за да стана истински плантатор. Това е крайният ми замисъл. Но ако избухне война, предполагам, че ще стана пълен изгнаник.

— Не и тук, Иън! — увери го тя с разпален шепот. — Никога няма да си изгнаник тук.

Той разтегли уста в бавна, изкривена усмивка и я погледна в очите, докато двамата се носеха по пода.

— Тук не. Но именно това е тъжното, Риса. Аз обичам дома си. Страстно. И именно там ще съм изгнаник. Да не говорим, че... — започна той, а после рязко се спря.

Риса не знаеше какво я караше да действа толкова прибързано.

— Да не говорим, че ще си изгнаник в собственото си легло, нали? — довърши тя.

Той я хвана по-здраво през кръста. Очите му бяха много студени, много твърди и тя не знаеше дали погледът е предназначен за нея... или за отсъстващата му съпруга.

— Жена ми ще трябва да приеме избора ми. Аз съм решил — заяви той.

После направиха още един кръг из стаята под съпровода на сладките трели на три цигулки. Като се обърнаха, Риса видя, че предната врата се отвори. Роуз Грийнхау поздрави една зашеметяваща дребна блондинка, загърната в черна кадифена пелерина.

Риса не знаеше как, но *разбра*.

Южнячката на Иън бе дошла да огледа сама северното общество.

Висока, тъмнокоса жена отвори вратата, когато Алена позвъни. Алена бе готова да избяга, но се смъмри и нервно реши, че щом е стигнала дотук, трябва да влезе.

Тафтените поли на жената прошумоляха и сладко ухание на парфюм изпълни въздуха край нея. Алена реши, че тя е около четирийсетте, изключително красива с особена виталност, трептяща по лицето и в очите ѝ. Очите ѝ бяха много тъмни, както и косата ѝ. Тя имаше прекрасна усмивка и изглеждаше впечатляваща във всяко отношение.

Жената плъзна поглед по Алена и явно реши, че тя трябва да е сред поканените.

— Добър вечер. Заповядайте — рече тя със сърдечна усмивка. — И кажете ми, моля ви, с кого имам честта да се запозная?

— Аз съм Алена Макензи — бързо изрече тя. — Мисис... Грийнхау?

— О, да, наистина! Аз съм Роуз Грийнхау — рече очарована жената. — А вие, естествено, сте жената на Иън! Колко съм глупава, трябваше да се сетя, но просто... ами, скъпа моя, в тази пелерина състоянието ви изобщо не си личи, а аз разбрах, че съвсем скоро очаквате да родите?

— До края на януари, струва ми се — каза ѝ Алена.

— Ами, май все гледаме да прикрием истинските неща в живота, а? И затова много жени се държат като щрауси и се крият, когато би трябвало да се разхождат с гордост. Децата са дар божи.

— Вие имате ли деца?

— Имах четири дъщери. Наскоро загубих една от тях. Моля ви, заповядайте. Толкова е хубаво, че сте тук. Извинете, не ви очаквах.

Отначало Иън се извини, че вие двамата не може да дойдете, но после явно са му повлияли да дойде... Мисля, че командирът му изрично го помоли да присъства тук тази вечер за някои неофициални разисквания. Но той трябваше да ме предупреди, че и вие ще дойдете!

Алена не беше сигурна какво да отвърне. Радваше се, че не се наложи, понеже Роуз Грийнхау не дочака отговор, а я въведе в стаята.

Сърцето на Алена се смрази. Понеже съпругът ѝ танцуваше с най-красивата жена в стаята. Дъщерята на полковника?

Тя бе стройна и слаба, но тънката ѝ талия изглеждаше още по-съвършена и подчертана от прекрасния бюст, който се надигаше от деколтето ѝ. Тя бе смугла, косата ѝ бе мека и гладка като тъмен самур. Лицето ѝ бе перфектен овал, а очите ѝ — светлозелени. Нюанс, който се промени, щом се спряха на Алена, и после потъмняха до тъмно морскосиньо.

— Елате, скъпа, да намерим съпруга ви и да ви запозная с хората наоколо — рече Роуз Грийнхау, като добави шепнешком: — Всички просто умират да се срещнат с вас. Толкова ще се зарадват на появата ви.

Алена се съмняваше, че светските дами във Вашингтон ще се радват да я видят. Естествено щяха да осъдят присъствието ѝ и тя можеше да раздухва клюките още дълго време. Но пък това щеше да е нещо ново за нея.

Въпреки това, тя копнееше да избяга. Особено сега, когато дъщерята на полковника я гледаше с прекрасните си зелени очи от прегръдките на Иън.

Дъщерята на полковника прошепна нещо на Иън и той се извърна.

Изненадан. Истински изненадан.

Иън умееше добре да прикрива мислите и чувствата си. Издаваше много малко. Но Алена го познаваше. И видя как кръвта пулсира в гърлото му и очите му бързо потъмняха и разбра, че е ядосан. Изведнъж ѝ се прииска да се скрие, но не можеше. Един прислужник дойде да вземе пелерината ѝ и тя остана по черната си дантелена рокля, насили се да се усмихне и протегна ръка, докато Роуз Грийнхау я побутна към една красива възрастна двойка и ги представи.

Все повече хора се приближаваха, мъже и жени. Алена се бореше с изкушението да се разтрепери, усмихваше се изящно и отговаряше

толкова добре, колкото можеше. После осъзна, че мисис Грийнхау я представя на дъщерята на полковника, младата жена с кадифената тъмна коса, красиви зелени очи и невероятно тънка талия.

— А, ето те и теб, скъпа Риса! Това е Алена, жената на Иън. Риса е дъщеря на полковник Магий, така че естествено вие трябва да станете добри приятелки!

Алена и Риса се втрениха една в друга с насилени усмивки.

— За мен е удоволствие, мис Магий — успя да промълви Алена.

— Удоволствието е мое — отвърна любезно Риса. — Иън е дотолкова част от живота ни — двамата с баща ми нямахме търпение да се запознаем с теб.

— Но, скъпа моя! — възкликна една от по-старите дами, на които Алена току-що бе представена. Мисис Макнали, помисли си Алена. Съпругът ѝ бе в конгреса. — Няма нужда да се криеш! Обществената сцена тук винаги е толкова оживена и ти просто трябва да си част от нея! Колко жалко, че не си идвала по-рано!

— Но, Клара, миналата година мисис Макензи бе болна и не бива да искаш твърде много от нея — рече Риса вежливо.

— Бях болна... но сега съм съвсем добре — Алена увери другата жена. — Е, като изключим...

Красивата Риса я гледаше и любезно я чакаше да продължи. После странният проблясък в очите на другата жена накара Алена да разбере, че Риса току-що е осъзнала положението си. Че Иън очевидно няма почти нищо общо с нея.

Алена затвори очи и внезапно ѝ прилоша. Тя носеше пръстена му, детето му, името му, каза си тя. И това естествено нараняваше другата жена.

Жената, за която бе *смятал* да се ожени.

— Всъщност наистина се чувствам изключително добре — рече тя. — Бих могла... да изкача планини! — заяви тя сладко.

— А! — промълви Риса и внезапно повдигна вежда. Алена леко се извърна, като осъзна, че Иън стоеше зад нея. С пелерината ѝ.

По гърба ѝ полазиха тръпки. Очите му изглеждаха почти черни.

— Любов моя — започна той с тон, който не издаваше подобно чувство. — Не мога да се добера до теб — направо са те обградили. Толкова е хубаво, че дойде, но мисля, че постоя доста, нали?

Тя се бореше с изчервяването, което изгаряше страните ѝ и се чувстваше като дете, на което му се карат. Пред Роуз Грийнхау, Риса и мисис Макнали — цялото вашингтонско общество.

— Наистина се чувствам прекрасно — настоя тя леко. Но внезапно усети, че не е така.

Чувстваше се...

Наводнена.

За част от секундата тя не знаеше какво се е случило. Но Дженифър я бе предупредила за всички етапи на раждането и тя разбра какво е станало, когато полите ѝ подгизнаха, още докато се опитваше да проумее как може съдбата да се обърне така: водата ѝ бе изтекла. Бебето идваше.

Тя не бе усетила и най-малката болка...

Освен сега. Внезапна, ужасна болка. Като нож, който се заби в гърба ѝ.

Завладя я паника. Тя усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Колкото и да е странно, видя именно блестящите зелени очи на Риса Магий да срещат нейните с разбиране. Задържаха погледа ѝ сякаш един безкраен миг, но в действителност бе само няколко секунди.

Тя се обърна плавно и събори голямата светла бира от ръката на някакъв политик, стоящ наблизо.

— Толкова съжалявам. О, боже, залях всичко!

— Алена, скъпа, не се притеснявай, няма нищо — увери я Роза спокойно.

И макар Алена да бе благодарна, тя бе и унижена, когато Риса се наведе и тихо предложи:

— Иън, мисля че може би сега трябва да заведеш жена си в къщи. Бързо.

Флорида официално се отцепи от Съюза на 10 януари 1861, и беше третият щат, направил това след отделянето на Мисисипи на 9 януари.

Алена обаче бе в блажено неведение за тези събития, понеже Шон Майкъл Макензи най-накрая се появи точно по обяд на десети януари. Въпреки факта, че водата на Алена бе изтекла и болките ѝ бяха жестоки, синът ѝ реши да не бърза да излезе на бял свят.

След като веднага схвана какво е положението, Иън я уви в пелерината ѝ, взе я на ръце и я отнесе навън във файтона. До този момент тя трепереше яростно и вече осъзнаваше значението на думите *родилни мъки*. Той бе притеснен, ядосан и я наричаше малка глупачка, но това бе нищо в сравнение с някои от имената, с които го наричаше тя, докато нощта се превръщаше в утро. Докторът, който Иън бе повикал, бе мил човек, но вярваше, че сам господ е наложил на жените да страдат — и кой бе той, смъртният, та да се намесва?

Бе почти хубаво, че Иън бе там, за да спори с него, докато часовете се нижеха. Въпреки факта, че докторът му предложи да се занимава с работата си, да пийне нещо в библиотеката си или да иде да пояде в нощта, Иън остана при нея, когато Лили — която не спираше да повтаря дразнещото: „Аз ти казах, че ще стане така“ — я освободи от мокрите ѝ дрехи, преоблече я в чиста нощница и я сложи в леглото. Като сменяше хладните кърпи на челото ѝ, Иън попита сприваво:

— Какво, по дяволите, те накара да направиш такава глупост?

— Трябваше да изляза — отвърна му тя. — Бях отегчена, бях...

— По-загрижена за политиката, отколкото за детето си, мадам — довърши той вместо нея.

— Не, не, аз... Иън, наистина. Той или тя просто е подранил.

— Нямахте защо да излизаш.

В този момент бяха сами в стаята. Тя затвори очи и прошепна:

— Исках да видя каква е причината да те няма.

— Нима? Е, успя да ме прибереш вкъщи, нали, любов моя? — попита той тихо.

Очите ѝ се отвориха рязко, за да се вгледат в неговите, но те бяха неразгадаеми и когато тя отново щеше да заговори, усети толкова силен спазъм, че почти изпищя. Но нямаше да му позволи да види, че страда и стисна зъби, като се бореше с притока на сълзи, които изгаряха клепките ѝ.

— Трябва да... излезеш! — прошепна тя задъхано.

— Няма. Аз съм отговорен за сегашната ситуация — каза той замислено. — От самото начало, затова ще стоя до края.

Значи нямаше да я остави. Дори когато тя много злобно му каза какво да прави със себе си. И докато времето си минаваше, тя се зарадва, че е останал, като на моменти едва не счупи пръстите му, стискайки ръката му. През часовете слушаше дълбокия му гърлен глас, когато я успокояваше по време на най-лошите ѝ болки и усещаше лекия натиск на пръстите му, докато разтриваше слепоочията или шията ѝ, за да ѝ помогне да намали напрежението.

Дори когато бебето се роди, той отказа да излезе и бе първият, който взе сина си от доктора и го огледа, още преди Лили да го поеме, за да го измие и повие. Беше прекрасно, изтощена до смърт, да чуе гласа на Иън:

— Момче, Алена, момче, съвършен във всяко отношение. Казвах ти, че ще е момче, нали? — добави той, не без известна доза арогантност. Но в този момент това нямаше значение. Тя се усмихна. Никога не се бе чувствала толкова уморена, изтощена и толкова опияняващо щастлива през целия си живот. Тя протегна ръце към сина си, който плачеше и негодуваше срещу новия свят. Тя бързо го огледа и видя, че Иън е прав. Той бе съвършен във всяко отношение — голям и добре оформен, десет пръста на ръцете, десет на краката и изумително количество тъмна коса за новородено. Очите му бяха сини, като тези на баща му, но тя се запита дали ще останат такива. Тогава с изумление усети как у нея се надигат чувства към детето и баща му. Знаеше, че обича Иън въпреки трудностите помежду им, но до този момент не бе осъзнала колко дълбока е тази любов.

— Очите ти — прошепна тя нежно на Иън.

— Моите, или може би на Теди — рече той тихо.

Алена вдигна поглед към него. Той отметна влажната коса от челото ѝ и я приглади, а тя хвана ръката му и целуна пръстите му.

— Благодаря ти за това — каза тя меко.

Той се наведе и притисна устни към челото ѝ, а после към устните ѝ.

— Благодаря ти за сина ми — каза ѝ той. Тя се усмихна, погледна сина си, който я наблюдаваше сериозно и после позволи на очите си да се затворят. Някой отнесе бебето.

Иън, помисли си тя. Никога не се бе чувствала толкова спокойна. И заспа.

Следващият ден мина бързо. Алена бе уморена и спеше често, понеже нямаше значение. Всичко, което искаше да прави през първите няколко дни бе да гледа бебето и да му се възхищава. Дори не забелязваше часовете, през които Иън отсъстваше, понеже той идваше до стаята ѝ всяка вечер, сядаше до леглото ѝ и гледаше бебето заедно с нея. Не спеше при нея, оставаше в собствената си стая. Но винаги бе наблизо и за момента тя бе доволна.

Радваше се, че той не ѝ налага какво име да изберат за сина им, а се допита до нея.

— Искам да го наречем Шон Майкъл Макензи, на името на дядо ми — предложи той, като погледна към сина си. Бебето хвана здраво палеца на Иън, докато разглеждаше баща си. Иън продължи: — Предполагам, че ти би искала Тиодор, но аз предпочитам първото име да е от семейство Макензи, ако си съгласна. Ако желаш, можем да кръстим втория ни син на Теди.

— Ами ако нямаме друг син?

— Теодосия? Теодора? — предложи Иън, като я погледна и клепките ѝ се спуснаха, защото не искаше да забележи колко е радостна от убедеността му, че ще имат още деца.

— Харесва ми Шон Майкъл — рече тя просто. — И всъщност доста ми харесва Теди за момиче.

— Тогава ще бъдеш Шон Майкъл — уведоми сина си Иън.

Шон бе на няколко дни и Алена спеше до него една сутрин, когато чу леко почукване на вратата. Сепна се и загърна нощницата си,

понеже бе задрямала, докато приспиваше бебето. Погледна към вратата и осъзна, че там стои Риса Магий. Едва не подскочи, но се сети за бебето и се спря, като се опита да приглади косата си. За нищо на света не би заменила бебето, но и не можеше да не усети бодване от ревност. Риса бе елегантна. Слаба, но със заоблени форми, красивата ѝ тъмна коса бе вдигната в съвършен кок, а очите ѝ блестяха на фона на матовата ѝ кожа.

— Честито — поздрави я Риса много тихо, като влезе на пръсти в стаята и заобиколи леглото, за да види Шон. — Страхотен е.

— Благодаря — промълви Алена, като наблюдаваше другата жена. Поколеба се. — Благодаря ти и задето ме прикри толкова бързо онази вечер.

— Но ти успя да постигнеш драматизъм — усмихна се Риса.

— Нямах такова намерение — рече Алена — и съм ти благодарна. — Тя се спря. — И изобщо не разбирам защо се държиш толкова добре с мен.

Риса изглеждаше изненадана, а после меко се засмя.

— Защо, наистина? Всъщност не знам. Може би изпитвам женска солидарност или нещо подобно. Но ти си права — да си говорим открито. Изобщо не мога да разбера защо искам да ти помогна по някакъв начин. Шон е красиво бебе... и трябваше да е мое. Само че ти ми отмъкна Иън.

Алена възкликна и се изправи.

— Но аз не...

— Всъщност не е твоя вината. Аз самата трябваше да спя с него.

— Аз никога...

Риса се засмя и погледна многозначително към бебето.

— Не може да не си.

Алена поклати глава, решена да изкаже мисълта си.

— Аз не спях с него преди...

— „Да спиш с него“... какъв израз! Ако хората само спяха, колко много бъркотии щяха да бъдат избегнати. Въпреки това, да, чудесна мисъл. Аз бих скочила гола с него в някой вир.

— Аз не скочих гола с него във вира! — запротестира Алена.

— Значи той ме е излъгал? — попита Риса вежливо. Алена се изчерви, като не можеше да повярва, че водят такъв разговор, но пък сама бе стигнала до тази тема. Тя се намръщи вътрешно, като осъзна,

че Иън най-вероятно е бил болезнено честен с Риса за всичко. Несъмнено споделяше много повече неща с Риса, отколкото с нея.

Внезапно част от огромното задоволство, което бе изпитала при раждането на бебето бе разклатено. Риса сякаш се самоиронизираше, но прямотата ѝ караше Алена да се чувства неспокойна.

— Не знам дали Иън е излъгал, защото не знам какво ти е казал — каза Алена. — Но те уверявам, че не съм искала да сторя нищо лошо — нито на теб, нито на него. Никога не съм се опитвала да впримча Иън, не съм искала да стане това, което се случи и всъщност изобщо не *исках* да се омъжа за него! — рече тя, като започна с доста равен тон, но усети как гневът ѝ се надига, докато говореше. После за свой ужас осъзна, че Иън стои на вратата.

Риса не го видя.

— Е, всъщност вече няма значение, нали? — попита тя меко. — Вие сте женени и имате чудесно дете и поздравленията са заслужени.

Иън влезе в стаята и Риса се обърна, изненадана. На Алена ѝ се щеше да потъне в леглото и да изчезне. Болезнено съзнаваше, че Иън е чул думите ѝ и усещаше колко студен е погледът му.

— Иън. Той е страшно хубав — отново го поздрави Риса. Тя бе толкова невъзмутима, толкова спокойна и уравновесена. На Алена ѝ призля, но въпреки това страшно искаше да се държи с достойнство.

— Благодаря ти, Риса. Алена, облечено ли е бебето? — тонът на Иън бе галещ като коприна. — Нямах търпение да го кръстим и полковник Магий и Риса се съгласиха да му станат кръстници.

— Сега? — прошепна Алена, слисана. После не знаеше защо се изненада. Естествено родителите нямаха търпение да направят кръщение на детето си възможно най-бързо.

Но той дори не я бе попитал дали да поканят Риса и баща ѝ за кръстници. Полковник Магий бе командващият офицер на Иън, така че нямаше нищо странно той да стане кръстник на детето, но...

Иън отиде до леглото и нежно взе Шон, като го сложи в ръцете на Риса. Тя се засмя от удоволствие, като държеше внимателно бебето.

— Той е направо прекрасен!

През Алена премина тръпка на тревога и ѝ се прииска да грабне детето си. Иън, Риса и бебето бяха много красиви заедно.

Риса погледна към нея и изглежда забеляза колко е бледа.

— Ей сега ти го връщаме — обеща тя. Алена прехапа долната си устна и се насили да се усмихне.

— Ако ми дадете няколко минути, ще дойда с вас — рече Алена, готова да се измъкне от леглото и да се облече.

— Не бива да ставаш — рече Иън равно. — А и преподобният няма много време. Няма нужда да си там.

Алена приглади завивките с ръка, като си наложи да не се кара и да не спори — тя бе решена, че няма да се унижава повече пред Риса Магий. Никога не бе разбираала защо от бедните жени се очаква да родят децата си и веднага да се връщат на работа, докато дамите от обществото биваха приковавани на леглата си дни наред. Но тя не бе възвърнала силите си и нямаше да рискува да се просне по лице.

— Той е доста буен и може да не приеме лесно кръщаването — рече тя, като се усмихна на Риса. — Надявам се, че ще се държи прилично.

— Всичко ще е наред — увери я Риса и излезе от стаята.

Иън застана на вратата, загледан в Алена. После излезе.

Алена искаше да скочи и да го извика обратно. Чувстваше се толкова сама.

Как иначе? запита се тя. Току-що заяви на жената, за която той искаше да се ожени, че изобщо не е искала да е негова съпруга. Все едно им бе дала писмено разрешение за прелюбодеяние.

Въпреки опасенията на Алена Иън беше много мил през следващите дни, макар и да се държеше настрана от нея. Докторът я бе предупредил, че няма да има „ъъ... интимни съпружески отношения“ за няколко седмици и тя не можеше да се бори с решението на Иън да спят в отделни стаи. Освен това гордостта не би й позволила да настоява той да дойде да спи при нея. Въпреки това Алена стори всичко възможно да се държи приятелски и това бе лесно, понеже и двамата бяха очаровани от ролята си на родители. Прекарваха много часове с Шон, проснат на леглото, като приписваха чертите му на членове на семейството, смееха се и се съгласяваха, че той изглежда като Шон и това е. Шон Майкъл Макензи.

Шон бе на малко повече от три седмици, когато пристигна покана за още едно от соаретата на Роуз Грийнхау. Алена осъзна, че е

живяла затворена в черупка, в по-голяма изолация от когато и да било. Бе толкова залисана покрай бебето и собствените си грижи, че не се бе сещала за света около себе си. Дори не бе хвърляла поглед към вестника — единственото ѝ четиво бяха писмата от семейството на Иън. И след Риса и баща ѝ, Алена и Иън не бяха посрещали друг гост. Тя съзнаваше, че Иън се старее да си е в къщи и въпреки топлината, която и двамата изпитваха към Шон, по другите въпроси той бе издигнал сѐм нея стена от сдържаност. Внезапно Алена усети истинско нетърпение да излезе и да разбере какво става по света.

Иън работеше в библиотеката си над чертежи и карти, когато пристигна поканата, доставена лично от една от прислужниците на Роуз Грийнхау. Алена му я донесе, като се поколеба пред вратата, докато го наблюдаваше как работи, а после тихо почука. Той бързо вдигна поглед. До него имаше вестник, който сгъна и сложи настрана, като ѝ направи знак да влезе. Алена безмълвно му подаде поканата. Той я прочете и ѝ я върна.

— За теб е прекалено рано да ходиш на приеми — каза ѝ той.

— Иън, не е така. Моля те, много бих искала да изляза само за няколко часа. Не сѐм излизала от къщата, откакто се роди бебето.

Той обърна поглед към работата си.

— Алена...

— Моля те, Иън.

— Ами Шон?

Бебето бе сериозен и основателен довод, понеже тя отказа да наемат дойка да го кърми.

— Иън, ние сме само на няколко пресечки от дома на мисис Грийнхау. Ще го нахраня точно преди да тръгнем.

Той не ѝ отговори веднага и тя си помисли, че търси извинения.

— Моля те, Иън!

Той се поколеба още миг, после сви рамене, сякаш тази вечер бе неприятност, с която рано или късно щеше да се сблъска. Той се обърна към работата си.

— Както желаете — каза само.

Иън никога не бе виждал жена си по-красива. Тя все още носеше черни дрехи заради Теди и той знаеше, че тя ще остане в траур цяла

година. Но черното много ѝ отиваше, косата ѝ изглеждаше като златна на фона му, а кожата ѝ бе като порцелан. Гърдите ѝ се бяха поналяли от кърменето, а талията ѝ изглеждаше по-тънка от всякога. Дори бе вдигнала косата си на кок и само няколко кичура падаха в красиви къдрици по врата и раменете ѝ. Като я гледаше как слиза по стълбите с очи, проблясващи като топаз и поруменели бузи, той усети как главата му се замайва. Алена стигна до него и мирисът на парфюма ѝ го опияни. Но щяха да минат няколко седмици, преди да може да я има отново и той не смееше да докосне страната ѝ с целувка, нито да се загледа прекалено дълго в деколтето ѝ. За момент иронично завидя на сина си заради гърдите ѝ.

— Тръгваме ли? — попита той, без да коментира външността ѝ. Тя кимна и той забеляза, че очите ѝ пробягаха по цялата му униформа — доста хладно, помисли си той. Тя не обичаше съюзническата униформа, откакто убиха баща ѝ.

Алена го улови, че я гледа и нервно приглади полата си.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Напротив. Ослепителна си.

Тя погледна към прозореца.

— Обожавам Шон, знаеш това. Много съм щастлива да съм с него. Но не съм свикнала на такова бездействие.

— И естествено ти никога не си искала да се омъжиш за мен и да бъдеш довлечена в проклетия Север — напомни ѝ той меко, като се чудеше защо думите, които тя бе казала на Риса толкова го бяха разстроили. Те не бяха изненадващи.

— Просто се опитвах да обясня на Риса, че не съм искала да разбия живота ѝ.

— Не разбирам как си разбила живота ѝ — рече той безизразно.

Тя го погледна с особено копнееща усмивка, а очите ѝ бяха блещукащи топази.

— Наистина ли? Не може да не знаеш, че тя все още е влюбена в теб?

— Мислиш ли? — попита той любезно, като че бе загрижен и изненадан, но сякаш някаква сурова болка разкъсваше сърцето му. Да, Риса го харесваше. И той я харесваше. Но бе погълнат от жена си и каквито и бариери да се опитваше да издигне около душата си, тя се промъкваше между тях.

А що се отнася до тази вечер... Е, той нямаше да се тревожи за това сега.

Като влязоха във фоайето, Алена му отправи благодарна усмивка — радваше се, че е излязла. Усети сладък прилив на вълнение, че отново се включва в живота. Толкова много хора я поздравиха като стар приятел, всички бяха загрижени за нея и за бебето. Риса беше там, естествено, главозамайваща и уравновесена, както винаги, облечена в кралскосиня коприна. Полковник Магий бе сериозен и вежлив, загрижен за удобството на Алена и доста услужлив. Но въпреки това, след като размени малко любезности с няколко души, тя откри, че се включва в разговори, които не бяха никак приятни.

— Майор Макензи, накъде е тръгнал този свят? — попита Джил Сандърс, жената на млад морски лейтенант. — Можете ли да си представите? Взели, че направили нова държава — Конфедерация на американските щати!

— Какво? — попита Алена, изненадана.

— О, скъпа моя, разбира се, ти си била заета с безценната си рожба и прочее. Толкова скоро след като си родила и вече имаш талия колкото пръстена на кутрето ми! Ами да, семейният живот изважда човек от хода на събитията, нали? Памуковите щати са сформирали правителство. Вече са станали седем.

Алена се втренчи в Иън с чувството, че в стомаха ѝ току-що е лумнал огън. Нито дума. Той знаеше всичко това. И не ѝ бе казал нищичко.

— Каж ми — прекъсна го Алена, — кои от южните щати са се отцепили досега. Боя се, че съм била ужасно изолирана през последните няколко седмици!

— Е, не може да си пропуснала отделянето на Южна Каролина! — възкликна Джил, поклащайки глава. — Тези агитатори-демагози. После, хм, Мисисипи, собствената ти Флорида, Алабама, Джорджия, Луизиана и Тексас. Да, това са, и то в точно този ред. Нали, Иън?

Алена усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, докато бе втренчила поглед в мисис Сандърс, а после и в Иън. Изражението му бе невъзмутимо, от очите му струеше остър и студен блясък, докато отвръщаше на погледа ѝ. Да, той знаеше всичко това. Но не бе сметнал за нужно да я уведоми. Тя започна да се отдръпва от него, но засвириха валс и преди да успее да възрази, той ги извини и я изведе сред

другите танцуващи двойки на пода. Тя се вцепени в ръцете му и го изгледа с яростно презрение.

— Добре ли разбрах? Щатът Флорида се е отцепил и ти не си направил нищо? *Нищичко?*

Хладните му сини очи на свой ред я измериха.

— Скъпа моя, наистина си разбрала добре. Щатът Флорида се е отцепил и аз не съм направил нищо — *нищичко*.

Тя остро си пое дъх.

— Но, Иън...

— Отдавна знаеш мнението ми по въпроса за отцепването — рязко я прекъсна той.

— Но... какво смяташ да правиш? — попита тя.

— В момента нямам никакви определени планове — отвърна той. Тревожеше го — и го дразнеше — че гневът ѝ накара бузите ѝ толкова да поруменят, а очите ѝ да запламтят. Повече от всякога на него му се прииска да я прегърне. Да я притегли към себе си, да ѝ каже, че те нямат сила да се противопоставят на вихъра на войната.

Но тя се тресеше в ръцете му. Тресеше се, защото не можеше да понася думите му.

— Не искам да танцувам с теб — рече тя ледено.

— Колко жалко.

— Иън, пусни ме — каза му тя.

— Алена...

Наистина полудявам, помисли си тя, защото не искаше той да я пусне. Искаше да я прегърне и да ѝ каже, че да, това бе ужасно, разкъсваше сърцето му. Но Флорида, неговият щат, се бе отцепил и той щеше да е верен на щата си, щеше да си подаде оставката. И щяха да се върнат у дома. Във Флорида. В Конфедерацията на американските щати.

Но той нямаше да каже това.

— Ти си предател, Иън! — извика тя. — Предател на щата си, на собственото си семейство.

— Алена, спри.

— Не, не мога да спра! Пусни ме. Не искам повече да ме докосваш. Никога.

— Ти си моя жена, Алена...

Тя поклати глава.

— Искам да се върна у дома!

— Алена, не можеш...

— Трябва да си ида. И *ще си ида* у дома! — уведоми го тя.

Той склучи ръцете си по-плътено около нея.

— Ако някога избягаш от мен и ме унижиш пред всички заради възгледите си, веднага ще те върна обратно. А ако решиш да ме изоставиш, любов моя, оставяш и сина си. Ако си мислиш, че можеш да го отвлечеш и да се скриеш с него в блатата, запомни, че познавам щата ти много по-добре от теб. Ако си мислиш, че ще вземеш детето ми, да знаеш, че ще те издиря където и да идеш и накрая аз ще спечеля. Ти се ожени за мен, Алена. За добро или за лошо. Ти си моя жена и никога няма да ти позволя да забравиш този факт.

Тя никога не го беше чувала да говори толкова студено. Нито пък с по-голямо предупреждение и убеденост.

— Как можеш да обърнеш гръб на щата си, на собствения си дом? — попита тя яростно.

— Не обръщам гръб на Флорида, тя винаги ще е домът ми. Но съм против отцепването. Ще има война и тя няма да свърши за три месеца, макар че в крайна сметка ще свърши и северът ще победи, а трудното ще е да върнем щата към някогашния му разцвет, когато кръвопролитията престанат.

Тя поклати глава и се загледа в него, сякаш той съвсем не бе с всичкия си.

— Няма да избягам от теб, Иън, но ме пусни! В моите очи ти си предател. Не ме докосвай!

Тогава той я пусна толкова рязко, че тя едва не падна назад.

— В Южна Каролина те нарекоха янки.

— Аха. Но си омъжена за янки — рече той любезно. После бързо ѝ се поклони, обърна се и се отдалечи, като се спря и се усмихна на някого, после отвърна на друг, засмя се на приятел. Мисис Грийнхау го потупа по рамото и той се обърна, като отправи ослепителната си усмивка и към нея, а после я отведе на дансинга.

Алена се обърна слисана, мъчейки се да спре сълзите на обърканост и разочарование. Тя се опита да се добере до вратата. Толкова много бе искала да дойде тук тази вечер. Сега искаше единствено да избяга.

Не ѝ бе позволено да го напуска, но той съвсем лесно бе успял да я изостави.

Тя се опита да избяга, но хората я пресрещаха, за да я поздравят, да я разпитват за Шон. Бяха любезни, мили, загрижени дали не ѝ е студено в столицата при това ужасно зимно време. Тя се усмихна. Трябваше да се държи естествено и нехайно като съпруга си.

Най-накрая стигна до вратата. Една прислужница донесе палтото ѝ и тя убеди свободния негър, който Иън бе наел за техен кочияш да я отведе вкъщи. Боеше се, че детето може да се нуждае от нея.

Това си беше истина. Гърдите ѝ бяха пълни с мляко и я боляха. Надяваше се Шон да е гладен.

Когато влезе, чу Шон да вдига шум и бързо се качи по стълбите до спалнята, като се опитваше да не позволи на Лили да види нещастния израз, изписан на лицето ѝ. Но Лили поклати глава, като цъкаше с език предупредително, докато Алена протегна ръце към бебето, взе го и бързо разхлаби роклята си, за да му даде да суче.

— Разстроена си, ще разстроиш и малкия.

— Не говори глупости. Няма да го разстроя.

Лили изсумтя.

— Ти си бясна — млякото ти ще е вкиснато.

— О, Лили, моля те.

— Виж, ти знаеше, че това ще се случи, че Флорида ще се отцепи. Така и стана. Това, което става по света не е твоя грижа. Ти си омъжена. Подкрепяш мъжа си.

— Той е слепец! — изсъска Алена.

Шон заплака. Лили беше права — тя разстройваше бебето. Трябваше да се успокои.

— Шшш, шшшт! — прошепна тя, като люлееше Шон. Остави го на леглото си и се опита да се съблече.

— Лили, моля те, помогни ми да си сложа нощницата — бежовата с копчетата отпред.

Лили изсумтя и ѝ помогна.

— Благодаря — каза тя на Лили. — Сега съм добре. Аз... бих искала да остана насаме с него.

— Помни какво ти казах — предупреди я Лили.

На Алена ѝ се щеше да напомни на Лили, че е прислужница, само че разбира се, тя бе много повече от това, а и не искаше да я

превърне в свой враг. Легнала до Шон, тя затвори очи и си пожела да може да си поспи, за да се отърве от неприятните мисли, които я измъчваха.

Тя лежеше будна и нервно поглеждаше към вратата и се чудеше дали Иън ще влезе с гръм и трясък, бесен, че го е изоставила на прием, на който тя бе настоявала да отидат.

Но Иън не влезе в стаята.

Тя го чу да се прибира към полунощ.

И около час по-късно го чу да излиза отново с коня си.

Тогава остана да лежи в безмълвно терзание, като си спомни, че му заповяда да не я докосва.

И знаеше, че има хора, които нямаха нищо против докосването му.

19

Ейбрахам Линкълн положи клетва като президент на Съединените американски щати на 4 март 1861.

Иън не беше в града за церемонията по встъпването в длъжност.

Алена не го видя, след като напусна приема у Роуз Грийнхау. После Лили ѝ каза, че тя още спяла, когато той се прибрал на другата сутрин, прекарал известно време с Шон и после излязъл. Бе ѝ оставил бележка — отишъл „да изпълнява заповедите“ и смятал, че ще се върне до един месец. Тя се запита дали сам не е поискал заповед, която да го прати надалеч.

Запита се дали не е решил, че всъщност не иска съпруга.

Но той искаше детето си.

Тя самата обмисляше дали да не напусне Вашингтон и да се приготви да се прибере у дома. Но той бе казал, че ще дойде да я издири. И тя знаеше, че ще го направи. Може би не искаше нея, но искаше Шон.

Така че засега тя изчакваше. И наблюдаваше. Четеше вестниците и писмата, които получаваше от семейството на Иън.

До средата на март конфедералните щати бяха превзели повечето военни бази и укрепления на територията си. Форт Съмтър в пристанище Чарлстън остана в съюзнически ръце, както и Форт Пикънс и фортовете в Кий Уест и Драй Тортугас. Алена се запита дали Иън не е изпратен във форт Тейлър на Кий Уест — място, където често бе пращан в по-добри времена. Не ѝ бе оставил абсолютно никаква информация, което несъмнено бе счел за най-добрият вариант, но това я караше да мисли, че той вече е замесен във военни операции срещу собствения ѝ роден край.

Насред всичко това Алена се радваше да научи, че макар Иън да не бе във Вашингтон, Риса Магий бе тук.

Както и мисис Грийнхау. Дамата започна да я кани на обед и на чай у тях и Алена с удоволствие приемаше. Мисис Грийнхау бе забележителна. Както и хората, с които общуваше. А в дома ѝ мъжете

развълнувано говореха за подготовките за война. Говореха за войски и отряди, за броя и уменията на някои хора като точни стрелци, инженери и прочее. Мисис Грийнхау никога не изглеждаше отегчена от разговорите за война. Тя слушаше в захлас думите им.

Беше странно, понеже Алена знаеше, че мисис Грийнхау страда дълбоко за дъщеря си Гъртруд. Тя имаше две по-големи женени дъщери и една по-малка, кръстена на нейно име, която живееше с нея и бе радостта на живота ѝ. Роуз Грийнхау, изглежда, ценеше добрите приятели и роднини, които я подкрепяха след тази загуба. Един ден показва на Алена стаята на дъщеря си. Роуз не бе променила абсолютно нищо, откакто дъщеря ѝ бе починала. Тя понасяше скръбта си с достойнство, като се бореше с нея чрез живота. Алена много ѝ се възхищаваше и усещаше как любовта ѝ към Шон Майкъл става още по-силна. Научи, че макар и да бе ужасно мъчително да изгуби баща си, няма да има болка, подобна на загубата на дете.

Дните се нижеха.

Иъновата братовчедката Сидни ѝ писа, че ситуацията в Чарлстън става изключително сериозна и че изглежда нещо щяло да се случи много скоро. Тя нямаше търпение да се върне във Флорида и молеше Алена да я държи в течение за всичко, ставащо в столицата на старите Съединени щати.

Освен това Алена получи писмо и от Джен — написано при обстоятелства, които силно натъжиха Алена, понеже тя откри, че Иън е бил в дома ѝ в *Конфедерацията*, докато тя бе оставена тук, във Вашингтон. „Колко странно!“ — пишеше Джен.

Докато нацията се разпадала, Шон цъфтеше. Алена му се радваше и се научи да поддържа здравомислието си във Вашингтон, като през цялото време все повече се вбесяваше от отсъствието на мъжа си. Не можеше да си намери място, стоеше замислена над вестниците и се чудеше къде може да е Иън и какво щеше да стане. Слава богу, че Роуз беше тук — и дори Риса, която от време на време виждаше в дома на Роуз. Риса имаше талант да е делова и ако изпитваше някакво негодувание към Алена, открито го изразяваше и то често бе смекчено от бързия ѝ хумор. Един следобед, на гости в дома на Роуз, двете решиха да направят сладки. Съвсем случайно Алена изпусна една чаша брашно на пода и тя се изсипа върху роклята на Риса. Риса, от своя страна, тупна една купа много рязко и естествено

брашното полепна по Алена. След това и двете взеха брашното и започнаха да го хвърлят във въздуха.

Кухнята на Роуз прилича на природно бедствие, но те се смееха неудържимо, докато и двете изтрезняха при звука на Шон, който внезапно се събуди и гладно започна да вика.

— Мисля, че синът ти те вика — каза ѝ Риса.

— Безопасно ли е да го взема? — попита Алена.

— Дали е безопасно ли? — попита невинно Риса.

— Смяя ли да обърна гърба си, да не последва още някоя атака? — попита Алена.

Риса се усмихна много бавно.

— В безопасност си. От мен си в безопасност. — Риса отупа ръцете си от брашното. — Но чувам, че имало някаква вдовица, която живеела до залива Тампа, която може да не е толкова безопасна.

Алена си пое въздух толкова остро, че погълна цял облак брашно и се закашля. Риса я потупа по гърба.

— Съжалявам. Искам да кажа, ти я познаващ, предполагам, и знаеш за нея?

— Да, познавам я. А ти обвиняваше *мен*, задето съм плувала гола във вира. Е, скъпият ти благопристоен почти-годеник бе в този вир само заради тази вдовица, за която говориш.

— А! — рече Риса тихо, а тъмните ѝ мигли се спуснаха към поруменелите ѝ бузи. После погледна към Алена и сви рамене. — Това просто показва, че жената се държи достойно, както са я учили цял живот и плаща за това благородство. Ако не бях обръщала внимание на порядките, вероятно вече щях да съм женена за Иън.

— Ти наистина си го обичала — рече Алена тихо.

— Наистина. Но ти обещавам, че докато не разтрогнете брака си, няма да съм заплаха за теб. Аз държа на приличието.

Алена се усмихна и погледна към Риса.

— Не се боя от Лавиния, вдовицата Трехорн. Тя забавляваше Иън и нищо повече. *Ти* си заплаха за мен, защото той те харесва. Може би още те обича. Наистина не знам.

Риса се загледа в нея, сложила ръце на кръста за един дълъг миг.

— Вие двамата сте женени и имате красиво дете, което пици от глад. Моля те, иди и се погрижи за него.

Алена се усмихна. За свое изумление тя се протегна към Риса и бързо я прегърна, преди да забърза, за да се изтупа и да се погрижи за Шон. Странно, имаше чувството, че е намерила добър приятел.

Риса бе решително просъюзнически настроена, но не и Роуз Грийнхау. Тя искрено признаваше симпатиите си към Юга, докато поддържаше много прилични, но леко флиртови отношения със съюзнически офицери, членове на кабинета и конгресмени. Въпреки това Алена, която бе много по-потайна в убежденията си, извънредно много се радваше на Роуз.

Но каквито и приятелства да бе спечелила във Вашингтон, тя се чудеше колко дълго може да издържи да остане, понеже всеки изминал ден носеше нова информация за голямото разцепление на страната. Навсякъде се сформираха военни групи, брояха се конете и оръжията, армията на Съединените щати започна да пристига на талози във Вашингтон, окръг Кълъмбия. Въпреки заплахата — или обещанието — на Иън, че ще издири нея и бебето, ако го изостави, тя копнееше да намери начин да се върне вкъщи — при семейството му, ако се наложи. Разбира се, да отиде при роднините на мъжа си не можеше да се счита за бягство! Освен това Иън нямаше право да я заплашва, когато именно той си бе заминал.

Една вечер в началото на април Алена бе поканена на „неофициална лека вечеря“ в дома на Роуз Грийнхау и Алена реши да поиска помощта или поне съвета на мъдрата си по-възрастна приятелка. С изненада откри — и то от самата нея — че Роуз, която бе изключително добра приятелка с много високопоставени офицери и служители, също бе запалена привърженичка на Юга. Бащата на Роуз бе убит от разбунтувал се негър, когато тя била още дете.

В деня, когато Роуз я покани на тази вечеря, Алена се облече грижливо в една от новите си черни траурни рокли, която си бе ушила след раждането на бебето. Деколтето бе по-голямо от тези, които бе носила напоследък, и роклята бе украсена с дантели и имаше цяла редица малки копченца. Ръкавите ѝ бяха къси и си бе наметнала един красив шал, който грациозно се спускаше от ръцете ѝ. Този следобед се чувстваше в много безразсъдно настроение и като стигна до дома на Грийнхау, Алена се зарадва, че е дошла. Къщата бе пълна със засмени мъже и жени, войниците се хвалеха и всички бяха много развълнувани

— всички в страната сякаш чакаха, макар че никой не бе съвсем сигурен какво точно.

— Алена! Колко прекрасно, че дойде — посрещна я Роуз и я поздрави с две целувки по бузите, а после добави с мек шепот: — Съпругът ти трябва да е много горд, да знаеш. Всички мъже, от сенаторите до войниците, те намират за очарователна и приятелките ми също са възхитени от теб! Бъди така добра и ми помогни да забавлявам гостите. Има една група млади войници на верандата, които току-що са били разпределени тук — много са самотни и се нуждаят от сладък женски съвет. Ела да те запозная с тях.

Роуз отведе Алена през задната врата, където четирима красиви млади войници се бяха облегли на перилата. При появата на дамите всички бързо се изправиха.

— Момчета! — провлачи Роуз със симпатичния си акцент — чувствайте се добре тук. Искам да ви запозная с жената на майор Макензи в случай, че в бъдеще се озовете някъде заедно с него! Алена, всички момчета наскоро са завършили Уест Пойнт.

Алена се усмихна към всички им. Младежите ентузиастично я поздравиха и свалиха шапки. Чарли Литуин нервно приглади косата си назад.

— Пунш, мадам? Ей сега ще ви донеса малко пунш — предложи Уилям.

— Защо не, благодаря — отвърна Алена с усмивка. Не можеше да не се зарадва на вниманието им.

Уилям ѝ донесе пунша. Харълд Пени я отведе до най-големия люлеещ се стол с възглавнички на верандата.

— Е, господа — започна тя, като вдигна чашата с пунша си. — За бъдещето.

— За бъдещето — рече Чарли.

Изведнъж усмивката ѝ угасна.

Някой стоеше на входа на верандата, стоеше много неподвижно в рамката и лицето му бе в сянка от спускането на нощта. Но въпреки това тя позна позата и силуета.

Там бе Иън.

Сърцето ѝ затрепери. Усети как я обзема много странна слабост.

Тя бързо запримига, като реши, че здрачът ѝ играе номера. Но това бе Иън и тя се запита колко ли време е стоял там и я е гледал.

Слушал е разговора им.

— Иън! — възкликна тя.

— Здравей, любов моя — промълви той и се помръдна в сумрачната светлина на ранната вечер.

Лейтенант Дилън отдаде чест, а другите младежи го последваха.

— Майоре! — израпортува той.

— Лейтенанте, всички вие, свободно — леко ги подкачи Иън в отговор и се подсмихна, докато се приближи и застана зад стола на Алена. Тя се опита да се надигне, но ръцете му върху раменете ѝ я притиснаха леко към стола и той се наведе да я целуне по бузата. Тя усети как се вцепенява при допира му, въпреки че сърцето ѝ продължи да бие лудо.

Само присъствието на останалите ѝ помогна да запази спокойствие. Гласът ѝ остана равен и тя му каза:

— Каква... изненада — промълви тя. — Кога се върна във Вашингтон?

— Съвсем скоро.

— И дойде право тук! — възкликна тя, а тонът ѝ бе толкова спокоен, че острата нотка в него почти не се забелязваше. — Идеалният офицер и джентълмен, който търси компанията и сведенията на другарите си офицери, още преди да се е осведомил за състоянието на жена си и сина си.

— Но открих жена си тук — какъв късмет — отвърна равно Иън. — Толкова е хубаво да видя, че ти не линееш по мен по време на отсъствието ми. Облекчение е да видя, че се забавляваш в компанията на съюзнически офицери и изглежда се възхищаваш на съюзническата униформа, когато я носят тези младежи. Да, но вие, господа, трябва да се научите да сте възможно най-внимателни в компанията на южняци! Жена ми е от Флорида и може да се опитва да изтръгне военни тайни от всички вас.

Лейтенант Дилън, на който, изглежда, му беше много нервно и неловко, се засмя — очевидно най-после му олекна, след като майор Макензи така се шегуваше с тях.

— Но сър! Тя е ваша жена.

— Наистина — промълви Иън. — Е, господа, благодаря ви, че забавлявахте жена ми и ви пожелавам приятна вечер. Алена, любов

моя, трябва да призная, че съм уморен и съм готов да се прибера вкъщи.

Алена жадуваше да каже, че вече доста време се справяше доста добре и сам и можеше спокойно да продължи да го прави. Но той стисна рамото ѝ толкова силно, че тя трябваше или да извика, или да стане. Избра второто.

Иън наистина бе в лошо настроение, понеже бе почти груб с Роуз Грийнхау, когато се сбогуваха и не каза абсолютно нищо, когато качи Алена във файтона. Не се качи при нея, а яздеше зад тях до къщата. Алена не изчака някой да ѝ помогне да слезе. Отвори вратата, спусна стъпалото и бързо слезе от файтона, като се втурна към къщата. Във фоайето откри Лили да я чака.

— Майор Макензи е вкъщи, точно зад мен, Лили. Погрижи се за него.

Тя се втурна нагоре по стълбите, затвори вратата и се облегна на нея, останала без дъх. След миг отиде до люлката, където спеше Шон и видя, че той не е в легълцето си.

— О, боже! — извика тя паникьосана. Обърна се и се втурна обратно към вратата, но тя се отвори точно когато стигна дотам и Алена налетя право на Иън. Вдигна ръце към гърдите му и започна бясно да го удря с юмруци. — Къде е? Къде е бебето? Ти...

Той улови китките ѝ и я спря.

— В безопасност — рече той равно.

Тя се отскубна от него и се отдръпна, уплашена от докосването му.

— Но ти си го взел.

Дълбок, опасен израз в очите му я накара да замръзне на място.

Въпреки твърдото ѝ решение, тя усети, че се тресе.

— Нямах представа къде си. Реши да заминеш, без да ми кажеш нито дума. Наистина смятах да си тръгна, преди да е станало съвсем невъзможно. Дълго време те чаках тук.

— Останалите жени чакат.

— Мъжете на останалите жени са предани на родните си щати! Щях само да ида до дома на родителите ти.

— Така ли? — попита той скептично.

Тя навлажни устните си, болезнено съзнаваща нарастващия си страх. Него го нямаше отдавна. Беше отслабнал. По-силен. По-подъл,

помисли си тя. Много по-безжалостен от преди. Здрав като стомана, непоклатим като скала. По-горещ от огън.

— Какво значение има? Не искам да имам нищо общо с теб, Иън. Казах ти, ако държиш да си останеш предател, не искам да ме докосваш. Сега не знам какви игри играеш, но си искам сина.

Тя повдигна брадичка и се запъти да мине край него. Той хвана ръката ѝ и я завъртя обратно пред себе си.

— О, не, Алена. Сега няма да излезеш от стаята.

— Няма ли! — рече тя трепереща от ярост. Отново се запъти да мине край него, но този път направи широка дъга, като се опита да се освободи. Опитът беше безплоден. Той я настигна с една дълга крачка.

— Иън, аз...

Тя се спря с писък, понеже усети, че той я вдига и я тръшва на леглото. Преди да успее да си поеме дъх, той се бе нахвърлил върху нея като леопард и я възседна — суров и разгневен.

— Няма да ходиш никъде. Не и днес.

— Презирам те в тази униформа! — извика тя.

— О, каква лицемерка си, любов моя! Прибирам се у дома след безкрайни седмици служба и те откривам да се заливаш от смях, най-голямата красавица в целия окръг Кълъмбия, да флиртуваш с цял кръг младежи в униформи на армията на Съединените щати. Но с каква цел, след като презираш тези униформи?

— Мисис Грийнхау ме помоли да забавлявам компанията им — отвърна Алена и скръцна със зъби. Очите му пръскаха кобалтов огън. Бедрата му бяха стиснати здраво около хълбоците ѝ, силни, топли. Ръцете му притискаха китките от двете страни на главата ѝ и на нея отчаяно ѝ се щеше да го мрази.

Но не можеше. Тя просто го...

Искаше.

— Иън, остави ме на мира!

Той бавно поклати глава.

— Винаги съм бил крайно прав с теб. Никога не съм ти обещавал неща, които няма да изпълня. И можеш да пициш и да викаш до свършека на света, че съм предател, но аз съм твой съпруг и проклет да съм, ако продължа да те гледам как се усмихваш, смееш се и флиртуваш с други мъже, отблъсквайки ме!

— Ти си твърдоглав и арогантен и нямаш право, щом просто си тръгваш... — започна тя, но този път думите ѝ бяха прекъснати от устните му върху нейните. Тя забрави какво казваше. Устата му изгаряше, поглъщаше нейната. Страстта на целувката му за миг я слиса и тя можеше единствено да вкухва чудото на устата му, да усеща бруталното, но чувствено нашествие на езика му. Допирът на тялото и уханието му бяха толкова непоносимо сладки, че почти не можеше да повярва, че той отново е с нея. Ръцете му погалиха страните ѝ, задържаха лицето ѝ докато я целуваше. Кокалчетата на пръстите му галеха шията ѝ.

Разкопча едно по едно мъничките копчета на роклята ѝ, докато гърдите ѝ се освободиха, а ръцете и устните му бяха върху тях, хващаха ги, масажираха, дразнеха, вкухваха, измъчваха...

Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му. Гърдите ѝ се бяха налели; тя не бе кърмила бебето в продължение на няколко часа. И тя си каза, че докосването на Иън би трябвало да е болезнено, но не беше. Тя искаше още.

— Не... — прошепна тя меко.

Той не обърна внимание.

Но тогава, едва тогава, някъде долу в къщата тя чу, че Шон заплака. Алена се заизвива, като се опита да се надигне.

— Иън, бебето!

— Имаме добра прислуга, която ще се погрижи за него! — възкликна той разгневен.

— Но, Иън...

За нейна изненада той внезапно се изправи, свали ботушите си, униформената куртка и ризата си. Тя остана загледана в него една минута, а после се опита да загърне роклята си, като бързо се претърколи към своята част на леглото.

Изобщо не стигна дотам. Той се върна, сега само по панталони и тя се оказа заклещена под него.

— Наистина ли искаш да ида другаде? — попита той меко.

Тя остро си пое въздух.

— О, ти наистина си негодник! — изсъска тя.

— Искаш ли?

— Може би...

Той хвана лицето ѝ, като го погали с длан, загледан в очите ѝ.

— Можеш ли да кажеш, любов моя — попита той много меко, — че наистина не ме искаш? Ако можеш да го кажеш...

Тя възкликна, внезапно се завъртя, когато той се опита да измъкне роклята изпод нея.

— Ще я скъсаш! — извика тя.

— Би трябвало да разкъсам всичките ти дрехи. Ще си принудена да си стоиш вкъщи.

— Иън, току-що ми я ушиха.

— Прекалено разголена е.

— Това е траурна рокля!

— Нима?

Роклята не се скъса. Въпреки това Алена се бореше срещу него, докато той свали ленената ѝ долна риза, гащите, фустите. Тя се бореше яростно, само за да не мисли за горещото гладко усещане на плътта му. Бе невъзможно да не усети голотата му срещу своята, гърдите му, притиснати в нейните, доказателството за възбудата му.

— Любов моя... — прошепна той, докато пръстите му пригладиха косата ѝ, пръсната като ветрило на възглавницата, а дъхът му облъхваше страните ѝ. Ръцете му се движеха по голото ѝ тяло, търсеци, деликатни, едва докосващи плътта ѝ, а после настоятелни. Устните му върху нейните. Горещи. Изгарящи целувки обсипваха шията, гърдите, корема, бедрата ѝ, а после между тях...

През нея сякаш премина разтопено олово, непоносимо сладостно, така чувствено интимно след толкова дълго време, че тя изпищя, а пръстите ѝ се впиха в косата му. Усети, че потръпва от пронизващо удоволствие. Тя се опита да се свие в завивките, засрамена от бързата си реакция въпреки отказите. Но той стана заедно с нея, ръцете му я обгърнаха и я принудиха да застане с лице срещу него.

Устните му се отделиха от нейните. Притиснаха се в бузата ѝ. Промушиха се в ухото ѝ.

— Трябва ли да си тръгна сега? — прошепна той.

Тя се изопна, като копнееше да го удари, но внезапно той бе върху нея и я предизвикваше с очи и разделяше краката ѝ с внезапно сурово наместване на тялото си. Тя затвори очи и отново затрепери, когато той много бавно проникна в нея, явно съзнаващ, че тя се нуждае от нежност първия път след раждането на бебето...

И въпреки това...

О, боже...

Беше лесно да го искаш, да усещаш как се надига копнежа, болката. Нуждата...

Лесно бе да усетиш огъня и да бъдеш обхваната от златистите пламъци на жарта му. Всичко негово разгаряше още повече този огън — голата му плът срещу нейната, твърдостта и горещината на мускулите му, усещането за него вътре в нея, част от нея, докосващ, галещ. Поривът му се надигаше, кобалтът на очите му пронизваше нейните, всеки негов тласък я докарваше до лудост, търсеца, искаща, достигаща до този невероятен край...

После тя лежеше задъхана, усещаше как в нея се разлива сладостта и се разтърсваше от невероятното удоволствие. Усети последните тръпки да преминават и през неговото тяло. Беше безумно щастлива. Искаше ѝ се да заплаче. И се запита дали бракът им, независимо колко нелепо бе започнал, нямаше да е чудесен, ако не беше...

Ако не беше светът около тях.

Той лежеше до нея, милваше гърба ѝ и събуди една последна конвулсивна тръпка, когато тя се сви до рамото му, радостна, че е до нея. Тя обичаше усещането от плътта му, вида на мускулестите му ръце, дланите му. Обичаше лицето му, красивите му черти, изгарящите очи, устата му, толкова щедра, чувствена, лесно извиваща се в смях... или в гняв.

Пръстите му се заровиха в косите ѝ, устните му докоснаха челото ѝ.

— Ако ме мразиш по този начин, любов моя — прошепна той, — искам винаги да го правиш.

Тя вдигна юмрук, за да го стовари в рамото му. Той се засмя, но някак глухо, и хвана ръката ѝ, като изправи свитите ѝ пръсти и погали средата на дланта ѝ.

Легнала до него, обгърната от топлината му, тя отново усети как през тялото ѝ преминава тръпка.

— Грещиш, Иън! — рече тя нещастно. — Не те мразя. — Тя се поколеба за миг. — Обичам те.

Той бе абсолютно неподвижен. После се изправи на лакът, за да се вгледа в нея. Преди да успее да заговори, тя добави бързо:

— Но мразя начина, по който се отнасяш с мен. Мразя това, което правиш. Искам да се прибера у дома.

Той замълча за момент. После се наведе над нея и целуна устните ѝ много бавно и чувствено.

— Недей да мразиш нищо тази вечер, любов моя. Недей да мразиш изобщо. — Той я придърпа в обятията си, притегли ръцете ѝ срещу гърдите си и плътно я притисна. — Почувствай ме, Алена. Остани при мен. Тази вечер сме си у дома.

Бързи сълзи опариха очите ѝ. Тя зарови глава в рамото му, разтреперана. Той отново започна да я люби, като я лиши от всичките ѝ мисли освен увереността ѝ, че го обича.

И в обятията му тя бе щастлива. Копнееше да е спокойна. Почти успяваше...

Хубаво бе, че следващите няколко дни минаха добре и че те прекараха известно време заедно.

Време, през което не говореха.

Беше война.

— Какво ще правиш сега? — попита Алена, като най-последно зададе направо неизказания въпрос между тях. — Какво ще правиш? Война е, истинска, кървава война и твоята войска ще стреля по твоите хора. — Тя му обърна гръб в салона, а вестникът остана да лежи между тях.

За един дълъг миг той замълча, а после въздъхнал.

— Ще направя това, което правих досега. Ще стоя твърдо зад Съюза.

Тя се извърна.

— Тогава ще те мразя!

Той се вгледа дълго в нея, а кобалтовите му очи бяха неразгадаеми.

— Направих избора си. Ти също трябва да направиш своя. Така че, любов моя, мрази ме — предложи той и се обърна на пети, като я остави сама.

На 19 април президентът Линкълн обяви блокада на всички южни пристанища от Тексас до Южна Каролина. С течение на месеците тревогата от отцепването растеше, а граничните щати като Кентъки и Мериленд бяха затворени. Конфедерацията стана посплотена и тези, които призоваваха към мир усещаха, че не може да се постигне компромис.

Насред този смут личната трагедия бе почувствана и от Иън, и от Алена, понеже още една от дъщерите на Роуз се поболя и умря. Роуз бе съкрушена. Иън и Алена направиха каквото можаха, за да я подкрепят и утешат. И двамата осъзнаха какво означава за тях детето им.

При това откриха особена мълчалива утеха един в друг. За да облекчат болката на Роуз, всичките ѝ приятели я държаха въввлечена в оживени политически дискусии и при Роуз това наистина подежда: споровете и дейността уталожваха терзанията и скръбта ѝ.

Докато приготвленията за война и от двете страни продължаваха, за своя изненада Иън откри, че не е извикан в столицата или във военното министерство, а в Белия дом за среща със самия президент.

Иън се срещна с Линкълн в малък личен кабинет. Макар и да се бе здрависал с човека преди няколко години, след като присъства на един от дебатите му, той отново се оказа впечатлен не само от ръста му — самият Иън беше много висок, а Линкълн сякаш се извисяваше над него — а от характера, който издаваха чертите му. Линкълн имаше малко меланхоличен вид и Иън бе чувал, че често боледува. Той бе много слаб, не повече от осемдесет килограма за близо двуметровото му тяло. Клепачите бяха леко притворени, добавяйки към тъжния му вид. Той говореше бавно — мудност, която успокояваше и очароваше. Но това, което впечатли Иън най-много бе абсолютната вяра, която таеше Линкълн в собствените си убеждения — и голямата сериозност и тъга, с която гледаше на войната.

Линкълн се здрависа с Иън, посочи стол и сам му наля чай. После се облегна в един тапициран люлеещ се стол срещу Иън, изучавайки чертите му.

— Значи останахте с нас, майор Макензи. Възнамерявате ли да продължите и в бъдеще?

— Да, сър.

— Ами щатът ви?

— Много съм загрижен за развитието на нещата.

— Запознати ли сте с всичко, което става там?

Иън кимна.

— Съюзът държи здраво Форт Джефърсън, Драй Тортугас и Форт Тейлър, Кий Уест и Форт Пикънс. Жалко, че бунтовниците бързо и лесно са успели да превземат морския бряг в Пенсакола, понеже там има отлично пристанище, оръжия и припаси, както и железница директно до Алабама. Но щатът продължава да страда от разпри на кого са войските — на щата или на конфедерацията. По едно време законодателите във Флорида с радост разпуснаха доброволните военни части, за да спестят пари на данъкоплатците, но после трябваше отново да ги въведат, понеже нямаха никаква защита.

— Това според мен е обезсърчително за жителите на Флорида.

— Да, но не подценявайте тяхната преданост към Конфедерацията — предупреди Иън.

— Старая се да не подценявам нито една сила — промълви Линкълн. — И двамата с Джеф Дейвис сме родени в Кентъки, а сега сме един срещу друг в голямото разцепление — рече Линкълн с тиха ирония. — Знаете ли, че предложих неофициално командването на всички съюзнически сили на един ваш стар учител — Робърт Лий?

— Да — отвърна Иън.

Линкълн се усмихна — бавна, тъжна, изкривена усмивка.

— Ужасно съжалявам, че ми отказа. Мисля, че загубих един от най-добрите войници. Той бе много яростен противник на отцепването и доста дълго служеше блестящо и предано на Съюза. Това наистина е трудно решение за него, понеже домът му, Арлингтън, стои на един хълм точно срещу реката. Той реши да си подаде оставката и сигурно ще приеме пост в Конфедерацията... — Линкълн сви рамене, като вдигна големите си ръце в жест на безпомощност. — Вие, сър, сте добре запознат с военните стратегии. Не можем да позволим на

вражеска сила да държи собственост, откъдето топове могат да унищожат Вашингтон. Разбрах, че вие произхождате от един изключителен дом във Флорида.

— Да, сър.

— Жена ви също има дом във Флорида?

— Да, сър.

Линкълн кимна, сякаш разбираше много повече, отколкото можеше да обясни.

— Моята Мери е родом от Кентъки. Ако има война, много е вероятно мнозина от роднините ѝ да се бият срещу Съюза.

— Боя се, сър, че това ще е непоносимо болезнена ситуация за немалко мъже и жени.

— И се моля от сърце бог да ни води — рече Линкълн с такъв трепет в гласа, че на Иън му се прииска да се протегне към него и по някакъв начин да облекчи товара, който виждаше в бъдещето. Толкова много хора — и от двете страни — бяха приемали перспективата за война несериозно. Но не и този странен, замислен великан.

— Е — рече внезапно. Линкълн, — доколкото разбрах, майор Макензи, вие отлично познавате терена на щата си.

Иън повдигна вежда.

— Не може да не знаете, майоре, че съм обявил блокада. Не че е въведена кой знае колко успешно, но определено смятам, че единственият начин, по който можем да върнем тези бунтовнически щати обратно в лоното е да сложим примка около тях и да ги стегнем толкова плътно, че да се принудят да се предадат. Така че смятам да ви зачисля към един от хората си тук, във Вашингтон и да сте отговорен само пред него и никой друг.

— Боя се, че не разбирам...

— Искам да ви оставя на брега на вражеска територия, майоре. Ще имате малка група хора — вие сам ще ги изберете и ще ги обучите. И когато някой успее да премине през блокадата или неприятелски шпиони слязат на полуострова, вие ще ги спрете, майоре. — Внезапно той се изправи, отиде до бюрото в стаята и разстели една навита карта, която лежеше отгоре. Иън стана и бързо забеляза, че картата включваше Флорида и части от близките щати Джорджия, Алабама и Луизиана, както и Бахамските острови и Куба. — Майоре, изслушайте ме...

Иън кимна и застана до Линкълн, докато той заговори.

— Вътрешната транспортна система на Флорида може в най-добрия случай да се нарече примитивна. Научих, че една от пътеките, която са планирали нарушителите на блокадата е тук — в залива Москито. След това доставките ще се пренасят с фургони до река Сейнт Джоунс, а после ще се товарят на малък параход нагоре по Оклаваха до форт Брукс. От форт Брукс ще се пренасят отново с фургони до Уолдо, от Уолдо до Болдуин с влак, а после отново с фургони от железницата в Мадисън до Куитмън, по железопътната система на Джорджия. Казвам ви, майоре, това е сложно пътуване. Да мъкнеш тежки припаси... Очаква се да отнеме цял месец. През слабо охранявани места. Малка група от специално обучени хора могат да направят бърз удар без предупреждение и да нанесат сериозни щети, да конфискуват доставките или да се погрижат за унищожението им. Вижте — показаха ми и друг маршрут. Още по-бавен! Заливът Бискейн — чудесно място за пускане на котва, понеже моряците казват, че има места, където може да се намери сладководна вода през солта. А тук, като идваш от река Маями има безкрайни мили пустош — няма нищо освен стари индиански пътеки. Стоките, получени от Куба или от Бахамите, могат лесно да бъдат пренесени тук, а после на север. — Линкълн отново погледна към Иън. — Именно тук идва вашата роля. Родният ви щат е само една огромна плажна ивица. С вашите познания за мочурищата и блатата ще използваме особените ви таланти.

— Да не би да ме молите да стана шпионин? — попита Иън.

Линкълн поклати глава.

— Напротив. Ще носите униформа по всяко време, майоре. Искам да кажа, че трябва да сте подготвен за това, което ще стане. Може да не се случи почти нищо месеци наред... и всичко може да приключи бързо. Един господ знае. Според мен няма да стане така. Трябва да мине доста време, преди да създадем здрава военна система, но трудностите ни не са толкова големи, колкото тези, с които ще се сблъска бунтовническите щати. — Той изрече последното с иронична усмивка. Не каза *вражески*.

Иън замълча за момент. Не очакваше това. Нямахше да се бие срещу щата си, а вътре в него.

— Може ли да ви поверя тази задача, майоре, или има вероятност да решите да се биете за Юга? Уверявам ви — има много

хора, които ще продължават да напускат службата си в Съюза. Естествено няма нищо позорно да изразите такова желание сега.

Иън се поколеба в продължение на един дълъг миг. Моментът бе дошъл, той знаеше, че идва. Винаги бе знаел, че ще се стигне до това и знаеше кой път ще избере.

— Естествено това е неофициална молба — продължи президентът Линкълн. — Генерал Брайтън ще ви връчи заповедите и ще се погрижи вие, хората ви и припасите, от които се нуждаете да се пренесат, където е нужно. Ще приемете ли задачата, сър?

Иън бавно кимна.

— Вие сте главнокомандващият, сър.

С натезало сърце той се изправи, стисна ръката на президента и излезе.

Чу далечен тътен в небето, като стъпи на моравата. Погледна нагоре. Не се виждаха буреносни облаци. Но въпреки това тътенът не стихваше.

Той не искаше проклетата задача, която току-що му поставиха. Изобщо не я искаше. Ала още докато се запъти към къщи, започна да крои планове как точно да я изпълни.

Благодареше на бога за Алена. За изумителната връзка помежду им. Той си мислеше, че избухването на войната ще ги раздели напълно. Но не. От бомбардирането на форт Съмтър и най-вече откакто Роуз изгуби детето си, Алена бе притихнала, но демонстрираше обичта и подкрепата си. Нощта, когато Иън за първи път се прибра у дома си тя му бе казала, че го обича и нищо не можеше да го изненада повече, нито да превземе толкова бързо и цялостно остатъка от сърцето му.

След разговора му с Линкълн, той се върна вкъщи, за да види, че тя е поканила на гости Роуз Грийнхау и още няколко жени в салона.

— Извинете ме, дами, моля, не ми позволявайте да ви преча — рече той, но Алена се бе надигнала и при нейния знак и другите жени станаха. Иън ги остави и се качи на горния етаж. Откакто се върна вкъщи, всяка вечер спеше в нейната стая. Но сега отиде в своята. С удоволствие отбеляза, че някоя добра душа бе приготвила гореща вана в очакване на завръщането му и той с удоволствие се съблече и потъна в нея.

Тъкмо влезе във водата и облегна глава на ръба на ваната, когато чу вратата да се открява. Иън не отвори очи, нямаше нужда. Усещаше

присъствието ѝ. Но мина доста време и той отвори очи и се извърна.

Тя тихомълком бе свалила дрехите си и сега вървеше към него, гола като Ева, а дългата ѝ коса се спускаше след нея в златист водопад. Той се загледа заплепен. Алена стигна до ваната, коленичи до нея, наведе се да целуне устните му — дълга, бавна, изкусителна целувка. Той усети как се възбужда в топлата вода дълго преди тя да плъзне ръка в нея, за да насапуниса и да погали члена му. Той леко се надигна, прехвърли ръка около нея и я притегли при себе си. Водата преля и се разплиска около ваната. Без да обръща внимание на това, той отвърна на влажната страст на целувката ѝ, като прокара сапунените си ръце по цялото ѝ тяло, галейки гърдите, хълбоците, бедрата и венериния хълм. Тя изстена и той стана, вдигна я над ваната и водата отново потече от тях, разплиска се над ръба и потече по пода. Отнесе я до леглото и я положи там. Но тя незабавно се обърна на колене, за да го посрещне. Устните ѝ отново бяха върху неговите, а после обсипа с целувки влажните му гърди. Ръцете ѝ галеха гръбнака му, пролазваха по задника му. Милувките ѝ се спускаха все по-надолу, докато тя го пое напълно, като го докара до полуда, изгарящ от толкова силно и явно желание, че заплахата от война избледня и животът се превърна във взрив от лумнал бял огън и светкавица. Тялото му се изопна като тетива на лък, а удоволствието бе като сладка агония. Когато вече не можеше да търпи повече, той я хвана, притисна я и влезе дълбоко в нея, като я любеше с треска, едновременно бурна и нежна. Когато свърши, той стигна до толкова силен оргазъм, че мина дълго време, преди отново да усети, че е жив, че диша и отново чува света.

И тя остана с него. Златистата ѝ коса го обгръщаше, едното ѝ коляно бе прехвърлено върху бедрото му. Тя се бе сгушила, хлъзгава от влагата на любенето им, а ароматът ѝ еротично напомняше за рози.

Той я притегли още по-близо и меко въздъхна.

— Благодаря на бога за теб — рече ѝ той.

Тя внезапно потрепери, но отметна един кичур коса от челото му.

— Стори ми се потиснат — промълви тя.

— Получих заповеди.

Тогава тя се надигна, а златните ѝ очи се приковаха в неговите със сериозна загриженост.

— Какви заповеди, Иън? Поговори ми, кажи ми какво става, сподели всичко с мен.

Той я изгледа. Господи, тя бе красива, кичури от блестящата ѝ коса се спускаха по налетите ѝ гърди, гладкото ѝ тяло бе прекрасно, очите ѝ — пълни със загриженост. Но още като отвори уста, за да ѝ заговори, някаква странна интуиция го накара да замълчи.

Отново я притегли в обятията си.

— Просто ситуацията е такава, любов моя — рече той. И после ѝ каза някои неща за многото войски от различни щати, които прииждаха към Вашингтон. Даде ѝ внимателно подбрана информация, неща, които лесно можеше да се научат и се запита как е възможно, когато тя се окажа толкова прекрасна съпруга сред всичко останало, той да бъде толкова...

Неспокоен, по дяволите.

— Естествено, скъпа, най-важната информация, която ни трябва сега е свързана с предстоящото придвижване на войските — каза Роуз Грийнхау на Алена, като междуременно си играеше с Шон.

Жената бе абсолютно изумителна, помисли си Алена. Откакто Роуз за първи път намекна, че тя може да направи нещо добро за Конфедерацията във Вашингтон, нещата бяха започнали да се развиват с шеметна бързина.

Роуз бе станала център на кръг от шпиони.

Най-напред към Роуз се обърна капитан Томас Джордан, който служеше като помощник-интендант на персонала на Военното министерство. Макар че капитан Джордан бе служил на Съюза, той тайно бе подготвял шпионска мрежа дълго преди бомбардирането на Форт Съмтър и мисис Грийнхау — която бе явна привърженичка на Юга, но също истински доайен на вашингтонското общество и приятел и довереник на мнозина високопоставени служители — изглеждаше идеалната жена, която да включи в мрежата си. Капитан Джордан сега се бе присъединил към Конфедерацията, но бе оставил един шифър у Роуз и тя щеше да му предава информация през вражеските линии.

Беше страшно. И фантастично.

Банкери, общественици, лекари, прислужници и дори войници бяха част от тайния кръг на Роуз. Много хора във Вашингтон бяха привърженици на южняшката кауза, въпреки че това бе столицата на Севера. Алена се радваше да помага на Роуз с каквото може, особено

след като задачите ѝ обикновено бяха много прости. Роуз омайваше двама мъже: полковник Кийс, който бе секретар на генерал Уинфийлд Скот, главнокомандващия генерал на войската, и сенатор Уилсън от Масачузетс. Като гостенка на Роуз, Алена привличаше определени мъже в разговор и изтръгваше от тях всичката възможна военна информация. Това бе лесно и Роуз бе доста доволна от нея.

Алена страстно се впусна в работата си: колкото по-добра информация имаха южняшките командири, толкова по-бързо можеше да свърши всичко. Роуз я бе научила какво трябва да измъкне добрият шпионин: описание и крайна цел на силите, броя на артилерията, кавалерията и пехотата, планираните дати на потегляне и пристигане.

Понякога Алена се разстройваше, като осъзна, че не един омаян мъж изгаря от нетърпение да ѝ каже как е минал денят му, докато Иън не споделяше нищо — независимо колко жарка е страстта им. Чудеше се защо той си мълчи, но понякога се радваше, че ѝ казва толкова малко, защото едно е да шпионираш за страната си, а друго — да предадеш съпруга си.

Когато пролетта премина в лято, ситуацията между Севера и Юга стана още по-враждебна.

В началото на юли Алена се върна вкъщи от един следобеден чай, за да открие Иън в спалнята с Шон, който бе почти на шест месеца и спеше спокойно в ръцете му. Държеше сина си с такава нежна близост, че Алена усети болка в сърцето си — и внезапен страх.

— Иън? — попита тя нервно и бързо се приближи до него, като коленичи и сложи ръце на коленете му.

— Шшт — прошепна той и тъжно се усмихна, като стана и положи Шон в люлката му. Върна се при Алена и се наведе, за да ѝ помогне да се изправи. — Утре отплавам — рече той.

Тя остро си пое дъх. Още не знаеше за никакво придвижване на войските. Армията бе започнала да се събира във Вашингтон, но според най-добрите източници на Роуз нямаше да тръгне преди средата на юли.

— О, Иън! — прошепна тя.

Той не ѝ каза нищо друго, но пхна ръка под коленете ѝ, за да я вдигне на ръце. Тя се улови за врата му. И преди я бе оставял, но този път... този път нещо не бе наред.

Те оставиха Шон да спи в стаята ѝ, докато Иън занесе Алена по коридора до своята. Щорите бяха спуснати. Следобедът бе мрачен. Той я положи, без да пророни нито дума. Тя свали сабята и калъфа му, усещайки синия огън на очите му върху своите. Той свали куртката и ризата си и после я взе в обятията си. Целуваше я, прегръщаше я, вкусваше я, превземаше устата ѝ с яростен глад.

И двамата някак усещаха, че този път сливането им трябва да остане запечатано в сърцата и ума им много дълго време. Той свали дрехите ѝ. Някои копчета бяха разкопчани. Други — скъсани от плата. Той целуваше плътта ѝ навсякъде, сякаш оставяше отпечатъка си върху нея, сякаш поемаше в себе си вкуса, допира и уханието ѝ, за да го съхрани сега и завинаги. Тя се любеше също толкова страстно, със същата самозабрава, много пъти близо до сълзи, като се чудеше как е възможно да усеща такава болка, примесена с толкова удоволствие и сладко, болезнено щастие. Толкова ѝ се щеше да го запомни до последната подробност. Тя се прилепи до него и го целуваше, възбуждаше и вкусваше на свой ред и дори когато бе изтощена, толкова задоволена, че едва можеше да помръдне, тя продължаваше да го прегръща, допряла буза до гърдите му и не можеше да спре внезапно рукналите сълзи, които намокриха и двамата.

— Ще се върна вкъщи — прошепна ѝ той.

И тя можа само да отвърне:

— Какво е вкъщи, Иън?

— Където си ти.

— Война е...

— Няма да ме застрелят — обеща ѝ той.

— Може да те намушкат с байонет. Или да те обесят — прошепна тя.

— Да ме обесят ли! Шпионите ги бесят, любов моя. Аз не съм шпионин.

През нея премина хлад.

— Но...

Той се обърна и нежно я взе в обятията си.

— Обичам те, Алена. Казвам го с цялото си сърце, сила и страст и това е още по-необичайно, защото ние бяхме така далечни, толкова се карахме и въпреки това... Аз те обичам. Силно, с цялото си сърце. И не мога да ти предам колко съжалявам, че моята гордост и чест не ми

позволяват в този конфликт да заема ролята, която ти искаше от мен. Не мога, Алена, но наистина те обичам и се кълна, че ще се върна къщи. При теб.

— О, Иън! — От очите ѝ отново бликнаха сълзи. Той ги спря с целувки. Целуваше я нежно. Отново се люби с нея, докато тя се отпусна, изтощена.

Алена заспа.

А когато се събуди, него го нямаше.

И всъщност тя не осъзна ужаса, който я изпълни, но в сърцето си разбра. За тях войната всъщност бе започнала този ден.

Иън бе този, който предаде Флорида, Конфедерацията, семействата им, помисли си тя.

Тогава защо усещаше такава ужасна вина... такава болка? Такъв страх?

Алена се зарадва, когато много бързо се научи да си кореспондира с кодове. Много се възхищаваше на Роуз, понеже жената не бе оформила възгледите си сляпо, а бе прекарала известно време в конгреса, бе слушала дебатите на сенаторите и представителите. Знаеше няколко езика и често бе присъствала на дела във Върховния съд. Следвайки примера на Роуз, Алена реши да научи испански — език, с който вече бе запозната поради многото кубинци, които плаваха във водите на Флорида и многото индианци, които говореха испански. Роуз я бе уверила, че езиците могат да са добро оръжие на всяко бойно поле.

Но въпреки това малко след като Иън замина, Роуз каза на Алена, че трябва да ускорят операциите си. Бе страшно необходимо да пратят определена информация от другата страна на Потомак. Роуз прати Алена на юг през съюзническите линии, където трябваше да се срещне с един таен агент, капитан Луис, който щеше да я чака в покрайнините на Александрия. Информацията бе толкова важна, че не биваше да попадне у врага. Генерал Макдауъл от съюзническата армия планираше да направи изненадващо нападение над двайсетте хиляди войници на Боржар, събрани в Манасас Джанкшън, близо до потока Бил Рън, само на трийсетина мили от Вашингтон.

Алена, която пътуваше с една от прислужниците на Роуз, лесно можеше да стигне до Александрия. Тя намери капитан Луис, млад мъж в дрехи на обикновен фермер, да купува лауданум за главоболието на жена си. Алена бързо му подаде бележката и той ѝ благодари.

Мина съвсем гладко, но когато се прибра вкъщи тази вечер, Алена се тресеше. Прекара цялата вечер, прегърнала Шон, дори когато той не искаше да го прегръщат. Каза си, че конфедератите бързо ще се справят с янките — все пак бяха привлекли толкова много от добрите бойци на Съюза! — и независимостта на Юга щеше да бъде приета. Югът можеше да поддържа толкова приятелски отношения със Севера, колкото Съединените щати с Канада напоследък!

Но битката при Манасас, или Бул Рън, започна само четири дни по-късно.

Половината от обществото на Вашингтон отиде дотам, за да наблюдава спектакъла.

Не и Алена. Тя си остана вкъщи, толкова нервна, че почти ѝ прилоша.

След битката излезе и застана на улицата, вътрешно разкъсана, когато войската на Макдауъл, прогонена от конфедератите, главно защото въстаническата армия бе толкова добре подготвена за „изненадващата“ атака, се връщаше в града.

Осакатени, мръсни, кървави. Войници, които влачеха други войници с последни сили. Алена, Лили, Хенри и другите прислужници застанаха до оградата и подаваха вода на съкрушените, отпаднали мъже. Алена погледна лицата им — кални, с полепнали с кръв коси — погледна в очите им и видя ужаса на войната. Тези съюзнически войници се превърнаха в индивиди за нея и тя не можеше да не се почувства съкрушена от видяното.

Тази вечер плака. Но когато стана почти полунощ, чу някой да хвърля камъчета по прозореца ѝ. Погледна навън и видя капитан Луис, в дрехите си на млад фермер, да се спотайва под един дъб. Тя нахлузи една рокля и побърза да излезе, за да се види с него.

— Само донесох едно благодарствено писмо — рече ѝ той, а кафявите му очи бяха смели и сериозни. — Мисис Грийнхау има голяма заслуга за победата на южняците днес. Мисис Грийнхау... и други.

Алена кимна, като ѝ прималая.

— Трябва да се гордеете — заяви ѝ той.

— Видях войниците, които се връщаха от битката. Беше ужасно.

— Е, да — промълви той и кимна. — Но можете да се успокоите с това, мадам: по-добре повече от съюзническите войници да са сред мъртвите и ранените, отколкото нашите бунтовници. Война е, мисис Макензи, и трябва да избираме на чия страна да застанем.

Той повдигна шапката си и изчезна.

Като лежеше в леглото си тази вечер, Алена се опита да намери спокойствие. Тя не бе започнала войната. Можеше само да направи каквото е по силите ѝ, както бе казал капитанът, за да спаси живота на южняците.

Десетина дни след битката при Манасас, тя получи изумителна и болезнена новина, когато някаква жена у Роуз, съпруга на съюзнически генерал, ѝ подаде едно писмо.

Бе от Дженифър.

Лорънс Малой, обладан от революционна треска, не се записал към военните части във Флорида. Заминал на север и от Чарлстън се присъединил към армията под командването на Боржар като кавалерийски капитан. Сега бе мъртъв.

Убит при Бул Рън. Надупченото му от куршуми тяло било донесено от преданите му войници.

Писмото на Дженифър бе изпълнено не само с тъга, но и с омраза. Понеже редник Доби, който предал лошата новина на Дженифър ѝ написал, че федералните се държали възможно най-противно — стотици от тях обстрелвали бедния ѝ съпруг, дори след като дал заповед на хората си да се оттеглят! „Дано всички проклети федерални негодници да пукнат и да изгният в тази война!“ пишеше Дженифър. — „Казвам ти, Алена, от днес нататък ще направя всичко, което мога, за да се погрижа те да паднат. Ще рискувам всичко, понеже без Лорънс за мен няма живот.“

Останала сама тази вечер, Алена скърбеше за Лорънс — красив, смел, винаги мил. Те двамата с Дженифър бяха най-добрите ѝ приятели. Дженифър бе споделяла скръбта ѝ, а сега бе сама. Не съвсем сама, естествено. Брат ѝ бе наблизко, баща ѝ, доведената ѝ майка. Тя имаше безценния си малък Антъни. Имаше чичо си и леля си и братовчедите си, Тиа, Джулиън... Иън.

Иън, съюзническият войник. Врагът.

Едва като отиде у Роуз и видя Риса, Алена отново усети угризения, задето помага на Юга. Риса ѝ говореше с безкрайна тъга, бе отишла до болницата, за да помогне в грижите за ранените съюзнически войници.

— Чух за капитан Малой. Не познавам никой от семейството на Иън, но знам, че са били много близки. Много съжалявам.

Алена ѝ благодари.

— Дженифър е... съкрушена.

— А Иън?

Алена поклати глава.

— Не знам. Не съм го виждала. Не знам къде е. Ти знаеш ли?

— Боя се, че не.

— Не знам абсолютно нищо — каза Алена нервно. — Не може ли баща ти...

— Иън е бил пратен на друга служба. Баща ми вече не му е командир. Всичко се променя. Баща ми предвождаше войниците в Манасас... без Иън — рече тя меко. — Просто съм благодарна, че баща ми оцеля. И се боя, че не знае нищо за Иън.

Той можеше да спре и да се заслуша и да си представи света такъв, какъвто винаги е бил. Беше лято, слънцето печеше неуморно и само гъстата зеленина на Евърглейдс прикриваше хората, зверовете и всички блатни твари от смъртоносната жегга. Като затвори очи и се заслуша, той можеше да чуе полета на голяма синя чапла от близката вода, шумоленето на листата от лекия бриз. Като слушаше така, както чичо му го бе научил, можеше да долови даже плъзгането на змия в тревата.

— Е, майоре, какво мислите?

Иън отвори очи и се обърна. Джейк Чикопи стоеше само на няколко крачки от него и чакаше.

Джейк бе полу-семинол — човек, който живееше щастливо със семейството на жена си на един от хълмовете навътре в мочурищата. Двамата с Иън се познаваха от деца.

Джейк не се бе включил в съюзническата армия — нямаше да стигне чак дотам, че да се присъедини към организация, срещу която хората му доскоро се биеха. Но не можеше да подкрепя и Юга, защото беше против робството.

На Иън му се щеше и чичо му да гледа така на войната, но Джеймс не можеше. Като клекна, за да разгледа терена наоколо, Иън имаше чувството, че някой сякаш сграбчи сърцето му и го стисна здраво. Бе чул за смъртта на Лорънс в Манасас. Чак като навлезеше толкова навътре в блатата, колкото сега, започваше да му липсва връзката със света. Обикновено чуваше какво става доста бързо, понеже използваше Кий Уест за главна база и корабите идваха и си отиваха доста често, като носеха новини и запаси. Сега обаче бе изолиран в блатата вече няколко дни. С Джейк бе установил подвижен лагер наскреде вражеска територия — толкова прикрит от това, което

повечето хора смятат за смъртоносната опасност на блатото, че никога нямаше да бъде открит. Хълмът бе висок, обрасъл с борове и ограден с вода от трите страни, а последният пристъп към него бе естествено ограден от гъста редица дървета. Бе достатъчно близо до водата и достатъчно голям, за да се съберат няколко колиби и обор за конете. Иън трябваше да има коне тук, за да се придвижва бързо из полуострова.

— Е? — попита отново Джейк.

Иън отново го погледна. Дърветата бяха толкова нагъсто, че можеше да скрият дори сгради — а той искаше само няколко колиби. Теренът щеше да е страшно коварен за всеки, който не е запознат с него.

Той кимна, поглеждайки към Джейк.

— Идеално е. Ще доведе хората си вдругиден и ще започнем да строим.

— Защо не утре?

Иън сви рамене.

— Трябва да уредя някои лични въпроси.

Тази вечер, под прикритието на нощта, той напусна мангровия бряг в малка лодка с гребла. Тръгна сам. Бе само по панталони, бос и гол от кръста нагоре, не защото искаше да захвърли униформата си, а заради жегата.

Стигна до Беламар. Още докато се приближаваше до брега, той чу гневен женски глас да вика към него:

— Стой!

Той се намръщи и продължи напред.

— Стой или ще ти пръсна мозъка, по дяволите!

Бе гласът на Джен.

— Джен, аз съм, Иън.

Лодката му стигна до брега. Той я видя да стои на лунната светлина, с пушка, насочена в сърцето му. Обзе го жал. Тя все още бе красива, но бе измършавяла и изпита, а в очите ѝ имаше див блясък. Не носеше рокля, а стари мъжки панталони, пристегнати с въже и мъжка риза и ботуши. Над челото ѝ имаше ниско прихлупена смачкана сламена шапка.

— Джен, аз съм, Иън!

— Проклет, презрян янки! — извика тя към него.

— Дойдох да те видя, защото съжалявам. Ужасно съжалявам.
Бадемовите очи на братовчедка му просветнаха в тъмното.

— Махай се, Иън.

— Хайде, стига. Това е собственост на жена ми...

— И жена ти може да дойде, когато пожелае. Махай се или ще те застрелям. Ти си янки. Мразя янките.

— Джен, аз съм братовчед ти Иън!

Тя продължи да държи пушката насочена към сърцето му. Иън реши да не обръща внимание на това. Той прекрачи лодката си и стъпи на мокрия пясък.

— По дяволите, Иън, ще стрелям! — извика тя.

Той я погледна в очите — красивите ѝ бадемови очи. Той помисли за добротата и нежността ѝ, когато бе утешавала Алена при смъртта на Теди. Продължи да върви срещу нея.

Пушката се опря в гърдите му.

— Ще те застрелям, Иън.

Той се спря само за секунда. После бутна пушката настрана.

— Не, няма да ме застреляш, Джен, защото те обичам и съжалявам, страшно съжалявам.

Тя остави пушката да падне, когато той я взе в обятията си. И тя заплака.

Скоро още хора се изсипаха от къщата.

— Джен! — чу той гласа на леля си Тийла, изпълнен със загриженост.

— Дженифър! — извика Джеймс към дъщеря си.

— Джен! — обади се и Джером зад него. И после всички те впериха поглед в Иън. След малко чичо му въздъхна дълбоко.

— Сега трябва да си вървиш, Иън. Ти си врагът тук, нали разбираш.

Той усети как Дженифър се е залепила плътно за него и я прегърна здраво в отговор.

— Той не е врагът, той е племенникът ми! — рече Тийла вироглаво.

— Майко — уведоми я Джером тихо, — Иън е вражески войник.
— Очите на Джером, тъмнокобалтови като неговите, прободоха Иън.
— Иън знае, че трябва да върви. Боже господи, сега в тези води е пълно с бунтовници... Иън, глупако, тук си в опасност!

— Тази вечер е в безопасност в тази къща — настоя Тийла. Тя се извърна към мъжа си с насълзени очи. — Тук е в безопасност — повтори тя.

Джеймс изпусна дълга въздишка. Погледна дъщеря си, която продължаваше да хлипа в обятията на Иън. Вдигна безпомощно ръка.

— До утре трябва да те няма, Иън. Проклет да съм, ако оставя най-големия син на брат ми да бъде застрелян на собствената си земя. И проклет да съм, ако помогна на Съюза, разбра ли?

— Да — рече Иън и се запъти към къщата с роднините си, все още прегърнал Дженифър.

След като Тийла му сервира чиния от гъстата си яхния от миди, тя разказа на Иън всичко, което знаеше за семейството му. Тиа и Джулиън водеха обичайния си живот в Симарон, макар и да се говореше, че Симарон можело да бъде конфискуван.

— Какво? — възкликна разгорещено Иън.

— Няма да стане, в този щат все още имаме закони — рече Джеймс.

— Това бяха само слухове — съгласи се Джером убедено.

— Слухове — рече Тийла тихо и се поколеба само за миг, — подстрекавани от един стар познайник.

— Кой? — попита Иън рязко.

— Тийла, няма да му е от полза, ако научи — рече Джеймс, раздразнен от жена си.

— Съжалявам, Джеймс — рече Тийла, — но той трябва да знае. Беше онзи Питър О'Нийл, който естествено още е огорчен, че ти се ожени за Алена.

— Защо? Та нали той се ожени за Елзи Фич?

— Да, разбира се, но... той е арогантен млад глупак и винаги е бил такъв. Взел е парите на баща си и се е произвел в капитан на кавалерийска част.

— Така че Питър се кани да разруши Симарон, за да може да си отмъсти! — възкликна Иън ядно, като тропна с юмрук по масата.

— Нищо няма да се случи със Симарон — рече убедено Джеймс. — След като Джулиън Макензи официално е причислен към южните сили, никой няма да пипне Симарон. Джулиън вече си е спечелил завидна репутация като лекар. Имаха епидемия на заушка и всичките

му пациенти оцеляха. Ранените също... — Като погледна към Иън, чичо му въздъхна раздразнено. — Не биваше да ти казваме.

— Има нещо друго, което трябва да ти кажа — каза Джером с въздишка след малко, а после отново погледна към Иън. — Приех назначение в Конфедерацията.

— Като...

— Капитан на *Милост*.

— *Милост* — шхуната, проектирана от теб, която бе построена до Ричмънд?

— Това ще е корабът ми — рече Джером нехайно. Той смукна от пурата си и гледаше как димът се вие във въздуха. — Моля се на бога да не се срещнем в битка — рече той просто.

— Да не дава господ! — подкрепи го Иън, като вдигна бутилката бренди. Той преглътна една голяма, глътка и я подаде на братовчед си.

Пиха до късно.

Тази вечер Иън спа в леглото на Алена. Спомни си как я прегръщаше, галеше я и тя му липсваше...

Тъгуваше по нея. Копнееше за нея.

Молеше се за нея.

За семейството си.

И за себе си.

Той тръгна от Беламар още като почна да се развиделява.

В следващите днистрои лагера си. Бе избрал осем войника за отряда и бе доволен от всеки, особено от един на име Сам Джоунс, който бе служил в Кий Уест доста време и бе запознат както с историята, така и с терена на Флорида.

Те построиха колибите си високо над земята — урок, научен от индианците като преграда за змии и други хищници. Използваха борови клони, които се сливаха с дърветата, скриващи лагера.

— Никой няма да ви открие тук — рече Джейк с възхита, когато лагерът бе завършен. — По дяволите, дори Оцеола не би намерил това място!

Иън, загледан в лагера, мълчаливо се съгласи. Той клекна, отскубна един стрък трева и я задъвка.

— Има само един човек, който би могъл да ме залови тук — промълви той тихо.

— Кой?

Той погледна Джейк с мрачна усмивка.

— Братовчед ми Джером Макензи. Но пък той още не знае, че трябва да ме търси. Може би ще можем да се избягваме един друг, докато трае войната.

Като отмина август, Алена започна да се тревожи, защото капитан Луис започна да прави все по-чести посещения до нейния дъб. Все още бе решена да помага на Юга да спечели войната колкото е възможно по-бързо, но искаше същевременно да запази брака си невредим, ако това изобщо бе в границите на човешките възможности.

— Съпругът ми може да се върне — уведоми тя капитана.

— Е, никой не е казал, че няма опасност в това да си шпионин — усмихна се той. — Но мисля, мисис Макензи, че няма защо да се боите. Вие бихте могли да се измъкнете от всякаква ситуация с чара си.

Алена се въздържа и не му каза, че очевидно не познава съпруга й.

— Досуц като змия! — добави той с възхита.

— Моля? — рече Алена възмутено.

— Мокарина! — каза й той. — Южна мокарина, толкова хубава и въпреки това толкова смъртоносна. — Със странна усмивка той се обърна и я остави.

Две ноци по-късно Алена отново бе събудена от звука на камъчета по прозореца й. Тя скочи в очакване да види капитан Луис. Ахна, като видя, че Риса Магий, облечена в черно, стоеше до дъба и правеше развълнувани знаци към нея.

Алена се спусна по стълбите и излезе навън възможно най-бързо.

— Риса, боже мой, какво...

— Трябва да се махнеш оттук.

— Но какво...

— Арестували са мисис Грийнхау. Сега претърсват къщата и документите й.

— Защо... защо дойде тук? — попита Алена, като усети как гърлото й се стяга.

— О, Алена, не съм глупава! Подозирах и двете ви от доста време...

— Ти ли предаде Роуз? — попита Алена.

— Алън Пинкъртън, детективът, който Линкълн нае, е по следите ѝ почти от самото начало. Мъжете могат да са такива идиоти! Някои от хората в кабинета на Линкълн са ѝ давали информация, както и подчинените на Скот! Все още са толкова ужасени, че трябва да предприемат мерки срещу дами! — рече Риса с презрение, а после добави. — Не, Алена, аз никога не съм сторила нищо, свързано с подозренията си. Ако бях го направила, можех да предотвратя смъртта на някои от нашите войници, които загинаха в Манасас.

— Риса, трябва да разбереш — започна Алена, внезапно нетърпелива да накара Риса да види всичко от нейната гледна точка. — Можеше да предотвратиш смъртта на хора от Съюза, но щяха да загинат хиляди южняшки войници. Риса, не мога да променя това, което съм, нито това, в което вярвам. Хората имат право да се самоуправляват. Аз съм южнячка. Сега тази страна е чужда за мен.

— Трябва да изчезваш отук, Алена, преди да те свържат с Роуз и да дойдат да те арестуват. Моля се на бога да не сторят нищо, а само да задържат жените и да се опитат да им попречат да вършат опасна дейност, но... Обсъжда се дали шпионите да не бъдат обесвани. Дори шпионките. За бога, Алена, послушай ме тази вечер. Побързай. Облечи се и пригответи бебето. Аз имам приятел, капитан Мърдок, който ще отплава по Потомак тази вечер. Току-що си подаде оставката и има пропуск да мине през съюзническите линии.

Изумена, Алена се поколеба. Тя не бе глупачка и знаеше какво е рискувала. Все още вярваше силно в южняшката кауза. Но самата мисъл за бесило...

— Боже мой... Иън... — прошепна тя.

— Алена — рече ѝ направо Риса, — ако решат да те обесят, Иън няма да може да направи абсолютно нищо, ако изобщо научи за това предварително! — После добави по-мекко: — Ако го видя преди теб, ще му обясня, че аз съм те накарала да тръгнеш. Всяко приятелство с Роуз точно сега е причина за тревога. Иън ще разбере това. А и никой не може да те обвинява, че си се сприятелила с нея. Иън познаваше и харесваше Роуз от години.

Алена сведе глава и се намръщи. Тя вярваше, че Риса наистина ще я защити пред Иън. Но въпреки това Иън не бе глупак и когато откриеше за дейността ѝ...

Щеше да си помисли, че всичко, което тя му е казала е било лъжа, че е идвала при него, прелъстявала го е само заради информацията. Което хем беше истина... хем не. Границата бе толкова тънка. И нямаше значение. Когато Иън откриеше какво е правила тя, можеше сам да поиска да я обеси. Риса вдигна ръце.

— Алена, за бога, не искам да ти казвам това, но ако ще те накара да побързаш, тогава трябва да научиш новината. Капитан Луис е мъртъв.

— Какво? — зяпна Алена.

— Значи този човек наистина е бил свързката ти! — замислено рече Риса.

Алена не обърна внимание на думите ѝ, като усети как ѝ прилошава. Луис бе толкова млад, толкова смел. Пред него имаше още толкова години.

— Бил е... обесен, така ли?

— Не, не, застреляли са го. Той отказал да отговори, когато един постови поискал да знае по какъв въпрос идва. Опитал се да избяга. Бил е убит.

— О, боже! — прошепна Алена, като се подпря на дървото, за да не падне. Горкият капитан Луис!

— Алена, моля те, разбери. Съжалявам, но ти казвам това само за да разбереш колко е сериозно положението.

Алена си пое остро въздух, загледана в Риса.

— Защо дойде? Защо ми помагаш?

— Аз... — Риса се поколеба. — Не знам. Може би уважавам твоята преданост към Юга. Може би съм започнала да се привързвам към теб. — Очите ѝ леко се притвориха. — А може би още обичам Иън и знам, че ако умреш или те затворят, това ще го нарани безкрайно много. Какво значение има? На съседната улица ме чака файтон. Не бива да ме виждат тук. Вземи бебето и Лили. Можеш да пътуваш с една прислужница. Но ѝ кажи да мълчи и *побързай*.

Алена кимна леко с глава. Никога не бе изпадала в по-голяма беда. Това бе война, а не игра на флиртуване и шпиониране. Вероятно Иън бе прав, че ще продължи много дълго и ще бъдат окъпани в кръв.

— Алена!

Тя вдигна глава, изправи рамене и кимна. Импулсивно прегърна Риса и тя я прегърна на свой ред.

Алена забърза към спалнята на Иън, като извади хартия, писалка и мастило от чекмеджето на бюрото му. Изпитваше ужасна мъка заради секундите, които трябваше да отдели, като ѝ се щеше да има думи, с които да може да обясни колко много го обича — както и Конфедерацията. Нямаше думи, които да са достатъчни. Тя написа само:

Съжалявам. Ужасно съжалявам. Трябва да се върна у дома. Наистина те обичам.

Алена

Остави бележката на бюрото му.

Обърна се и огледа стаята. Не искаше да идва тук. А сега не искаше да си тръгне. Бе научила колко много обича съпруга си. Бебето ѝ се бе родило тук. Това бе станал техният дом.

Тя затвори очи и се пребори със заплахата от истерични сълзи.

Забърза се към стаята си, внимателно взе сина си в ръце и с Лили, която стоеше мълчаливо до нея, напусна дома си. Напусна Севера. И съпруга си.

До края на септември Риса получи писмо от Алена, което я уверяваше, че тя и бебето са стигнали безопасно от Вашингтон до Ричмънд. Оттам отишла с влак до Чарлстън, където била посрещната от каймака на конфедералното общество. Пишеше с ентузиазъм колко са любезни хората, с които се среща — и с нов патриотичен плам за Конфедерацията. Всъщност Алена се бе измъкнала от ситуацията доста добре.

Тя бе подозирала, че Алена може да остане доста дълго в Чарлстън. В последното писмо, което успя да прати по приятели, промъкнали се през съюзническите линии, тя съобщаваше на Риса, че след като се отби в Сейнт Августин, тя се прибираще у дома. Искаше да е с Дженифър в Беламар.

Беше ноември, когато Иън най-после се завърна във Вашингтон. Риса бе отишла на гости при своя приятелка, за да бродират едно знаме и не можеше да си намери място, задето има толкова обикновена роля в събитията.

Като се прибра в дома си рано тази ноемврийска вечер, прислужницата ѝ Нели излезе бързо, за да я пресрещне.

— Майор Макензи, мадам, майор Макензи е тук!

Риса се вгледа в Нели, а после ускори ход.

Иън бе с гръб към нея, когато тя влетя в салона. Раменете му бяха много широки и подчертаваха слабите му хълбоци, а униформата много му отиваше на тъмната коса. Ръцете му бяха подпрени на лавицата над камината, главата му бе леко приведена в размисъл. Тя бе толкова изкушена да изтича до него, да го обгърне с ръце и да положи глава на гърба му, да му прошепне някои нежни думи, за да намали напрежението от войната. Война, в която той се биеше срещу собствените си роднини, собствената си жена.

Най-накрая той се обърна. Очите му бяха много тъмни, лицето му — отслабнало, по-остро от всякога.

— Иън. Радвам се да те видя — рече тя, като се отдръпна съвсем леко.

Той се усмихна.

— И аз, Риса. Изглеждаш прекрасно, както винаги. Много си красива.

— Благодаря — рече тя меко, а после се спря. — Предполагам си разбрал, че Алена...

— О, да, знам, че е напуснала Вашингтон. Знаеш ли, изумително е колко бавно се придвижват военните заповеди и колко бързо могат да се променят нещата между хората. Всъщност бях точно до Ню Орлиънс и гонех един южняшки военен кораб с хората си, когато срещнах друг офицер, който бе прекарал известно време тук. Той бе натъжен от ареста на Роуз и нямаше търпение да научи дали знам колко много са се разтревожили другите хора тук, настроени проюжняшки, включително и жена ми. Офицерът изглежда смяташе, че Алена е напуснала в знак на протест заради Роуз. Но аз не мисля, че е така. Според мен е тръгнала, защото е била в един кюп с Роуз. Ти какво смяташ?

Риза го погледна и се поколеба.

— Ами... естествено, ти знаеш, че съм отявлен съюзнически патриот, така че едва ли някой ще сподели с мен мислите си по въпроса... Чай, Иън? Уиски? Какво мога да ти предложа? Радвам се да те видя, макар и да не си планирал присъствието си тук. Нека ти донеса нещо за пиене.

Тя се запъти да мине покрай него. Той се протегна и я хвана за ръката. Хвана я здраво, но не болезнено и тя имаше чувството, че кобалтовите му очи минават през нея.

— Знаеш повече, отколкото ми казваш.

— Тя ми писа — рече Риса бързо. — Разбира се, тя знаеше, че ще се вбесиш от решението ѝ да замине на юг, но... мисля, че искаше да си иде у дома, в Беламар, макар и да предполагам, че все още е в Сейнт Августин.

— А бебето? — попита той и Риса прехапа устни, като внезапно долови болката зад гнева му.

— Шон е много добре, направо цъфти — рече Риса. — Изобщо ли нямаш новини от Алена? Е, предполагам, че е било трудно... Аз не съм сигурна, че бих могла да се свържа с теб, Иън, ако ми се наложи.

— Алена е оставила бележка на бюрото ми преди три месеца и това е последното, което съм чул от нея — рече Иън и стоманената нотка на смъртоносен гняв се върна в гласа му.

— Сигурна съм, че щеше да се свърже с теб, ако знаеше как, Иън. Тя те обича.

— Може би.

— Аз бих се свързала с теб, ако...

— Ако някога в бъдеще ти потрябвам за нещо, отиди при генерал Брайтън. Той знае как да ме открие.

Риса кимна.

— Наистина не бива да се гневиш толкова. Тя само се прибра вкъщи. Мисля, че трябва ти да я потърсиш.

Мрачният му вид издаде съмнението му.

— Иън, тя е южнячка. Домът ѝ е в Юга.

Той се извърна от нея и се загледа в пламъците на огъня.

— И аз трябва да съм южняк, така ли? — попита той безгрижно.

— Не, не, естествено, че не...

— Въпросите са само два: Съюзът трябва да се запази и робството е морално зло. Алена знае това! — Ядът и объркването се смесиха в дълбокото терзание на гласа му.

— Сигурен съм, че тя знае, че робството е морално зло — рече Риса. — Всъщност много малко от войниците в Конфедерацията действително притежават роби. Много южняци не одобряват робството. Те просто чувстват, че имат правото да са независими и свободни. — Защо, за бога, защитаваше Алена? — О, Иън, ако двете страни просто се опитаха да се разберат взаимно, нямаше да има война — настоя тя.

— Задълго ли си във Вашингтон? — попита Риса по време на приятната вечеря.

— Имах малко време, но сега... мисля да тръгна на собствена мисия.

Риса се изправи, като почти прекатури стола си.

— Да не си посмял да се оставиш да те убият заради нея, чуваш ли? И не говоря с лоши намерения — ако щеш вярвай, но Алена ми е

приятелка. Но и ти си ми приятел, докато тя е врагът и не бива да бъдеш убит заради нея!

Той се усмихна, като стана на свой ред и заобиколи масата, за да стигне до нея. Хвана я за раменете и я целуна по челото. Плътта ѝ сякаш пламтеше.

— Иън... — промълви тя.

— О, боже, не бих те наранил, Риса, не бих те наранил — рече той.

Устните му отново леко я докоснаха.

— Ами ако искам само спомен, ако...

Ръцете му се стегнаха. Той повдигна брадичката ѝ. Почувства устните му върху своите. Впивайки се трескаво в тях с отворена уста и страст, която разпали усещанията ѝ, тя възпламени копнеж, който дори не можеше да си представи по-рано.

Но той изведнъж я пусна и изруга.

— Трябва да се махна отгук, Риса! — рече ѝ той дрезгаво.

— Защото я обичаш — каза тя меко.

Той замълча за момент.

— Защото обичам и двете ви — каза той.

И после излезе.

Алена винаги бе обичала град Сейнт Августин, с красивия му и импозантен форт, който стоеше на стража в пристанището.

Пристигнаха с Лили и Шон през декември 1861. Алена бе щастлива, че е тук. Бе на двеста мили от къщи, но това бе Флорида и се чувстваше добре. Ако мислите за Иън не я тормозеха непрекъснато, можеше да е направо доволна. Естествено бе получила огромна подкрепа за позицията си, след като стигна до юга и се чувстваше окуражена, че е права и че е част от голямата революционна кауза.

Но нощите ѝ бяха мъчение. Беше изоставила Иън и не знаеше къде е той, нито как щеше да се почувства, дали някога ще ѝ прости, дали някога отново ще го види...

Един ден някой я повика на улицата.

Тя се извърна и видя Джулиън да скача от мястото на кочияша в един малък файтон. През нея премина лека тръпка, понеже той толкова приличаше на брат си. Забърза се, за да прегърне Джулиън, който я

вдигна на ръце и я завъртя, а после отново я прегърна. Но после я сложи пред себе си и погледът му стана сериозен.

— Ха така, млада госпожо, какво правиш тук? Много добре знам, че големият ми брат не ти е дал разрешение да напускаш Вашингтон!

Алена въздъхна с раздражение.

— Е, големият ти брат не е във Вашингтон, а там стана много опасно за южняци.

— Нима? За южняци — или за *виновни* южняци?

— Джулиън, не бъди жесток. И не забравяй, че Иън е янки, когато ти... — тя отстъпи и го изгледа от главата до петите. Той бе много красив в сивия си униформен редингот с медицински и военни пагони на раменете. — Ти си бунтовник.

— Чудесно. Да не спорим. Нека те заведе вкъщи. Добре дошла, Лили! А това е... Шон! Вече е толкова голям. Нямам търпение семейството ми да го види, първия им внук — толкова ще са горди!

Алена се усмихна. Беше хубаво — и странно. Имаше чувството, че наистина е добре дошла у дома си. Посрещната топло от семейството на съпруга си.

Когато съпругът ѝ бе врагът.

Алена написа писмо на Иън още първата вечер, която прекара у Джулиън. Макар че се опита да излее сърцето си, думите ѝ изглеждаха някак кухи. Тя отново написа, че го обича, но като се има предвид, че бягството ѝ и слуховете за шпионската ѝ дейност сигурно са плъзнали из цял Вашингтон, той едва ли щеше да ѝ повярва. Въпреки това Джулиън взе писмото ѝ и тя се надяваше да стигне до съпруга ѝ.

Тя започна да работи с Джулиън. Той прекарваше повечето от времето си в гарнизоните, като се грижеше за болните и ранените войници. Вечер той лекуваше цивилното население на Сейнт Августин. Алена се радваше, че работи с войниците. Това я караше да се чувства полезна и не ѝ даваше възможност да се замисля над положението си.

Бе стояла там около седмица, когато пристигнаха хората от кораба на конфедерираните щати *Ани Мей*. Това бе кораб, пробил блокадата, разрушен в морето от флотата на Съединените щати. Повечето от моряците на борда ѝ бяха взети в плен, но някои бяха

избягали. Мнозина бяха ранени сериозно. Като следваше Джулиън от легло на легло, тя бе ужасена от кръвопролитията и мъките на хората. Отначало едва не припадеше. После, като попадна на инфектирана и покрита с гной рана от сабя, за малко да повърне.

Но стана безразлична към касапницата около нея. Попиваше кръвта, за да може Джулиън да вижда достатъчно ясно, за да направи шев. Натискаше раните, когато той ѝ кажеше да го прави, превързваше и промиваше. Когато десетината оцелели бяха зашита благодарение на уменията на Джулиън и останалите лекари, тя пишеше писма вместо войниците.

Тази вечер Джулиън, Алена и доктор Реджиналд Пърси вечеряха в една странноприемница близо до форт Мариън.

Пърси бе към шейсетте, достолепен мъж, който бе служил в армията на Съединените щати преди отцепването. Той каза на Алена, че през целия си живот не е работил с по-добър хирург от Джулиън Макензи.

— Нямаше нужда от нито един от тези последни, трагично изгубени животи! — оплака се той, като тропна с юмрук по масата. — От това, което ми казаха момчетата, те са знаели, че са по-малобройни и имат по-малко оръжие и са предали кораба си. Проклетите северняци нарочно убили тези момчета. Знаят, че нямат храбростта на Юга и смятат, че единственият начин да ни победят е да ни избият до крак!

— Хайде, доктор Пърси, не всички янки... — подхвана Джулиън.

Но Пърси отново удари по масата.

— Проклетата блокада! Войната не свърши толкова бързо, колкото предричаха — изобщо не е наближила края си. И щеше да е много различно, ако врагът преследваше единствено оръжията, които се внасят, но когато вземат нашия лауданум, нашия морфин, нашия хинин...

— Война е, Пърси, и не можем да направим кой знае колко по въпроса — каза му Джулиън.

Няколко минути по-късно, след като сервираха кафето, Джулиън бе извикан обратно в болницата.

Когато Джулиън замина, Пърси се облегна все така недоволен. Тъмните му очи бяха изпълнени със силни чувства, а гъстата му сива

коса, дълга до раменете, обрамчваше изпитото му лице и той изглеждаше много състарен и тъжен.

— Още... трябва ни още. Винаги ни трябва повече. — Той я погледна, после облегна лактите си на масата, като я погледна право в очите. — Разбрах, че си от дивия юг, мисис Макензи.

— Израснах на един малък залив...

— Залива Бискейн.

Тя кимна, изненадана, че той е толкова запознат с произхода ѝ.

— И така, мисис Макензи, познаваш водите наоколо. Познаваш дълбоките места и рифовете. Знаеш пътеките до северната част на щата.

— Да, естествено, но...

Той се облегна назад.

— Вече загубих един племенник в тази война — каза ѝ той, а тъмните му очи сякаш изведнъж запламтяха.

— Съжалявам, сър.

— Сигурен съм, че е така. Ти го познаваше.

— Моля?

Той се усмихна бавно, горчиво.

— Капитан Луис бе момчето на сестра ми.

— О, боже! — прошепна Алена. — О, ужасно съжалявам. Той наистина бе прекрасен младеж...

— И той говореше много хубави неща за теб — прекъсна я направо Пърси.

Алена се облегна назад, сложила ръце в скута си, загледана в него с неудобство.

— Наричаше те Мокапина.

— Така ли?

Внезапно Пърси се наведе през масата и здраво стисна ръката ѝ в своята.

— Може отново да се нуждаем от теб, Алена. О, боже, толкова ми е неприятно да моля такава крехка млада жена да изиграе тази роля, но... още по-неприятно ми е, когато тези момчета умират и знам, че трябва да направя нещо по въпроса!

— Не съм съвсем сигурна какво точно мога да направя точно сега... — започна Алена внимателно.

— Но аз съм — прошепна разпалено Пърси. И се наведе по-близо. — Мокасина. Няма да се използва друго име. Много малко хора ще научат как помагаш на каузата...

— Но какво?

— В определената нощ аз ще те измъкна оттук, уж за да те заведа у вас. Само че първо ще идеш във Фрийпорт, ще вземеш запасите от един мой приятел, британски поданик, доктор Белами. Обикновено Сейнт Августин е обграден от съюзнически кораби, гладни, предпазливи. Ти отиваш в залива Бискейн, капитанът те оставя с медицинските припаси и другите контрабандни стоки, които си взела, а после той се връща, както може. Алена, ти си идеална! Рискът ще е малък! Ако корабът бъде превзет в морето, ще кажеш, че си жената на Пантерата.

— Какво? Кой? — попита Алена.

Пърси вдигна вежда и погледна така, сякаш щеше да започне да плюе от ярост.

— Съпругът ти, мадам, е истинска напаст за крайбрежието. Той идва, напада, краде оръжията ни, доставките ни и отново изчезва. Броди из проклетите мочурища и гори, никой не го забелязва, докато не стане твърде късно. Изглежда никой не може да го проследи. Движи се като светкавица. Той и хората му са правили удари от Южна Каролина до Тексас; промъквали са се, за да разузнават укрепленията и да докладват за броя на войските и точното им местоположение. Момчетата, които се опитват да задържат малко здрав разум в този окаян и изоставен щат го наричат Пантерата! Не разбираш ли — като негова съпруга, мадам, ти ще си свещен товар за всеки съюзнически офицер, който ви спре. И няма да имаш по-голяма вина от това, че се прибираш къщи. Освен това ще си неоченима при преговори с тези чужденци, които искат да ни помагат тайно.

Алена сведе поглед към ръцете си и се почувства вцепенена. Трябваше да имат лекарства. Тя не можеше да понася да гледа ужаса, на който бе станала свидетел след нападението над *Ани Мей*. Смъртта и осакатяването бяха достатъчно ужасни, без да се добавя смъртта поради липса на нужните лекарства.

— Деверът ми знае ли за всичко това? — попита тя меко.

Пърси поклати глава.

— Не. И естествено ти имаш пълното право да ми откажеш. Но няма да го направиш, нали?

Тази нощ тя сънуваше умиращи войници. Чу една жена да плаче, да раздира сърцето си от рев. Скърбяща майка. Отвори очи и извика.

Скочи от леглото и се приближи до люлката на Шон. Той спеше мирно. Събуди го и той започна да шава протестиращо в ръцете ѝ. Тя щеше да умре, ако нещо се случеше на Шон.

На следващия ден в болницата Алена каза на Пърси, че ще се радва да направи каквото може.

— Значи Мокарина се роди! — рече Пърси меко. — Няма от какво да се боиш.

Тя не възрази и не му каза, че племенникът му веднъж я бе нарекъл така.

И именно затова тя бе толкова уплашена.

Преди да са минали и две седмици, точно след първия рожден ден на Шон, Пърси се отби да види Алена. Един кораб на Конфедерацията се бе промъкнал до брега южно от града и тя щеше да го отведе у дома.

И Джулиън, и Тиа бяха против решението ѝ да предприеме пътуване до Беламар.

— Алена, ти ще си на борда на нарушител на блокадата! — напомни ѝ Тиа.

— Ако заловят кораба, на мен няма да ми сторят нищо — увери ги Алена. — Моля те, Джулиън, трябва да видя дома си. Искам да видя Дженифър, Джером, чичо ти и леля ти. Моля те, разбери ме.

В крайна сметка Алена се наложи и остави Шон с Тиа и Лили. Джулиън и Тиа я придружиха до кораба и капитанът, прекрасен стар морски вълк на име Насби, обеща, че Алена ще бъде придружена през целия път до залива Бискейн, че няма да е сама или в опасност нито за миг. Вместо това, след като изминаха един час право на юг, корабът се обърна и се насочи към Бахамските острови.

Бяха задвижвани от пара и въпреки блокадата стигнаха до Фрийпорт за по-малко от четирийсет и осем часа. На срещата с доктор Белами Алена откри, че от нея се очаква не само да доставя лекарства. Почти осемдесетгодишният доктор Белами бе добър джентълмен от Юга, който живееше във Фрийпорт. Той настоя Алена да остане за вечерята, която даваше той за някои британски дипломати. Тя носеше тъмна перука за прикритие, но се облече за случая и направи каквото можа, за да убеди мъжете, че страната им трябва да признае Конфедерацията и че те трябва да помогнат на бунтовниците, за да покажат на Съюза, че световното мнение е на страната на Юга.

Когато трябваше да потегли на следващата сутрин, доктор Белами бе очарован от нея.

— Скъпа моя, господата говореха единствено за твоята красота и жар. — Той намигна. — Всички искаха да знаят коя си, но никога няма

да узнаят! Уверихме ги, че ти си бунтовница патриотка и че не можем да им кажем повече. О, скъпа моя Мокасина! Наистина ще се радвам да имаме дълго и блестящо познанство. Внимавай много.

Когато го остави, тя носеше кожени чанти, пълни с важни лекарства и бе изпълнена от огромно чувство на задоволство.

По пътя към кораба на Насби, тя и пазачът ѝ, облечени в цивилни дрехи, се спряха до една крайбрежна кръчма, докато мъжете купуваха провизии, уиски и вино за пътуването на връщане. Алена, с палтото си и тъмната си перука, седна на маса в ъгъла да изпие едно кафе. Тя се изненада, като чу, че мъжете зад нея са от съюзническата флота и че говорят за атака на *нейния* кораб. Знаеха, че една бунтовническа шхуна е в околността и смятаха да я заловят в открито море.

Алена бавно се изправи и се измъкна от кръчмата, като забърза да предупреди капитан Насби. Той бе изненадан, но се зарадва на информацията ѝ.

Те отложиха отплуването си за през нощта и после тръгнаха обратно през морето, без да са преследвани от съюзнически военни кораби.

Алена още се радваше на победата си, когато я оставиха в залива точно до остров Беламар. Когато слезе на брега с придружителя си, веднага чу рязък глас:

— Кой е?

— Алена Макман Макензи! — извика тя.

— Алена?

Лодката ѝ се плъзна в пясъка на плажа. Тя излезе и веднага потъна в прегръдката на Дженифър. Придружителят ѝ тихо загреба обратно към кораба си, а тя придружи Дженифър до къщата.

Алена прекара първата си нощ вкъщи, като разговаряше с Дженифър, Джеймс и Тийла — и ги лъжеше. Не каза нито дума за собствените си военни усилия. Каза им, че възнамерява да се върне в Сейнт Августин, но има намерение често да пътува до Беламар.

На другата сутрин излязоха на плажа, съвсем сами. Дженифър внимателно се огледа наоколо, преди да каже развълнувано на Алена:

— Толкова съм благодарна, че върша ролята си. Днес следобед един военен отряд ще дойде на континента. Те ще отведат теб — и

контрабандната ти стока! — обратно в Сейнт Августин.

— О, боже мой — прошепна Алена. — Ти си... свръзката ми?
Дженифър се засмя.

— Разбира се! Разбира се! О, Алена, какво си мислеше? Че мога да си седя и да наблюдавам войната след това, което се случи с Лорънс? По-скоро бих умряла, отколкото да стоя със скръстени ръце! А сега и ти си част от всичко това! О, Алена, толкова се радвам, толкова съм щастлива. Не е ли чудесно да правим толкова много за нашите бойци?

Алена носеше морфин, хинин и лауданум. Корабът ѝ бе донесъл и оръжие, но тя не искаше да мисли за това. Трябваше да помни капитан Луис и факта, че бе умрял. Трябваше да помни всички останали благородни войници на Конфедерацията. Трябваше да се насили да забрави мъжа, който сигурно вече бе започнал да я презира.

Съпруга ѝ.

Алена се върна в Сейнт Августин и измина около седмица, когато на път за магазина с изненада откри, че я поздравява някакъв войник със сламена шапка с перо.

Тя застана неподвижна, намръщена, като усещаше лека тревога, докато гледаше как мъжът се е забързал към нея.

— Алена, Алена!

— Питър! — извика тя в отговор, изненадана, но не и разтревожена да го види. След избухването на войната всичко, което се бе случило в Симарон в онзи далечен ден сега изглеждаше като детска игра.

— Капитан Питър О'Нийл — рече той с най-добрата си усмивка и свали шапка.

— Да, естествено, Питър. Добре изглеждаш. Поздравления, радвам се, че изглеждаш толкова... доволен.

Той се усмихна и протегна ръце към нейните, като я придърпа по-близо, за да я целуне по бузата, а после се отдръпна, за да я огледа цялата.

— О, Алена! Ти наистина се разхубавяваш всеки път, като те видя!

— Благодаря, Питър. Ти изглеждаш във форма, а й в добро настроение.

— О, да. Аз съм в кавалерията на Флорида и много се гордея с това. Ние сме най-смелите, нали знаеш — но губернаторът се оплаква, че всеки мъж в щата, който има пони искал да е смел и дързък за сметка на щата. Но, скъпа ми Алена, приятелят ти тук е един от най-добрите конници в щата. Ще трябва да простиш моята липса на скромност, моля те! И освен това двамата с баща ми сме вложили доста пари във финансирането на собствената ни рота и сме доста търсени.

— Много се радвам.

Той се усмихна и я загледа с копнеж.

— Значи си напуснала съпруга си? — попита я той, изпълнен с надежда.

Тя замръзна. Очите на Питър незабавно се изпълниха с безпокойство и той бързо измърмори:

— Ужасно съжалявам, Алена. Опитвам се да се държа приятелски, но просто... Е, признавам, че го ревнувам. Аз сбърках, много сбърках по отношение на теб и въпреки това...

— Хмм — промълви Алена. — Как е Елзи?

Питър стана по-мрачен.

— Не си ли чула?

— Какво да съм чула, Питър?

— Елзи почина преди около шест месеца. Коремен тиф.

— О, Питър, ужасно съжалявам. — Тя наистина съжаляваше. Горката Елзи, беше толкова млада!

— Благодаря. Аз също — рече Питър и звучеше съвсем сериозно.

Тя не можеше да не изпита известна жал към него.

— Носят се слухове, че ти си била част от механизма, който е помогнал да се спасят войниците от Юга в Манасас.

Алена сви рамене с неудобство. Той поклати глава, като се приближи още до нея.

— Алена — рече той забързано, — всеки южняк би дал живота си за теб, ако се наложи!

— Благодаря ти, Питър, но...

Внезапно той се приближи напред, хвана я за раменете и я целуна по бузата.

— Ако някога мога да ти услужа по някакъв начин, обещавай да ме уведомиш! — рече той страстно. После също толкова внезапно я остави и забързано се отдалечи по улицата.

Тя го наблюдаваше, като отново се почувства много неспокойна. Знаеше ли какво прави тя сега? Тя прехапа устната си, като осъзна колко опасно е всъщност замесването ѝ във войната.

В спалнята си тази вечер една единствена свещ гореше на бюрото, като хвърляше сенки в ъглите на стаята. Не ѝ трябваше, а и не искаше повече светлина. Шон спеше в люлката си.

Алена седна в единия край на леглото и свали ботушите си.

После стана и се приближи до креватчето на Шон, нетърпелива да види, че синът ѝ спи спокойно. После ѝ се стори, че чува звук. И усети...

Хлад. Някакво чувство на опасност пролази по гръбнака ѝ. Като се обърна, тя видя, че не е сама. Един човек се бе облегнал на далечния край на полицата до камината. Той чакаше. Спокойно.

Чакаше мълчаливо, в сенките на нощта. Но още докато се обръщаше, тя усети как по гръбнака ѝ отново пролазва хлад и с изумление осъзна, че това е Иън.

— Привет, мисис Макензи — рече той мрачно.

Лунната светлина внезапно докосна очите му и в тях проблясва син огън на фона на суровото му тъмно лице. Внезапно тя се убеди, че може да усети гнева му — ярост, която бе тляла в продължение на месеци. Излъчваше се от него като горещи вълни.

Тя глупаво се обърна, за да избяга.

Но още преди да е изминала и две крачки, ръцете му бяха около нея като решетки на затвор и тя чу шепот в ухото си.

— Обична моя бунтовнице, да не би да търсиш армия, която да ме залови?

— Иън...

— Не викай — предупреди я той с леден тон.

После я вдигна и я хвърли. Хвърли я с възмутителна сила... И тя полетя, за да падне, изумена и задъхана, на леглото.

Алена бързо се окопоти, отдръпна се от него и се облегна на таблата, като през цялото време го гледаше. Той се приближи към нея с дълги, бързи крачки. Тя нервно отметна назад косата си — страшно зарадвана да го види, но въпреки това ужасена от него.

— Би трябвало да извикам, да те предам на бунтовническата армия. — Тя скочи от леглото, но той я хвана за ръката и я дръпна обратно и тя се извърни към него, притисната, усещаша силата на хватката и на очите му. — Би трябвало да извикам — прошепна отново тя — достатъчно високо, за да събудя Джеф Дейвис в Ричмънд! Иън, моля те, ти не разбираш, ти не...

— Млъкни, Алена. Не разполагам с цяла вечност.

Тя млъкна не заради думите му, а понеже той я заглуши с целувка. Устата му поглъщаше нейната, езикът му я вкусваше, завладяваше, подивял от жар и страст. Той бе като стихия, внезапна нощна гръмотевична буря, а треската му бе толкова електрическа, че на мига премина през нея. Тя искаше да протестира срещу бурността му. Можеше само да отвърне със същото. Лекият му мъжки мирис сякаш превзе чувствата ѝ с изкушението. Толкова пъти бе мечтала за него, сега го вдишваше. Усещаше го. Ръцете му върху лицето ѝ, устата му — течен огън. И бе хубаво. Превземащо, завладяващо усещане, което бе толкова сладостно, че тя не можеше и да си помисли да протестира. Някаква тревога в нея я предупреди, че трябва да задава въпроси, да протестира, първо да *говори*, но...

Ръцете му се движеха и копчетата сякаш се стопяваха под пръстите му. Дрехите ѝ се свлякоха, а устните му почти не се отлепиха от нейните. Тя бе по-непохватна, докато ръцете ѝ се бореха със съюзническата униформа.

Тя първа остана гола и най-накрая устните му заслизаха по шията ѝ. Пръстите ѝ се заплетоха в косата му, когато той откри гърдите ѝ с език, възбуди ги, докато зърната им се втвърдиха, а после започна да лиже, да смуче и целува тези зърна, докато усещането сякаш

премина през цялото ѝ тяло и я докара до нажежен до червено глад. Тя прошепна името му, подръпна косата му, но той не обърна внимание, тъй като целуваше корема ѝ, падна на колене, притегли го точно до лицето си и започна да го обсипва с малки целувки все по-ниско и по-ниско.

Ръцете ѝ хванаха раменете му, коленете ѝ омекнаха. Тя се спусна пред него, трепереща, търсеца устните и раменете му с целувките си, нетърпелива да го докосне, да го вкуси навсякъде, да положи лице на гърдите му, да усети гладката му изгаряща плът. Да го възбуди, да го развълнува, да го измъчи така, както я измъчваше той. Пръстите ѝ се свиха около члена му, галещи... устата му се залепи за нейната и внезапно тя бе вдигната и просната на леглото. Усети вълната на полусмъкнатата му униформа да дращи бедрата ѝ, но това нямаше значение.

Тя отново срещна очите му, точно когато той потъваше в нея, отначало много бавно, като я гледаше през цялото време. Не можеше да затвори очи, не можеше да извърне поглед. Изведнъж леко възкликна и потръпна от внезапна конвулсия. С бърз тласък той влезе още по-навътре и тя се съживи, като се извиваше в такт с този гръмотевичен ритъм, който ги помете. Безразсъдна, дива, отчаяна, тя се вкопчи в него, като усещаше екстаза най-послед да я обзема, да се взривява в оргазъм, който я караше да трепери и да се извива от малки конвулсии дълго след като усети тялото му да потръпва върху нейното...

Лежаха мълчаливи един до друг дълго време. Тя усети биенето на сърцето му до своето. Главата му лежеше върху гърдите ѝ, тя прокара пръсти през косата му.

— Радвам се да те видя, Иън — каза тя накрая с разтревожен глас, — но какво правиш тук?

Когато той се обърна, Алена се зарадва да види, че е усмихнат.

— И аз мога да ти задам същия въпрос — напомни ѝ той.

Тя отвърна сериозно:

— Иън, кълна се, че не исках да те изоставям. Просто не съм от Севера...

— А аз мисля, че те предупредих веднъж, че където и да отидеш, аз ще те намеря — рече той меко.

През нея премина лека тръпка на страх.

— Наистина се наложи да напусна Вашингтон. А те постъпиха изключително зле с Роуз.

— При тези обстоятелства са се държали толерантно с Роуз. Тя е още жива, нали? — попита той иронично. — Започнали са да екзекутират шпионите, нали знаеш — и твоята скъпа Конфедерация е започнала с едно обесване в Ричмънд.

Алена сведе клепки.

— Изглеждаше благоразумно да напусна Вашингтон. Бях твърде близка с Роуз. С която ме запозна ти, ако си спомняш.

— Ако не ме лъже паметта, ти сама се запозна, като дойде на партито в нощта, когато щеше да родиш.

— Е, аз не знаех, че ще раждам толкова скоро, Иън! — внезапно възкликна тя и се изправи. — Тук си в опасност. Как, за бога, стигна дотук?

Като скръсти ръце зад главата си, Иън се облегна на възглавницата.

— Има си начини, естествено.

— Иън, опасно е. Не можеш да останеш.

Очите му сякаш я прорязаха.

Алена преглътна с мъка.

— Видя ли Шон, когато бе буден?

Той кимна.

Шон никога не бе сам. Когато не бе с Алена, Лили се грижеше за него.

— Значи Лили знае, че си тук?

Той отново кимна.

— Можем ли да й имаме доверие? — прошепна Алена.

Иън се обърна към нея, подпрян на лакът и повдигна вежда, като погледна изпитателно очите ѝ.

— Мисля, че мога да имам повече доверие на Лили, отколкото на теб. Не смяташ ли, че е така?

— Не знам какво имаш предвид — прошепна Алена със сведен поглед. Тя се отдръпна от него, негодуваща, въпреки че бе точно толкова виновна, колкото изглеждаше в очите му. — Викам ли? — попита тя. — Опитвам ли се да те предам, за да те заловят и да те вкарат в затвора?

— Не. Но пък, кой знае, може да чакаш да видиш дали Пантерата няма да ти даде някаква информация — предположи той тихо.

— Иън, не знам какво си чул и... — тя се спря, а после добави по-меко. — Не знам къде си бил, нито с кого. Но ако Риса ти е казала нещо...

— Риса — рече той направо — не ми каза нищо, освен че е смятала, че трябва да заминеш колкото е възможно по-бързо, защото това просто бил опасен град за южняци.

Твърдият му, неотклонен поглед не издаде нищо от собствените му емоции — нито от отношенията му с Риса, откакто Алена си бе заминала. Тя копнееше да го попита, но ги делеше твърде много време — или може би се боеше да узнае истината.

— Значи си я видял.

— Естествено, че я видях.

— Иън, само ако можеше да разбереш...

— Знаеш, Алена, че не искам да разбера. Вече дори не ми пука.

Тя възкликна, като откри, че отново е издърпана под него и че светът и войната избледняха. Той я люби страстно и треската му граничеше с насилие, но бе минало толкова време, толкова много време, че нея не я беше грижа, можеше само да тръпне на свой ред, да посреща и да отвърща на жарта му още веднъж. Почти бе забравила колко е прекрасно да е в обятията му, колко неописуемо прекрасно бе да е прегръщана, да е обичана с такава свирепа страст.

Но този път след няколко минути, през които лежеше изтощена до него, той стана и се протегна към дрехите си.

— Тръгваш ли? — прошепна тя.

— Да не би да предлагаш да остана и да оповестя за присъствието си на добрите люде в Сейнт Августин? — попита той.

Тя бавно се изправи в леглото, загърна се със завивките, внезапно усетила хлад, и поклати глава.

— Не, естествено, не. Просто...

— Аха. Просто чакаше да видиш дали ще направя опит да те отвлека обратно на северна територия в тъмнината на нощта?

Алена поруменя.

— Иън, аз помагам на брат ти, за бога! И...

Изведнъж той целуна устните ѝ и прекъсна думите ѝ.

— Мисля, че Сейнт Августин е чудесно място за теб. Ти си във Флорида, на която принадлежиш, нали?

— Да, разбира се.

Той сви коляно на леглото, а ръцете му я заклешиха с внезапно плашещо настоятелен поглед.

— Не знам какво е станало във Вашингтон. Риса отказа да ми каже, а Роуз гордо признава единствено собствената си вина.

— Това не е вина, ако...

— Не защитавам моята страна. Не смятам да те карам да се махаш. Но искам да ми обещаеш, че ще стоиш тук.

— В Сейнт Августин?

Той кимна сериозно.

Тя се почувства благодарна и облекчена. Обичаше Конфедерацията и Иън. И изведнъж изглеждаше, че е възможно да обича и двамата.

— Обещавам, че ще стоя в Сейнт Августин. Не бих си помисляла да се местя. Аз...

— И ще се държиш прилично.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Мисля, че знаеш.

— Иън, аз помагам на брат ти в лазарета. Грижа се за войниците му. Тази вечер помагах при раждането на едно бебе. — Тя се изправи на колене и положи ръце на грубата синя вълна на мундира му. — Дойдох при *твоето* семейство. Аз...

Той кимна и дори се усмихна, а пръстите му леко се затвориха около ръката ѝ, която лежеше на гърдите му.

— Обещай ми, че ще се държиш прилично, ще внимаваш и няма да рискуваш живота си или този на детето ни.

Очите му сякаш проникваха със синия си огън в душата ѝ и тя кимна. Загледа се в него на свой ред, а зад клепките ѝ запариха горещи сълзи от мисълта, че той отново ще я напусне. Косата се спусна по гърба ѝ, а тялото ѝ се притисна в неговото.

— Иън...

Той изстена. После внезапно въздъхна и тя откри, че е вдигната и още веднъж се намира под него.

— Иън, трябва да вървиш! — запротестира тя.

— Да — прошепна той срещу нея.

— Иън, моля те...

— Алена...

Тя забрави, че е искала той да си тръгне, преди да са го открили, преди да се наложи да се измъкне в сутрешната светлина. Забрави, понеже твърде бързо бе погълната от опияняващата страст на целувката му, усещането за топлината му...

Тя не искаше да го пусне, но въпреки това прошепна:

— Иън, опасно е да стоиш тук. Опасно е да се опиташ да си тръгнеш.

— Знам какво правя — увери я той, надигна се, нагласи панталоните си и препаса сабята си на мястото ѝ.

— Как не! Ти си човек, Макензи. Куршумите няма да рикошират в теб! — прошепна тя нещастно.

Той се върна до леглото и вдигна брадичката ѝ така, че тя го погледна очите.

— Иън, помисли върху думите си. Казваш ми да съм внимателна, докато ти влизаш право в ада.

— Казвам ти, предупреждавам те: не се замесвай в шпионски дейности! — заяви той с открит гняв. — Понеже ако го сториш, любов моя, можеш да предпочетеш да те арестува самия Линкълн, отколкото аз да те заловя. И не забравяй, Алена, аз съм офицер и нямам друг избор, освен да се включа във войната. И съжалявам за това. Бог ми е свидетел, съжалявам за това! — добави той яростно.

— О, Иън — рече тя нещастно.

Той се приближи до нея за последен път, като я прегърна и леко я целуна по главата.

— Дръж се прилично — рече той меко.

Тя сведе глава. Знаеше, че не може да му обещае, че ще се държи прилично. Ако можеше да направи нещо, за да спаси живота на войници от Конфедерацията, тя щеше да го стори.

— Само ако можеше да идваш в града и да ме посещаваш всяка нощ...

— Ловък съм — рече той с някакво сухо веселие, — но дори аз не мога да идвам толкова често.

Тя се отдръпна от него.

— Не, не искам да си е опасност, Иън, трябва да стоиш надалеч.

Той се усмихна.

— И ти трябва да стоиш тук — напомни ѝ той, като я придърпа обратно към себе си. Целуна я по устните, а после я пусна и отиде до люлката на Шон. Гледаше как синът му спи, а секундите течаха. После се обърна. Взе шапката си от масичката до леглото ѝ, размаха я в дълбок поклон и потъна в тъмнината на ранното утро.

През февруари 1962 г. за Конфедерацията настанаха лоши дни. Претърпяха катастрофално поражение при форт Донълсън и военният министър заповяда на генерал Робърт Лий да оттегли всичките си сили, защитаващи морския бряг на Флорида и да докладва на Албърт Сидни Джонстън в Тенеси. Източното крайбрежие трябваше да бъде зарязано, оставено да разчита изцяло на собствените си сили за защита.

Джулиън се приготви да се оттегли от Сейнт Августин, заедно с останалите военни. Алена бе бясна, убедена, че Иън е знаел много добре, че Конфедерацията се кани на практика да похити източното крайбрежие на Флорида, когато я бе накарал да остане. Като гледаше как Джулиън събира медицинските си запаси, тя се чудеше дали да не го придружи въпреки всичко. Обстоятелствата се бяха променили.

Питър О'Нийл дойде да я види, преди да потегли с ротата си.

— Ужасно е това, което стана тук! Но не се отчайвай, Алена — наблизко ще има бунтовнически войници, на отвъдния бряг на реката.

— Зная, Питър.

— Нали не си станала предателка и ти, Алена? — попита я той.

— Сърцето ми е с Конфедерацията, знаеш това.

Той и се усмихна.

— Ти си истински бунтовнически ангел, Алена. Зная, че отново ще се срещнем. Аз ще продължавам да бъда с бойците в щата, не бой се. И...

— И какво?

Той се поколеба, а после свали шапката си.

— Съжалявам, но ще убия съпруга ти. Ще открия в леговището му и ще го убия. Пантерата ще умре преди края на войната.

Тя отстъпи от него, ужасена. Той бързо се опита да се поправи.

— Алена, съжалявам. Това е война и той е врагът. И искам да знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен. Винаги ще те защитавам.

— Не ми казвай това, Питър.

— Ще видиш... Боя се, че един ден ще имаш нужда от мен — каза ѝ той.

Той мрачно сви устни, качи се на коня си и потегли.

До последния момент Алена се чудеше какво да прави. Но още докато размишляваше, доктор Пърси дойде да я види в къщата ѝ. Изглеждаше много стар, тъжен и уморен.

— Един лекар, един хирург в тази война трябва да има материали, с които да работи. Морфин, хинин, хлороформ, кръвоспиращи средства, стимуланти и разяждащи материали като азотна киселина, за да обгаря лошите тъкани и да ги заздравява! Трябва да поддържаме хората си живи и да се движим наравно с движенията на съюзническата армия.

Тя го погледна с решителност. Пърси знаеше много добре, че можеше да я убеди, като ѝ внуши, че може да спаси живота на много хора.

— Пърси, не съм сигурна, че мога да напусна Сейнт Августин.

— О, скъпа моя. Не можеш да напуснеш Сейнт Августин, аз ще поема практиката на Джулиън в тази къща. Ти трябва да стоиш тук и да ми помагаш. Ще има една съвсем малка част от доброволци на другия бряг на река Сейнт Джоунс. И двамата сме добре запознати с шифъра. Ако можем просто да ги държим в течение, което лесно ще можем да правим под прикритието на медицината, можем да продължим да служим на Конфедерацията.

Алена се поколеба — спомените за Иън все още бяха много силни в сърцето ѝ.

Както и спомените за думите на Питър към нея. Войната трябва да свърши, да приключи. И ако тя може да направи нещо, което да помогне на Юга по-бързо да постигне победа...

Или загуба?

Тя бе добра в шпионажа, знаеше това. И познаваше щата си, реките, терена. Точно както и Иън.

Но Иън отказваше да види двойната си позиция. Той вярваше в съюзническата кауза и трябваше да се бие за нея. Алена вярваше също

толкова страстно в Конфедерацията. Щом той щеше да избягва куршумите, тя щеше да стори същото.

И той никога нямаше да узнае за дейността ѝ.

Знаеше се, че той е Пантерата, но много малко хора знаеха кой стои зад Мокарина.

Да, тя щеше да остане в Сейнт Августин. Точно както ѝ бе казано.

Всъщност Съюзът не се бе разбързал да завладее Флорида, макар че често бе изтъквано, че щатът няма почти никаква защита — понеже имаше толкова малко стратегическо значение. Приоритетът на южноатлантическото крайбрежие бе Чарлстън.

Но през пролетта на 1862 съюзническият генерал Джордж Маклелън реши, че и Сейнт Августин може да бъде превзет.

Първият разузнавателен кораб пристигна в малкия залив на Сейнт Августин на осми март, като маркира с шамандури пътя за корабите, които щяха да го последват. Четири дни по-късно съюзническият командир Роджърс напусна *Уобаш*, флагмански кораб на командира Самюъл Дю Понт, в малка лодка, над която се развяваше бяло знаме.

Оставен без абсолютно никаква защита, Сейнт Августин се предаде на федералните сили, без да гъкне. Може би предаването бе улеснено и от факта, че градът бе потънал във финансови тегоби. Без северните туристи, които да пълнят хотелите и да поддържат бизнеса на търговците, гражданите не можеха да плащат дори данъците си. Градската управа бе стигнала до безизходица и храната бе станала почти толкова оскъдна, колкото медицинските припаси.

Алена взе файтона с Лили и Шон, като стоеше на разстояние, когато майор Кристобал Браво се срещна с командира Роджърс на крайморската дига. Роджърс изглеждаше достолепен, уверявайки майора, градските съветници и привържениците на Съюза, че няма търпение да върне Сейнт Августин към благополучието му отпреди бунта на Юга.

Като гледаше събитията, Алена усети как пада духом, понеже се сети как през цялото време Иън ѝ бе казвал, че Югът просто не би могъл да спечели тази война. Тази сутрин в Сейнт Августин това изглеждаше вярно — поради всички причини, които той бе изброил. Съюзът можеше да стегне примка около Юга. Да умори хората от глад. Съюзът имаше аптеки и можеше да предостави животоспасяващи

лекарства. Освен това имаше арсенал и възможности да произвежда оръжия. Сейнт Августин бе сериозно отслабен дълго преди да падне в ръцете на командира Роджърс.

Тя обаче се зарадва, като разбра, че макар и хората в града да се предадоха мълчаливо, няколко жени бяха нарязали пилоната, така че съюзническото знаме да не може да се вее оттам. И една от жените, Хана Дженкс, нарече „баби“ мъжете, които толкова охотно сътрудничеха на Съюза.

Нямаше значение. След няколко дни Съюзът се бе разположил в Сейнт Августин.

И дори когато няколко дни по-късно федералните войски се оттеглиха от Джаксънвил, те останаха в Сейнт Августин.

Явно Съюзът възнамеряваше да остане.

Хората на Пантерата гребяха мълчаливо в нощта, запътени към едно свлачище срещу гладката плажна ивица на петдесетина мили южно от Сейнт Августин.

Сам Джоунс, начело на лодката на Иън, поклати глава.

— Не виждам как ще го направите, майоре. Не мога да видя абсолютно нищо в тая тъмница!

— Ще видиш. Когато облаците се вдигнат, ще имаме пълнолуние — отвърна му Иън. — Те ще са пренасяли тежки материали, така че през гъсталака и шубраците трябва да има пътека, ясна като нарисувана с мастило.

Луната се подчини на волята на Иън и се отмести.

— Ето! — възкликна той ликуващо.

Сам го погледна, сякаш Иън бе някакъв магьосник.

Лодката им стигна до брега. Иън вдигна ръка и даде знак на хората си тихо да слязат. Движеха се бързо, за да скрият лодките си. Той ги предвождаше, като бързо вървеше през пясъка към дърветата и ниските храсти в края на плажа. При такъв шубрак нямаше начин толкова хора и материали да се придвижат, без да оставят изравнена следа.

Иън я бе забелязал от водата.

— Мамка му стара — изруга Сам.

— Ех, защо конете ни не са тук, майоре? — оплака се Саймън Тийсдейл с въздишка. — Кавалерист да върви пеша по плажовете. Питам ви, сър, накъде е тръгнала тая война?

Войниците се засмяха.

— Тихо — предупреди ги Иън. — Има съвсем малка вероятност да попаднем на други съюзнически войски тук. Казват, че хората на изток от река Сейнт Джоунс сега били привърженици на Съюза, но все пак има доста голяма вероятност да попаднем на отряд бунтовници, така че не вдигайте шум.

— Да, сър! — чу той в нощта.

— На която и страна да попаднем, надявам се да имат коне — промърмори недоволно Саймън.

Те отново тръгнаха мълчаливо.

Търсеха стоките, свалени от *Сталуърт*, съюзнически кораб, заловен от бунтовнически нападатели само преди три дни. *Сталуърт* бе потопен, товарът му от амуниции на път за Кий Уест бе взет. Бяха чули за съдбата на кораба от моряците, изпратени с лодки от капитана на бунтовническия кораб, който ги бе нападнал. Както изглежда, капитанът бе признал, че е знаел за плановете на *Сталуърт*, който бе пуснал котва в Сейнт Августин, преди да потегли на нещастното си пътуване на юг. Докладите от разузнаването бяха назвали някакъв бунтовнически шпионин, който по някакъв начин успяваше да предаде информация до доброволческите отряди на Конфедерацията във вътрешността на щата — от източната страна на река Сейнт Джоунс — и после до нарушителите на блокадата. Три кораба бяха изгубени, откакто Съюзът бе превзел Сейнт Августин. Шпионинът се наричаше Мокасина. Иън бе видял афишите, налепени в превзетите от Съюза градове и бази. Даваха награда за залавянето на Мокасина — жив или мъртъв.

Иън и хората му вече бяха на борда на кораба, тръгнал на север, за консултация с генерал Брайтън, когато ги застигна вестта за съдбата на *Сталуърт*. Бе взето голямо количество оръжие и те бяха достатъчно близо, за да се опитат да сторят нещо по въпроса. Можеше да няма кой знае какви шансове да върнат оръжието обратно според това колко големи са бунтовническите сили, срещу които щяха да се изправят, но ако не можеха да си върнат оръжията, можеха поне да се погрижат да ги унищожат.

Те последваха пътеката в нощта и нито един не се оплака от насекомите, острите ръбове на гъсталаците по пътя, тресавището, което се наложи да прекосят по едно време. Призори той даде два часа почивка на хората си и един час време да поспят, като се редуваха да стоят на пост.

Самият Иън не мигна. Бяха толкова близо до Сейнт Августин, имаше чувството, че почти може да помирише парфюма на Алена, да усети плътта ѝ, да я вкуси...

Той лежеше в мрака с отворени очи, загледан нагоре в небето и имаше чувството, че зверове разкъсват сърцето му. Това бе война и той бе част от нея. Но бог му бе свидетел, че имаше моменти, когато той искаше единствено да забрави за конфликта, имаше моменти, в които се молеше някога някъде отново да има спокоен дом и семейство. Единствената нощ, която бе прекарал в Сейнт Августин сега изглеждаше доста къса, за да живее от спомена за нея. Но въпреки това той я бе прегърнал и в този момент, независимо дали бе глупак или не, той бе повярвал в това, което имаше между тях, в странната връзка, изкована от времето и страстта. Бе повярвал, че тя го обича.

Макар и да бе еднакво сигурен, че тя е шпионирала по някакъв начин във Вашингтон.

Дори да имаше ужасното чувство, че може все още да е замесена в нещо подобно. Мокасина. Името го преследваше.

Той се страхуваше. Нямахше търпение да се върне в Сейнт Августин и да се увери, че всичко, което е чул е истина: че жена му е останала в града. Не приемаше съюзнически офицери на гости в дома си, но бе останала в къщата, която брат му бе наел, работеше с доктор Пърси и никой от двамата не бе отказал да даде медицинска помощ на окупационните съюзнически войници. Въпреки това...

Иън познаваше доктор Пърси. Той бе военен лекар във Вашингтон в дните до войната, преди да подаде оставката си и вярваше, че всеки човек дължи живота на страната си.

Сега страната му бе Конфедерацията.

И Алена работеше с него, което спокойно можеше да означава, че...

Той не смееше да се замисли на ръба на подозрението и страха, които отскоро го бяха обзели.

— Майоре!

Той рязко се изправи и погледна Сам, който бе долазил до него.

— Майоре, Били току-що чу някакъв шум... Мисля, че намерихме оръжейния запас.

— Доведи хората — нареди Иън.

За секунди осемчленният му отряд бе събуден и се промъкваше тихо през гъсталака. Били водеше и посочи каруците в една горичка точно пред тях. Те се пръснаха в шубраците, наблюдаваха и дебнеха. Но изглежда имаше само един часовой, който пазеше оръжията и крачеше напред-назад, сякаш самият той нямаше търпение да научи защо е оставен сам толкова дълго.

— Да го очистим ли? — попита Сам.

Иън поклати глава.

— Искаме го жив. Доведете ми Реджи.

Реджи бе най-добрият му стрелец и имаше толкова точен мерник, че хората му казваха, че можел да извади окото на комар от трийсет метра разстояние.

— Накарай го да изпусне оръжието си. Не искам да разменям неговия живот за твоя, но трябва да го разпитаме, да открием защо е скрит тук и колко други бунтовници има наблизо.

Реджи кимна, клекна и се прицели. Улучи човека точно в горната част на ръката. Той изрева, пусна пушката си и диво се огледа наоколо. Иън пристъпи напред. С пистолет, насочен в сърцето на мъжа.

Мъж ли? Та той бе още момче. Иън усети как му премалява, задето обичният му щат е толкова опустошен от войната, че сега се биеха и децата. Слава богу, че не се налагаше да убива младежа.

Момчето, високо и слабо, но на не повече от дванайсет години, го изгледа с ококорени очи.

— Какво прави едно момче с цял склад оръжие? — попита го Иън.

— Не съм момче. Аз съм редник Елиша Ниймс, от доброволците на Флорида! — гордо отвърна младежът. Имаше кафяви очи, лунички и носеше опърпана сламена шапка и огромно кафяво палто. Повдигна брадичка, но изглеждаше уплашен.

— Редник Ниймс, сигурно си отличен войник, щом ти имат толкова доверие — рече Иън, като гледаше как момчето трепери, — но сега си заловен от...

— Макензи — рече момчето. — Ти си Пантерата.

Иън кимна.

— Искам да знам къде са останалите хора от отряда ти, редник.

Очите на момчето нервно пробягаха по пътеката на север.

— Няма да ти кажа. Нищо няма да изкопчиш от мен — рече той твърдо. — Ще изгубя ли ръката си? — попита той, а лицето му конвулсивно потрепери.

Иън погледна към Реджи. Реджи вдигна рамене и се приближи до момчето.

— Майоре, как може да се съмняваш в мен? — попита Реджи, като се усмихна. — Това е повърхностна рана, нищо повече. Само трябва да се погрижиш за нея и ще се оправиш, младежо.

— Да — рече Сам меко. — Той ще оживее, за да вдигне отново пушката и може би ще умре следващия път, когато стрелят по него.

— Къде са останалите? — настоя Иън.

Момчето го изгледа, а очите му издадоха огромната вътрешна борба, която ставаше в него. После сякаш взе решение. Не че харесваше Иън, но той можеше да е по-добре отколкото някое друго зло, което го заплашваше в момента.

— Тръгнаха на север, ей натам — отвърна той.

— Колко са?

— Само трима. Отидоха... — той се поколеба, а после се изплю. — Отидоха да отклонят някакви янки от пушките. Животни, зверове — това са янките! Няколко от тях вървяха по съседната пътека и разправяха как всички бунтовници трябвало да се избесят, до крак! Мислят, че ние сме тези, дето са застреляли някакви янки до Сейнт Августин миналата седмица. Мислят, че сме само шпиони.

— Има ли шпиони в твоя отряд, редник? — попита Иън, а устата му изведнъж пресъхна.

Момчето поклати глава.

— Патриоти, сър! — рече той и отново вдигна глава. — Само патриоти.

— Саймън, Били, Джералд, вземете оръжието — рече Иън — и го върнете заедно с момчето до лодките.

— Във военен лагер ли ще съм заложник? — попита момчето.

— Отиваш в Сейнт Августин — отвърна му Иън.

— Той е в ръцете на Съюза.

— Оттам някой ще намери майка ти.

През цялото време, докато бяха с Елиша Ниймс, той не бе изглеждал толкова уплашен. Иън се усмихна. След като майка му се добереше до него, Елиша Ниймс вероятно щеше да е въвн от войната поне през следващите няколко години.

Той се обърна към останалите си хора.

— Да видим какво друго става тук.

Хората му го последваха и тръгнаха на север, както ги бе насочил Елиша Ниймс, вървяха бързо и след половин час чуха гласовете на мъжете пред себе си.

— Проклет бунтовник! Намушкай го, капитане, намушкай го. По дяволите, и без това ще обесим и ще заровим този негодник. Кой, по дяволите, ще разбере? Такава е божията воля.

Иън погледна към Сам и останалите. Те извадиха пушките си, готови да се пръснат безшумно в горичката пред себе си.

Иън приклекна ниско срещу гъсталака и се придвижи напред зад един дебел бор. Облегна се на дървото и бързо преброи съюзническите войници в групата. Бяха десетима. На коне, но сега три от конете им стояха под огромния надвесен клон на един стар дъб и трима бунтовнически пленници бяха възседнали конете с ръце, вързани зад гърба им и примки на шиите, федералните войници бяха толкова увлечени да подстрекават водачите си да измъчват пленниците им, че не забелязаха мъжете, които ги оградиха.

— Божията воля ли?

Той кимна към Сам, а после излезе иззад дървото с колт, насочен към сержанта, човек на средна възраст с прошарена коса и издаден корем.

— Сержанте! Какво става тук?

Отрядът на капитана се извърна, всички протегнаха ръце към оръжията си, а после се поколебаха, като видяха него и хората му да излизат от храстите.

— Янки са! — извика някой с облекчение.

Иън се приближи до сержанта.

— Аз съм командирът тук, майоре! — извика сержантът, като звучеше едновременно угрижен и оскърбен.

Един от войниците пристъпи напред.

— Тези бунтовници убила няколко от хората ни миналата седмица. Момчетата били поканени да потанцуват на плантацията на

Фармингтън и били застреляни хладнокръвно на връщане оттам, а това са проклетите бунтовници, които са го сторили.

— Как разбрахте това? — попита Иън.

— Щото оня на третия кон си призна.

Иън заобиколи. Двама от затворниците бяха свели глави. Третият, около трийсетгодишен човек с изпито, гордо лице, отвърна на погледа на Иън.

— Вярно ли е? — попита той мъжа.

Човекът въздъхна.

— Майоре, аз не съм убиец и никога не съм застрелвал някого хладнокръвно. Ние сме бунтовници, сър, и това е вярно, но се сбихме честно с тези момчета, когато си тръгнаха от Фармингтън. Те бяха убити.

Иън кимна и се обърна към сержанта.

— Свалете ги.

Сержантът замръзна.

— Нали няма просто да ги пуснете?

— Не, сър, ще ги вземем военнопленници.

— Майоре, не разбирате ли какво става тук? Заловихме ги съвсем честно, точно както те са заловили нашите хора.

— Ние сме войници, а не законът! — отвърна Иън гневно.

— По дяволите, майоре...

— Точно така, по дяволите — аз съм *майор* Макензи и ви заповядвам.

— Майоре — възрази сержантът, — онзи кльоцавият в края — красивият, с вид на момиче — е шпионин и ние го знаем! Ефрейтор Адър ей там е единственият оцелял след танцовата забава и е видял този човек да се измъква точно преди хората ни да попаднат в засада. На нас ни е *позволено* да бесим шпиони, сър. Всъщност имам пряка заповед да го сторя! Ще ви покажа, сър! — той се приближи до Иън и извади разръфан лист хартия от джоба на палтото си. Иън взе заповедта и видя, че е подписана от полковник Хиршхорн. В заповедта имаше част, която гласеше:

Всички заловени шпиони, които са се занимавали с пряка дейност срещу който и да било член на войската на

Съединените щати могат да бъдат наказани, както командващият офицер намери за добре, без да се изключва незабавно смъртно наказание за тези, чиито действия включват пряко смъртта на американски военнослужещи.

Иън поклати глава и подаде документа обратно.

— Сержант, сега аз съм командващият офицер тук и няма да има никакво линчуване от тълпа разгневени офицери. За последен път ви казвам да свалите тези хора!

— Да, сър! — рече сержантът и чинно изкозирува.

Но после внезапно проехтя изстрел. Иън се обърна, за да види кой е човекът, дръзнал толкова безразсъдно да не се подчини на заповедта му, но не можа да види нищо, защото подплашените коне под дъба отстъпиха и рипнаха.

Бунтовническите пленници се залюляха.

— Отрежете въжетата! — изрева Иън с такава ярост, че дори хората на сержанта се разбързаха да се подчинят, като се покатериха на дъба, за да ги освободят. Реджи и Иън се прицелиха и простреляха най-далечното въже и кльощавият човек тупна глухо на земята. След секунда всички бяха свалени. Най-напред Иън се приближи до човека, с когото бе говорил, но той не можеше да бъде спасен — вратът му се бе счупил. Следващият бе също мъртъв.

Третият, който бе свален толкова бързо от добре прицеления изстрел на Реджи, можеше да има шанс.

Иън приклепна до този бунтовник, чието лице сега бе в калта. Намръщи се, като видя отрязана синьочерна коса и усети как стомахът му се свива неспокойно, още преди да обърне човека.

Бунтовникът носеше огромна сламена шапка и бе загърнат в палто. Сега шапката бе паднала. И лицето на бунтовника ясно се виждаше.

С неравно офъканата ѝ коса Дженифър можеше да мине за много красив момък.

Иън едва не извика с глас. Жива или мъртва, той не можеше да позволи Дженифър да бъде отведена от никой друг, освен от него. За миг си помисли, че по-скоро би умрял, отколкото да остави чичо си да

разбере, че дъщеря му е била обесена от съюзническите сили като шпионин.

И че е мъртва...

С яростна сила той изтръгна въжето от врата ѝ и я метна на рамо.

— Погребете тези двамата! — заповяда той рязко. — И сержанте! Не мислете, че няма да докладвам за този случай, по дяволите. Аз самият ще го разкажа направо на Линкълн.

— Те убиха добри съюзнически войници! — възрази сержантът в отговор. — Убиха наши момчета! По дяволите, сър, та вие самият в сърцето си сте един от тези проклети бунтовници. Ами да, всеки знае, че вашите роднини ни избиват, майоре.

Иън се извърна и се втренчи в мъжа. Той млькна и почервеня като домати.

— Някой трябва да го застреля и да сложи край на мъките му! — рече гласно Сам, загледан в сержанта.

— Да, трябва — подкрепи го Реджи.

— Погребете ги! — заповяда сержантът дрезгаво.

Иън се обърна. Като носеше Дженифър, той бързо заслиза по пътеката.

Като се отдалечи от останалите, той я взе на ръце и потърси пулса ѝ, някакъв знак за живот, докато крачеше.

Очите ѝ се отвориха. Мокри и ослепителни на фона на красивите очертания на лицето ѝ, тъй хубаво въпреки офъканата си коса и кална кожа.

— Иън — размърда устни тя. Нямахте глас.

Почти се усмихна. Опита се да го докосне.

Очите ѝ се затвориха.

Алена постоянно очакваше Иън да пристигне.

Той не се появи.

Минаха седмици и тя откри, че става все по-нервна. Бе дошла, когато градът бе в Конфедерацията. Сега бе съюзнически и той не се появи, нито ѝ писа.

Пролетта на 1862 донесе няколко горчиви поражения на конфедеративните войски. Една от най-лошите бе загубата в Ню Орлиънс. Алена откри чрез капитан Уилоуби — любезен стар съюзнически джентълмен, харесван дори от най-заклетите бунтовници в Сейнт Августин — че съпругът ѝ най-вероятно бе замесен в събитията. Съюзът бе използвал таен план, в който изглеждало, че главната атака ще е срещу Пенсакола или Мобайл. Смесени сухоземни и военноморски сили бяха завзели стратегическия южен град и капитан Уилоуби каза на Алена, че тя трябва да е много горда. Разузнаването на съпруга ѝ често давало на Съюза много повече сведения за движенията на конфедеративните войски.

Алена се върна от лазарета един ден и откри, че има гост. Като вървеше изтощено към къщичката си, тя с изненада чу гласове — този на Лили и друг мек, женски глас. И Шон, който се заливаше от смях.

Намръщена, тя се забърза към вратата и я отвори рязко.

— Риса! — възкликна тя.

Риса, която се бореше с Шон на земята, се изправи усмихната.

— Здравей.

Алена я загледа озадачено. Шон извика щастливо „Мамо“, затича се на малките си, но здрави крачета и се бухна в нея, Алена го вдигна и той я целуна по бузата, а после се изхлузи надолу и отново се хвърли в полата на Риса.

— Алена, всичко наред ли е? — попита Риса, понеже Алена продължаваше да я гледа озадачено.

— Аз... аз...

През главата ѝ минаха сума ти мисли. Тя харесваше Риса, наистина я харесваше, уважаваше я за нейната прямота, честност, храброст и преданост към убежденията ѝ. Освен това бе благодарна на Риса и бе сигурна, че тя бе подтиквана от най-добри намерения, когато ѝ помогна да избяга от Вашингтон.

Но ако бе дошла до Сейнт Августин...

Тя трябваше да е по-внимателна от всякога. Това не беше добре. Алена вече бе кълбо от нерви, разтревожена, че няма да е в града, когато Иън реши да се появи. Но сега всеки път, когато направеше крачка встрани, тя трябваше да се безпокои и от Риса.

Въпреки това усмивката на Риса, застанала срещу Алена, бе неподправена, точно както любовта ѝ към Шон бе искрена. Тя стоеше с блестящи красиви морскосини очи, а тъмната ѝ коса бе разрошена след играта ѝ с Шон.

— Добре съм. Просто съм толкова... изненадана! — рече Алена най-накрая, усмихна се и се спусна към нея, за да я прегърне топло.

Когато се отдръпна обаче тя си помисли, че в очите на Риса просветна някакъв странен блясък — макар и само за миг. И за момент я загриза мисълта дали Иън не я бе изпратил.

— Кога дойде? Как пристигна? И... хм... защо дойде?

Риса вдигна рамене, като се опита да приглади косата си.

— Баща ми е с армията по Потомак от толкова време, че стана безпредметно да си стоя въщи. Аз се разхождах, чаках, притеснявах се. — Чувствах се... безпомощна. Един приятел на баща ми е флагман и корабът му идваше насам. И ето ме и мен.

— Аха!

— Наех малка къща на една пресечка оттук надолу до водата.

— Това е... чудесно — рече Алена. Слава богу! Отначало си бе помислила, че Риса е дошла, за да остане при нея. За да живее с нея, да види и чуе много повече, отколкото трябва... — Толкова ще е хубаво да имам компания — излъга тя. Усмихна се, като гледаше Риса. — Но е доста странно да те видя тук.

— Така е.

— Виждала ли си Иън? — попита Алена.

— Само при последното му пътуване до Вашингтон. Ти виждала ли си го?

— Веднъж — призна Алена. — Но доста отдавна не е идвал тук.

— Мисля, че е бил замесен в операциите около Ню Орлиънс.

— И аз чух за това.

— Ами ти? — попита я Риса настоятелно.

— Аз... аз работя с доктор Пърси — рече тя. — Нека само да се погрижа за вечерята и ще поговорим. Ще ми разкажеш за Вашингтон. Боя се, че Сейнт Августин е муден и скучен в сравнение с него.

— Е, да, но е смяна на обстановката! — увери я Риса. — А и аз имам малко опит в грижи за болни. Може да съм ви от полза на вас двамата с доктор Пърси.

— Да, чудесно ще е да си при нас — рече Алена, без да трепне.

При по-други обстоятелства щеше да е чудесно.

Войниците и хората се влюбиха в Риса. Тя се движеше с тиха грация, шумоленето на полите ѝ и мекият нежен аромат на парфюма ѝ омагьосваше мъжете. Тя бе ангел на милосърдието, по-умела в прилагането на хлороформ от самия доктор Пърси и толкова чаровна и умна, че караше мъжете да се смеят до припадък. Риса не пребледняваше при вида на кръв, нито се извърщаше от ужас, когато доктор Пърси се нуждаеше от помощ с инструмент. Алена с изненада установи, че Риса я зарежда с енергия — макар и да бе малко дразнещо, че тя се оказа толкова съвършена. Риса никога не се отказваше от някоя медицинска задача, без значение колко бе груба или неприятна.

Риса бе стояла там една седмица, когато доктор Пърси пристигна в къщата на Алена късно една вечер. Носеше шифровано писмо, което тя трябваше да занесе на мъжете, лагеруващи от другата страна на реката, близо до плантацията Енгълуд. За нея нямаше да е трудно да излезе от града. Двамата с доктор Пърси често бяха посещавани от командващите янки и помощта, която бяха оказвали на съюзническите войници бе оценена. Бяха им дали пропуски, с които да пресичат съюзническите линии, когато се наложи.

Доктор Пърси нямаше да дойде с нея, понеже тя уж щеше да остане у мисис Енгълуд, която очакваше да роди всеки момент. Услугите на доктор Пърси все още можеха да са нужни в града, а Алена вече бе асистирала на много раждания. Жените най-добре се

справяха с женските въпроси, особено когато хирурзите бяха нужни другаде.

— Това е просто куриерска задача, Алена. Но следващата седмица Мокасина трябва отново да нанесе удар.

— Кога? Как? Съюзническите кораби пазят пристанището.

— Ще те заведа на юг. Имаме мъже, готови да те откарат до един кораб, скрит в малък залив. Това е още едно пътуване до Бахамите и обратно. Ще бъдеш оставена в залива Бискейн и ще те свалят на брега близо до дома ти. Ще носиш малко финансова помощ от наши британски приятели, както и хлороформ и етер.

— Доктор Пърси, ами ако мъжът ми дойде в Сейнт Августин и мен ме няма?

— Това е лесно. Смятам да кажа, че си имала възможност да се прибереш у дома, за да видиш семейството на мъжа си. Същата история ще разкажа и на приятелката ти Риса. Красива жена, нали? Горда, силна, умна, мила, и при това красива!

Алена се усмихна.

— Просто чудесна.

— Слава богу за нея! Тя просто се оказва толкова полезна, когато теб те няма!

Алена отново кимна иронично, загледана в доктор Пърси. И се чудеше дали и Иън не се чувства по абсолютно същия начин по отношение на Риса.

— Алена, това е едно от най-важните неща, които Конфедерацията ще те накара да направиш. Британците, които даряват златото и лекарства го правят главно защото ти си била толкова запалена и убедителна, когато ги видя последния път. Ако бях изпратил някой друг, доставките можеше и да не дойдат. И дори когато Съюзът е тук, в Сейнт Августин, сама виждаш колко са малки запасите ни не само от медицински принадлежности, но и от храна! Отчаяно се нуждаем от всяка чуждестранна помощ, която можем да получим, както и от дарения в злато. Виждаш ли да си представиш какъв ще е ужасът на мъжете, ако нямат упойка?

— Не, доктор Пърси, не мога — увери го тя.

Ще е негов куриер за последен път, реши тя. Щеше да отплава за Бахамите. После щеше сериозно да се замисли по въпроса дали да продължава да е Мокасина.

Алена тръгна много рано на другата сутрин, така че да не се налага да обяснява заминаването си на Риса. Боеше се да не реши да дойде с нея. Все още не знаеше дали Иън не е отишъл във Вашингтон, за да помоли Риса да дойде и да следи действията ѝ.

Алена тръгна сама и бе посрещната от мистър Енгълуд на другия бряг на реката, който поздрави съюзническия постови от техния край. Семейство Енгълуд играеха своя собствена опасна игра, помисли си Алена, като се преструваха на поддръжници на Съюза поради близостта си до Сейнт Августин, докато предоставяха плантацията си за място за срещи на много офицери от Съюза и войски от вътрешната част на щата.

Маги Енгълуд и новороденото ѝ момиченце изглеждаха в цветущо здраве, когато Алена пристигна в дома им. Самият Енгълуд май изобщо не се тревожеше за раждането на детето — интересуваше го само, че то предлага добра възможност да се пренесе информация през реката. Алена остана в къщата около час, когато Енгълуд внезапно се изправи, отиде до вратата, отвори я и въведе свръзката ѝ.

Алена се изправи и с тревога забеляза, че във фойето на Енгълуд стои Питър О'Нийл.

Той се усмихна развеселен и доволен. Изглежда я очакваше. Енгълуд я остави насаме с него и Питър се приближи до нея, като взе ръцете ѝ в своите.

— Алена! Колко е тъжна войната, като изключим тази възможност да те видя!

Тя се опита да дръпне ръцете си.

— Питър...

— Имаш ли нещо за мен? — попита той сериозно.

Тя разпусна косите си и намери шифъра, който грижливо бе скътала в прическата си — трик, научен от Роуз и куриерката ѝ Бети. Едва не подскочи, когато Питър пристъпи напред.

— Само ти помагам! — увери я той и наистина ловко измъкна хартията от косата ѝ.

— Благодаря — каза ѝ той. — Добре се справи.

Тя кимна и ѝ се догади. Всъщност напоследък доста често се чувстваше така. Войната си взимаше своя дан.

— Алена, ти не разбираш. Приносят ти към Конфедерацията е неоценим.

— Трябва да се връщам.

— Не толкова скоро, нали?

— Питър, моля те...

— Алена — рече той страстно, — един ден ще разбереш, че ние двамата сме на една и съща страна в тази война.

— Питър, един ден ще разбереш, че аз съм омъжена.

— Обещавам ти — рече той, а воднистото синьо на очите му стана студено, — че когато тази война свърши, ти ще си вдовица.

— Питър, бог знае, че когато тази война свърши, всички ние може да сме мъртви. Но ако си мислиш, че можеш да спечелиш благоволениято ми, като заплашваш да убиеш съпруга ми, много се лъжеш.

— Ако не виждаш, че този човек е зlobен предател, значи ти грешиш! Обичам те, Алена, винаги съм те обичал...

— Питър, ти *избра* да се ожениш за друга! — напомни му тя.

— ... и един ден ще го разбереш. И ако трябва да скърбиш за този проклет предател Макензи, тогава ще скърбиш, но нашето разузнаване е открило, че той има лагер в блатото и дори да не направя нищо друго в тази война, поне ще намеря този лагер и ще го убия! — завърши Питър яростно. Той се вгледа в нея за момент, сякаш самият той искаше да я удуши, а после внезапно се усмихна. — Ти си създадена за мен, Алена, и един ден ще бъдеш моя — каза той просто. Все така усмихнат, той се обърна и излезе от къщата.

Енгълууд се появи в мига, в който Питър си тръгна и Алена се запита какво точно е чул.

— В гостната сме ти приготвили нещо за хапване — каза ѝ той. — После ще е най-добре да тръгваме.

Очакваха я бисквити, шунка и сос. Тя не можеше да яде, но се престори, че го прави — старите навици умират трудно — макар че една дама никога не нагъва лакомо, но пък да не се възползваш от гостоприемството на домакина също е признак на лошо възпитание. Питър я бе разстроил повече, отколкото ѝ се щеше да признае. Тя похапна от храната и се почувства благодарна, когато мистър Енгълууд каза, че е време да тръгват.

Докато яздеха, Алена чу някакъв женски писък, а после плач на деца. Погледна Енгълууд, който сви рамене.

— Какво става? — попита го тя.

Той се изплю от коня си.

— Предатели! — каза ѝ той.

Алена го изгледа.

— Предатели! — повтори той. — Не е наша работа.

Като не му обърна внимание, тя сръга коня си и препусна по пътеката към мястото, откъдето идеха звуците.

Стигна до една красива къща, разположена на стръмна морава. Рота войници стояха край къщата и палеха огън от четирите ѝ краища. Млада жена бе изведена на моравата. Войниците я блъскаха и измъчваха, подхвърляха я помежду си, макар че тя държеше бебе, а три други дечица — на вид на около седем, пет и три годинки — се бяха скупчили край нея, гледаха и ревяха.

Ужасена и вбесена — бунтовническите войници никога не биваше да се държат толкова подло! — Алена смушка коня си с пети и се спусна към войниците. Като чуха приближаването на коня, те бързо се отдръпнаха. Младата жена остана сама, когато Алена влезе в кръга, загледана в мъжете, а от очите ѝ захвърчаха искри.

— Какво правите, за бога?

— Тези хора са предатели — заяви един от войниците — и мястото трябва да бъде изгорено. Това е!

— Имате ли доказателство, че са предатели?

— Щом капитан О'Нийл казва, значи са предатели! — рече младежът.

— Не сме предатели. Ние сме привърженици на Съюза и никога не сме го криели. И вече дори това няма значение — съпругът ми го убиха в боевете при Ню Орлиънс! — извика жената.

Алена слезе от коня и закрачи между мъжете.

— Вие би трябвало да сте бунтовнически войници, последните кавалери. А се държите по този начин!

Цялата им група — четирима много млади мъже — я погледнаха засрамени.

Но тогава тя почувства две ръце върху раменете си. Обърна глава и срещна очите на Питър.

— Това е съдбата, която очаква предателите, Алена — заяви той.
— Обърни се и виж!

Тя нямаше голям избор, понеже той я обърна. Като го направи, красивата къща пламна. Жената се разрида и се свлече на колене с бебето, притиснато до гърдите ѝ, а другите ѝ три деца се втурнаха към нея.

Алена сръга Питър с лакът в ребрата. Когато той изстена от болка, тя се отскубна от него, втурна се напред, свали пелерината за езда от раменете си и заудря с нея пламъците, които започнаха да пълзят по къщата. Тя скрива дъските, които се бяха подпалили. След минута Питър отново бе зад гърба ѝ.

— Мъжът ѝ е мъртъв! — уведоми го тя яростно. — Тя има четири малки деца! По какъв начин са ти врагове? С какво са опасни?

Загледан в нея, той я пусна. Обърна се към хората си.

— Потушете пламъците! — заповяда той.

Облекчена, Алена усети как коленете ѝ се огъват.

Тя коленичи в тревата. Питър се наведе пред нея.

— Доволна ли си, Алена? Понеже ти обещавам, че нещо друго ще изгори. Ставай. Ще уредя друг ескорт за теб обратно до реката.

Тя стана и се измъкна от него.

— Не се страхувам да се срещна с никой от враговете си, Питър, ако ти си ми приятел — рече тя гневно. Отскубна се от него и скочи на коня си. Жената се втурна към нея, протегна се към ръката ѝ и я спря:

— Благодаря ти, благодаря...

— Моля те! — рече Алена и едва не се разплака. — Не ми благодари, задето са имали благоразумието да си спомнят какво е приличие! Влизай, бързо влизай вътре и се погрижи за тези деца — тя се отдръпна от жената и подкара коня си напред по пътеката. Искеше да стигне до реката и за първи път поиска да е на територията на янките.

Бе толкова обърквана, че яздеше безразсъдно и изобщо не бе подготвена, когато конят ѝ внезапно се изправи на задните си крака. Тя падна на земята, без да се удари и започна да сипе проклетия.

— Дяволите да те вземат, защо направи това, идиот такъв? — извика тя към коня си, хърбава червенокафява кобила. Животното отново се изправи на крака и препусна по пътеката.

Алена се изправи и провери дали няма счупени кости. По пътеката зад нея се чу конски тропот, тя се напрегна и бързо скочи на крака.

За нейна изненада това се оказа Риса, възседнала красив дорест кон.

— *Ти* — дете си се научила да яздиш, преди да проходиш — си хвърлена от кон?

Алена сложи ръце на кръста.

— Да, хвърли ме. А ти какво правиш тук?

— Следвам те — рече Риса.

Като се ухили, тя слезе от коня.

— Просто ей така си минала през съюзническите линии на вражеска територия?

— Имам медицински пропуск — увери я сладко Риса. — Искаш ли да те върна с моя кон?

Алена поклати глава.

— Ти ме шпионираш.

— Опитвам се да помогна на приятелка — рече Риса. Внезапно се намръщи, сякаш се заслуша в нещо. — Чудя се какво...

— О, боже! — възкликна Алена, внезапно проумяла защо конят ѝ се бе уплашил. Тя бе разбудила гнездо гърмящи змии.

— Дръпни се! — извика Алена, като се хвърли напред и избута Риса от пътя. После неволно изпищя.

Риса се спаси, но Алена, въпреки всичките си поли, бе ухапана. Внезапната болка бе ослепяваща и тя се свлече на колене. Риса се впусна да ѝ помага, като я издърпа далеч от змията. Алена се изуми, като чу внезапен гърмеж. Осъзна, че Риса е носела пушка и че змията е мъртва.

В центъра на пътеката тя коленичи до Алена.

— Ти си глупачка, да се оставиш да те ухапи заради мен! — рече ѝ Риса, като скъса една ивица памучен плат от полата си, за да послужи за турникет.

Трепереща, Алена повдигна поли и скъса чорапа си, за да намери грозните следи от змийските зъби.

— Трябва ни нож — заговори тя отпаднала, но Риса очевидно си знаеше работата. Бързо отиде до чантата на седлото си и се върна с голям нож.

— Ще ме спасяваш ли или ще ми прережеш гръкляна? — попита Алена.

Изненадана, Риса бързо погледна към ножа.

— Никога не знаеш кого можеш да срещнеш — рече тя с равен тон.

Алена се усмихна, като се бореше с болката, облегната назад. Риса знаеше какво прави. Алена се стегна, когато Риса срязва раната, а после се наведе над прасеца ѝ, за да изсмуче отровната кръв от крака ѝ, като я плюеше настрани. Въпреки усилията на Риса, Алена отначало усети, че гори, а после мястото стана безчувствено.

— Не биваше да правиш това! — процеди Риса между две изплювания.

— И преди са ме хапали два пъти — отвърна Алена. — Не забравяй, че идвам от истинско диво бласто! Предполагам, че ще повърна, но ти...

Смътно осъзна, че Риса се навежда над нея.

— Можех да умра, нали?

Алена затвори очи. И припадна.

Нощта бе зловещо тъмна, когато малката лодка тихо се понесе по водата и стигна до пясъка.

Иън веднага чу звука на зареждане на пушка, последван от въпроса:

— Кой е?

На бледата лунна светлина видя къде е чичо му. Зад Джеймс, също въоръжени, стояха няколко от старите работници на Теди. Иън се поколеба само за миг, а сърцето му натежа.

— Иън е, чичо Джеймс.

— Не си добре дошъл тук, Иън — рече Джеймс с равен тон, но дори в мрака Иън видя как чичо му сведе оръжието си. Джеймс нямаше да го застреля хладнокръвно. Ала видя, че Иън не е сам в лодката си.

— Не си добре дошъл, Иън, нито пък хората ти.

— Водя Дженифър.

— Какво? — попита Джеймс рязко.

Иън слезе от лодката, нежно понесъл братовчедка си на ръце, и се приближи към баща й.

Риса успя да върне Алена обратно до Сейнт Августин и да я повери на грижите на доктор Пърси. Той я увери, че е свършила чудесна работа и че е абсолютно уверен, че Алена ще се оправи от ухапването.

Положена на легло в къщата си, Алена прекара около двацет и четири часа, през които Риса, заедно с Лили и доктор Пърси, усърдно се бореха с треската, която я измъчваше. Риса се грижеше за Алена, гледаше бебето и внимаваше да се изпълняват всички инструкции на доктор Пърси.

Тази нощ Алена премина през потене, студ и нова треска.

Не спираше да говори — на Иън, на Пърси.

— Добре, добре, всичко ще се оправи — увери я Риса.

Но Риса се почувства угнетена. Тя бе добър слушател и слушаше много внимателно бълнванията на Алена.

И се чудеше дали нещо изобщо ще се оправи.

До падането на втората нощ треската на Алена напълно премина. На следващия ден тя бе слаба като котенце, а после сякаш чудодейно се възстанови. Стана, изкъпа се, оправи косата си и изглеждаше особено красива и в отлично настроение. Щастлива бе, че е жива.

— Ти ме върна към живота и седя до мен цели два дена. Сега изглеждаш изтощена, сякаш си минала през ада — обърна се тя към Риса с усмивка. — Благодаря ти.

Риса я погледна.

— Ти ме дръпна от пътя на змията — и сама стана жертва.

Алена се усмихна.

— Но аз знаех, че имам имунитет.

— Въпреки това бе невероятно смело, а и доста странно, че направи това за *мен!*

Алена сви рамене.

— Война е. Намираме странни врагове и още по-странни приятели.

Риса кимна.

— Всъщност, Алена, аз се опитвам да се грижа за теб, защото ти не се пазиш!

Алена отиде до Риса и плътно я прегърна.

— Каквито и да са причините, ти си добра приятелка.

— Каквито и да са причините, ти също — увери я Риса.

— Върни се у вас. Изтощена си.

— Отивам.

Алена я прегърна още веднъж.

Когато Риса си замина, пристигна Пърси.

— Добре ли си? — попита я той загрижено.

— Чудесно.

— Доста ни уплаши... но изглежда наистина имаш имунитет. Трябва да отплаваш. Ще се справиш ли?

— Да.

— Вероятно можем да отложим...?

— Не. Отивам сега. Отивам за лекарства... Този път. Може да не ходя повече, доктор Пърси.

Пърси кимна.

— Разбирам. Изигра ролята си.

Но не разбираше. Тя обичаше родния си край, обичаше идеала на свободата и обичаше галантността, която уж бе част от Юга.

Но освен това бе видяла твърде много.

Щеше да отплава.

Още един път.

Бе време да тръгва и Иън стоеше с чичо си на плажа. Когато се прегърнаха, усети, че и двамата треперят. Трима от хората му чакаха в малката лодка.

— Благодаря — каза Джеймс. — Благодаря.

— Лекарят на кораба *Ригард* ме увери, че тя е имала малко увреждане от обесването — каза Иън, — но е страдала от недохранване и сериозна настинка, преди да се случи всичко това, така че може да мине известно време, преди да се възстанови. Все още не е въвн от опасност и в началото сигурно няма да може да говори.

Джеймс кимна, а очите му бяха изпълнени с болка.

— Двамата с Тийла няма да се отделим от нея.

Иън кимна.

— Ще се опитам да не идвам и да не ви поставям в неловко положение — увери го Иън тихо.

Джеймс се отдръпна и го изгледа с очи, сини колкото неговите: очите на дядо му. Очите на Макензи.

— Честно казано, Иън, писна ми от войната. Мразех войниците в синьо и то с право. Но не съм толкова сигурен, че радушно приемам тези, които смениха синьото със сиво. Уморен съм. Не съм виждал брат си вече повече от година и на която и страна да е застанал, той винаги ще си остане мой брат и ако съм забравил собствената си кръв, за бога, съжалявам, Иън... — Той вдигна ръце. — Е, все още сме във война. Но... — той се поколеба доста дълго, загледан в Иън, а после тихо въздъхна. — Разбирам, че Джен е още в опасност, но ти си спасил живота на братовчедка си и аз ще умра благодарен за това. Така че изглежда...

Още веднъж той сякаш не можеше да намери подходящите думи.

После изгледа твърдо Иън.

— Говори се, че на юг отгук ще идва кораб, по-точно следващата сряда през нощта. Корабът няма да може да се приближи твърде много, естествено, но се очаква на борда му да е... Мокарина.

Иън усети как студени пръсти стягат сърцето му.

Заповедите относно Мокарина бяха ясни.

И ако чичо му му даваше информация за шпионина...

— Благодаря — прошепна Иън.

Джеймс, който го гледаше изпитателно, кимна с болезнено движение на главата си.

Двамата се прегърнаха още веднъж. После Иън стъпи в лодката си.

Пантерата и хората му отново се изгубиха в тъмнината на нощта. Време бе да хванат змията.

Май 1862

Нощта бе страховита. Кръглата месечина се носеше по копrienеното черно небе, хвърляйки шарен отблясък с цвят на слонова кост върху пейзажа. Но тази нощ имаше облаци — пухкави, бухлати чудовища, които се носеха невидими, докато закриха луната и хвърлиха земята и морето в толкова непрогледна тъма, сякаш бе абаносова бездна.

И в тъмнината, подкрепян от хората си, Иън чакаше.

И се молеше да греша. Чичо му го бе предупредил за Мокакина в замяна на живота на Дженифър, макар и да знаеше, че любовта на Иън към братовчедка му не изискваше отплата в отговор.

Но Иън се боеше.

Боеше се, че Алена е шпионка. Боеше се, че няма да я залови.

Че някой друг ще го стори.

— Кораб! Майоре, за бога, бяхте прав! — прошепна старият Сам Джоунс в нощта.

Иън усети как сърцето му затуптя. Чичо му бе прав. Той знаеше.

Усети как хората му се местят в тъмното, изумени, че той не само е знаел, че някой кораб ще рискува да се приближи в тези води, но и точно кога ще го стори. Сам, първият човек, който Иън бе избрал за своя отряд, вероятно подозираше това, от което Иън се бои.

Хората му бяха нетърпеливи, осъзна той. Опита се да говори спокойно.

— Мирувайте, момчета, не можем да нападнем кораб точно сега и не искаме някой да ни надуши и да отнесе товара. Искаме хората, които ще слязат на земята, господа. — Той замълча, а после им напомни: — Тук сме, за да заловим Мокакина.

Алена се вгледа в бързо приближаващата се брегова линия. „Почти стигнахме!“ Зарадва се, толкова се зарадва! Войната бе

уморително усилие, напоследък по-изтощително от всякога. Потревожно. Тя не знаеше защо е толкова неспокойна. Беше се измъкнала от Сейнт Августин без никакви трудности и всичко бе минало като по вода в Бахамите. Тази вечер трябваше само да се върне у дома и да предаде тежкото си палто на свръзката си. После можеше да се прибере в Беламар и да спи в собственото си легло. И може би...

Тя бе вярвала толкова страстно в южната кауза. Сега бе време да се откаже. Тя бе добра шпионка, добра посланичка на Юга. Бе рискувала много. Времената се меняха. Твърде много хора знаеха коя е тя, твърде много хора бяха започнали да се досещат.

И...

Вече изобщо не бе сигурна в убежденията си. Боже господи, тя не бе убедена, че Конфедерацията е права! Може би щеше да е възможно да се плъзне във водата... и да изчезне в легендите и историята.

В малкия залив, точно преди да заседнат на сушата, корабът спря бавно и гладко.

— Спуснете лодката! — заповяда капитан Насби. Той погледна към Алена и тя разбра, че е разтревожен. Бе й казал, че е виждал съюзническите обяви, които съобщаваха, че Мокасина се издирва — жива или мъртва.

Застреляна или обесена без милост, както сметне за уместно този, който я залови.

Алена не смееше да мисли за такива заплахи, нито за факта, че те са реално изпълними. Страхът парализира човека.

Тя докосна периферията на сламената си шапка, като я сведе още повече върху лицето си. Загърна балтона си с многобройни джобове още по-плътно около тялото си. Балтонът бе тежък от злато, лауданум, писма и твърда американска валута за закупуване на неща, които бяха нужни на Юга, но които не можеха да се купят с пари на Конфедерацията. Ако трябваше да плува, теглото на палтото можеше да я удави. Трябваше да го свали — и да си го прибере по-късно. Надяваше се да не се наложи да плува. Усещаше, че се е възстановила напълно от схватката си с гърмящата змия, но все още се боеше, че не е толкова силна, колкото трябва.

Загледана в сушата, тя отново се запита защо е толкова неспокойна. Не виждаше нищо тревожно. Луната продължаваше да

пълзи зад облаци, ала когато облаците се раздалечиха, странно жълто сияние освети земята. Водата, със или без лунна светлина, изглеждаше черна. Дърветата бяха обвити в тиха сянка. В едно внезапно проблясва не на жълта лунна светлина тя обходи брега с очи. Нищо. Нищо... освен...

— Чакайте! — извика тя.

— Да не видя нещо? — попита капитан Насби, като се намръщи и се опита да се взре в нощта.

Да, нещо. Нещо се бе раздвижило в сенките. Алена се изпълни с ужас. Две червени светлини сякаш се взряха в нея сред дърветата. Усети как я обхваща паниката, но сетне отново задиша по-леко, като едва не се засмя на глас от облекчение.

— Какво? — попита нетърпеливо капитанът.

— Сърничка — засмя се Алена.

— А... Сърна. Сигурна ли си?

— Да.

— Дженкинс, закарай Мокасина до брега — заповяда капитанът на един от младите си моряци.

— Слушам, сър! — рече Дженкинс, отдавайки чест.

Капитанът се обърна към Мокасина.

— Внимавай. Моля те.

— Ще внимавам, сър.

— Помни — каза ѝ той твърдо, — твоят живот е много по-ценен от товара ти, независимо каква е стойността му. Ти не можеш да бъдеш заменена. Запомни това.

— Добре — обеща Алена. Тогава осъзна, че ѝ се ще всичко да е свършило. Искаше да слезе на брега, да достави контрабандната си стока и да приключи. — А сега трябва да тръгна, сър.

Капитанът кимна. Изглеждаше нещастен, сякаш се мъчеше да каже още нещо, но не успяваше да намери думите.

Сякаш и той внезапно бе изпълнен със същото това чувство на ужас.

За момент Алена се почувства още по-притеснена от поведението му и усети странен хлад, предвещаващ нещо лошо, както и призрачната нощ със страховитата си жълта лунна светлина.

— Внимавай — повтори капитанът рязко.

— Трябва да потегляме, сър — каза притеснено Дженкинс.

Алена пъргаво прескочи десния борд на кораба и последва Дженкинс по малката възжена стълба до лодката, която чакаше долу. Дженкинс бързо плъзна греблата във водата и лодката се спусна по черното като нощ море. Брегът изникна пред тях още по-близо.

— Спри! — прошепна тя, внезапно обхваната от чувството, че не всичко е наред. Усещаше, че нощта сякаш ги наблюдава. Имаше чувството, че я...

Дебнат.

Нещо ги чакаше. Тежкото дишане на някоя голяма ужасна твар сякаш отекваше в мрака. Дърветата бяха твърде неподвижни. Нищо не помръдваше, насекомите не бръмчаха.

Дженкинс спря да гребе. Лодката, подхваната от течението, по инерция продължи да се носи напред във водата, въпреки усилията на Дженкинс да намести греблата така, че да спре движението ѝ.

После дърветата оживяха. Луната изчезна, настъпи мрак, но Мокасина чу звуковете, когато от дървета се спуснаха мъже с пушки, насочени към лодката. И внезапно се чуха страшни думи от още по-страшен глас:

— Предайте се без съпротива и животът ви ще бъде пощаден, имате думата ми!

Луната се плъзна иззад облаците. Осем мъже в омразното съюзническо синьо се бяха появили иззад дърветата. Стояха наредени на морския бряг: четирима на колене, четирима изправени, всички насочили пушките си право към седящите в лодката. Един от тях стоеше малко настрана от останалите.

Иън.

Стомахът ѝ се обърна.

— По дяволите! — изруга Дженкинс. Той дори не погледна към Алена и тя разбра, че той смята да се предаде.

Но тя не можеше да се предаде.

— Предаваме се... — започна Дженкинс.

Алена се гмурна във водата. Гмурна се много дълбоко, измъкна се от балтона си и заплува бързо, като се опитваше да се престори, че не е видяла Иън и той не подозира, че тя е Мокасина. Ако не знаеше, че това е тя, можеше да не я хване. Можеше да тръгне право към лодката и да намери единствено балтона, който бе носила, да лежи на дъното.

Тя заплува колкото може по-усърдно, опитвайки се да следва течението, а после се показа на повърхността. Като държеше главата си много ниско над водата, тя се обърна, за да види, че хората на Иън все още изглеждаха далеч. Задрапа нагоре по корените на мангровите дървета, убедена, че може да се мушне в гъсталака и да изчезне далеч от водата, ако ѝ се даде и най-малкият шанс.

Но като стигна до брега, тя чу внезапен вик:

— Стой или ще стрелям!

Тя се втурна да бяга, като всяка секунда очакваше някой куршум да се забие в гърба ѝ. Но не се чу изстрел.

Като се бореше да си поеме дъх, с пламнали дробове, тя продължи да тича.

После чу бягащи стъпки. Близо зад нея, толкова близо зад нея...

Алена извика още докато тялото му се сблъска с нейното и я повали толкова силно, че тя остана без дъх и си пое само толкова въздух, колкото да е жива, да остане в съзнание.

О, боже, тя знаеше, че е Иън, знаеше го.

Искаше да изчезне.

Бе захлупила лице в корените и пясъка. Той я обърна, като я възседна със зашеметяваща скорост.

Лунната светлина изведнъж изглеждаше ослепителна. Можеше да го види ясно, толкова ясно.

Той бе мокър колкото нея, ризата и панталоните му бяха залепнали към мускулестото му тяло. Тъмната му коса бе прилепнала назад, чертите му — същински зъбери, а кобалтовите му очи я проклинаха студени и...

Непознати. Той се бе превърнал в непознат. Непреклонен, красив непознат, който сега я гледаше с такава силна ярост и омраза, че тя се паникьоса и отчаяно ѝ се прииска да избяга. Алена се заизвива, като издърпа юмрука си, за да го удари с всичката сила, която можа да събере. Уцели челюстта му, но той сякаш не забеляза. Тя диво се бореше, за да го накара да загуби равновесие, но успя само да се задъха още повече.

Той хвана китките ѝ и я притисна към пясъка с такава брутална сила, че тя извика. Застина абсолютно неподвижно и се загледа в него.

— Значи ти си Мокасина — рече той. Гласът му бе студен и рязък и яростта в него се увеличи, когато добави: — Как си посмяла?

Тя толкова се страхуваше. И се чувстваше още по-угнетена. Искаше да му обясни, но не можеше.

Можеше само да продължи да се бие, защото вече не им оставаше нищо друго, освен битката.

— А ти си Пантерата. Проклетата Пантера, по дяволите. Ловецът. Предател! Боже господи, това е Флорида! — извика тя. — Ти си предателят тука. Как смееш?

Тя смътно чу стъпки по пясъка. А после хората му ги наобиколиха.

— Майоре — каза тихо единият от тях, — изгубихме бунтовника от кораба. Той се паникьоса и се удави. Влязохме в морето, но не можахме да направим нищо.

Иън слушаше думите на войника, но очите му изобщо не се откъснаха от лицето ѝ и през тях не премина даже полъх на емоция. Тя прехапа устни, изумена. Горкият Дженкинс! Но той се бе предал толкова бързо. Ако само бе показал малко повече смелост...

О, боже, той бе мъртъв. Още един добър човек. Тези хора дори не искаха да го убиват, осъзна тя, но той беше мъртъв.

— Добре, Сам — рече Иън спокойно, като през цялото време продължи да наблюдава Алена със смъртоносния блясък на ледения огън в кобалтовите си очи. — Брайън, Реджи, погрижете се за тялото. Връщаме се в базовия лагер.

После се обърна към Алена:

— Не се опитвай отново да ми избягаш.

Тя не можеше да отдели поглед от очите му.

— Ще ме застреляш ли? — успя да попита тя.

— Хората ми стават нервни в блатото. Бог е свидетел, понякога стреляме по всичко.

Внезапно се изправи на крака, а после вдигна и нея. Продължи да я гледа, докато мъжете сновяха наоколо, както им бе заповядано. Някой доведе конете.

Пай!

Внезапно ѝ се прииска да се разсмее. Той държеше дори собствения си кон тук дълбоко в блатото.

Той я качи на седлото и скочи зад нея.

Половинчасова езда в напрегната тишина ги доведе до малка група колиби, построени на колове под един хълм. Колибите бяха

почти скрити от масивна стена борове, които свършваха точно пред една полянка.

Алена затрепери. Нощта бе много хладна. Без палтото си, тя бе само по мъжки панталони, памучна риза и високи ботуши. Дори ботушите ѝ бяха неприятно подгизнали от морска вода.

Лагерът бе изумителен. Беше чула слухове, че Пантерата бил толкова добър, че арогантно се настанил във вражеска територия. Колибите му бяха толкова добре скрити и при все това толкова близо до дома ѝ. Близо до мястото, където щеше да предаде товара в палтото на свързката ѝ. Близо до спасението...

Тя бе Мокасина. Бе заловена.

Щяха да я обесят.

Нещо в сърцето ѝ изкрещя, че това не може да се случи. Но каква наивна глупачка се оказа тя, господи! Сега изглеждаше неизбежно, че този ден ще настъпи.

Тя пламенно пожела той да заповяда на хората си да я мъкнат през блатата пеш. Това щеше да е по-добре, отколкото да язди с него. *Почувства* яростта и ужаса му, че тя е Мокасина. Това сякаш струеше като огън от него, от ръцете, които държаха поводите на Пай около нея, от мускулестата стена на гърдите му. Тази вечер той бе огън и тя щеше да бъде погълната от него. Хвърлена в ада.

Той изглеждаше като маса от топлина и мускулесто напрежение и въпреки това докосването му бе по-студено от плаващ айсберг. *Сякаш не можеше да понесе да я докосне...*

Може би това бе добре. Ако я докоснеше, можеше с лекота да счупи врата ѝ, да я скърши на две.

И все пак като стигнаха до полянката, той бързо скочи от Пай. За миг кобалтовите му очи се спряха върху ѝ. Син огън. Той се обърна към хората си.

— Погрижете се за пленницата! — заповяда той грубо, а после бързо се отдалечи. Не можеше да понесе да е близо до нея, помисли си тя. Боеше се, че ще я удуши, ще я разкъса с голи ръце.

Какво значение щеше да има това, ако бездруго ще я обесят, запита се тя, усещайки внезапен пристъп на истерия. Бърза смърт от неговата ръка щеше да е за предпочитане.

Но той бе известният майор Иън Макензи. Никога няма да се принизи да убие хладнокръвно един пленник. Справедливостта —

съюзническата справедливост — ще има думата.

Когато Иън си тръгна, тя осъзна, че хората му останаха изненадани колкото самата нея. Но един от тях бързо се зае да действа.

— Казвам се Сам. Само не се опитвайте да избягате, мадам. Пай просто ще ви хвърли, да знаете.

Пай ще я хвърли. Конят бе дразнещо предан на стопанина си, както и хората на Иън.

Сам протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе. Тя нямаше представа колко е била разтърсена от събитията през нощта, докато не осъзна, че едва стои на краката си. Един друг войник се втурна към нея, за да я подкрепи. Погледна я със заслепени тъмнокафяви очи. Колко жалко, че не този войник бе тъмничарят ѝ. Тя щеше да е на свобода, преди да се усети.

— Благодаря — каза му тя много нежно.

Но именно затова я бяха нарекли Мокарина. Бе се изплъзвала многократно от хората, изпращани да я заловят.

Тази вечер обаче нямаше да избяга.

Отново ѝ се прищя да извика; искаше да обясни. В известен смисъл ѝ се щеше да изкрещи от болка заради всичко, което бе прочела в очите му. И да го обсипе с ругатни и удари, задето е това, което е. Пантерата.

— Елате, мадам — рече Сам. — Далечната колиба ще е ваша за тази нощ. Джилби, погрижи се за вода за дамата. Брайън, изпрати пазач.

Сам я придружи до колибата и леко я хвана за лакътя, докато ѝ помагаше да се качи по стълбата до пода на платформата. Сам бе вежлив, но непреклонен. Той запали един газов фенер и освети вътрешността.

— Би трябвало да ви е достатъчно удобно — рече Сам. — Легло и одеяла, чисти чаршафи, с които да се увиете, докато изсъхнат дрехите ви. Боя се, че тук няма нищо друго. Ето един калъп сапун, а там са каната ви с вода и легенът. Джилби ще донесе вода за миене и пиене. Боя се, че нарът, бюрото и стола са всичката мебелировка, която имаме.

— Е, Сам, и така съм доста съм впечатлена — промълви тя, като се опита да го стори по-ведро.

На вратата леко се почука. Младият тъмноок войник, очевидно сравнително нов във военната част, се появи с голяма кана сладка вода и направо изля малко в легена.

— Сам — прошепна той, — това е тя, нали? Наистина ли *тя* е Мокакина?

— Тя е Мокакина — отвърна Сам уморено. — Така изглежда. Сега слизай, Джилби. Мадам — обърна се той към Алена, — оставяме ви.

Направиха го точно навреме, понеже желанието ѝ да измие солта от лицето си стана нетърпимо. Водата бе толкова вкусна. За миг тя забрави опасността, отпи голяма глътка, после тихо изруга и нетърпеливо изу ботушите си, а сетне смъкна панталона и ризата си. Поля се с водата и дори намокри косата си. После отново се изправи и затрепери. В колибата нямаше огън и макар че нощта в късната пролет бе топла, можеше да застудее. Тя намери чистия чаршаф и се уви в него. Седна с кръстосани крака на леглото. Бяха ѝ оставили вода и лампа. Вероятно много повече, отколкото заслужаваше Мокакина.

Но при тази мисъл внезапен вопъл се откъсна от устните ѝ. Той бе толкова ужасяващо бесен. Но колкото ѝ да бе голяма яростта му, бе я зарязал толкова явно! Можеше никога повече да не го види. Можеше дори да умре, без да има възможност да каже...

Да каже какво? Бяха избрали различни пътеки и нищо не можеше да промени това. Тя го бе мразила достатъчно често. Трябваше да продължава и сега. Някога наистина го мразеше.

Не го мразеше.

Уви чаршафите по-плътено около себе си. Пламтеше вътрешно, изпълнена от страх и ярост. Естествено щеше да поиска милост...

О, боже, не и от него. Нито пък можеше да го придума, да моли, да се спазари. Винаги си бе казвала, че ако я заловят, ще умре с чест. Никога няма да се унижава и да моли...

Но тази вечер щеше да го стори, само за да го докосне. Само че, о, боже...

Тя скочи на крака объркана и смутена. Трябваше да започне да мисли за начин да избяга. Не можеше да го моли и примамва, защото той нямаше да повярва на нито една нейна дума. Не можеше да се спазари, защото вече не притежаваше нищо, което той да иска. От устните ѝ отново се изтръгна лек вопъл от надигаща се паника.

След това чу стъпки по стълбата и бързо се извърна. Вратата на колибата се отвори.

И той застана на прага.

Беше се преоблякъл в сухи дрехи. Кожата му изглеждаше с тъмен бронзов загар на светлината на фенера. Очите му съвсем не изглеждаха сини, а по-скоро наситено и пронизващо черни. Той се вгледа в нея толкова дълго, че ѝ се стори, че ще изкрещи и ще го помоли да я застреля и да приключи всичко. Точно когато Алена си помисли, че ще спести проблемите на всички и ще умре на мига, той най-после заговори.

— Мокарина — рече той меко. И прибави: — Мътните те взели!

— Не! — чу се тя да вика в отговор. — Теб да те вземат мътните, майор Макензи. Ти предаде щата си, не аз.

— Наистина. Моят щат предаде страната, мадам. Но това сега е без значение. Сега политиката няма значение. И няма значение дали самият господ е на твоя или на моя страна. Това, което има значение е, че ти си заловена от врага, а аз не съм.

Несъзнателно тя си пое дъх бързо и изплашено.

— Да, заловиха ме. И така... майор Макензи, какво точно възнамеряваш да правиш с мен? — попита тя с престорена дързост.

Той повдигна извитата си абаносова вежда.

— Какво възнамерявам ли, мадам? Какво прави човек с една смъртоносна змия? Може би трябва да използвам срещу теб всяка жестокост, която такива изнежени парникови красавици като теб приписват на янките...

— Иън, наистина... — обади се тя.

Ала кобалтовите яростни пламъци останаха в очите му, в напрежението на стройното му, мускулесто и мощно тяло. Той се запъти към нея.

Въпреки волята си Алена нададе ужасен вик. Бе го виждала ядосан и преди, но никога по този начин. Пръстите му се обвиха около китката ѝ, стискащи и жестоки. Тя бе дръпната с такава сила, че изпусна чаршафа и въпреки това остана омотана в него, когато той я вдигна и я хвърли така, че да падне по гръб на леглото задъхана и толкова слисана, че ѝ причерня и видя звезди пред очите си.

А после ръцете му бяха на раменете ѝ и той я разтърсваше.

— По дяволите! Как може да си толкова безразсъдна, как можа да рискуваш живота си, когато трябва да се грижиш за сина ни...

— Как можеш да си тръгваш завинаги, когато имаш син? — извика тя в отговор.

— О, боже мой, Алена...

— Аз се биех точно както и ти! — рече му тя отчаяно.

— Ти водеше изгубена битка.

— Трябваше да направя каквото мога.

— По дяволите, Алена, не знаеш ли, не си ли чула...

— Какво, какво? — попита тя, като потрепери толкова силно, че почти не усещаше силата на захвата му върху себе си.

— Обесиха Дженифър!

— Дженифър! — възкликна Алена с чувството, че някой е забил нож в нея. Очите ѝ сигурно отразиха агонията ѝ, защото той бързо заговори, но все още бе толкова ядосан, толкова студен!

— Опитах се да спра това, което ставаше. По чудо най-добрият ми стрелец улучи въжето на Джен. Тя е жива. На косъм.

Сълзи на облекчение запариха в очите ѝ. Тя премига, за да ги спре. Внезапно той закова ръце от двете страни на главата ѝ.

— По дяволите, не можеш ли да проумееш колко са опасни тези игри, които играеш?

— Иън... — проплака тя, като си пое дъх на пресекулки. Хватката му се разхлаби. И той извика името ѝ с разтърсващо терзание, преди устните му да се докоснат до нейните...

Тя мрачно си помисли, че е пленница. Трябваше да се бори с него. Вдигна ръце към стената на гърдите му, но той дори не ги забеляза. Устните ѝ се разтвориха под неговите и тя усети изкусителната сила на езика му да се плъзва в устата ѝ, носеща силата на неговата жажда, ярост и страст. Тя се опита да се извие, да се измъкне... но още докато го правеше, прокара пръсти през косата му, разтваряйки уста, за да вкуси повече от неговата. Сълзите намокриха бузите ѝ и тя възкликна и потрепери, като усети как и той потръпва, докато се движеше срещу нея с дяволска решителност, а устните му изгаряха гърдите ѝ, зърната, пъпа...

Тя го искаше, о, боже, искаше го. Докосваше косата му, разкъсваше ризата му, докато тя не се смъкна от раменете му и притискаше устни в кожата му със същия глад. Не шептеше думи на

копнеж, не каза нищо за чувствата си, понеже не знаеше на какво би ѝ повярвал.

И дори да си мислеше, че тя се люби, за да спаси собствения си живот, нямаше значение. Това което имаше значение бе, че има него. Ласката на езика му по корема и бедрата ѝ, тялото му върху нейното, ръцете му, галещите му пръсти, усещането, когато го докосваше, трепетът и конвулсията на мускулите му, когато тя се плъзна ниско под него...

С едва сдържано усилие той проникна в нея и тя извика, като се вкопчи в него. Това бе стихия, буря, която ги помете с непоносимо усещане и зашеметяваща скорост. Тя яростно и мощно се издигна до оргазъм и усети силата му, когато той също свърши.

После тялото му се стовари върху нейното. Плътта му бе хлъзгава като нейната, а дишането му — също толкова учестено. Въпреки това тя не можеше да поеме дъх под тежестта му и той се отмести от нея, като седна в единия край на леглото с гръб към нея.

Тя го гледаше в продължение на няколко дълги секунди, като ѝ се щеше да може да спре мълчаливите, мокри сълзи, които изпълниха очите ѝ и се стекоха по лицето ѝ.

— Иън... — опита се тя, но бе толкова болезнено да говори. — Иън, знам, че сега това изглежда абсурдно, но... о, боже, Иън, аз наистина те обичам!

Той не отговори и тя затвори очи, като лежеше там в агония.

— Изумително е — промълви той след известно време, като изпъна голия си гръб и широките си, бронзови рамене. — Толкова много пъти ми се е искало изобщо да не съм виждал лицето ти. И има случаи, когато си спомням Теди да ми казва, че съжالياва за сватбата само защото ти си „въплъщение на Юга!“ А после имаше толкова случаи, когато съм се бил в тази проклета война, без да мигна, защото се боях какво правиш ти. И в крайна сметка страхът бе само заради едно. Не искам да те обичам, по дяволите. Но това е факт.

Тя искаше да го докосне. Начинът, по който бе седнал ѝ подсказваше, че не бива да го прави.

— И какво ще правим сега? Какво? — попита го тя меко.

Най-накрая той се обърна към нея.

— Е, любов моя, според заповедите ми утре сутрин трябва да идем в средата на горичката... и да те обеса. Без пощада.

— Не можеш да ме обесиш, Иън.
— Защо? Защото си моя жена ли?
Тя поклати глава.
— Не. Защото нося детето ти.

Тази нощ Иън не спа при нея в колибата. Не посмя.

Остави хората си да я пазят с пълното съзнание, че тя лесно може да избяга и се върна в собствената си колиба.

Разходи се един час, опита се да заспи, после изпи една бутилка уиски и отново се опита да поспи. Изглежда нищо не можеше да помогне, докато се бореше да намери решение какво да прави с нея.

Сам дойде призори.

Иън го пусна да влезе, после седна на края на леглото и подпря главата си с ръце.

— Както ми се струва, майоре — рече му Сам, — ние заловихме Мокарина... и той вече е мъртъв.

Иън го погледна скептично.

Сам вдигна ръце и направи мъченическа гримаса.

Иън се усмихна тъжно.

— Е, Сам, очевидно виждаш, че не мога да обеса или да застрелям Мокарина. Нито пък мога да я предам. — Той се поколеба само за миг. — Ще имаме още едно дете.

— Аха, пътуването до Сейнт Августин! — промърмори Сам. — Определено не можеш да я обесиш, майоре.

— Но как мога да ѝ попреча да се включи отново и наистина да бъде обесена от някой друг командир янки? Да не говорим, че тя определено бе трън в очите ни по време на тази война. Как мога да съм сигурен, че няма отново да предаде Съюза, а и мен?

Сам се усмихна.

— Мисля, че знам един начин — рече той.

Алена мислеше, че тази нощ няма да може да мигне, но трябва да беше спала, защото някой бе дошъл да вземе дрехите ѝ и когато в колибата се развидели, тя осъзна, че те са изпрани и върнати, изсушени от слънцето.

Бързо се изми и се облече, ужасно нервна, понеже мина време и никой не идваше при нея.

Най-после на вратата се почука. Влезе Сам и ѝ подаде чашка кафе.

— Майорът чака да ви види, мадам. Когато сте готова.

Тя изглеждаше изненадана, но той явно нямаше да ѝ каже нищо повече. Сам заслиза пред нея по стълбата до центъра на горичката, където чакаше Иън. Той бе възседнал Пай и държеше поводите на друг кон до себе си.

Кимна сериозно към Алена.

— Да се поразходим.

Естествено на нея веднага ѝ хрумна, че може да избяга. Да сръга коня си в хълбоците и да се впусне в галоп по пътеките...

Не, не можеше да избяга. Не можеше да избяга от факта, че обича мъжа си, независимо какви битки се разгаряха помежду им.

Безмълвно го последва, докато той я поведе далеч от лагера. Изминаха към половин миля и стигнаха до обрасло с бор тресавище много близо до залива. Иън слезе от коня и измина няколко крачки до едно дърво. Облегна се на него, вдигна единия си крак върху някакъв дънер, а очите му се спряха върху нейните като ножове.

— Очевидно няма да те обеса.

Тя сведе мигли и поклати глава.

— Ще ми се да можеш да разбереш как се чувствах.

— „Чувствах.“ Това минало време ли е? — попита той.

Алена се поколеба. Поклати глава.

— Вече не знам какво чувствам. Умора.

— Какво трябва да направя, Алена? — попита я той много нежно.

— Прибирах се у дома — отвърна му тя. — Кълна ти се, Иън, щях да ида в Беламар и не съм сигурна какво щях да сторя после, но бях решила... бях решила, че Мокарина трябва да изчезне.

Той вдигна ръце към нея.

— Върви.

— Какво? — попита тя.

— Имаш кон и сега си само на миля от Беламар. Върви си у дома. И реши какво искаш наистина. А като дойда за теб, можеш да ме уведомиш.

Тя стоеше нерешително. От всички неща, които можеше да очаква, това бе последното.

— Иън...

— Алена, сега си върви. Сериозно ти говоря. Върви. Освен ако не си готова на минутата да се закълнеш във вярност към Съюза, върви в Беламар.

На нея ѝ прилоша. Имаше чувството, че ще припадне. Внезапно осъзна, че не иска да я отпраща. Искаше да я прегърне.

Той се доближи до нея.

— Нека ти помогна.

Преди тя да се осъзнае, той я качи на коня ѝ и вдигна глава към нея, а очите му бяха засенчени от шапката.

— Естествено аз поемам доста голям риск по този начин. Сега знаеш къде е лагерът ни.

Тя понечи да му отговори, но той шляпна коня ѝ по хълбоците и той запрепуска напред по пътеката. Тя яздеше вцепенена.

Измина поне четвърт час, когато изведнъж рязко дръпна поводите.

Тя не можеше да го направи.

Не можеше да се раздели с него по този начин.

Обърна коня си и се втурна към Иън. Скочи от седлото, като се надяваше, че той може все още да е там.

— Иън — извика тя отчаяно.

Естествено него го нямаше. Бе я пуснал и сега имаше други грижи.

— Иън!

Той се подаде иззад един бор, а шапката все още бе нахлупена ниско над очите му. Тя се втурна към него и го прегърна. Целуваше устните му и после се опита да заговори, като преплиташе думите.

— Не мога да кажа, че съм минала на противниковата страна, Иън, защото това не е истина... Всъщност искам да кажа, че според мен всички грешим, като водим война и аз не знам какво е разрешението, но... Отначало вярвах в правото на щатите да са свободни. Но пък имаше други неща... — тя се поколеба. Сега не бе най-подходящият момент да споменава името на Питър О'Нийл. — Имаше войници, които бяха готови да изгорят една жена с четири деца, задето мъжът ѝ бил убит в бой за Съюза. И когато янките дойдоха в Сейнт Августин, аз започнах да разбирам това, което не исках да видя преди. Всичко е заради робството, а то е несправедливо. Лили е смес от толкова различни раси, между които и черна. Не можех да си представя някой да я притежава, да я бие с камшик, и не може да е справедливо белите да имат правото да продават майки, бащи и деца само защото са черни и...

Тя се спря, не можеше да намери думи...

Нямаше значение. Ръцете му много бавно я обгърнаха и той я целуваше. А в докосването му имаше страст, а не гняв и той бе чувствен, нежен и силен, без изобщо да е брутален...

И макар да бяха наред борова гора, за няколко минути дрехите им бяха на земята и те бяха преплели тела между боровете и се любеха.

Слънцето мина през клоните над тях. Алена засенчи очите си. Устата му се движеше възбуждащо по корема ѝ и го обсипваше с целувчици. Той заговори за бебето, каза, че е трябвало да се досети... В нея имало някаква заобленост. Тя направи кисела гримаса и призна, че доскоро самата тя не е знаела.

— Била си прекалено заета да шпионираш, за да обърнеш внимание — подкачи я той.

— Ти можеше да идваш по-често и да ме направиш толкова нервна, че да не смея да шпионирам — не му остана дължна тя.

Той ѝ се ухили.

— Щеше ли да подейства наистина?

— Ти можеш да бъдеш много страшен.

Скоро той откри белезите от змийски зъби на прасеца ѝ и тя му каза какво се е случило. После настоя да научи:

— Ти ли изпрати Риса да ме наблюдава?

След миг той поклати глава.

— Знаех, че ще ходи на Юг. Тя ми писа. Риса наистина е по-добра приятелка, отколкото можеш да си представиш.

— Ти още си малко влюбен в нея.

— Само малко — каза ѝ той, а после добави строго: — Но Алена, да се хвърлиш пред гърмяща змия, макар и да смяташ, че имаш имунитет...

— Не смятах да се оставя да ме ухапе и наистина ми няма нищо.

— Ами бебето?

— Моля се бебето да е добре! — призна Алена.

Подпрян на лакът, загледан в жена си, Иън се чудеше дали са стигнали до точка, когато могат да оживеят. Тя бе толкова пламенна, когато му говореше. Не, тя не можеше внезапно да се превърне в съюзническа патриотка. И въпреки това...

Тя бе толкова неописуемо красива. Толкова крехка, излегната до него, облечена само в дългата си мъжка риза, а босите ѝ крака се белееха под боровете. Собствените му дрехи лежаха на куп на няколко крачки разстояние, а сабята и ножницата му бяха под панталоните.

Тя се усмихна, а топазените ѝ очи изглеждаха потъмнели на фона на порцелановата ѝ кожа, косата ѝ бе плетеница от слънчева светлина и пъстри сенки. После очите ѝ внезапно се разшириха.

Твърде късно той чу стъпките.

Той, Иън Макензи, Пантерата, не бе успял да чуе приближаването на хората, които сега стояха зад него.

Той се вгледа в очите ѝ и внезапно се почувства уверен, че тя е отишла право при бунтовническата си свръзка. От мълчанието на мъжете зад него се досети, че те са дошли да хванат Пантерата в капана.

Обзе го горчивина и той я изгледа с ярост и омраза, които бяха толкова огромни, че почти го заслепяваха. После се обърна за части от секундата.

Една пушка вече бе насочена в главата му. Държеше я не друг, а Питър О'Нийл.

— Хей, я вижте тук, момчета, какво сме уловили? Гола пантера, която се е увила в тревата с една змия! Можете ли да се сетите кой побеждава в тази схватка? Стани, Алена, добре се справи! — рече Питър.

Тя зяпна, загърна бялата си риза и скочи на крака. Легнал на хълбок, Иън усети как ножът на измяната ѝ се забива още по-дълбоко в гърба му. С Питър имаше още трима, всичките въоръжени, насочили пушки към него. А той лежеше гол на земята, докато сабята и колтът му бяха на цели десет крачки от него.

— Все едно е Коледа, мамка му стара! — прошепна Питър, загледан в Иън. — Толкова съм развълнуван. Просто не знам откъде да започна. Ще те убия, естествено. Отдавна си го просиш. Ама въпросът е как? Да те застрелям ли или да те обеса? Първо ще стрелям в коленете ти, разбира се, но... Мисля да те завържа за едно дърво, да те оставя да гледаш как се любя с жена ти. Какво мислиш, Макензи?

Той мислеше, че това е отвратително гадна ситуация. Но по-скоро би умрял, отколкото да каже такова нещо на Питър О'Нийл. Поначало този негодник бе извратен. Войната му бе дала възможност да се превърне в чудовище.

И въпреки това... Алена.

Той бе на страната на Алена.

— Питър, ти не си наред! — извика внезапно Алена. Тя се вгледа в мъжете до него. — Какво ви става на всички? Вие сте бунтовнически войници. Питър не ви води на война, а ви кара да му помагате за личното си отмъщение!

Иън се загледа в жена си.

Тя го стрелна яростно. Много добре съзнаваше, че той я смята за предателка.

— Стани, Макензи — рече Питър. — Алена, млъкни и ела тук. Ние с хората ми спасяваме Мокасина. Ние сме герои на каузата и това е. Ела тук!

Тя се вгледа в Питър и сърцето на Иън едва не спря, понеже тя тръгна. Тръгна да се подчини на Питър.

Но по пътя мина през купчината с дрехите му и бутна оръжието му към него, през боровите иглички, все така под дрехите му. После се престори, че се спъва срещу Питър, насочвайки пушката му към земята.

В тези кратки секунди, Иън се претърколи и взе пистолетите си. И двамата войници на Питър стреляха. Иън стреля в отбрана, без да мисли и уби единия от хората на Питър, рани и обезоръжи другите двама с няколко бързи изстрела. Но когато се обърна към О'Нийл, той видя, че е хванал Алена и тялото ѝ го прикриваше по-добре от стоманена крепост.

— Застреляй го! — извика Алена.

Много добре знаеше, че той не може да го направи.

Питър се усмихна, а безцветните му очи бяха втренчени в Иън. Той започна отново да свежда пушката си и да се прицелва.

— Не! — изпищя Алена и силно сръга Питър с лакът.

Тя се справяше добре и бе силна. Иън знаеше това. И Питър изгуби пушката си. Ала преди Иън да успее да скочи на крака и да се хвърли върху него, Питър извади едно остро като бръснач джобно ножче и го опря в гърлото на Алена.

— Тя идва с мен, а ти оставаш тук. Точно там, където си — рече Питър. — Джарвис, Тейтъм?

— Слушам, сър — отвърна единият от хората, а в гласа му ясно се усещаше болка.

— Движи се пред мен, по дяволите, доведи конете. Пазински мъртъв ли е?

— Да, сър — отвърна другият.

— Стой мирно, докато не се махнем отук, Макензи — предупреди го Питър О'Нийл. — Не помръдвай.

Иън замръзна на мястото си, загледан в Алена. Седеше и гледаше, без да откъсва поглед от жена си, докато Питър я отвлечаше.

Питър прескочи тялото на своя мъртъв войник, докато отстъпваше заднишком през целия път от горичката.

— Нито гък — Питър предупреди Алена. Тя бе качена пред него на малка сива кобила. Хубав, силен, сигурен кон. Питър не беше глупак. Наистина знаеше накъде да върви. Хората му ги следваха отзад мълчаливи. Тя бе сигурна, че умират от болка. — А си гъкнала, а съм ти прерязал гърлото.

Тя не му обърна внимание.

— Не можеш да ме убиеш. Не можеш да си позволиш да ме убиеш. Понеже той ще стане, ще се облече и ще те намери.

— За глупак ли ме вземаш? Да не мислиш, че съм по-долу от мъжа ти? И аз познавам хълмовете, мочурищата и реките точно колкото него, Алена. Изминах целия този път дотук, за да хвана Пантерата. И за бога, ще го довърша!

Тя леко се извърна и видя, че устата му е стисната в мрачна черта. Той бе опасен човек. Вече не бе разглезеното богаташко синче, което познаваше някога. Сега бе нахъсан и живееше живота си в борба. Непрекъснатата борба.

Внезапно тя усети, че се бои.

— Питър, настигни останалите си хора. Ще те придружа до тях. Ще кажа, че съм Мокасина и че ти наистина си ме спасил. Ще бъдеш голям герой в Юга.

Той се усмихна.

— Ще те заведа при останалите си хора, Алена. Утре. Точно сега разполагам редниците Джарвис и Тейтъм. Те ще стоят на пост, а тази вечер ще я прекараш с мен. Преди да е станало нещо друго, скъпа моя, аз ще взема това, което поначало трябваше да е мое.

Иън се облече за секунди. Свирна на Пай и скочи върху него. Каза си, че трябва да ги следва внимателно. Трябваше да остави Питър О'Нийл да си мисли, че има голяма преднина.

Което в този момент си бе самата истина.

Слънцето изгря, но Алена продължаваше да трепери.

Яздеха с часове. Прилоша ѝ, гадеше ѝ се.

Слънцето бе започнало жестоко да напича; отвсякъде ги заобикаляше жарка, лепкава влага. Босите, ѝ крака бяха порязани от острата трева и изпохапани от комари.

Което нямаше значение.

Това, което имаше значение бе, че Иън не дойде. Веднъж спряха до едно поточе със сладка вода. Китката на Тейтъм бе строшена и той стенеше и се оплакваше, че трябва да иде на лекар. Раната на Джарвис, както се оказа, бе засегнала само плътта. Той повтаряше на Тейтъм да се държи като мъж.

И въпреки това Иън не се появи.

Иън трябва да знае колко е своенравен Питър, как мисълта за отмъщение бе глождила мислите му. Иън сигурно бе много, много внимателен и ги следеше, дебнейки удобен момент.

Освен ако...

Освен ако не бе сметнал, че тя го е предавала твърде много пъти. Тя бе видяла погледа му, когато той осъзна, че някой стои зад тях и ги наблюдава...

— Отваряйте си очите, момчета, отваряйте си очите! — заповяда Питър на хората си.

— По дяволите, капитане, мисля, че го изгубихме! — рече Джарвис щастливо.

Алена започна да се тревожи.

Ако Иън не дойдеше до падането на нощта...

Питър О'Нийл бе избрал едно изоставено семинолско укрепление за свой лагер.

Имаше няколко навеса в запустелия лагер, построени над земята със сламен покрив и без стени. Това бе приличен избор, призна Иън, като гледаше групата под прикритието на няколко дъба. Питър и хората му бяха на високо и можеха да видят всеки и всичко, което ги доближеше.

Имаше открито място между дърветата и навеса, което бяха избрали. Щеше да е ужасно трудно да ги изненада.

Въпреки това Иън изчакваше. Не можеше да рискува. Боеше се, че Питър по-скоро би убил Алена, отколкото да я остави да избяга.

Той се облегна на дъба, като се опита да планира стратегията си.

Но тогава... Алена извика. Иън се извърна и я видя да се бие с Питър и преди да се усети, той нададе своя боен вик на янки и се понесе към навеса.

Тя се бе опитала да се държи разумно. Бе си напомняла, че някога се е мислела за влюбена в Питър. Каза си, че няма да я заболи, че не можеше да извика. Ако извика и Иън я следваше, тя можеше да постави живота му в опасност, понеже той със сигурност щеше да тръгне след нея. През целия ден тя знаеше за намерението на Питър да

я изнасили и се опитваше да си каже, че може да изтърпи подобно нещо. Трябваше да го изтърпи — носеше още едно дете в утробата си. И имаше Шон.

Може би имаше дори Иън.

Искаше да се държи разумно. Смело и толкова стоически, че може би щеше да успее да разубеди Питър с пълната си безучастност.

Ала когато той я завлече до задния край на навеса и я хвърли на земята, докато хората му стояха на пост до огъня, тя извика.

И настъпи пълен хаос.

Иън се втурна откъм дърветата, като викаше по начин, който можеше да се мери със семинолския боен вик. Започна да стреля с пистолетите си и отново улучи Джарвис.

Той падна. Мъртъв.

Но Тейтъм, въпреки раната си, бе умел стрелец с лявата си ръка и на свой ред откри огън, още докато Питър извади пушката си и бясно започна да стреля в нощта.

После настъпи тишина.

Питър, наполовина над Алена, леко се надигна.

— Макензи!

Отначало не се чу нито звук.

— Бий се с мен за нея, О'Нийл. Бий се с мен за нея!

Питър започна да се смее.

— Не трябва да се бия с теб за нея, Макензи. Тук сме двамата с моя човек, а ти си сам.

Но внезапно последва още един изстрел — от съвсем друга посока.

Алена усети внезапната конвулсия на Питър, когато се завъртя и я повлече след себе си. Тя се вгледа в нощта, молейки се за някакво спасение.

После видя един мъж да се носи напред.

И сърцето ѝ замря.

Понеже той бе в сиво. Красива сива униформа с шапка с перо.

Но още докато усети как сърцето ѝ замира, тя видя, че Иън е излязъл иззад кола, където се бе прикрил от куршумите.

И като се обърна отново, самата тя позна ездача.

Джером Макензи.

Джером яздеше право към лагера в светлината на огъня.

— Ти! — изрева гневно Питър, загледан в Джером. — Ще увиснеш на въжето! Ти си офицер от Конфедерацията, за бога! И би трябвало да си някъде на някой кораб. Ще увиснеш на най-високото дърво, задето предаваш страната си заради роднините си.

— Чудя се какво ще е твоето наказание за изнасилване, Питър — рече студено Джером. — А ти, ти си позор — рече той презрително, загледан в Тейтъм.

— Тя е Мокасина... — започна Тейтъм.

— Боях се, че е така — рече тихо Джером. — Здравей, Иън.

— Джером — отвърна Иън.

— Той трябва да умре — рече Питър на Джером. — И ако вие двамата си мислите, че ще съюзите кръвта си срещу мен, помнете, че сме в разгара на война.

— Войната е между теб и мен, Питър — рече Иън е равен тон.

— Застреляй го! Застреляй го! — заповяда Питър на Тейтъм, обзет от истински бяс.

Но никой не помръдна.

Тогава Иън решително пристъпи напред. Мина точно покрай Тейтъм, който изглеждаше твърде слисан, за да се нахвърли върху него. Иън скочи върху платформата на навеса и запристъпва към Питър.

Хвърли пистолета си и извади сабята си.

— Точно тази война е наша, Питър. Да я довършим, без да убиваме никой друг.

Питър се поколеба. Все още държеше Алена. Погледна към Джером.

— Ако го убия, ти си заминаваш.

— Убиеш ли го, аз си заминавам — съгласи се Джером.

Питър се усмихна. Той протегна ръка надолу, уж за да вземе сабята си.

Вместо това грабна шестпатронния си колт, но преди да успее да стреля право в Иън, Алена извика. Хвърли се върху Питър. Пистолетът изгърмя.

— Не! — извика Иън, като стовари сабята си със съкрушителен удар върху дръжката на пистолета.

Алена падна. Пистолетът излетя. Тогава Питър посегна към сабята си.

И Иън усети как по крайниците му се плъзна страх за жена му, но не можеше да я достигне. Иън се бореше със страха и му причерня.

Войната бе подобрила способностите на Питър. Той се биеше с ярост и сила. Но Иън бе бесен и отчаяно се опитваше да стигне до Алена.

Господи!

Беше водил толкова трудни боеве. Бе печелил толкова много битки. Той бе Пантерата.

Но въпреки това тази битка нямаше да означава нищо, ако тя не се измъкнеше жива.

С крайчеца на очите си видя, че Джером е стигнал до платформата на навеса и внимателно вдигаше Алена на ръце. Тя не помръдваше.

Върхът на сабята на Питър рязна челото на Иън. Той усети как капка кръв пада в окото му и яростно запримига.

И започна да се бие още по-яростно в отговор.

Питър се хвърли диво напред.

Иън бе подготвен.

Не трябваше да заколи врага си — Питър сам се набучи на сабята на Иън.

За първи път той не съжаляваше за пролятата кръв, за изгубения живот. Без да обръща внимание на Тейтъм, той се втурна към мястото, където Джером бе коленичил до Алена.

— Той е одраскал слепоочието й. Тя е в безсъзнание и е студена. Да я занесем в Беламамар — рече Джером.

Той стана и остави Алена в ръцете му.

— На трийсет минути оттам сме. Тя има нужда от помощ. Тийла, баща ми и Джен са в Беламамар.

Иън кимна. Но после се спря и се обърна към Тейтъм, който наблюдаваше нервно Иън и Джером, като местеше поглед от единия към другия и облизваше устните си, насочил пушката си към тях.

— Не може така! — рече Тейтъм. — И двамата сте мои пленници.

Иън погледна към Джером, а после му подаде Алена обратно. Извади окървавената си сабя.

— Глупако, ще те застрелям — рече Тейтъм. И дръпна спусъка. Но пистолетът му бе празен. Той изтегли сабята си.

Иън бе изтощен, смъртно уморен. Не искаше да убива. Но Тейтъм не мирясваше. С един удар просна Тейтъм на земята.

Когато битката свърши, Иън се вгледа в братовчед си.

— Господи, съжалявам. Писна ми от убиването.

— Някои хора не ти дават друга възможност — рече Джером. — Поне Мокасина вече наистина може да мине в легендите — добави той.

Иън кимна.

— Ще държа Алена, докато се качиш на коня — рече Джером.

— Мерси.

След няколко минути яздеха заедно през блатата и хълмовете.

Джером в сиво.

Иън в съюзническото си синьо.

Иън погледна любопитно към братовчед си.

— Как така ни намери?

Джером се обърна към него, отвори уста, а после я затвори и отново погледна напред със странна светлина в тъмносините му очи.

— Пристигна една твоя приятелка.

— Приятелка ли?

— Мис Магий.

— Така ли?

— Беше интересно.

— Аха. Няма ли да ми разкажеш?

Джером отново го погледна.

— Не — отвърна той след малко.

Иън повдигна вежда, но не настоя. Ставаше все по-загрижен за жена си.

— Джером... благодаря.

Джером се усмихна и кимна.

— Знаеш ли — рече той след миг, — още сме във война.

Но и двамата знаеха, че за тази нощ е обявено примирие.

Тя се чувстваше замаяна. Като отвори очи отначало стаята се въртеше. Бавно спря.

Тя притвори очи и после яростно запримигва.

Беше си у дома! Наистина у дома. В собствената си стая.

Опита се да се изправи на леглото. Стаята се залюля леко, а после застина. При нея имаше някой. Тя премига и посетителят се фокусира.

Джен.

Тя извика, протегна се напред, прегърна Джен и бе прегърната на свой ред.

— Как се чувстваш? — попита тя Дженифър.

— Чудесно.

— Но нали си била... обесена.

— А ти — застреляна.

— Така ли? — рече Алена. После си спомни. Спомни си всичко.
— О, боже мой, Иън...

— ... е добре — довърши Джен. — Стоя буден цяла нощ, боеше се, че майка ми не е права и че ти ще спреш да дишаш. Непрекъснато трябваше да се уверява, че дишаш, че сърцето ти бие. После каза, че трябва да каже на хората си какво се е случило. Обеща да се върне.

— О! — въздъхна Алена с облекчение. Тя се облегна назад, а после отново се надигна загрижено.

— Баща ти няма да го застреля, нали?

— Иън ме донесе тук. Баща ми не би позволил и косъм да падне от главата му.

Алена се усмихна.

— Добре. О! Ами Джером...

— Също е добре. Но се върна в морето. С един спътник.

— Спътник ли?

— Риса Магий. Тя дойде тук и по някакъв начин намери брат ми. Ето как той тръгна да ви търси вас двамата с Иън. Беше доста странно, но сега... те си заминаха.

— Заминаха ли? Риса е тръгнала оттук с бунтовнически кораб?
— попита невярващо Алена.

— Така ми казаха. Както изглежда, те са потеглили на зазоряване.

— Защо Риса ще тръгва сега? — запита се Алена на глас.

— Може би си е мислила, че вие с Иън се нуждаете да останете сами известно време.

— След като ни... помогна? А и Иън вече дори не е тук.

Дженифър повдигна рамене.

— Иън ще се върне, а и Джером може да бъде много убедителен, кой знае?

Алена се намръщи, все така озадачена. Беше от главата ѝ, естествено. Тя докосна слепоочието си, пипна превръзката там.

— Стреляли са по мен?

— Одраскали са те. Само повърхностна рана. Извадила си късмет — Дженифър замълча за момент. Докосна шала, който бе увила около врата си и се усмихна на Алена. — И двете извадихме късмет. Ние изслужихме, Алена. Изпълнихме нашата роля. Нали знаеш... ранените ги пращат у дома.

— Което ще рече...

— Че войната за мен свърши. Мисля, че и ти трябва да я приключиш.

Алена поклати глава.

— Дженифър, не можем да сложим край на войната.

— Можем да сложим край на войните, които водим вътрешно — рече Дженифър. Внезапно тя се изправи. — Трябва да спиш, почини си.

Дженифър я остави. Алена не мислеше, че ще си почине. Изгаряше от нетърпение да види Иън. Но заспа.

И като се събуди отново, тя се почувства по-добре.

Повече от добре.

Жива.

И животът бе там, навън.

За да бъде изживян.

Той стоеше на малката плажна ивица срещу континента и гледаше към брега. Към мястото, където дезертърът едва не удави Алена в деня, когато умря Теди. Когато войната още не бе започнала.

Те бяха избрали различни страни.

Но тя бе готова да даде живота си за него. Дори след като той я бе заподозрял в най-лошото предателство.

Той затвори очи и се заслуша в шума на вълните. Отнякъде чу крясък на чайки. Това бе домът му. Флорида — с водата, слънцето, красивите екзотични птици. Той обичаше родния си край.

В крайна сметка Флорида щеше да се върне към Съюза. Както и самият той. Но сега...

Той се засмя. Чу приближаването ѝ, колкото и тихи да бяха стъпките ѝ.

Пое си дълбоко въздух и вдъхна аромата ѝ. Тя се спря зад него и той много бавно се обърна.

Тя бе в бяло. Мека, проста памучна рокля, без фусты и корсети под нея. Косата се спускаше свободно по раменете ѝ. Тя бе свалила превръзката си и бе пуснала един кичур върху зарастващата рана на челото си.

— Здравей — каза тя със сериозен тон.

— Здравей.

Той се облегна на малката кокосова палма и скръсти ръце пред гърдите си.

— Това е вражеска територия.

— Така ли? — попита той.

Тя леко сви рамене, тръгна към него с чувствена усмивка, която почти го подлуди. Той отказа да я докосне — непреклонен, чакащ.

Тя го удари. За щастие той бе подготвен и стегна мускулите си.

— Олеле! Май наистина е вражеска територия — възкликна той, като я хвана за ръце и я притегли към себе си.

— Ти си мислеше, че аз ще те предам с онзи нещастник... — тя не продължи, свела глава. — Той е мъртъв, нали?

Иън кимна.

— Съжалявам, Алена.

— И аз съжалявам. Някога бе само баща ми. Господи, Иън, цената на войната е толкова висока!

Той я дръпна по-близо.

— Боя се, че ще е още по-висока, преди да свърши. — Той леко се дръпна назад. — Но се моля скоро да свърши. Моля се тогава всички да сме заедно. Всички. Като едно семейство.

Тя погали лицето му.

— Ти се връщаш на война, нали? — попита го тя.

Той хвана пръстите ѝ и ги целуна.

— Алена, наказанието за дезертъорство е разстрел.

Тя сведе глава и кимна.

— Но сега ще имаш вяра в мен, нали?

— С цялото си сърце. Само че ще ти извия врата, ако някога отново се опиташ да спреш с тялото си куршум, предназначен за мен. Една змия за Риса, един куршум за мен. Трябва да имам повече вяра в нуждата ти от самосъхранение, особено след като ще имаме друго дете.

— Видя ли Риса? Как е тя?

— Да, видях я. И беше много добре. Малко странна, може би, но...

— По собствено желание ли тръгна с Джером?

— Предполагам. Бях при теб. Защо толкова се тревожиш за нея?

— Е, тя непрекъснато се опитва да ме спасява.

— Братовчед ми е добър човек. Знаеш това. И също така е бунтовник.

Алена кимна.

— Предполагам. — Тя вдигна поглед към него. — Успя ли да разлюбиш вече Риса? — Тя поклати глава. — Никога няма да можеш, нали?

Иън меко се засмя.

— Тя ми е много добра приятелка! Можех да я обичам и го правя — като много добра приятелка. Така може ли?

Алена кимна.

— Тя е най-добрата приятелка! — рече тя меко, а после добави. — О, Иън, какво ще правим?

— Още не знам, но за едно нещо съм сигурен.

— И то е?

— Ние ще се обичаме — заяви той много тържествено. — И ще вярваме в тази любов повече от всичко друго.

Алена кимна.

Усмихна се.

И слънцето проблесна ослепително над водата.

Внезапно тя се отскубна от него.

— Помниш ли как се запознахме? — попита го тя.

Той се намръщи.

— Разбира се... — той се спря, понеже тя смъкваше бялата рокля през главата си.

И той се оказа прав. Алена не носеше нищо под нея. Абсолютно нищо.

Тя я пусна да падне в краката ѝ като облак.
И отново се усмихна. С палава усмивка.
— Е... да идем да поплуваме.
Тя се обърна и се втурна към вълните.
Той се съблече за части от секундата.
И я последва.
Щеше да се върне в Съюза, помисли си той. Но това щеше да
почака.
Винаги щеше да обича една бунтарка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.